KEN FOLLETT

O MISIUNE RISCANTĂ

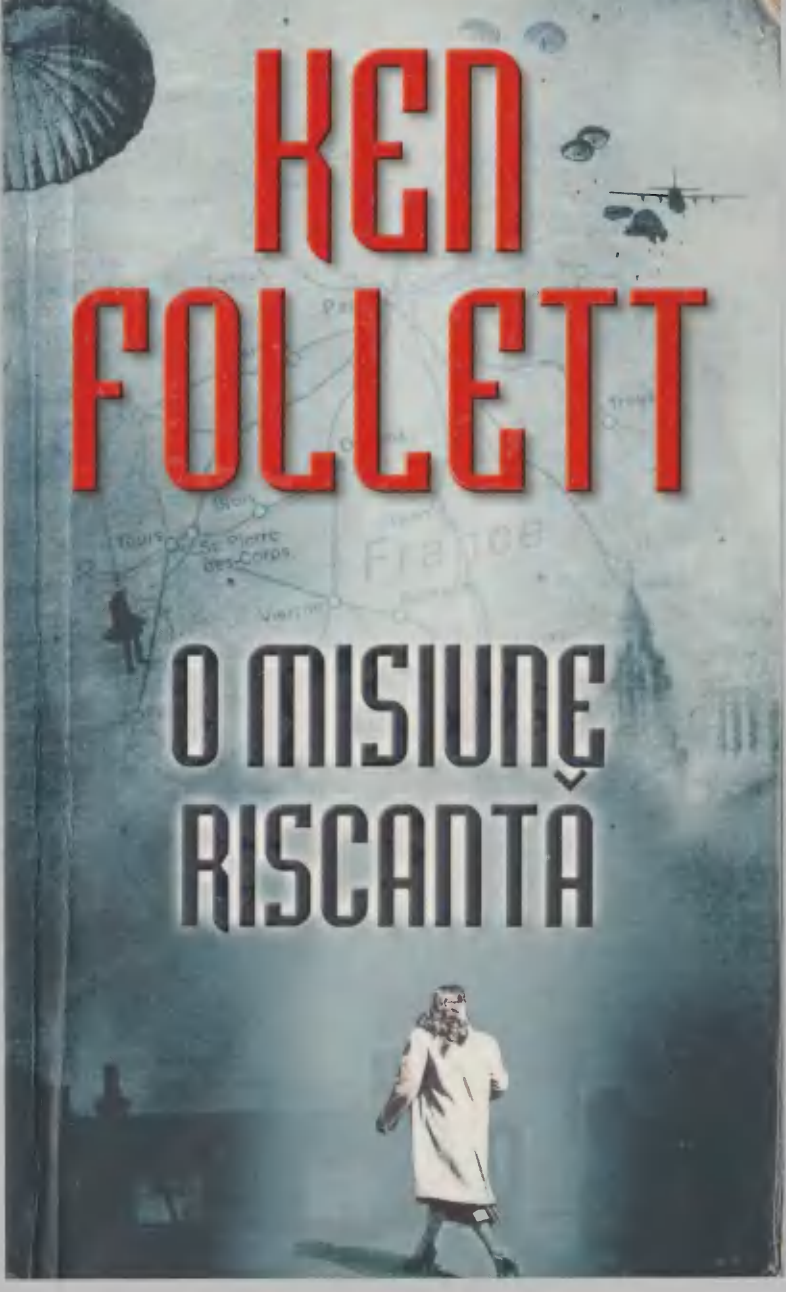

KEN
FOLLETT

O MISIUNE RISCANTĂ

editura rao

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un număr de 60 de femei au fost trimise în Franța ca agenți secreți de către Serviciul de Operațiuni Speciale (SOE) din Marea Britanie. Dintre acestea, doar 36 au supraviețuit războiului. Celelalte 14 și-au pierdut viața.

Această carte este dedicată tuturor acestor femei.

CAPITOLUL 1

Cu un minut înainte de explozie, piața Sainte-Cécile era cufundată în liniște. Era o seară caldă și nu bătea nici o adiere de vânt în oraș. Clopotele bisericii răsunau liniștit, chemându-i cam fără tragere de inimă pe credincioși la slujbă. Lui Felicity Clairet îi trezeau presimțiri negre.

Castelul din secolul al XVII-lea domina întreaga piață. O copie în miniatură a celui de la Versailles, acesta avea o intrare măreață și două corpuri de clădiri dreptunghiulare pe ambele părți, care se micșorau treptat în părțile din spate. Castelul mai avea o pivniță și două etaje, iar deasupra un acoperiș înalt cu lucarne ovale.

Felicity, căreia toată lumea îi spunea Flick, iubea Franța. Îi plăceau clădirile elegante, clima blândă, prânzurile luate pe îndelete și oamenii cultivați. Îi plăceau tablourile pictorilor francezi, literatura franceză și hainele elegante. Majoritatea turiștilor aveau impresia că francezii nu sunt prietenoși, dar Flick le vorbea limba de la șase ani și nimeni nu-și dădea seama că era străină.

O deranja faptul că Franța pe care o iubea atât de mult se schimbase. Nu mai era destulă mâncare pentru a lua masa pe

îndelete, toate tablourile fuseseră furate de naziști, iar curvele rămăseseră singurele femei bine îmbrăcate. La fel ca majoritatea femeilor, Flick purta o rochie lălâie, decolorată de prea mult spălat. Își dorea din tot sufletul ca acea țară să fie la fel ca înainte. Poate că avea să revină la normal în curând, dacă ea și tovarășii ei aveau să-și ducă la bun sfârșit misiunea.

Poate că nu va mai prinde schimbarea - poate că avea să moară în următoarele minute. Nu era fatalistă; voia să trăiască. Își dorea să facă o mulțime de lucruri după război: să-și termine doctoratul, să aibă un copil, să vadă New Yorkul, să-și cumpere o mașină sport și să bea șampanie pe plajă la Cannes. Dar dacă avea să moară, se bucura că își va petrece ultimele clipe într-o piață luminată de razele soarelui, admirând o clădire veche și frumoasă, în timp ce ritmul vioi al limbii franceze îi răsuna dulce în urechi.

Castelul fusese construit ca reședință pentru aristocrația din partea locului, dar ultimul conte de Sainte-Cécile fusese ghilotinat în 1793. Grădinile ornamentale fuseseră demult transformate în vii, căci aceasta era patria vinului, inima regiunii Champagne. Acum în castel se afla o importantă centrală telefonică, amplasată aici doar fiindcă ministrul telecomunicațiilor se născuse la Sainte-Cécile.

Când veniseră nemții, extinseseră centrala pentru a facilita conexiunile între sistemul de telefonie francez și noua linie telefonică spre Germania. În clădire se stabilise și sediul regional al Gestapoului, cu birouri la etajele superioare și cu celule la subsol.

Cu o lună în urmă, castelul fusese bombardat de către forțele aliate. Era ceva nou să-și atingă ținta cu atâta precizie. Bombardierele cu patru motoare Lancaster și Flying Fortress care survolau spațiul aerian al Europei în fiecare noapte nu aveau o asemenea precizie – câteodată ratau chiar și un *oraș* întreg - dar ultima generație de bombardiere, de tip Lightning[1] și

[1] Fulger

Thunderbolt[1], puteau să se furișeze pe timp de zi și să nimerească o țintă de mici dimensiuni, cum ar fi un pod sau o gară. Mare parte din aripa de vest a castelului ajunsese acum un morman de cărămizi ciobite și dale albe de piatră din secolul al XVII-lea.

Dar raidul aerian nu-și nimerise ținta. Reparațiile se făcuseră repede, iar liniile telefonice căzuseră pentru scurt timp, căci nemții instalaseră rapid alte panouri de comandă. Tot echipamentul telefonic automat și amplificatoarele atât de necesare pentru convorbirile internaționale erau în subsolul care scăpase aproape neatins.

De aceea se afla Flick aici.

Castelul se înalța în partea de nord a pieței; era împrejmuit de un zid înalt cu piloni de piatră și grilaj de fier și păzit de soldați înarmați. La est se afla o bisericuță din Evul Mediu, ale cărei porți vechi din lemn erau larg deschise ca să intre aerul văratic și credincioșii. Peste drum de biserică, pe partea de vest a pieței se afla primăria, condusă de un primar ultraconservator care se înțelegea destul de bine cu naziștii. Pe latura din sud se înșirau niște magazine și un bar numit Café des Sports. Flick stătea la o masă pe terasă, așteptând să înceteze dăngănitul clopotelor. Avea în față un pahar cu vin alb slab din podgoriile locale pe care nici măcar nu-l gustase.

Era ofițer britanic cu grad de maior. Oficial făcea parte din First Aid Nursing Yeomanry[2], o organizație formată doar din femei și care se numea inevitabil FANY[3]. Dar acesta era doar un paravan. De fapt, ea lucra pentru o organizație secretă, Divizia de Operațiuni Speciale, al cărei scop era sabotajul în spatele liniilor inamice. La douăzeci și opt de ani, era unul

---

[1] Trăsnet

[2] O organizație de infirmiere voluntare înființată în 1907. În cel de-al Doilea Război Mondial, unele membre ale acestei organizații activau ca agenți secreți. (n.tr.)

[3] Joc de cuvinte intraductibil (*fanny* înseamnă „fund" în limba engleză) (n.tr.)

dintre agenții cei mai experimentați. Nu era prima oară când simțea că moartea îi dă târcoale. Știa că primejdiile o pândeau la tot pasul și învățase să-și stăpânească frica, însă tot îi îngheța sângele în vene ori de câte ori zărea căștile de oțel și mitralierele gardienilor care păzeau castelul.

În urmă cu trei ani, cel mai mare vis al ei era să ajungă profesoară de literatură franceză la o universitate din Marea Britanie, să-i învețe pe studenți să aprecieze stilul viguros al lui Hugo, spiritul lui Flaubert și înflăcărarea lui Zola. Lucrase în cadrul Ministerului de Război, unde traducea documente franceze, când fusese convocată la un interviu misterios într-o cameră de hotel și întrebată dacă era dispusă să-și asume o misiune periculoasă.

Acceptase fără să stea prea mult pe gânduri. Războiul era în toi și toți băieții cu care studiase la Oxford își riscau viața în fiecare zi, așa că de ce să nu facă și ea la fel? La două zile după Crăciunul din 1941, începuse antrenamentele în cadrul Serviciului de Operațiuni Speciale[1]. Peste șase luni era curierul care ducea mesaje de la cartierul general al SOE, de pe Baker Street nr. 64 din Londra, la grupări din mișcarea de Rezistență din Franța aflată sub ocupație nazistă, în vremurile când căștile wireless nu se prea găsceau și operatori instruiți nici atât. Flick se parașuta, se deplasa cu acte false, îi contacta pe membrii mișcării de Rezistență, le înmâna ordinele, își nota răspunsurile, nemulțumirile și solicitările de arme și muniție. La întoarcere, era luată la bordul unui avion de recuperare Westland Lysander cu trei locuri, suficient de mic pentru a ateriza pe un teren de cinci sute cincizeci de metri.

De la munca de curierat fusese avansată la cea de organizare a acțiunilor de sabotaj. Majoritatea agenților SOE erau ofițeri, dar „oamenii" lor de legătură erau teoretic membri ai

[1] Special Operations Executive, cunoscut și sub numele de „Armata secretă a lui Churchill", a fost un serviciu special de spionaj și sabotaj înființat pe 12 iulie 1940, la începutul războiului, și condus de prim-ministrul al Marii Britanii. (n.tr.)

Rezistenței franceze. De fapt, Rezistența nu era formată din militari, iar agentul trebuia să le câștige încrederea în vederea colaborării arătându-se dur, priceput și autoritar.

Operațiunea era periculoasă. Împreună cu Flick mai fuseseră antrenați șase bărbați și trei femei, iar după doi ani ea era singura care mai activa. Doi muriseră cu siguranță: unul fusese împușcat de Milice, detestata poliție secretă franceză, iar cel de-al doilea murise pentru că nu i se deschisese parașuta. Ceilalți șase fuseseră capturați, interogați, torturați și trimiși în lagărele de concentrare din Germania. Flick supraviețuise pentru că nu cunoștea mila, avea reacții rapide și era obsedată de propria siguranță.

Lângă ea stătea soțul ei, Michel, conducător al mișcării de Rezistență cu numele de cod Bollinger, care își avea sediul în catedrala din Reims, la șaisprezece kilometri de locul unde se aflau. Deși își risca viața, Michel ședea comod în scaun, cu glezna dreaptă pe genunchiul stâng, ținând în mână un pahar înalt cu bere apoasă, singura care se găsea în vreme de război. Zâmbetul său lipsit de griji o cucerise din prima clipă, pe când era studentă la Sorbona și își scria lucrarea de doctorat despre etica lui Molière, pe care o abandonase când izbucnise războiul. El era pe atunci un tânăr lector de filosofie cu un aer boem, cu un cârd de studente înnebunite după el.

Era încă cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise în viața ei. Era înalt, se îmbrăca neglijent, dar elegant, în costume șifonate și cămăși albastre decolorate. Avea mereu părul un pic prea lung, iar vocea-i era atât de senzuală, ochii de un albastru atât de pătrunzător, încât făcea orice femeie să se simtă unică pe lume.

Această misiune îi oferise lui Flick șansa de a petrece câteva zile cu soțul ei, dar nu avuseseră parte de clipe fericite. Nu se certaseră, dar Michel nu era prea afectuos cu ea, de parcă nu l-ar mai fi interesat. Se simțise jignită. Instinctul îi spunea că are pe altcineva. Avea numai treizeci și cinci de ani, iar femeile tinere îl găseau încă atrăgător datorită farmecului său boem.

Nu ajutase nici faptul că după ce se căsătoriseră stătuseră mai mult despărțiți decât împreună, din cauza războiului. Se gândea cu amărăciune că erau multe franțuzoaice disponibile din Rezistență și nu numai.

Încă îl mai iubea. Dar nu în același fel: nu-l mai adora ca în luna de miere, nu mai dorea să-și petreacă toată viața făcându-l fericit. Vraja iubirii se destrămase, iar la o analiză mai atentă își dădea seama că era înfumurat, egoist și neserios. Însă, când îi acorda atenția cuvenită, încă o mai făcea să se simtă unică, frumoasă și iubită.

Farmecul lui avea efect și asupra bărbaților, fiind un lider curajos și charismatic. El și Flick puseseră la cale planul de bătaie. Aveau să atace castelul în două zone, împrăștiindu-i astfel pe cei care-l apărau, apoi aveau să se regrupeze în clădire pentru a forma o singură trupă care va pătrunde în subsol, va repera camera cu echipamentul și-l va arunca în aer.

Planul castelului le fusese furnizat de către Antoinette Dupart, cea care le supraveghea pe femeile de serviciu care făceau curățenie acolo în fiecare seară. Era, de asemenea, și mătușa lui Michel. Femeile își începeau tura la șapte seara, odată cu slujba de vecernie, iar Flick le vedea acum pe câteva dintre ele arătându-și permisele speciale gărzilor de la poarta din fier forjat. Pe planul de la Antoinette se vedea clar intrarea în subsol, dar nici un alt detaliu, căci era o zonă restricționată, în care aveau acces doar nemții, care-i puneau pe soldați să curețe pe acolo.

Planul de atac pus la cale de Michel se baza pe rapoartele de la MI6, Serviciul Secret Britanic, în care se spunea că acel castel era păzit de un detașament Waffen SS care lucra în trei schimburi, fiecare fiind format din doisprezece bărbați. Membrii Gestapoului care se aflau în clădire nu erau combatanți, iar majoritatea nici n-aveau să fie înarmați. Celula de rezistență Bollinger reușise să mobilizeze cincisprezece oameni pentru acest asalt, iar aceștia se risipiseră acum fie printre credincioșii din biserică, fie printre plimbăreții de duminică din piață, cu

armele ascunse sub haine sau în rucsacuri și sacoșe. Dacă cei din MI6 nu se înșelau, membrii Rezistenței aveau să depășească numeric gărzile.

Dar Flick era îngrijorată și simțea cum frica i se cuibărea în inimă. Când îi spusese lui Antoinette despre estimările celor de la MI6, aceasta se încruntase și îi zisese: „Mi se pare că sunt mai mulți". Antoinette nu era proastă - fusese secretara lui Joseph Laperrière, producător de șampanie, până când i se reduseseră profiturile din cauza ocupației germane și soția lui devenise secretară – și putea să aibă dreptate.

Michel nu reușise să o lămurească de ce exista această diferență între estimarea celor din MI6 și presupunerile lui Antoinette. El locuia la Reims, și nici el, nici altcineva din grupare nu cunoștea Sainte-Cécile. Nu avuseseră timp să meargă în recunoaștere. Dacă se întâmpla ca oamenii din Rezistență să fie depășiți numeric, Flick se gândea cu groază că nu aveau nici o șansă în fața trupelor disciplinate ale germanilor.

Se uită prin piață după cunoscuți, în aparență oameni nevinovați care doar se plimbau, dar care erau de fapt pregătiți să omoare sau să-și sacrifice viața. În fața merceriei se afla Geneviève, o fată înaltă în vârstă de douăzeci de ani cu un Sten ascuns sub haina subțire de vară, care se uita cu atenție la un cupon de stofă verde-închis. Sten era un pistol-mitralieră preferat de cei din Rezistență, căci putea fi demontat în trei părți și ținut într-o geantă de mici dimensiuni. Deși Geneviève putea să fie fata pe care pusese Michel ochii, pe Flick o trecu un fior de spaimă la gândul că tânăra putea fi secerată de o rafală de gloanțe în câteva secunde. Bertrand, un băiat blond de doar șaptesprezece ani, ținea la subsuoară un Colt automat de calibrul 45 învelit într-un ziar, și traversa nerăbdător piața către biserică. Aliații parașutaseră sute de arme de acest tip. La început, Flick nu fusese de acord ca Bertrand să facă parte din grup pentru că era prea tânăr, dar acesta o implorase să-l primească și pe el, iar ea avea nevoie de cât mai mulți oameni, așa că cedase până la urmă. Spera ca bravura de care dădea

dovadă să nu-l părăsească odată ce începeau împușcăturile. Iar Albert, căruia nevasta îi născuse primul copil în această dimineață, stătea pe scările din fața bisericii, ca să-și termine țigara și să poată intra la slujbă. Albert trebuia neapărat să rămână în viață. Avea asupra lui o sacoșă de pânză care părea plină de cartofi, dar înăuntru se găseau de fapt grenade de mână Mark I Mills nr. 36.

Atmosfera din piață nu avea nimic neobișnuit, cu excepția unui singur lucru. Lângă biserică era parcată o mașină sport imensă și puternică. Era o Hispano-Suiza fabricată în Franța, model 68-*bis*, cu un motor de avion V12, una dintre cele mai rapide mașini din lume. Avea un radiator din argint înalt și semeț, deasupra căruia se afla emblema cu barza în zbor și era vopsită în albastru-deschis.

Parcase acolo în urmă cu o jumătate de oră. Șoferul, un bărbat arătos de vreo 40 de ani, purta un costum elegant, dar era cu siguranță ofițer german – nimeni altcineva nu ar fi avut tupeul să se afișeze cu o astfel de mașină. Cea care îl însoțea, o roșcată sexy și înaltă, într-o rochie de mătase verde și cu pantofi din piele cu toc în picioare, era atât de chic, încât trebuia să fie franțuzoaică. Bărbatul fixase un aparat foto pe un tripod și făcea poze cu castelul. Femeia avea o expresie sfidătoare pe chip, de parcă știa că orășenii sărmani care se zgâiau la ea în drumul lor spre biserică o făceau „curvă" în gând.

În urmă cu câteva minute, bărbatul o speriase pe Flick când o rugase să-i facă o poză împreună cu prietena lui, având castelul în fundal. Îi vorbise politicos, îi surâsese amabil, iar accentul german de-abia i se ghicea în voce. Distragerea atenției într-un moment crucial era ceva absolut îngrozitor pentru Flick, dar se gândise că refuzul ei ar fi stârnit bănuieli, mai ales că dorea să pară doar o femeie din partea locului care nu avea nimic mai bun de făcut decât să zăbovească pe terasa unei cafenele. Așa că îi răspunsese cum ar fi făcut orice franțuzoaică pusă în această situație: îl privise cu răceală și indiferență, însă îndeplinise dorința germanului.

Fusese un moment amuzant și înspăimântător totodată: agentul secret britanic stătea în spatele aparatului; ofițerul german și târfa lui îi zâmbeau, în timp ce clopotele bisericii băteau secundele rămase până la explozie. Apoi ofițerul îi mulțumise și vru să-i ofere ceva de băut. Îl refuzase categoric: nici o franțuzoaică respectabilă nu putea sta împreună cu un neamț la o masă și să nu fie considerată curvă. El dăduse din cap în semn de înțelegere, iar Flick se întorsese la soțul ei.

Era evident că ofițerul se afla în afara orelor de serviciu și nu părea să fie înarmat, așa că nu prezenta nici un pericol, dar tot o deranja pe Flick. Acest gând nu-i dădea pace în ultimele secunde de acalmie, dar în cele din urmă înțelese că nu putea fi turist. Părea prea preocupat pentru cineva care nu voia decât să admire frumusețea vechiului castel. Femeia era exact ce părea să fie, dar el cu siguranță că nu era ceea ce voia să pară.

Înainte ca Flick să priceapă ce era cu bărbatul, clopotele încetară să mai bată.

Michel își termină băutura, apoi se șterse la gură cu dosul palmei.

Flick și Michel se ridicară de la masă. Încercând să pară relaxați, cei doi se îndreptară agale către intrarea în cafenea și se opriră în prag, punându-se instinctiv la adăpost.

CAPITOLUL 2

Dieter Franck o remarcase pe femeia care stătea la masa de la cafenea în momentul în care ajunsese cu mașina în piață. Întotdeauna îi atrăgeau atenția femeile frumoase. Aceasta îl șocase cu sex appeal-ul ei. Avea părul blond-deschis și ochii verzi și probabil că avea sânge nemțesc – nu era ceva neobișnuit aici, în nord-estul Franței, atât de aproape de graniță. Pe trupul ei micuț și zvelt avea o rochie ca un sac, dar își pusese la gât o eșarfă galbenă din bumbac ieftin, dar de un bun-gust pe care îl consideră tipic franțuzesc. Când îi vorbise, îi văzuse frica din ochi, normală la un francez care era abordat de unul dintre invadatorii germani; dar imediat după aceea, întrezărise pe chipul ei frumos o expresie sfidătoare prost disimulată care îi stârnise interesul.

Era cu un bărbat atrăgător care nu părea prea interesat de ea – probabil soțul ei. Dieter o rugase să-i facă o poză doar pentru că voia să schimbe două vorbe cu ea. Avea o nevastă și doi copii frumoși în Köln, iar în apartamentul său din Paris stătea cu Stéphanie, dar asta nu-l împiedica să se dea la alta. Femeile frumoase erau aidoma minunatelor tablouri

impresioniste franceze pe care le colecționa: dacă aveai unul, asta nu însemna că nu-ți mai doreai altul.

Franțuzoaicele erau cele mai frumoase femei din lume. Orice venea de la francezi era frumos: podurile, bulevardele, mobilierul, chiar și farfuriile de porțelan. Lui Dieter îi plăceau cluburile de noapte, șampania, pateul de gâscă și baghetele calde. Îi plăcea să-și cumpere cămăși și cravate de la Charvet, legendarul *chemisier* de peste drum de hotelul Ritz. Ar fi putut să locuiască la Paris pentru totdeauna.

Nu știa de unde avea asemenea gusturi. Tatăl lui era profesor de muzică – o artă în care excelau germanii, nu francezii. Dar lui Dieter i se părea foarte plictisitoare viața academică pe care o ducea tatăl său, așa că își îngrozise părinții când îi anunțase că voia să devină polițist, fiind unul dintre primii absolvenți de facultate din Germania care alesese această meserie. Până în 1939, ajunsese șeful Departamentului de criminalistică al poliției din Köln. În mai 1940, când tancurile blindate ale generalului Heinz Guderian trecuseră râul Meusa la Sedan și traversaseră triumfător Franța, ajungând într-o săptămână la Canalul Mânecii, Dieter aplicase sub impulsul momentului pentru o funcție în armată. Datorită experienței sale în poliție, primise imediat un post în cadrul serviciului de spionaj. Vorbea fluent franceza și binișor engleza, așa că fusese însărcinat cu interogarea prizonierilor. Se pricepea de minune la asta și era extrem de încântat când reușea să obțină informații prețioase care îi puteau ajuta pe nemți să câștige bătăliile. În Africa de Nord, rezultatele muncii sale fuseseră apreciate de însuși Rommel.

Folosea tortura când era necesar, dar îi plăcea să scoată informații prin mijloace mai subtile. Așa o prinsese cu mâța-n sac pe Stéphanie. Era o fată echilibrată, senzuală și deșteaptă, care deținuse la Paris un magazin de pălării *chic* pentru femei, dar îngrozitor de scumpe. Din păcate, avea o bunică evreică. Pierduse magazinul și stătuse șase luni într-o închisoare

franceză și era în drum spre un lagăr din Germania când Dieter o salvase.

Ar fi putut s-o violeze. Ea se și aștepta la asta. Nimeni nu ar fi încercat să protesteze și cu atât mai puțin să-l pedepsească pe el. Dar în loc să facă asta, îi dăduse de mâncare, haine noi, o instalase în camera de oaspeți din apartamentul său, o tratase cu afecțiune, până când într-o seară, după o cină cu *foie de veau* și o sticlă de La Tache, o sedusese pe canapeaua din fața șemineului.

Astăzi ea îl ajuta să nu fie descoperit. Lucra din nou cu Rommel. Feldmareșalul Erwin Rommel, „Vulpea Deșertului", era acum comandantul Grupului de armată B, care avea misiunea de a apăra nordul Franței. Serviciile secrete germane se așteptau la invazia forțelor aliate în acea vară. Rommel nu avea suficienți oameni ca să păzească kilometri întregi de coastă, așa că adoptase o strategie foarte îndrăzneață de ripostă: batalioanele sale se aflau la kilometri distanță de țărm, dar pregătite să acționeze urgent în caz de nevoie.

Englezii știau asta – aveau și ei servicii secrete. Planul lor de contraatac era să întârzie riposta lui Rommel, întrerupându-i sistemele de comunicare. Zi și noapte, avioanele americane și engleze bombardaseră șosele și linii ferate, poduri și tunele, gări și stații de triaj. Și Rezistența aruncase în aer centrale electrice și fabrici, deraiase trenuri, tăiase liniile telefonice și trimisese adolescente să toarne pietriș în rezervoarele de combustibil ale camioanelor și tancurilor.

Misiunea lui Dieter era să identifice principalele ținte ale sistemului de comunicații și să evalueze capacitatea Rezistenței de a le ataca. În decursul ultimelor luni, de la baza sa din Paris, cutreierase tot nordul Franței, zbierând la santinelele adormite și băgând frica în căpitanii leneși, întărind paza la posturile de manevră de pe calea ferată, la depouri, garaje și la turnurile de control ale aeroporturilor. Astăzi făcea o vizită surpriză la o centrală telefonică de maximă importanță strategică. Pe aici treceau toate convorbirile telefonice între Statul-Major

General din Berlin și forțele germane din nordul Franței, inclusiv cele de pe teleimprimator, un mijloc prin care se transmiteau și acum majoritatea ordinelor. Dacă această centrală era distrusă, sistemul de comunicații al nemților avea să fie grav afectat.

Evident că Aliații știau asta și încercaseră să bombardeze centrala, dar fără mare succes. Rezistența putea să atace mult mai eficient într-un asemenea caz. Cu toate acestea, paza nu era foarte strictă, după standardele lui Dieter. Acest lucru se datora probabil influenței Gestapoului, care avea un sediu în clădire. *Geheime Staatspolizei* era poliția secretă de stat, iar oamenii erau adesea promovați mai degrabă pentru loialitatea față de Hitler și entuziasmul pentru fascism, decât pentru meritele sau inteligența lor. Dieter era acolo de o jumătate de oră făcând fotografii și se enerva cumplit când vedea că soldații care păzeau centrala telefonică nici nu-l băgau în seamă.

Totuși, când clopotele bisericii încetară să mai bată, un ofițer Gestapo în uniformă de maior ieși în pas vioi pe porțile înalte din fier ale castelului și se duse glonț la Dieter.

– Dă-mi aparatul ăla! țipă el într-o franceză stricată.

Dieter se întoarse, prefăcându-se că nu îl auzise.

– Nu ai voie să faci fotografii cu castelul, imbecilule! țipă bărbatul. Nu vezi că e o unitate militară?

Dieter se întoarse spre el și îi răspunse șoptit în germană:

– Ți-a luat al dracu' de mult timp până să vii aici.

Bărbatul era șocat. Civililor le era de obicei frică de cei din Gestapo.

– Ce tot spui acolo? îi zise el pe un ton mai blând.

Dieter se uită la ceas.

– Sunt aici de treizeci și două de minute. Puteam să fac zeci de poze și să fi plecat de mult timp de aici. Tu te ocupi de pază?

– Dar tu cine ești?

– Maiorul Dieter Franck, din statul-major al feldmareșalului Rommel.

Franck! zise el. Îmi amintesc de tine!

Dieter se uită mai cu luare-aminte la el.

Doamne! spuse el când îl recunoscu. Willi Weber!

Sturmbannführer[1] Weber, la dispoziția dumneavoastră!

Ca majoritatea celor din Gestapo, Weber avea un anumit rang militar în SS, care i se părea mai de soi decât cel din poliție.

– Să fiu al naibii, spuse Dieter. Nu-i de mirare că paza lasă de dorit.

Când erau tineri, Weber și Dieter lucraseră împreună la secția de poliție din Köln în anii 1920. Dieter avusese întotdeauna parte de succes, iar Weber doar de eșecuri. Weber îl invidia pe Dieter pentru succesul său, punându-l pe seama privilegiilor de care se bucura familia lui. (Dieter nu provenea dintr-un mediu foarte privilegiat, dar așa i se părea lui Weber, fiul unui docher.)

În cele din urmă, Weber fusese concediat. Dieter începu să-și amintească de ce: avusese loc un accident, o mulțime de gură-cască se adunaseră în jur, Weber intrase în panică și trăsese cu arma, omorându-l pe unul dintre curioși.

Dieter nu-l mai văzuse de cincisprezece ani, dar putea lesne să ghicească cum evoluase cariera lui: se înscrisese în Partidul Nazist, devenise organizator voluntar, aplicase pentru un post în Gestapo, menționând experiența lui în poliție, și avansase rapid în acea comunitate de ratați plini de frustrări.

– Ce faci aici? îl întrebă Weber.

– Vreau să văd cât de bună e paza, din ordinul feldmareșalului.

– Paza e foarte bună, se burzului Weber la el.

– Poate pentru o fabrică de mezeluri. Uită-te în jurul tău! arătă Dieter înspre piață. Dacă oamenii ăștia fac parte din Rezistență? Îi arătă o fată care purta o haină subțire de vară peste rochie. Dacă ar ascunde o armă sub haină? Dacă...

---

[1] Rang în SS, care corespundea celui de maior din armată. (n.tr.)

Se opri.

Își dădu seama că nu inventase totul pentru a încerca să demonstreze ceva. În mintea lui îi vedea pe cei din piață grupându-se în formație de luptă. Blonda minionă și soțul ei se refugiaseră în bar. Cei doi bărbați care stăteau în fața bisericii se pitiseră după coloane. Fata înaltă în haină de vară, care se uita atent la vitrina magazinului cu un minut în urmă, stătea acum în umbra mașinii lui. Când Dieter se uită înspre ea, haina i se deschise și, spre mirarea lui, își dădu seama că nu se înșelase: sub haină se afla o mitralieră semiautomată cu pat demontabil, exact genul de armă preferată de cei din Rezistență.

– Doamne sfinte! exclamă el.

Se căută sub vestă și-și aminti că nu avea nici o armă la el.

Unde era Stéphanie? Se uită în jur, fiind cuprins de panică, dar ea se afla lângă el, așteptând răbdătoare să termine conversația cu Weber.

– La pământ! strigă el.

Apoi se auzi și bubuitul exploziei.

CAPITOLUL 3

Flick stătea pe vârfuri în spatele lui Michel în prag la Café des Sports, și se uita peste umărul lui. Era în stare de alertă, cu inima bubuindu-i în piept, mușchii încordați, gata de atac, dar mintea îi rămăsese lucidă; observa totul și cântărea situația cu detașare.

În raza ei vizuală erau opt soldați: doi la poartă care verificau legitimațiile, doi după poartă, doi patrulau în zona din spatele gardului de fier, iar alți doi stăteau la baza celor câtorva trepte care duceau la ușa impozantă a castelului.

Latura lungă de nord a bisericii constituia o parte din zidul ce înconjura terenul pe care era castelul. Transeptul dinspre nord ieșea în afară câțiva centimetri în parcarea care făcuse parte din grădina ornamentală. Pe timpul vechiului regim, contele avea propria intrare în biserică, o ușiță în peretele transeptului. Ușa fusese acoperită cu scânduri și tencuită în urmă cu mai bine de o sută de ani, iar de atunci nu se mai atinsese nimeni de ea.

Cu o oră în urmă, un fost muncitor de la cariera de piatră, pe nume Gaston, intrase în biserica părăsită și pusese patru bucăți de dinamită de patru sute de grame fiecare la baza

intrării blocate. Inserase detonatoare și le conectase între ele ca să explodeze în același timp; mai adăugase și un declanșator de cinci secunde acționat printr-un buton. Pe urmă mânjise totul cu cenușă din șemineul lui de acasă ca să nu trezească suspiciuni și trăsese o strană veche din lemn în fața ușii ca să mascheze și mai bine locul. Mulțumit de ce făcuse, îngenunchease și se rugase.

În urmă cu câteva secunde, când clopotele bisericii încetaseră să bată, Gaston se ridicase din strană și făcuse cei câțiva pași de la naos la transept, apoi apăsase pe declanșator și se tupilase după colț. Suflul exploziei ridicase praful depus de sute ani pe arcadele în stil gotic. Dar în transept nu se afla nimeni în timpul slujbelor, așa că nici un om nu avea să fie rănit.

După bubuitură, piața fu învăluită în tăcere. Toți amuțiseră: soldații de la porțile castelului, santinelele care patrulau pe lângă gard, maiorul de la Gestapo, dar și neamțul bine îmbrăcat și fermecătoarea lui amantă. Cuprinsă de teamă, Flick se uită întâi la piață și apoi, prin barele gardului din fier, spre castel. În parcare se înălța ce mai rămăsese din grădina din secolul al XVII-lea, o fântână de piatră cu trei heruvimi pe care crescuse mușchi și care zâmbeau nepăsători pe locul de unde țâșnise odată apă. În jurul bazinului din marmură erau parcate un camion, o mașină blindată, un Mercedes sedan vopsit în gri-verzui, culoarea armatei germane, și două Citroënuri negre cu tracțiune față, preferatele celor din Gestapoul de pe teritoriul francez. Un soldat umplea rezervorul unuia din Citroënuri de la o pompă de benzină care arăta nelalocul ei sub ferestrele palatului. Timp de câteva secunde nu se văzuse nici o mișcare. Flick așteptă, ținându-și răsuflarea.

Printre enoriașii din biserică se aflau zece oameni înarmați. Preotul, care nu era un simpatizant al Rezistenței și nu primise nici un avertisment, se bucura probabil că veniseră atâția credincioși la slujba de seară, la care nu se strângea de obicei prea multă lume. Se poate să se fi întrebat de ce oare unii dintre ei purtau pardesie, în ciuda timpului frumos, dar după

patru ani de austeritate mulți oameni se îmbrăcau ciudat, iar un bărbat care nu avea sacou putea veni la biserică și în trenci. Flick spera ca preotul să fi priceput ce se întâmpla. Până acum, cei zece trebuie să fi sărit de pe locurile lor, să fi scos armele și să o fi luat la goană prin spărtura recent făcută în zid.

În cele din urmă, îi zări în spatele bisericii. Lui Flick îi tresăltă inima de mândrie și teamă când îi văzu mai bine: o armată pestriță cu șepci vechi pe cap și pantofi scâlciați, care alergau spre parcare prin praf, ținându-și bine în mâini armele preferate – pistoale, revolvere, mitraliere și chiar un pistol-mitralieră. Încă nu începuseră să tragă, căci încercau să se apropie cât mai mult posibil de clădire înainte să înceapă împușcăturile.

Michel îi văzu și el în același timp. Mormăi ceva, dar Flick știa că și el se simțea mândru de curajul lor, dar îi era și frică, pentru că-și puneau viețile în primejdie. Acum era momentul să distragă atenția gărzilor. Michel își ridică mitraliera Lee-Enfield nr. 4 Mark I, pe care Rezistența o numea mitralieră canadiană, căci multe dintre ele erau fabricate în Canada. Ținti, ridică piedica de la trăgaciul cu două poziții și trase. Își încărcă mitraliera cu mișcări sigure, în așa fel încât era imediat gata să tragă din nou.

Zgomotul de mitralieră puse capăt tăcerii înspăimântate din piață. La poartă, unul dintre soldați scoase un țipăt și căzu la pământ, iar Flick trăi o clipă de mare satisfacție: un om mai puțin care să-i împuște pe tovarășii ei. Rafalele trase de Michel erau un semnal pentru ceilalți să deschidă focul. În pridvorul bisericii, tânărul Bertrand trase două focuri care sunară ca niște pocnitori. Era prea departe de soldați ca să poată ținti cu pistolul, așa că nu nimeri pe nimeni. Lângă el, Albert trase inelul de la o grenadă și o aruncă peste gard, în direcția castelului, unde explodă lângă vie și nu făcu decât să strice gazonul. Lui Flick îi venea să urle la el: „Nu trage aiurea, o să fii descoperit!" Doar cele mai antrenate trupe ar fi putut să aibă stăpânire de sine când începea să se tragă din

toate părțile. Din spatele mașinii sport parcate, Geneviève deschise focul, iar bubuitul mitralierei Sten o asurzi pe Flick. Își nimeri ținta și unul dintre soldați căzu la pământ.

În cele din urmă, reacționară și nemții. Soldații se adăpostiră după coloanele din piatră sau se aruncară pe burtă și-și pregătiră puștile pentru a contraataca. Maiorul din Gestapo se chinuia să-și scoată pistolul din toc. Roșcata se întoarse și o luă la fugă, dar pantofii ei eleganți alunecau pe pavaj, așa că femeia căzu. Bărbatul cu care era se trânti peste ea, apărând-o cu propriul trup, iar Flick își dădu seama că avusese dreptate să creadă că era polițist, căci un om obișnuit nu ar fi știut că era mai bine să stai culcat decât să fugi.

Santinelele deschiseră focul. Albert fu împușcat aproape imediat. Flick îl văzu clătinându-se și ducându-și mâna la gât. Grenada pe care era cât pe ce să o lanseze îi scăpă din mână. Apoi îl nimeri un al doilea glonț, de data aceasta în frunte. Căzu la pământ cu o bufnitură puternică, iar Flick se gândi cu tristețe la fetița lui, care se născuse în această dimineață și care rămăsese acum orfană de tată. De lângă Albert, Bertrand văzu grenada rostogolindu-se pe treptele vechi ale porticului bisericii. Grenada explodă în timp ce el ieșea în fugă pe poartă. Flick așteptă să apară din nou, dar nu se întâmplă așa și se gândi cu groază că murise, sau poate era rănit sau doar în stare de șoc.

În parcare, cei care se amestecaseră printre credincioșii din biserică se opriră din alergat, se întoarseră spre cei șase soldați și deschiseră focul. Cele patru gărzi de lângă poartă fură prinse în raza de acțiune, între cei de dinăuntru și cei din piață, și fură ucise în câteva secunde, supraviețuind doar aceia care se aflau pe treptele castelului. Planul lui Michel funcționa, se gândi Flick cu speranță.

Dar trupele inamicului din clădire avuseseră timp să se înarmeze și să dea fuga la ferestre sau la uși, și începură să tragă, schimbând din nou raportul de forțe. Totul depindea de cât de mulți erau.

Preț de câteva secunde, gloanțele veneau în rafale, iar Flick deja încetase să le mai numere. Apoi își dădu seama cu groază că în castel erau mai multe arme decât crezuse inițial. Gloanțele veneau de la cel puțin douăsprezece uși și ferestre. Bărbații din biserică, care ar fi trebuit să ajungă deja în clădire, se adăpostiseră în spatele mașinilor din parcare. Antoinette avusese dreptate, iar cei de la MI6 se înșelaseră în privința numărului de gestapoviști staționați aici. Cei de la MI6 estimaseră că vor fi doisprezece, însă Rezistența împușcase cu siguranță șase și mai erau cel puțin paisprezece care încă mai trăgeau.

Flick înjură cu năduf. Într-o ambuscadă ca asta, Rezistența câștiga doar dacă acționa foarte rapid și violent. Dacă nu zdrobeau dușmanul chiar acum, aveau să fie în mare primejdie. Cum timpul se scurgea repede, disciplina și pregătirea militară își spuneau cuvântul. În cele din urmă, trupele germane aveau să câștige în cazul în care lupta se prelungea.

La nivelul superior al castelului, o fereastră din secolul al XVII-lea se făcu țăndări, iar cineva începu să tragă cu o mitralieră. De la înălțimea aceea provoca mari pierderi printre oamenii din Rezistență care se aflau în parcare. Lui Flick i se făcu rău văzând că bărbații de acolo cădeau unul după altul într-o baltă de sânge lângă fântâna secată, până când nu mai rămăseseră decât doi sau trei care să lupte.

Flick se gândea cu disperare că totul era pierdut. Erau depășiți numeric și dăduseră greș. Gustul amar al înfrângerii îi stătea în gât.

Michel țintise de câteva ori înspre mitalieră.

– Nu-l putem doborî pe mitralior! zise el.

Scrută cu privirea acoperișurile clădirilor, clopotnița și etajul primăriei.

– Dacă aș putea pătrunde în biroul primarului, aș avea mai multă vizibilitate.

– Așteaptă! Flick își simțea gura uscată. Nu-l putea împiedica să-și riște viața, oricât de mult și-ar fi dorit-o. Dar putea să-i dea mai multe șanse de supraviețuire.

– Geneviève! urlă ea din toți rărunchii.

Geneviève se întoarse.

– Acoperă-l pe Michel!

Geneviève dădu din cap că da, apoi o rupse la fugă din spatele mașinii sport, împroșcând cu gloanțe în ferestrele castelului.

– Mulțumesc, îi zise Michel lui Flick. Apoi ieși din ascunzătoare și o luă la fugă prin piață, direct spre primărie.

Geneviève continua să alerge spre porticul bisericii. Gloanțele trase de ea le distraseră atenția bărbaților din castel, oferindu-i lui Michel șansa de a traversa piața neatins. Dar apoi Flick zări ceva în stânga ei. Se uită în acea direcție și-l văzu pe maiorul din Gestapo, sprijinit de zidul primăriei, cu pistolul îndreptat spre Michel.

Dacă nu te aflai la o distanță mică, era greu să nimerești o țintă în mișcare cu un pistol – dar maiorul putea să aibă noroc, se gândi panicată Flick. Ea avea ordin să observe și să raporteze, dar să nu ia în nici un fel parte la luptă, însă acum se gândi: „La naiba cu asta". În geanta de pe umăr avea arma ei personală, un Browning automat de 9 milimetri, pe care îl prefera Coltului de la SOE, căci avea treisprezece gloanțe în loc de șapte și putea să-l încarce cu același tip de gloanțe Parabellum de 9 mm, care se foloseau și la mitraliera Sten. Îl scoase din geantă. Deblocă piedica, puse degetul pe trăgaci, întinse mâna și trase două gloanțe înspre maior.

Îl rată, iar gloanțele intrară în zidul de lângă capul lui, dar acesta se feri.

Michel continua să alerge.

Maiorul se dezmetici rapid și ridică din nou arma.

Pe măsură ce Michel se apropia de destinație, ajungea mai aproape și de maior, iar raza de acțiunea se micșora. Michel trase cu mitraliera în direcția maiorului, dar glonțul nu-și atinse ținta, iar neamțul se ținu tare pe poziții și ripostă cu foc. De data asta, îl nimeri pe Michel, iar Flick țipă înspăimântată.

Michel căzu la pământ, încercă să se ridice și se prăbuși. Flick încercă să se calmeze și se gândi repede. Michel mai

era încă în viață. Geneviève ajunsese la porticul bisericii, iar gloanțele trase de ea continuau să atragă atenția inamicului din castel. Flick putea să-l salveze pe Michel. Nu intra în atribuțiile ei, dar nici un ordin din lume nu putea s-o împiedice să-și salveze bărbatul care zăcea într-o baltă de sânge. Dacă îl lăsa acolo, avea să fie prins și interogat. Ca membru al grupării Bollinger, Michel știa fiecare nume, adresă și parolă. Dacă îl capturau, avea să fie un dezastru.

Nu exista altă opțiune.

Trase din nou spre maior. Rată iarăși, dar continuă să apese pe trăgaci, iar gloanțele îl forțară pe bărbat să se retragă de-a lungul zidului, în căutarea unei ascunzători.

Ieși în fugă din bar și se trezi în piață. Îl văzu cu coada ochiului pe posesorul mașinii sport, încă protejând-o pe iubita lui de gloanțe cu propriul său corp. Flick își dădu seama că uitase de el. Oare era înarmat? Dacă da, putea să o împuște cu ușurință. Dar nu fu lovită de nici un glonț.

Ajunse la Michel, care stătea întins și se lăsă într-un genunchi. Se duse spre primărie și trase două gloanțe în aer pentru a-l dezorienta pe maior. Apoi se uită la soțul ei.

Ușurată, văzu că are ochii deschiși și că respiră. Părea să sângereze din fesa stângă. Se mai liniști un pic.

– Ai un glonț în fund, îi spuse ea în engleză.

– Mă doare ca naiba, îi răspunse el în franceză.

Se uită din nou spre primărie. Maiorul se retrăsese vreo douăzeci de metri și traversase strada îngustă până când ajunsese în pragul unui magazin. De data aceasta, Flick nu se grăbi ca să poată ținti bine. Trase patru gloanțe. Vitrina magazinului se sparse în mii de cioburi, iar maiorul se clătină pe picioare și apoi se aruncă la pământ.

Flick vorbi cu Michel în franceză.

– Încearcă să te ridici, îi zise ea.

Bărbatul se răsuci, icnind de durere, se sprijini într-un genunchi, dar nu putea să-și miște piciorul rănit.

– Haide, spuse ea cu asprime. Dacă stai aici, o să te omoare.

Îl înșfăcă de cămașă și-l ridică în sus cu un efort supraomenesc. Se lăsa cu toată greutatea pe piciorul sănătos, dar nu putea să și-o susțină, așa că se sprijini de ea. Își dădu seama că el nu va fi în stare să meargă, așa că scoase un geamăt de neputință.

Aruncă o privire spre clădirea primăriei. Maiorul se ridica în picioare. Avea sânge pe față, dar nu părea grav rănit. Bănuia că fusese rănit superficial de vreun ciob de sticlă, ceea ce însemna că putea să se folosească încă de armă.

Îi rămânea un singur lucru de făcut: trebuia să-l scoată pe Michel de acolo și să-l ducă într-un loc sigur.

Se aplecă, îl apucă de coapse și îl aburcă pe umărul ei, așa cum făceau pompierii. Era înalt, dar slab – majoritatea francezilor erau slabi pe atunci. Cu toate acestea, crezu că se va prăbuși sub greutatea lui. Se împletici, ușor ametită, dar se ținu dreaptă.

După o clipă, făcu primul pas în față.

Se mișca greoi pe dalele din piatră. I se părea că maiorul trăgea în ea, dar nu putea fi sigură, pentru că se auzeau împușcături din direcția castelului, a lui Geneviève și a luptătorilor din Rezistență din parcare. Teama că un glonț o putea lovi în orice clipă îi dădea putere și începu să fugă clătinându-se. O luă pe drumul pe care se ieșea din piață spre sud, cea mai apropiată cale de scăpare. Trecu de germanul trântit peste roșcată și, preț de câteva secunde, li se încrucișară privirile și văzu în ochii lui un amestec de surpriză și admirație prefăcută. Apoi se lovi de o măsuță de la cafenea, o răsturnă, aproape căzu, dar reuși să-și mențină echilibrul și să fugă în continuare. Un glonț lovi vitrina barului, iar impactul făcu geamul să arate ca o pânză de păianjen. Câteva clipe mai târziu, luă colțul și ieși din raza vizuală a maiorului. Erau în viață, reflectă ea recunoscătoare; amândoi – măcar pentru un timp.

Nu apucase să se gândească unde să se ducă după ce ieșea din încăierare. Două dubițe o așteptau la câteva străzi distanță, dar nu avea destulă putere să-l care pe Michel până

acolo. Totuși, Antoinette Dupert locuia la câțiva pași de aici. Antoinette nu făcea parte din Rezistență, dar îi furnizase lui Michel un plan al castelului. Iar Michel era nepotul ei, așa că nu avea să-l trădeze.

Oricum, Flick nu avea altă soluție.

Antoinette locuia într-un apartament la parter, într-o clădire cu o curte interioară. Flick ajunse la poarta deschisă, aflată la câțiva metri de piață, și se clătină sub arcadă. Împinse o ușă și-l lăsă pe Michel jos pe dalele de gresie.

Bătu cu putere la ușa lui Antoinette, cu răsuflarea întretăiată. Auzi o voce înspăimântată.

– Ce s-a întâmplat? Antoinette se speriase de împușcături și nu voia să deschidă ușa.

– Repede, repede! zise Flick aproape fără suflare. Încercă să nu vorbească prea tare. Unii dintre vecini puteau fi simpatizanți ai naziștilor.

Ușa nu se deschise, dar auzi vocea lui Antoinette apropiindu-se.

– Cine-i acolo?

Flick evită să rostească vreun nume cu voce tare.

– Nepotul tău e rănit, îi zise ea într-un suflet.

Ușa se deschise. Antoinette era o femeie de cincizeci de ani, cu spatele drept; purta o rochie din bumbac cândva elegantă, dar care era acum decolorată, dar impecabil călcată. Era albă ca varul de spaimă.

– Michel! exclamă ea. Îngenunche lângă el. Ești grav rănit?

– Mă doare, dar n-o să mor, zise Michel printre dinții încleștați.

– Sărmanul de tine! Îi dădu la o parte părul de pe fruntea transpirată cu gesturi blânde.

– Să-l ducem înăuntru, zise Flick nerăbdătoare.

Îl luă pe Michel de subțiori, iar Antoinette de picioare. El gemu de durere. Amândouă îl duseră până în sufragerie și îl așezară pe o canapea veche cu tapițerie din catifea.

– Ai grijă de el până mă duc la mașină, zise Flick. Fugi din nou în stradă.

Schimburile de focuri se răriseră. Nu avea mult de mers. Alergă pe stradă și dădu colțul de două ori.

În fața unei brutării închise, erau parcate două mașini cu motoarele pornite: un Renault ruginit și o furgonetă cu o reclamă pe o latură, pe care scria odată *Blanchisserie Bisset* – Spălătoria Bisset. Furgoneta îi aparținea tatălui lui Bertrand, care reușise să facă rost de benzină pentru că spăla cearșafurile de la hotelurile în care stăteau nemții. Renaultul fusese furat în acea dimineață în Châlons, iar Michel schimbase plăcuțele de înmatriculare. Flick se hotărî să ia mașina și să lase furgoneta pentru cei care scăpau din măcelul din jurul castelului.

Schimbă câteva vorbe cu șoferița furgonetei.

– Așteaptă cinci minute, apoi ia-o din loc. Se duse la Renault, se așeză pe scaunul din dreapta șoferului și spuse: Repede, să mergem!

La volanul mașinii era Gilberte, o fată drăguță de nouăsprezece ani, dar proastă, cu păr lung și negru. Flick nu știa de ce făcea parte din Rezistență – nu era genul de fată potrivită pentru așa ceva. În loc să demareze, Gilberte o întrebă:

– Unde mergem?

– Te ghidez eu – hai odată, pentru numele lui Dumnezeu!

Gilberte vârî cheia în contact și demară.

– Fă la stânga, apoi la dreapta, zise Flick.

În cele două minute de liniște care urmară, își dădu seama ce greșeală făcuse. Majoritatea celor din rețeaua Bollinger pieriseră. Albert și ceilalți muriseră, Geneviève, Bertrand și alții care supraviețuiseră aveau să fie cu siguranță torturați.

Și toate astea în zadar. Centrala telefonică nu fusese afectată, iar liniile de comunicație germane erau intacte. Flick se simțea groaznic. Încercă să-și dea seama unde greșise. Oare fusese o eroare declanșarea unui atac frontal asupra unui obiectiv militar bine păzit? Nu neapărat – planul ar fi funcționat dacă cei de la MI6 ar fi furnizat informații corecte. Acum se

gândea că ar fi fost mai sigur dacă ar fi găsit o modalitate de a pătrunde clandestin în clădire. Atunci, șansele Rezistenței de a ajunge mai ușor la aparatura atât de importantă pentru Aliați ar fi fost mai mari.

Gilberte opri în fața curții.

– Întoarce, zise Flick și ieși din mașină.

Michel era întins pe canapeaua lui Antoinette cu fața în jos și cu pantalonii în vine, arătând jalnic. Antoinette îngenunchease lângă el, cu un prosop pătat de sânge în mână și cu o pereche de ochelari pe nas, cercetându-i cu atenție rana.

– Sângerarea s-a mai oprit, dar glonțul tot acolo a rămas, zise ea.

Poșeta ei se afla pe jos, lângă canapea. Îi golise conținutul pe o măsuță, probabil în timp ce-și căutase ochelarii. Flick observă o bucată de hârtie dactilografiată și ștampilată, cu o poză de-a lui Antoinette pe ea, vârâtă într-un dosar de carton. Era permisul cu care putea să intre în castel. În acel moment, lui Flick îi veni o idee.

– Ne așteaptă o mașină afară, zise Flick.

Antoinette se tot uita la rană.

– N-ar trebui să-l mișcăm, spuse ea.

– Dacă rămâne aici, nemțălăii o să-l omoare. Flick înșfăcă permisul lui Antoinette. Tot atunci, îl întrebă pe Michel: Cum te simți?

– Cred că acum sunt în stare să merg, zise el. M-a mai lăsat durerea.

Flick își strecură permisul în geantă. Antoinette nu văzuse nimic.

– Ajută-mă să-l ridic, o rugă Flick.

Cele două femei îl ridicară pe Michel în picioare. Antoinette îi suflecă pantalonii din postav și îi strânse cureaua veche de piele.

– Rămâi în casă, îi zise Flick lui Antoinette. Nu vreau să te vadă nimeni cu noi.

Nu se gândise încă la un plan, dar totul ar fi căzut din start, dacă ar fi planat vreo suspiciune asupra lui Antoinette și a echipei ei de femei de serviciu.

Michel își puse brațul în jurul umerilor lui Flick și se sprijini de ea. Soția lui îi susținu greutatea și el șchiopătă până în stradă. Când ajunseră la mașină, el era alb ca varul de durere. Gilberte se uita îngrozită la ei prin geamul mașinii.

– Coboară și deschide afurisita asta de portieră, tâmpito!

Gilberte sări de pe locul ei și deschise portiera din spate. Cu ajutorul ei, Flick îl urcă pe Michel pe banchetă.

Cele două femei se duseră repede în față.

– Să plecăm naibii de aici, zise Flick.

CAPITOLUL 4

Dieter era disperat și îngrozit. Pe măsură ce împușcăturile se răreau, iar pulsul îi revenea la normal, începu să se gândească la ce văzuse. Nu își închipuise că Rezistența era în stare de un atac atât de bine plănuit și executat. Din ce aflase în ultimele luni, avea impresia că atacurile lor erau de genul „lovește și fugi". Dar acum îi văzuse pentru prima oară în acțiune. Avuseseră arme din belșug și cu siguranță nu duceau lipsă de muniție – spre deosebire de armata germană! Ce era și mai rău, dăduseră dovadă de mult curaj. Dieter fusese impresionat de pușcașul care străbătuse în fugă piața, de fata cu mitraliera Sten care trăsese ca să-l acopere, dar cel mai mult de micuța blondă care îl ridicase pe pușcașul rănit – mai înalt cu cincisprezece centimetri decât ea – și îl scosese din piață la loc ferit. Asemenea oameni reprezentau o amenințare serioasă pentru forța militară de ocupație. Aceștia nu erau precum criminali cu care avusese de-a face Dieter la Köln înainte de izbucnirea războiului. Ucigașii erau idioți, leneși, lași și brutali. Acești oameni din Rezistența franceză erau buni luptători.

Dar înfrângerea suferită de ei îi oferi o ocazie rară.

Când fu sigur că nu mai trăgea nimeni, se ridică în picioare și o ajută și pe Stéphanie să se ridice. Obrajii-i erau roșii și respira cu dificultate. Îl apucă de mâini și se uită în ochii lui.

– M-ai apărat, zise ea. Ochii i se umplură de lacrimi. Cu propriul tău corp.

Îi șterse praful de pe coapsă. Era surprins de purtarea lui cavalerească. O făcuse din instinct. Dacă se gândea mai bine, nu era foarte sigur că ar fi fost cu adevărat dispus să moară pentru a o salva pe Stéphanie. Încercă să nu facă prea mare caz de asta.

– Nimeni n-are voie să se atingă de trupul ăsta perfect, cu atât mai puțin să-i facă vreun rău, zise el.

Ea începu să plângă.

El o luă de mână și traversară piața către porțile castelului.

– Să intrăm, o îndemnă el, să te odihnești puțin.

Intrară în curtea castelului. Dieter văzu o spărtură în zidul bisericii și înțelese cum reușiseră cei din Rezistență să pătrundă în clădire.

Trupele Waffen-SS ieșiseră din clădire și îi dezarmau pe atacatori. Dieter se uita cu atenție la cei din Rezistență. Majoritatea erau morți, dar unii doar răniți, iar unul sau doi se predaseră. Aveau să fie destui pe care să-i poată interoga.

Până acum, activitatea lui se concentrase pe apărare. Singurul lucru pe care reușise să-l facă era să fortifice punctele-cheie împotriva atacurilor Rezistenței prin întărirea pazei. Oamenii pe care reușeau uneori să-i prindă nu le dăduseră suficiente informații. Dar acum era altceva, căci prizonierii făceau parte dintr-o rețea mare și evident bine organizată. Se gândea încântat că venise momentul să pornească la atac.

– Tu – adu un doctor pentru prizonierii ăștia, strigă el unui sergent. Vreau să-i interoghez. Să nu-i lăsăm să moară!

Deși Dieter nu purta uniformă, sergentul înțelese din comportamentul lui că era un ofițer cu grad mare și zise:

– Da, să trăiți!

Dieter o luă de braț pe Stéphanie, urcă scara, trecu pe ușa impunătoare și ajunse în holul central. Era o priveliște ce-ți tăia răsuflarea: dale de marmură roz pe jos, ferestre înalte cu draperii bogate și de bun-gust, pereți acoperiți cu basoreliefuri etrusce în nuanțe pale de roz și verde și tavanul pe care erau pictați heruvimi. Dieter își imagină că pe vremuri încăperea fusese plină cu piese minunate: măsuțe frumos sculptate și puse sub oglinzi înalte, bufete cu ornamente de bronz, scaune elegante cu picioare aurite, picturi în ulei, vaze uriașe și mici statuete din marmură. Bineînțeles că nu mai era nimic din toate acestea. În schimb, se aflau aici șiruri întregi de tablouri de comandă, fiecare cu un scaun în față, și o încâlcitură de cabluri pe podea.

Se părea că operatorii de telefonie fugiseră în curtea interioară a castelului, dar acum că nimeni nu mai trăgea, câțiva dintre ei stăteau în fața ușilor lăcuite, având încă pe cap căștile și microfoanele la piept, întrebându-se dacă era oare bine să intre înapoi. Dieter o așeză pe Stéphanie la unul dintre panourile de comandă, apoi îi făcu semn unei telefoniste între două vârste.

– *Madame,* îi spuse el pe un ton politicos, dar poruncitor totodată. Vorbea în franceză. Vă rog să-i aduceți doamnei o cafea caldă.

– Prea bine, *monsieur.*

– Și niște coniac. A suferit un șoc.

– Nu mai avem coniac.

De fapt aveau, dar femeia nu voia să-i dea amantei unui german. Dieter nu insistă.

– Doar cafea, atunci, și mișcă-te repede sau dai de bucluc.

O bătu ușurel pe Stéphanie pe umăr și plecă din cameră. Trecu prin niște uși duble ca să ajungă în aripa de est. Castelul avea mai multe săli de recepție care dădeau una în alta, ca la Versailles. Încăperile erau pline cu panouri de comandă, care păreau să fie de mai mult timp aici, căci cablurile se uneau într-un mănunchi care trecea prin podea până în pivniță.

Dieter bănuia că dezordinea de aici se datora faptului că centrala fusese recent pusă în funcțiune, ca o măsură de urgență, după bombardarea aripii de vest. O parte dintre geamuri erau tot timpul camuflate, ca precauție în cazul unui raid aerian, dar la altele perdelele grele erau date la o parte, ceea ce îl făcu pe Dieter să creadă că femeilor nu le plăcea să lucreze în beznă.

În capătul aripii de est era o casă a scării. Dieter coborî treptele. După aceea, trecu printr-o ușă de oțel. Numaidecât văzu un birou mic și un scaun, iar Dieter presupuse că de obicei stătea acolo un paznic. Soldatul de gardă își părăsise postul ca să ia parte la luptă. Dieter intră și se gândi că aceasta era o breșă în sistemul de securitate.

Atmosfera era alta decât la etajele superioare. Funcționând ca bucătării, spații de depozitare și de locuit pentru mulțimea de angajați care se ocupau de castel în urmă cu trei sute de ani, subsolul avea tavanul jos, pereți goi și pardoseală din piatră, iar în unele camere doar pământ bătătorit. Dieter merse de-a lungul unui coridor lat. Pe fiecare ușă era scris citeț în limbajul german al semnelor, dar Dieter aruncă totuși o privire înăuntru. În stânga sa, în fața clădirii, era echipamentul complex al unei centrale telefonice de maximă importanță: un generator, baterii enorme și camere pline cu cablăraie. În dreapta sa, în spatele casei, se aflau facilitățile Gestapoului: un laborator foto, o cameră de ascultare fără fir pentru interceptarea celor din Rezistență și celule cu vizete la uși. Subsolul fusese blindat: toate ferestrele erau blocate, la pereți erau puși saci de nisip, iar tavanele fuseseră întărite cu grinzi de oțel peste care se turnase ciment. Toate acestea erau măsuri de prevenție împotriva bombardamentelor Aliaților asupra centralei de comunicații.

În capătul coridorului se afla o ușă pe care scria „Cameră de interogatoriu". O deschise și intră. Prima încăpere avea pereți albi și goi, lumini puternice și mobilierul standard pentru o astfel de destinație: o masă ieftină, scaune tari și o scrumieră.

Dieter se duse și în cealaltă cameră. Aici luminile erau mai puțin puternice, iar pereții de cărămidă nu erau zugrăviți. Mai văzu și un stâlp mânjit de sânge cu cârlige pentru legarea celor interogați; în suportul pentru umbrele se găseau bâte din lemn și bare de oțel; o masă de operații cu suport pentru cap și chingi pentru încheieturi și glezne; un aparat pentru electroșocuri; și un dulap încuiat care probabil conținea medicamente și seringi hipodermice. Era o adevărată cameră de tortură. Nu era prima încăpere de acest fel în care intrase Dieter, dar tot simțea că i se face rău. Nu trebuia să piardă din vedere că informațiile obținute în locuri ca acesta contribuiseră la salvarea vieții unor tineri soldați germani, care se întorseseră la nevestele și copiii lor, în loc să moară pe câmpul de bătălie. Cu toate acestea, un astfel de loc îi dădea fiori reci pe șira spinării.

Tresări când auzi un zgomot în spatele lui. Se întoarse. Când văzu cine era în cadrul ușii, se dădu înspăimântat înapoi.

– Isuse, gemu el. Se uita la omul îndesat cu fața în umbră, parcă ascunsă de lumina puternică din camera alăturată. Cine ești? zise el, cu o voce în care se simțea frica.

Bărbatul păși în lumină și se dovedi a fi sergent al Gestapoului. Era scund și rotofei, cu o față cărnoasă și cu părul blond-cenușiu tuns atât de scurt încât părea chel.

– Ce naiba cauți aici? îl întrebă el cu accent de Frankfurt.

Dieter își reveni în fire. Camera de tortură îl șocase, dar își recăpătă obișnuitul ton autoritar și îi zise omului:

– Sunt maiorul Franck. Dar dumneata?

Sergentul deveni brusc politicos.

– Ordonați, numele meu e Becker.

– Adu de îndată prizonierii, îi ordonă Dieter. Cei care pot merge fără ajutor să fie aduși imediat, iar ceilalți după ce vor fi consultați de un doctor.

– Prea bine, domnule maior.

Becker plecă. Dieter se întoarse în camera de interogare și se așeză pe scaunul tare. Se întreba cât de multe informații putea să scoată de la prizonieri. Era posibil să nu știe decât

ce se întâmpla în orașul lor. Dacă avea ghinion și Rezistența își luase toate măsurile de siguranță, fiecare dintre ei putea să știe câte puțin din ce se întâmpla în cadrul grupării. Pe de altă parte, nu existau măsuri perfecte de acest fel. Întotdeauna existau câțiva care aflau inevitabil informații și despre alte celule ale Rezistenței. Spera din tot sufletul ca membrii unei grupări să-l conducă la o alta și tot așa, pentru ca el să poată provoca Rezistenței pagube uriașe în săptămânile de dinainte de invazia Aliaților.

Auzi pași pe coridor și se uită afară. Erau aduși prizonierii. Prima era femeia care ascunsese sub haină un pistol-mitralieră Sten. Dieter era mulțumit. Era foarte folositor să fie o femeie printre cei anchetați. În timpul unui interogatoriu, femeile se puteau dovedi la fel de dure ca și bărbații, dar ca să faci un bărbat să vorbească trebuia să bați o femeie în fața lui. Aceasta era înaltă și atractivă, ceea ce era și mai bine. Nu părea să fie rănită. Dieter îi făcu semn soldatului care o escorta să se oprească și se adresă femeii în franceză.

– Cum te cheamă? o întrebă el pe un ton prietenos.

Femeia se uită la el cu o sclipire de trufie în ochi.

– Și de ce ți-aș spune?

El ridică din umeri. Era ușor de înfrânt o asemenea rezistență. Îi dădu un răspuns care își dovedise de sute de ori eficiența.

– Rudele tale vor întreba dacă ești în arest. Dacă știm cum te cheamă, le putem spune.

– Mă numesc Geneviève Delys.

– Un nume frumos pentru o fată frumoasă. Îi făcu semn să plece.

Următorul care intră era un bărbat în jur de șaizeci de ani, care sângera în zona capului și șchiopăta.

– Nu ești cam bătrân pentru așa ceva? îl tachină Dieter.

Bărbatul avea un aer mândru.

– Eu am pus explozibilul, spuse sfidător bărbatul.

– Numele?

– Gaston Lefèvre.

– Nu uita un lucru, Gaston, îi spuse Dieter pe un ton amabil. Durerea durează atâta timp cât vrei tu. Când vei decide să-i pui capăt, se va opri.

În ochii bărbatului se citea teama, căci știa ce-l așteaptă.

Dieter dădu din cap cu satisfacție.

– Continuați!

Următorul prizonier era un tânăr ce nu părea să aibă mai mult de șaptesprezece ani, după cum bănuia Dieter, un băiat arătos care era îngrozit.

– Numele!

Ezită, părând șocat. După ce se gândi puțin, zise:

– Bertrand Bisset.

– Bună seara, Bertrand, îi zise amabil Dieter. Bine ai venit în iad.

Băiatul se uita la el de parcă fusese pălmuit.

Dieter îl împinse în față.

Atunci își făcu apariția Willi Weber, cu Becker după el, care pășea ca un câine periculos ținut în lanț.

– Cum de-ai intrat aici? îl întrebă cu mojicie Weber.

– Am intrat pur și simplu, îi zise. Paza de aici e de căcat.

– Prostii! Tocmai ce-am respins un atac de proporții!

– Lansat de doisprezece bărbați și câteva fete!

– Le-am venit de hac, asta contează.

– Gândește-te, Willi, îi zise împăciuitor Dieter, au putut să se adune pe aici prin apropiere, neobservați de voi, apoi să intre prin forță în curte și să omoare cel puțin șase soldați germani de ispravă. Cred că singurul motiv pentru care i-ai învins este că au subestimat numărul de soldați din castel. Iar eu am intrat fără probleme în subsol, pentru că paznicul își părăsise postul.

– Este un german de nădejde, a vrut să ia parte la luptă.

– Dă-mi, Doamne, putere, exclamă Dieter disperat. În timpul unei bătălii, soldatul nu-și părăsește postul ca să lupte, ci execută ordinele!

– Nu-mi da tu lecții despre disciplina militară!

– Nici nu vreau așa ceva, se resemnă Dieter pentru moment.

– Dar *ce* vrei, de fapt?

– Să-i interoghez pe prizonieri.

– Asta e treaba celor de la Gestapo.

– Nu face pe prostul. Feldmareșalul Rommel mi-a cerut mie, și nu Gestapoului, să slăbesc capacitatea Rezistenței de a aduce pagube sistemului de comunicații, în eventualitatea unei invazii. Acești prizonieri îmi pot da informații prețioase. Intenționez să-i interoghez.

– Nu atâta timp cât răspund eu de ei, îi zise Weber cu încăpățânare în voce. Îi voi interoga eu însumi și-i voi raporta feldmareșalului Rommel ce am aflat.

– Probabil că Aliații o să debarce în cursul acestei veri – n-ar fi timpul să punem capăt luptelor intestine pe plan local?

– Nu e niciodată indicat să lăsăm buna organizare pe planul doi.

Lui Dieter îi venea să urle. Exasperat, își călcă mândria în picioare și încercă să facă un compromis.

– Atunci, să-i interogăm împreună.

– În nici un caz, îi zâmbi ironic Weber, simțind că a câștigat.

– Asta înseamnă că va trebui să-ți subminez autoritatea.

– Dacă poți.

– Bineînțeles că pot. Vei obține doar o amânare.

– Dacă spui tu.

– Tâmpitule, îi spuse Dieter cu furie în glas. Să ferească Dumnezeu această țară de patrioți ca tine.

Se întoarse cu spatele și ieși repede din cameră.

CAPITOLUL 5

Gilberte și Flick lăsară în urmă orașul Sainte-Cécile, luând-o spre Reims pe un drum de țară lăturalnic. Gilberte conducea cât de repede putea. Flick se uita îngrijorată la șoseaua îngustă care urca și cobora peste dealuri joase, șerpuia printre vii, traversând din sat în sat. Nu puteau înainta prea repede din cauza deselor răscruci de drumuri, dar tocmai acest număr mare de intersecții îi împiedica pe cei de la Gestapo să blocheze toate drumurile dinspre Sainte-Cécile. Totuși, Flick își mușca buzele, îngrijorată că puteau fi oprite oricând de o patrulă. N-avea cum să explice prezența unui bărbat rănit de glonț pe bancheta din spate.

Gândindu-se la ce avea de făcut, își dădu seama că nu putea să-l ducă pe Michel la el acasă. După ce Franța se predase în 1940, Michel fusese demobilizat, dar nu-și reluase postul de lector la Sorbona, ci se întorsese în orașul său natal, unde preluase funcția de director adjunct al unui liceu – dar adevăratul motiv era să organizeze o celulă de Rezistență. Se mutase în casa de lângă catedrală, moștenită de la părinți. Dar, se hotărî Flick, nu putea să-l ducă acum acolo. De locuința aceea știau prea mulți oameni. Deși cei din Rezistență nu

cunoșteau de obicei adresele celorlalți membri – din rațiuni de siguranță, li se dădeau adresele doar dacă trebuiau să facă o livrare sau să se întâlnească cu cineva – Michel era liderul lor, așa că toți știau unde stătea.

Era foarte probabil ca în Sainte-Cécile o parte dintre membrii echipei să fi fost luați prizonieri. Curând aveau să fie interogați. Spre deosebire de agenții britanici, cei din Rezistența franceză nu aveau asupra lor capsule cu cianură. Singurul lucru sigur în cazul unui interogatoriu era că toți aveau să vorbească până la urmă. Câteodată, cei din Gestapo își pierdeau răbdarea și îi omorau pe prizonieri din exces de zel, dar, dacă nu se pripeau și-și urmăreau scopul, puteau să-i facă chiar și pe cei mai tari din ei să-și trădeze colegii. Nimeni nu putea să îndure la nesfârșit asemenea cazne.

Așa că Flick trebuia să aibă în vedere faptul că dușmanul putea afla unde locuiește Michel. Dar unde altundeva putea să-l ducă?

– Cum se simte? o întrebă Gilberte îngrijorată.

Flick aruncă o privire pe bancheta din spate. Michel își ținea ochii închiși, dar respira normal. Adormise, ceea ce era perfect. Se uită la el cu afecțiune. Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el, măcar pentru o zi sau două. Se întoarse spre Gilberte. Era tânără și singură, așa că probabil încă locuia cu părinții.

– Unde locuiești? o întrebă Flick.

– La periferia orașului, pe Route de Cernay.

– Stai singură?

Preț de câteva secunde, Gilberte păru speriată.

– Da, bineînțeles că singură.

– E o casă, un apartament sau o garsonieră?

– Un apartament cu două camere.

– O să mergem acolo.

– Nu!

– De ce nu? Ți-e frică?

– Nu, nu mi-e frică. Părea jignită.

– Atunci de ce?

– Nu am încredere în vecini.

– Ai și o intrare prin spate?

– Da, o alee care o ia de-a lungul unei mici fabrici, îi zise ea fără prea multă tragere de inimă.

– E foarte bine.

– Ai dreptate, ar trebui să mergem la mine... Doar că m-ai luat pe nepusă-masă, asta-i tot.

– Îmi cer scuze.

Flick trebuia să se întoarcă la Londra în acea seară. O aștepta un avion pe o pajiște de lângă satul Chatelle, la opt kilometri de Reims. Se întreba dacă avionul avea să ajungă. Dacă pilotai orientându-te după stele, era foarte greu să găsești un câmp anume de lângă un sătuc. De obicei, piloții greșeau – de fapt, era o minune când ajungeau la destinație. Se uită în sus. Cerul senin se făcea tot mai albastru pe măsură ce se înnora. Avea să răsară și luna, dacă nu se înnora.

Dacă nu azi, atunci mâine, își zise ca întotdeauna.

Se gândi la tovarășii pe care îi lăsase în urmă. Oare murise tânărul Bertrand sau mai trăia? Dar Geneviève? Mai bine ar fi murit. Dacă trăiau, aveau să treacă prin chinuri groaznice. Flick se cutremură de groază când își aduse aminte că operațiunea eșuase din cauza ei. Credea că lui Bertrand îi plăcea de ea. Era suficient de tânăr ca să se simtă vinovat că o iubea în taină pe soția comandantului său. Ce mult își dorea acum să-i fi ordonat să stea acasă. Nu ar fi schimbat cu nimic rezultatul confruntării și ar fi rămas un tânăr simpatic și inteligent pentru o lungă perioadă de timp, în loc să ajungă un cadavru sau poate chiar mai rău.

Nimeni nu putea învinge mereu, iar pe timp de război, când liderul greșea, mureau oameni. Era un argument de netăgăduit, dar ea tot nu se simțea consolată. Voia să fie sigură că suferința lor atroce nu era în zadar. Poate că până la urmă sacrificiul lor avea să contribuie la victoria finală.

Își aminti de permisul pe care i-l furase lui Antoinette și la posibilitatea de a pătrunde în castel fără să fie recunoscuți. Puteau intra ca o echipă de angajați francezi. Renunță repede la ideea de a-i pune să se dea drept operatori de telefonie: era o meserie care nu se putea învăța din mers. Dar oricine putea să dea cu mătura.

Și-ar fi dat oare nemții seama că cei care făceau curățenie erau străini? Probabil că nu le băgau în seamă pe femeile care făceau curat. Dar telefoniștii francezi – aveau ei oare să-i dea de gol? Era un risc pe care trebuia să și-l asume.

SOE dispunea de un sistem de falsificare capabil să reproducă orice fel de document, iar câteodată o făceau în câteva zile și pe același tip de hârtie ca și cea a actului original. Puteau să contrafacă permisul Antoinettei în doi timpi și trei mișcări.

Flick se simțea vinovată că-l furase. Poate că Antoinette îl căuta acum disperată pe sub canapea și prin toate buzunarele de la haină sau se ducea în curte cu o lanternă, să vadă dacă nu-i căzuse pe undeva. Când le va spune celor de la Gestapo că-l pierduse, va da de belea. Dar până la urmă îi vor da altul. Și nici nu va fi acuzată că îi ajutase pe cei din Rezistență. Dacă o interogau, putea să afirme sus și tare că-l rătăcise, ceea ce era și adevărat. Flick se gândi cu părere de rău că, dacă i l-ar fi cerut împrumut Antoinettei, s-ar fi putut izbi de un refuz categoric.

Bineînțeles că planul avea totuși o hibă. Numai femeile făceau curat. Membrii Rezistenței care s-ar fi deghizat în menajere trebuiau să fie femei.

Și de ce nu? se gândi Flick.

Intrau acum în suburbiile orașului Reims. Se întunecase deja când Gilberte opri lângă o fabrică împrejmuită cu un gard din sârmă. Scoase cheile din contact.

– Trezește-te! strigă Flick la Michel. Trebuie să te ducem în casă. Bărbatul gemu. Trebuie să ne grăbim, adăugă ea. O să se facă ora de stingere și n-o să mai putem circula.

Cele două femei îl scoaseră din mașină. Gilberte îi arătă aleea îngustă care ducea în spatele fabricii. Michel își trecu brațele peste umerii lor și ele îl ajutară să se deplaseze pe alee. Gilberte deschise o ușă dintr-un zid, care dădea în curtea interioară a unei clădiri de apartamente. Traversară curtea și intrară pe ușa din spate.

Era o clădire de apartamente ieftine, cu cinci etaje și fără lift. Din păcate, apartamentul lui Gilberte se afla la ultimul etaj. Flick îi arătă cum să facă un scaun portabil. Își încrucișară brațele, le puseră sub coapsele lui Michel și îl ridicară. El își puse brațele pe umerii celor două femei ca să nu se dezechilibreze. Așa îl cărară patru etaje. Din fericire, nu se întâlniră cu nimeni pe scări.

Gâfâiau când ajunseră la ușa lui Gilberte. Îl puseră pe Michel pe picioare și acesta reuși să șchioapete până în apartament, unde se prăbuși într-un fotoliu.

Flick aruncă o privire în jurul ei. Se vedea clar că aici stătea o fată, căci apartamentul era curat, îngrijit și drăguț. Și cel mai important, nu avea altă clădire în față. Acesta era marele avantaj de a locui la un etaj superior: nimeni nu putea să se uite la tine în casă. Michel avea să fie în siguranță.

Gilberte se tot învârtea în jurul lui Michel, aducându-i perne ca să stea comod, îi ștergea fața cu un prosop, îi dădea aspirine. Era blândă, dar nepricepută, ca și Antoinette. Michel avea acest efect asupra femeilor, dar nu și când era vorba de Flick – și de aceea se și îndrăgostise de ea: nu suporta să fie respins.

– Trebuie să te vadă un doctor, zise brusc Flick. Ce zici de Claude Bouler? El ne mai ajuta, dar ultima oară când l-am văzut, s-a făcut că nu mă cunoaște. Era atât de agitat, încât credeam că vrea să fugă de mine.

– E foarte speriat de când s-a căsătorit, îi răspunse Michel. Dar va veni să mă îngrijească.

Flick dădu din cap. Mulți oameni făceau excepții de dragul lui Michel.

– Gilberte, du-te după doctorul Bouler.

– Mai bine rămân cu Michel.

Flick oftă în sinea ei. Gilberte nu era bună decât să transmită mesaje, deși nici la asta nu excela.

– Fă, te rog, ce-ți cer, îi zise Flick cu hotărâre. Trebuie să stau de vorbă cu Michel înainte să mă întorc la Londra.

– Dar starea de necesitate?

– Dacă te oprește cineva, spune-le că te duci după un doctor. E un motiv valabil. Poate că te vor însoți până la Claude acasă ca să fie siguri că spui adevărul. Dar aici nu vor veni.

Gilberte părea îngrijorată, dar își puse pe ea o jachetă și ieși.

Flick se așeză pe brațul fotoliului în care se trântise Michel și-l sărută.

– A fost un dezastru, zise ea.

– Știu, mormăi el dezgustat. Marii specialiști la MI6! Cred că au fost de două ori mai mulți oameni decât au estimat ei.

– Nu o să mai am niciodată încredere în papițoii ăia.

– L-am pierdut pe Albert. Va trebui să-i dau soției sale vestea cea proastă.

– Mă întorc diseară. O să-i rog pe cei de la Londra să-ți trimită un alt operator radio.

– Mersi.

– Trebuie să afli cine a murit și cine mai e în viață.

– Dacă pot, oftă el.

– Cum te mai simți? Îi luă mâna.

– Prost. Nu e un loc prea bun pentru cineva care a fost găurit de un glonț.

– Dar psihic?

– Cam ametit.

– Trebuie să bei ceva. Mă întreb ce-o avea pe aici.

– Ar fi bine să aibă scotch.

Înainte de război, prietenii lui Michel îl învățaseră să aprecieze whisky-ul.

– E cam tare.

Bucătăria se afla într-un colț al sufrageriei. Flick deschise un dulap. Spre surprinderea ei, văzu o sticlă de Dewar's White Label. Agenții din Anglia aduceau adesea whisky cu ei, ca să-l bea chiar ei sau tovarășii lor, dar o franțuzoaică nu s-ar fi atins de așa ceva. Mai era și o sticlă deschisă de vin roșu, care era mult mai potrivit pentru un rănit. Turnă jumătate de pahar și apoi îl îndoi cu apă de la robinet. Michel bău cu poftă: pierduse sânge și era însetat. Goli paharul, apoi se întinse și închise ochii.

Flick ar fi avut poftă de un scotch, dar nu i se părea normal să nu-i dea lui Michel și să bea doar ea. În plus, trebuia să fie perfect trează. Avea să bea ceva când va ajunge în Anglia.

Se uită prin cameră. Pe pereți erau atârnate câteva tablouri cu valoare sentimentală, pe măsuță zăceau un teanc de reviste de modă vechi, dar nici o carte. Intră și în dormitor.

– Unde te duci? o întrebă Michel cu asprime.

– Arunc și eu o privire pe aici.

– Nu crezi că nu se cade când nu e ea aici?

– Nu prea, ridică Flick din umeri. Oricum trebuie să mă duc la baie.

– E afară. În jos pe scări și pe coridor până în capăt. Dacă-mi amintesc eu bine.

Îi urmă instrucțiunile. Cât stătu în baie, își dădu seama că ceva o neliniștea în privința apartamentului lui Gilberte. Încercă să-și dea seama exact ce anume. Își asculta mereu instinctele: îi salvaseră viața de mai multe ori. Când se întoarse, îi spuse lui Michel:

– Ceva nu e-n ordine aici. Dar ce anume?

– Nu știu, ridică el din umeri, părând jenat.

– Ești cam agitat.

– Poate pentru că am fost rănit într-un schimb de focuri.

– Nu, nu de asta. E din cauza apartamentului.

Ceva nu se lega: Gilberte părea prea neliniștită, Michel știa unde e baia, dulapul cu whisky. Se duse în dormitor să cerceteze. Michel nu o împiedică de data asta. Se uită în jur.

Pe noptieră era o fotografie a unui bărbat cu ochi mari ca ai lui Gilberte și cu sprâncenele negre, probabil tatăl ei. Pe cuvertura de pe pat, o păpușă. Într-un colț se aflau o chiuvetă și un dulap cu oglindă deasupra ei. Flick deschise dulapul. Înăuntru găsi o lamă de ras, un pămătuf și un castronel. Gilberte nu era atât de nevinovată pe cât voia să pară: un bărbat venea aici suficient de des cât să-și lase trusa de bărbierit.

Flick se uită mai cu luare-aminte. Lama și pămătuful făceau parte dintr-un set cu mânere de baga. Le recunoscu. Îi dăruise acest set lui Michel când împlinise treizeci și doi de ani.

Deci așa stăteau lucrurile.

Era atât de șocată, căci nici nu se putea clinti din loc.

Îl bănuise că îi plăcea de altcineva, dar nu-și imaginase că mersese atât de departe. Dar aici era dovada, chiar în fața ochilor ei.

După starea inițială de șoc, fu cuprinsă de tristețe. Cum se putea cuibări lângă altă femeie când Flick dormea singură în patul ei din Londra? Se întoarse și se uită la pat. Făcuseră dragoste aici, chiar în această cameră. Nu putea să suporte acest gând.

Apoi i se urcă sângele la cap. Îi fusese credincioasă, suportase singurătatea – dar el nu. O înșelase. Era atât de furioasă, încât simțea că o să explodeze.

Se duse repede în cealaltă cameră și veni în fața lui.

– Ticălosule! îi spuse ea în engleză. Ticălos împuțit ce ești!

– Nu te supăra pe mine, îi răspunse el în aceeași limbă.

Știa că engleza lui stricată i se părea irezistibilă, dar nu-i va merge de data asta.

– Cum ai putut să mă înșeli cu o idioată de nouăsprezece ani? îi zise ea spumegând de furie.

– Nu înseamă nimic pentru mine, e doar o fată drăguță.

– Și asta crezi că mă face să mă simt mai bine? Flick știa că la început îi atrăsese atenția lui Michel, provocându-l în sala de curs, pe când ea era studentă și el lector – studenții francezi erau respectuoși în comparație cu cei englezi, dar Flick

oricum disprețuia orice fel de autoritate. Dacă Michel ar fi fost atras de cineva ca ea – poate Geneviève, o femeie de aceeași vârstă cu el – poate că ar fi suportat mai bine. Într-un fel, era mai dureros pentru ea că o alese pe Gilberte, o fată care nu se gândea decât la farduri și la lacuri de unghii.

– Mă simțeam singur, îi spuse cu patetism Michel.

– Scutește-mă de explicațiile tale lacrimogene. Nu erai singur – ai fost slab, necinstit și perfid.

– Hai să nu ne certăm, Flick, draga mea. Jumătate din prietenii noștri au fost uciși. Tu te întorci în Anglia. Am putea să murim amândoi în curând. Nu pleca supărată.

– Cum să nu fiu supărată? Te las în brațele unei flușturatice!

– Nu e flușturatică...

– Scutește-mă! Eu sunt soția ta, iar tu te culci cu fata asta.

Michel se mișcă în fotoliu și scânci de durere; apoi o fixă pe Flick cu ochii săi albaștri.

– Mă declar vinovat. Sunt un tâmpit. Dar un tâmpit care te iubește și îți cere să-l ierți de data asta, în caz că n-o să te mai văd niciodată.

Îi era greu să-i reziste. Flick se gândi la cei cinci ani de căsnicie și ajunse la concluzia că n-avea rost să fie supărată pentru că el o înșelase cu o curvișină. Făcu un pas spre el. Michel îi îmbrățișă picioarele și-și afundă fața în fusta ei de bumbac. Ea îl mângâie pe păr.

– În regulă, zise ea. E-n regulă.

– Îmi pare tare rău, zise el. Mă simt îngrozitor. Ești cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată sau de care am auzit vreodată. Promit că nu o să-ți mai fac niciodată așa ceva.

Ușa se deschise și Gilberte intră împreună cu Claude. Flick se simți vinovată și se smulse din brațele lui Michel. Apoi se simți jenată. Totuși, era soțul *ei*, nu al lui Gilberte. De ce să se simtă vinovată că-l îmbrățișa în apartamentul lui Gilberte? Era furioasă pe sine însăși.

Gilberte părea șocată că iubitul ei își îmbrățișa soția la ea acasă, dar se stăpâni repede și arboră o expresie indiferentă.

Claude, un doctor tânăr și chipeș, o urmă înăuntru, arătând foarte speriat.

Flick se duse la Claude și-l sărută pe amândoi obrajii.

– Îți mulțumesc că ai venit, îi zise ea. Îți suntem profund recunoscători.

Claude se uită la Michel.

– Cum te mai simți, bătrâne?

– Am un glonț în fund.

– Atunci trebuie să-l scot. Nu mai era atât de îngrijorat și părea foarte priceput. Îi zise lui Flick: Pune niște prosoape pe pat ca să absoarbă sângele, apoi dă-i jos pantalonii și pune-l pe burtă. Mă duc să mă spăl pe mâini.

Gilberte întinse pe pat niște reviste vechi, iar peste ele niște prosoape curate, în timp ce Flick îl ajuta pe Michel să se ridice și să meargă până la pat. Când bărbatul ei se întinse, Flick nu reuși să nu se gândească de câte ori o mai făcuse în acest loc.

Claude inseră un instrument de metal în rană ca să caute glonțul. Michel urlă de durere.

– Îmi pare rău, prietene, îi zise Claude cu tristețe.

Flick simți o bucurie perversă când îl văzu pe Michel chinuindu-se pe patul unde gemuse probabil de plăcerea adulterului. Ea spera ca el să-și amintească mereu de dormitorul lui Gilberte în acest fel.

– Termină odată! zise Michel.

Plăcerea răzbunării pe care o simțea Flick se mai potoli și acum i se făcu milă de Michel. Îi puse perna mai aproape de față și-i zise:

– Mușcă din ea, o să-ți fie mai ușor.

Michel băgă perna în gură.

Claude mai introduse o dată instrumentul și de această dată glonțul ieși. Sângeră abundent câteva secunde, apoi fluxul încetini, iar Claude aplică un bandaj.

– Încearcă să nu te miști prea mult în următoarele zile, îl sfătui el pe Michel.

Asta însemna că Michel trebuia să stea acasă la Gilberte. Totuși, durerea era prea mare ca să poată face sex, se gândea Flick cu satisfacție.

– Mulțumesc, Claude, zise ea.

– Mă bucur că am putut fi de ajutor.

– Mai vreau să te rog ceva.

Claude părea speriat.

– Ce anume?

– Trebuie să iau un avion la 23.45. Trebuie să mă duci până la Chatelle.

– De ce nu poate Gilberte să te ducă cu mașina cu care a venit la mine?

– Din cauza stării de necesitate. Dar cu tine o să fim în siguranță, ești doctor.

– De ce să iau doi oameni cu mine?

– Trei. Avem nevoie și de Michel, ca să țină lanterna.

Procedura de preluare era neschimbată: patru oameni din Rezistență se foloseau de lanterne ca să formeze o uriașă literă „L", indicând astfel direcția vântului și locul unde trebuia să aterizeze avionul. Lanternele care funcționau pe bază de baterii trebuiau ținute în direcția avionului, ca să le vadă pilotul. Puteau fi puse și pe pământ, dar procedura nu era foarte sigură, căci, dacă pilotul nu vedea ce se aștepta, putea crede că i se întindea o capcană și să ia decizia de a nu ateriza. Era nevoie de patru persoane pentru manevră.

– Și cum să explic eu poliției prezența voastră în mașină? o întrebă Claude. Un doctor care are o urgență nu merge cu trei pasageri în mașină.

– Ne gândim noi la ceva.

– E prea riscant!

– O să-ți ia doar câteva minute acum când e noapte.

– O să mă omoare Marie-Jeanne. O să-mi spună că trebuie să mă gândesc la binele copiilor.

– Nu ai copii.

– E gravidă.

Flick dădu din cap. De aceea era Claude atât de agitat.

Michel se rostogoli pe pat şi se aşeză în capul oaselor. Întinse mâna şi-l apucă pe Claude de braţ.

– Claude, te implor, e foarte important. Fă asta pentru mine, te rog!

Era greu să-l refuzi pe Michel. Claude oftă:

– Când plecăm?

Flick se uită la ceas. Era aproape 11 seara.

– Acum.

– I se poate deschide rana, se uită Claude la Michel.

– Ştiu, zise Flick. Lasă-l să sângereze.

Satul Chatelle era format din câteva clădiri îngrămădite în jurul unei răspântii: trei case, câteva barăci pentru muncitori şi o brutărie care deservea fermele şi cătunele din zonă. Flick stătea pe un imaş aflat la un kilometru şi jumătate de intersecţie, ţinând în mână o lanternă de mărimea unui pachet de ţigări.

Făcuse un curs de o săptămână, ţinut de piloţi ai escadronului 161, pentru a învăţa cum să semnalizeze unei aeronave pentru a ateriza. Terenul se potrivea cu specificaţiile pe care i le dăduseră. Câmpul avea cam un kilometru lungime – un aparat Lysander avea nevoie de şase sute de metri ca să aterizeze şi să decoleze. Pământul de sub picioarele ei era tare şi fără denivelări. Heleşteul din apropiere se vedea clar în lumina lunii, asigurând un bun reper pentru pilot.

Michel şi Gilberte erau aliniaţi în bătaia vântului alături de Flick, având şi ei lanterne în mână, iar Claude stătea la câţiva metri de Gilberte, semnalizând în forma literei „L" pentru a-l ghida pe pilot. În zonele pustii, se puteau aprinde focuri, în loc de lanterne, dar aici, în apropierea unui sat, era prea periculos să laşi urme pe pământ.

Cei patru formau ceea ce agenţii numeau un comitet de primire. Cei din subordinea lui Flick erau tăcuţi şi disciplinaţi,

dar grupurile mai dezorganizate transformau aterizarea într-o petrecere, bărbații spuneau glume cu voce tare și fumau, iar sătenii din apropiere se adunau ca la spectacol. Era periculos. Dacă pilotul bănuia că nemții aflaseră de aterizare și credea că îl pândeau cei de la Gestapo, trebuia să reacționeze rapid. Instrucțiunile comitetului de primire erau foarte clare: oricine se apropia de avion dintr-un unghi greșit risca să fie împușcat de pilot. Asta nu se întâmplase niciodată, dar într-una din dăți un gură-cască fusese strivit de un bombardier Hudson și ucis pe loc.

Era groaznic să aștepți un avion să aterizeze. Dacă nu venea, Flick trebuia să mai stea douăzeci și patru de ore în tensiune, până când se mai ivea o șansă. Dar agenții nu știau niciodată dacă o aeronavă avea să sosească sau nu. Și nu pentru că nu puteau pune bază în cei de la RAF[1]. Piloții din escadronul 161 îi explicaseră lui Flick că zborul de noapte, în care parcurgeau sute de kilometri, era o sarcină foarte dificilă. Pilotul făcea o estimare – își calcula poziția în funcție de direcție, viteză și timpul trecut de la decolare – și încerca să verifice acest rezultat luând ca punct de reper râuri, orașe, linii de cale ferată și păduri. Problema cu această aproximare era că nu puteai face un reglaj corect din cauza vântului. Iar problema cu punctele de reper era că toate râurile în lumina lunii arătau la fel. Era foarte greu să găsești zona indicată, darămite terenul de aterizare respectiv.

Dacă norii acopereau luna, era de-a dreptul imposibil, iar pilotul nici nu mai decola.

Totuși, cerul senin din această noapte îi dădea speranțe lui Flick. Cu câteva minute înainte de miezul nopții auzi sunetul de neconfundat al unui avion cu un singur motor, întâi mai slab, apoi crescând în intensitate, ca un ropot de aplauze, și simți bucurie la gândul că avea să se întoarcă acasă. Începu să agite lanterna, semnalizând litera „X" din alfabetul Morse.

[1] Royal Air Force – Aviația regală britanică (n.tr.)

Dacă nu semnaliza litera care trebuia, pilotul putea să creadă că i se întindea o cursă și nu mai ateriza.

Avionul se roti o dată, apoi începu să coboare brusc; ateriză în dreapta lui Flick, frână, viră între Michel și Claude, rulă înapoi la Flick și se întoarse cu botul în direcția vântului, descriind un cerc larg, iar în cele din urmă fu gata pentru decolare.

Aparatul de zbor era un Westland Lysander, un monoplan mic cu aripile plasate deasupra fuzelajului și vopsit în negru mat. Era condus de un singur pilot. Avea două locuri pentru pasageri, dar Flick știa că un „Lizzie" putea să transporte până la patru oameni, unul pe podea și altul în compartimentul pentru bagaje.

Pilotul nu opri motorul. Scopul lui era să nu rămână la sol mai mult de câteva secunde.

Flick ar fi vrut să-l îmbrățișeze pe Michel și să-i facă urări de bine, dar și să-i ardă două palme și să-i spună să nu se mai atingă de alte femei. Mai bine că nu avea timp să facă nimic din toate acestea.

Fluturând din mână, Flick urcă scara de metal, deschise bocaportul și se sui în avion.

Pilotul se uită în urmă, iar Flick îi făcu semn că totul era în regulă. Aeronava rulă puțin și prinse viteză, apoi se ridică în aer și luă altitudine.

Flick văzu una sau două lumini în sat: celor de la țară nu prea le păsa de camuflaj. Când aterizase la venire, periculos de târziu la patru dimineața, văzuse de sus lumina roșie a brutăriei, iar când mersese cu mașina prin oraș simțise mirosul de pâine proaspătă, mirosul Franței.

Avionul luă un viraj, iar Flick văzu fețele luminate de lună ale lui Michel, Gilberte și Claude care păreau trei pete albe pe fundalul negru al pajiștii. Când avionul se redresă și se îndreptă spre Anglia, Flick își dădu seama cu tristețe că poate nu avea să-i mai vadă niciodată.

A DOUA ZI

LUNI, 29 MAI 1944

CAPITOLUL 6

În toiul nopții, Dieter Franck se afla la volanul mașinii sale Hispano Suiza, alături de tânăra sa ordonanță, locotenentul Hans Hesse. Mașina avea zece ani vechime, dar motorul de unsprezece litri era de neoprit. Ieri-seară Dieter găsise câteva găuri făcute de gloanțe pe partea din dreapta a mașinii, o amintire a ambuscadei din piața Sainte-Cécile, însă motorul nu fusese afectat, iar lui i se părea că urmele lăsate de gloanțe confereau un farmec aparte mașinii, ca o cicatrice pe obrazul unui ofițer prusac.

Locotenentul Hesse mască farurile pentru a conduce pe străzile întunecate ale Parisului, apoi, când ajunseră pe drumul spre Normandia, scoase apărătorile. Conduceau pe rând, câte două ore fiecare, deși Hesse, care iubea nespus mașina și pe posesorul acesteia, ar fi șofat tot drumul.

Dieter, care adormise pe jumătate în scaunul din dreapta și era fascinat de drumul de țară care se întindea în fața lor, încerca să-și închipuie cum va fi viitorul lui. Aveau Aliații să recucerească Franța, învingând trupele de ocupație și forțându-le să părăsească țara? Era îngrozit la gândul că Germania ar fi putut să piardă războiul. Poate că urmau să aibă

loc tratative de pace, iar Germania să fie nevoită să predea Franța și Polonia, dar să păstreze Austria și Cehoslovacia. Nu exista altă soluție mai bună. Nu putea să-și închipuie că se va întoarce la o viață liniștită la Köln, cu soția și familia, după ce gustase din farmecul și decadența Parisului și se bucurase de compania lui Stéphanie. Singurul final fericit pentru Dieter și pentru germani ar fi fost ca armata lui Rommel să-i arunce pe invadatori în mare, de unde și veniseră.

Înainte de revărsatul zorilor, într-o dimineață ploioasă, Hesse intră cu mașina în satul medieval La Roche-Guyon, situat pe fluviul Sena, între Paris și Rouen. Se opri la bariera de la marginea localității, însă erau așteptați, așa că li se făcu repede semn să treacă. Mai parcurseră o bucată de drum, printre șirurile de căsuțe tăcute și oblonite, până ajunseră la celălalt punct de control de la porțile vechiului castel. Parcară în cele din urmă în curtea pietruită. Dieter îl lăsă pe Hesse la mașină și intră în clădire.

Comandant-șef (al trupelor din Vest) era feldmareșalul german Gerd von Runstedt, un bătrân general de încredere, din vechea gardă de ofițeri. Subordonatul lui, însărcinat cu apărarea coastei franceze, era feldmareșalul Erwin Rommel. În castelul din La Roche-Guyon se afla acum statul său major.

Dieter Franck simțea o afinitate față de Rommel. Amândoi erau fii de profesori – tatăl lui Rommel fusese director de școală – și amândoi avuseseră de-a face cu snobismul și aerele de superioritate ale unor bătrâni militari germani precum von Runstedt. Dar în alte privințe erau diferiți. Dieter era un sibarit, care se bucura din plin de plăcerile culturale și senzuale pe care i le oferea Franța. Rommel nu trăia decât pentru munca lui, nu bea, nu fuma și uneori uita și să mănânce. Se însurase cu singura iubită pe care o avusese și îi scria de trei ori pe zi.

În hol, Dieter fu întâmpinat de aghiotantul lui Rommel, maiorul Walter Goedel, un om rece, dar cu o minte sclipitoare. Dieter îl respecta, dar nu reușise niciodată să-l simpatizeze.

Vorbiseră la telefon cu o seară în urmă. Dieter îi pomenise de problema pe care o avea cu Gestapoul și îi spusese că voia să-l vadă pe Rommel cât mai curând posibil. „Să fiți aici la patru dimineața", îi zisese Goedel. Rommel venea întotdeauna la birou la patru dimineața.

Dieter se întreba acum dacă procedase cum trebuia. Rommel putea să-i spună: „Cum de ai tupeul să mă deranjezi pentru un asemenea fleac?" Dar Dieter nu credea. Comandanților le plăcea să cunoască toate amănuntele. Era aproape convins că Rommel avea să-i dea tot ajutorul pe care i-l solicita. Dar nu poți fi niciodată sigur, mai ales când comandantul este sub tensiune.

Goedel dădu scurt din cap în semn de salut și îi spuse:

– Vrea să vă vadă chiar acum. Pe aici.

Mergând pe coridor, Dieter îl întrebă:

– Ce veşti aveți din Italia?

– Doar veşti proaste, spuse Goedel. Ne retragem din Arce.

Dieter scutură din cap resemnat. Germanii se luptau cu îndârjire, dar nu reuşiseră să oprească înaintarea inamicului spre nord.

Peste o clipă, Dieter intra în biroul lui Rommel. Era o încăpere spațioasă de la parter. Dieter se uită cu jind la nepreţuita tapiserie din secolul al XVII-lea, care acoperea un perete întreg. Nu mai existau alte piese de mobilier, în afară de câteva scaune şi un imens birou de epocă, care putea să dateze din aceeaşi perioadă cu tapiseria. Pe birou era o singură lampă. La birou stătea un om scund, cu părul nisipiu şi rărit în față.

– A venit maiorul Franck, domnule feldmareşal, anunță Goedel.

Dieter aştepta cu nervozitate. Rommel își continuă lectura pentru câteva clipe, apoi făcu semn spre foaia de hârtie. Părea un director de bancă ocupat să verifice conturile celor mai importanți clienți ai săi – însă numai până își ridică privirea. Dieter mai văzuse acest chip, dar tot se simțea amenințat. Avea fața unui boxer, cu nasul turtit şi bărbia lată, cu ochii întredeschişi, într-un cuvânt, exprima acea violență pură

care făcuse din Rommel un comandant legendar. Lui Dieter îi veni în minte întâia misiune a lui Rommel, din timpul Primului Război Mondial. Conducea trei oameni trimiși în cercetare când dăduse peste douăzeci de soldați francezi. În loc să se retragă și să aștepte întăriri, Rommel deschisese focul și se aruncase asupra inamicului. Avusese noroc că scăpase cu viață – însă Dieter își aminti ce obișnuia să spună Napoleon: „Trimiteți-mi generali norocoși". De atunci, Rommel prefera îndrăznețul atac-fulger celui minuțios plănuit dinainte. Prin asta se deosebea radical de rivalul său din deșert, generalul Montgomery, care nu pornea niciodată la atac dacă nu era sigur de victorie.

– Ia loc, Franck, zise iute Rommel. Ce te frământă?

Dieter își pregătise discursul:

– La ordinul dumneavoastră, am inspectat instalațiile-cheie care ar putea fi mai vulnerabile la un atac al Rezistenței și am întărit măsurile de siguranță.

– Bine.

– Am încercat și să evaluez posibilitățile Rezistenței de a provoca pagube însemnate. Sunt ei oare în stare să ne împiedice riposta în cazul unei invazii?

– Și la ce concluzie ai ajuns?

– Situația e mai gravă decât am crezut.

Rommel bombăni nemulțumit, de parcă i s-ar fi confirmat o bănuială neplăcută.

– Cauza?

Rommel nu avea să-i taie capul. Dieter se mai liniști puțin. Îi relată atacul de ieri de la Sainte-Cécile: ce ingenios fusese plănuit, ce mult armament aveau și, mai presus de toate, ce viteji fuseseră luptătorii. Singurul detaliu pe care-l omise fu frumusețea fetei blonde.

Rommel se ridică și traversă camera până în dreptul tapiseriei. Se uită lung la ea, dar Dieter era convins că nici n-o vedea.

– De asta mi-era frică, zise Rommel. Vorbea încet, parcă pentru sine. Pot să ripostez la invazie, chiar și cu puținele trupe

pe care le am, dar numai dacă sunt liber în mișcări – însă, dacă sistemul de comunicații e dezafectat, sunt pierdut.

Goedel dădu din cap aprobator, iar Dieter zise:

– Cred că putem transforma atacul asupra centralei telefonice într-o oportunitate.

Rommel se întoarse spre el cu un zâmbet crispat pe buze.

– La naiba, tare aș vrea ca toți ofițerii mei să fie ca tine! Continuă: Și cum ai să faci asta?

Dieter începu să simtă că lucrurile încep să lucreze în favoarea lui.

– Dacă îi interoghez eu pe prizonieri, am putea afla de la ei și despre alte celule. Cu puțin noroc, am putea provoca pierderi serioase Rezistenței înainte de invazie.

Rommel părea sceptic.

– Sună a lăudăroșenie.

Lui Dieter îi stătu inima în loc.

Atunci Rommel își urmă vorba:

– Dacă mi-ar fi spus-o altcineva, l-aș fi trimis la plimbare. Dar îmi amintesc ce treabă bună ai făcut în deșert. I-ai făcut pe prizonieri să-ți spună niște lucruri pe care nici ei nu-și dădeau seama că le știu.

Dieter era încântat. Nu scăpă ocazia și spuse:

– Din păcate, Gestapoul nu mă lasă să intru la prizonieri.

– Sunt niște cretini.

– Poate interveniți dumneavoastră pe lângă ei.

– Sigur că da. Rommel se uită la Goedel. Sună în bulevadul Foch! Sediul Gestapoului în Franța era în Paris, pe bulevardul Foch, la nr. 84. Spune-le că maiorul Franck o să-i interogheze astăzi pe prizonieri, sau următorul telefon o să-l primească din Berchtesgaden.

Se referea la fortăreața lui Hitler din Bavaria. Rommel nu ezita niciodată să profite de faptul că, datorită gradului său de feldmareșal, avea linie directă cu Hitler.

– Foarte bine, zise Goedel.

Rommel dădu ocol biroului său din secolul al XVII-lea și se așeză din nou.

– Ține-mă la curent, te rog, Franck, spuse el și se întoarse la documentele lui.

Dieter și Goedel părăsiră încăperea.

Goedel îl conduse pe Dieter la intrarea principală a castelului.

Afară era tot întuneric.

CAPITOLUL 7

Flick ateriză la RAF Tempsford, un mic aeroport militar aflat la optzeci de kilometri nord de Londra, lângă satul Sandy din Bedfordshire. Și-ar fi dat seama doar după aerul umed și răcoros pe care îl respira în acea noapte că ajunsese în Anglia. Iubea Franța, dar aici era la ea acasă.

În timp ce traversa pista de aterizare, își aminti cum se întorcea din vacanțe când era copil. „E bine să pleci, dar și să te întorci." Vorbele mamei ei îi veneau în minte în cele mai ciudate împrejurări.

O tânără femeie în uniformă de caporal FANY o aștepta într-un Jaguar cu mulți cai putere ca s-o ducă la Londra.

– Ăsta da lux! zise Flick pe când se așeza în scaunul de piele.

– Trebuie să vă duc direct la Orchard Court, o anunță șoferița. Vă așteaptă să le dați raportul.

Flick se frecă la ochi.

– O, Doamne! Ăștia cred că noi n-avem nevoie de somn!

Șoferița nu-i răspunse. În schimb, îi zise:

– Sper că misiunea a fost un succes, doamnă maior.

– A fost un snafu.

– Ce-ați spus?

– Snafu, repetă Flick. E un acronim pentru *Situation Normal All Fucked Up*[1].

Femeia rămase tăcută. Flick crezu că se simte jenată. „Ce bine, se gândi ea cu tristețe, că mai există fete cărora li se pare șocant limbajul cazon!"

Se crăpa de ziuă când mașina cea rapidă gonea prin satele Stevenage și Knebworth. Flick se uita pe geam la casele modeste cu grădini de legume în față, la oficiile poștale de țară, în care funcționarele morocănoase de-abia se îndurau să dea clienților câte un timbru ieftin, și la cârciumile de tot felul, unde se servea bere caldă și se zdrăngănea la vreun pian rablagit, și se simți mulțumită că naziștii nu ajunseseră până aici.

Acest sentiment îi întări hotărârea de a se întoarce în Franța. Își dorea încă o ocazie să atace castelul. Îi văzu cu ochii minții pe oamenii pe care îi lăsase în urma ei în Sainte-Cécile: Albert, tânărul Bertrand, frumoasa Geneviève și alții morți sau prizonieri. Se gândi la familiile lor, înnebunite de îngrijorare sau împietrite de durere. Hotărî că sacrificiul lor nu avea să fie în zadar.

Trebuia să se apuce de pe treabă numaidecât. Era bine că i se puneau fără întârziere întrebări despre misiunea ei; avea ocazia să le propună chiar azi noul ei plan. Cei din conducerea SOE vor fi prudenți la început, pentru că nimeni nu trimisese vreodată într-așa o misiune o echipă formată doar din femei. Existau tot felul de obstacole. Dar așa era întotdeauna.

Când ajunseseră în suburbiile din nordul Londrei, se luminase de-a binelea și toți cei care își începeau ziua de dis-de-dimineață erau deja în plină activitate: poștașii și lăptarii își făceau livrările, conductorii de metrou și șoferii de autobuz mergeau la serviciu. Se vedeau peste tot semnele războiului: un afiș care atenționa împotriva risipei, anunțul cu „Nu avem carne astăzi" din vitrina unei măcelării, o femeie conducând o mașină de gunoi, un șir întreg de case bombardate și

[1] La fel de rău ca întotdeauna (traducere aproximativă)

dărâmate. Dar aici nu o oprea nimeni pe Flick să-i ceară actele, s-o închidă într-o celulă și s-o tortureze ca să stoarcă de la ea informații, iar apoi s-o trimită cu un camion pentru vite într-un lagăr unde ar muri de foame. Simți cum enorma tensiune a vieții clandestine se risipește încetul cu încetul, așa că se cufundă în scaunul mașinii și închise ochii.

Se trezi abia când mașina o lua pe Baker Street. Trecu de nr. 64: multor agenți nu li se permitea să intre în clădire ca să nu-i poată dezvălui secretele în caz că erau prinși și interogați. De fapt, mulți agenți nici nu-i știau adresa. Mașina ajunse în piața Portman și opri în față la Orchard Court, un bloc de apartamente. Șoferița coborî repede și îi deschise portiera.

Flick intră în clădire și o luă spre apartamentul în care o așteptau cei din SOE. Se bucură când îl văzu pe Percy Thwaite, un bărbat chel de cincizeci de ani, cu o mustață deasă, care o iubea pe Flick ca un tată. Era îmbrăcat în civil. Nici unul din ei nu salută milităreşte, căci membrii SOE nu țineau la formalități.

– Văd pe fața ta că lucrurile n-au mers bine, remarcă Percy.

Tonul său compătimitor era prea mult pentru Flick. Tragedia care avusese loc îi veni pe dată în minte și izbucni în lacrimi. Percy o îmbrățișă și o bătu ușurel pe spate. Ea își îngropă fața în haina lui veche de tweed.

– Nu trebuie să-ți faci atâta sânge rău! o consolă el. Știu că ți-ai dat toată silința.

– O, Doamne, ce păcat că sunt femeie!

– Aș vrea eu ca toți oamenii mei să fie fete ca tine, zise Percy cu vocea gâtuită de emoție.

Flick i se smulse din brațe și se șterse la ochi cu mâneca.

– Nu mă băga în seamă.

El se întoarse cu spatele și își suflă nasul într-o batistă uriașă.

– Ceai sau whisky? o întrebă.

– Ceai, dacă se poate.

Camera era plină de mobilă veche și uzată, adusă în grabă în 1940, și neînlocuită de atunci: un birou ieftin, un

covor jerpelit, niște scaune desperecheate. Ea se trânti într-un fotoliu desfundat.

– Dacă beau alcool, adorm imediat.

Se uita la Percy care prepara ceaiul. Putea fi dur, dar și milos. Primise multe decorații în Primul Război Mondial, devenise agitator sindical în anii 1920 și era veteran al Luptei din Cable Street din 1936 în care londonezii îi atacaseră pe fasciștii englezi care voiau să străbată în marș cartierul evreiesc din East End. Avea să-i pună întrebări bine țintite despre planul ei, dar va fi receptiv.

Îi dădu o cană de ceai cu lapte și zahăr.

– Avem o ședință mai târziu în dimineața asta, zise el. La nouă fix trebuie să-i dau șefului raportul. Așa că grăbește-te.

Sorbi din ceaiul dulce și se simți o senzație plăcută de revigorare. Îi povesti ce se întâmplase în piața din Sainte-Cécile. El stătea la birou și nota totul cu un creion bine ascuțit.

– Trebuia s-o anulez, încheie ea. Trebuia s-o ascult pe Antoinette, care se îndoia de corectitudinea informațiilor, să amân acțiunea și să-ți transmit prin radio că suntem depășiți numeric.

– Acum nu mai putem amâna, nu mai avem timp, zise Percy dând din cap cu tristețe. Invazia va avea loc în câteva zile. Chiar dacă ne-ai fi consultat, tot aia ar fi fost. Ce puteam face noi? Nu puteam să-ți mai trimitem oameni. Cred că ți-am fi dat ordin să mergi înainte, indiferent de risc. Trebuia să încercăm. Centrala telefonică e mult prea importantă pentru noi.

– Asta chiar e o consolare. Flick se bucură la gândul că Albert nu-și pierduse viața doar pentru că făcuse ea o eroare de tactică.

– Michel e bine?

– Rănit, dar se face bine.

Când fusese recrutată de SOE, Flick nu le spusese că soțul era membru al Rezistenței. Dacă ar fi știut, probabil că i-ar fi dat altceva de făcut. Dar nici ea nu știuse propriu-zis, doar bănuia. În mai 1940, se afla în Anglia ca să-și viziteze mama, iar

Michel se înrolase în armată, ca majoritatea tinerilor francezi apt-combatanți și căderea Franței îi prinsese în țări diferite. Când se întorsese ca agent secret și aflase cu ce se ocupa soțul ei, era deja prea bine antrenată și prea folositoare SOE ca să fie concediată din cauza unor posibile probleme emoționale.

– Nimănui nu-i place să primească un glonț în spate, medită Percy. Lumea crede că ai dat bir cu fugiții. Se ridică în picioare. Și acum, mai bine du-te acasă și trage un pui de somn bun.

– Nu încă, replică Flick. Mai întâi vreau să știu care-i următorul pas.

– O să scriu raportul...

– Nu, mă refer la centrala telefonică. Dacă e așa importantă, *trebuie* s-o distrugem.

El se așeză din nou și îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ce-ți umblă prin cap?

Ea scoase din geantă permisul de liberă trecere al lui Antoinette și îl azvârli pe birou.

– Uite cum o să pătrundem înăuntru: cu unul ca acesta intră femeile care fac curățenie în fiecare seară la ora șapte.

Percy luă permisul și îl studie cu atenție.

– Ce fată deșteaptă! exclamă el cu admirație în glas. Continuă.

– Vreau să mă întorc.

O grimasă de suferință umbri preț de o clipă chipul lui Percy, iar Flick își dădu seama că îl îngrozea gândul că ea voia să-și riște din nou viața. Dar bărbatul nu zise nimic.

– De data asta o să-mi iau o întregă echipă, continuă ea. Fiecare va avea un permis ca ăsta. Ne vom da drept femei de serviciu ca să pătrundem în castel.

– Înțeleg că toate vor fi femei, așa-i?

– Da. Am nevoie de o echipă formată doar din femei.

– Puțini ar avea ceva împotrivă, dădu el din cap în semn de încuviințare. Voi, fetele, v-ați dovedit din plin curajul. Dar unde ai să găsești atâtea femei? Aproape toate cele bine antrenate se află acolo.

– Obține-mi aprobarea pentru plan și găsesc eu femeile. Am să iau dintre cele refuzate de SOE, care nu au trecut de instructaj, pe oricine. Trebuie să existe o mulțime de fete care au fost respinse dintr-un un motiv sau altul.

– Da – pentru că nu corespundeau din punct de vedere fizic sau nu puteau să-și țină gura, sau pentru că erau prea agresive, sau le era prea frică să sară din avion cu parașuta.

– Nu contează că nu erau destul de bune, veni repede răspunsul lui Flick. Mă descurc eu cu ele. Dar în sinea ei o voce o întrebă: „Chiar crezi că poți?" Dar nu o luă în seamă. Dacă invazia dă greș, pierdem Europa. N-o să mai putem s-o recâștigăm mult timp. Acum e momentul, trebuie să aruncăm în luptă tot ce avem mai bun.

– N-am putea folosi franțuzoaice, care sunt deja acolo, femei din Rezistență?

Flick se gândise la asta, dar respinsese ideea.

– Dacă aș avea la dispoziție câteva săptămâni, aș putea forma o echipă de femei selectate din vreo șase celule ale Rezistenței, dar mi-ar lua prea mult timp să le găsesc și să le aduc la Reims.

– Totuși, n-ar fi imposibil.

– Și, pe urmă, ne-ar trebui legitimații false cu fotografiile femeilor pe ele. E greu de obținut acolo așa ceva. Aici o putem face într-o zi sau două.

– Nu-i așa ușor. Percy studie permisul Antoinettei în lumina becului fără glob din tavan. Dar ai dreptate, oamenii noștri fac minuni în departamentul ăsta. Îl puse jos. E-n regulă. Fete respinse de SOE să fie.

Lui Flick îi tresări inima de bucuria victoriei. Percy acceptase în cele din urmă.

Bărbatul își urmă ideea:

– Dar, presupunând că ai să găsești destule fete care să vorbească franceza, crezi că o să meargă? Ce te faci cu nemții care fac de pază? Nu le cunosc ei pe femei?

– Probabil că nu vin aceleași fete în fiecare seară – au și zile libere. Iar bărbații de obicei nu observă cine face curat după ei.

– Nu sunt așa sigur. Soldații sunt în general tineri înnebuniți după sex, care se uită cu multă atenție la toate femeile. Îmi închipui că și nemții de la castel le fac avansuri, măcar celor tinere.

– Le-am văzut pe femei intrând în castel ieri-seară și n-am observat nici un indiciu că li s-ar face curte.

– Totuși, nu poți fi sigură că apariția unei întregi echipe noi n-ar atrage atenția cuiva.

– Nu pot să fiu sigură, dar îmi asum riscul.

– Bine, dar franțuzoaicele de la castel? Cred că telefonistele sunt femei din partea locului, nu-i așa?

– Unele da, însă majoritatea sunt aduse din Reims cu autobuzul.

– Nu toți francezii sunt simpatizanți ai Rezistenței, o știm amândoi. Unii aprobă ideile naziștilor. Dumnezeu știe câți au fost și în Anglia care au crezut că Hitler propunea genul acela de guvern puternic și modern de care aveam nevoie – acum nu mai auzi prea multe despre oamenii aceia.

Flick scutură din cap. Percy nu fusese în Franța sub ocupație.

– Francezii au avut patru ani de guvernare nazistă, nu uita. Toți își pun speranțele în invazie. Fetele de la centrală nu vor scoate o vorbă.

– Nici dacă le-ar bombarda RAF-ul?

Flick ridică din umeri.

– Poate că nu ne iubesc chiar toate, însă celelalte vor fi cu ochii pe ele.

– Așa speri tu.

– Îți repet că este o ocazie de care trebuie să profităm.

– Dar încă nu știi cât de bine păzită este intrarea de la subsol.

– Ieri nu ne-au oprit să pătrundem acolo.

– Ieri ați avut cincisprezece luptători din Rezistență cu voi, unii dintre ei cu multă experiență. Data viitoare, vei avea o mână de fete eliminate sau respinse de SOE.

Flick își jucă și ultima carte.

– Vezi tu, tot felul de lucruri pot ieși prost, și ce? Operațiunea nu costă mult și oricum nu riscăm decât viețile unor oameni care nu au făcut mare lucru pentru țară. Ce-avem de pierdut?

– Aici voiam să ajung. Uite, îmi place planul ăsta. O să i-l prezint și șefului. Dar cred că n-o să-l aprobe, dintr-un motiv pe care nu l-am discutat până acum.

– Care anume?

– Nimeni în afară de tine nu poate conduce echipa asta. Dar călătoria din care te-ai întors e și ultima pe care o faci. Știi prea multe. Ai tot plecat și te-ai întors în ultimii doi ani. Ai fost în contact cu majoritatea celulelor Rezistenței din nordul Franței. Nu te putem trimite înapoi. Dacă ești prinsă, ai putea să-i desconspiri pe toți.

– Așa e, spuse Flick cu tristețe în glas. De aceea am mereu asupra mea o capsulă cu cianură.

CAPITOLUL 8

Sir Bernard Montgomery, comandantul Armatei 21, generalul care urma să invadeze Franța, își stabilise temporar statul-major în vestul Londrei, într-o școală ai cărei elevi fuseseră trimiși la țară, unde erau mai în siguranță. Din pură coincidență, era chiar școala pe care o urmase Montgomery în copilărie. Întrunirile aveau loc în fosta clasă de istorie și toți stăteau pe băncile tari de lemn – generali și politicieni și, în ocazii speciale, chiar regele.

Englezii credeau că e amuzant, dar Paul Chancellor din Boston, Massachuttes, credea că e o porcărie. Cât i-ar fi costat să pună câteva scaune? În general îi plăceau englezii, dar nu și când făceau paradă de excentricitatea lor.

Paul făcea parte din echipa lui Monty. Mulți credeau că asta se datora faptului că tatăl său fusese general, dar asta era o presupunere răutăcioasă. Paul se simțea în largul său printre ofițerii seniori, în parte datorită tatălui său, dar și pentru că înainte de război armata SUA fusese cel mai bun client al său, afacerea lui fiind să înregistreze discuri educaționale de gramofon, mai ales cursuri de limbi străine. Îi plăceau virtuțile militare precum obediența, punctualitatea și precizia, dar era

și inteligent, iar Monty ajunsese să se bazeze din ce în ce mai mult pe el.

Răspundea de informațiile secrete. Era un bun organizator. Avea grijă ca rapoartele să se afle pe biroul lui Monty atunci când avea nevoie de ele, îi alunga pe cei ce întârziau, stabilea întâlniri cu oamenii importanți și făcea anchete suplimentare în numele șefului său.

Avea experiență în munca de spionaj. Lucrase la Office of Strategic Services[1], agenția de spionaj americană, și fusese agent sub acoperire în Franța și în țările francofone din Africa de Nord. (În copilărie locuise la Paris, unde tăticu' era atașat militar la Ambasada Statelor Unite.) Paul fusese rănit cu șase luni în urmă la Marsilia, într-un schimb de focuri cu Gestapoul. Un glonț îi retezase aproape toată urechea stângă, dar nu-i făcuse alt rău decât să-l urâțească. Un altul îi zdrobise rotula, care nu avea să mai fie niciodată ca înainte, și acesta era adevăratul motiv pentru care făcea acum muncă de birou.

Treaba era ușoară, în comparație cu viața de fugar din teritoriile ocupate, și niciodată monotonă. Pregăteau operațiunea Overlord, invazia care avea să pună capăt războiului. Paul era unul dintre cei câteva sute de oameni care cunoșteau data exactă, pe care mulți doar o bănuiau. De fapt, erau trei date posibile, în funcție de maree, curenți, fazele lunii și de ora la care se lumina. Pentru invazie era nevoie de o noapte când luna să răsară cât mai târziu, pentru ca mișcările inițiale ale trupelor să fie învăluite în întuneric și să lumineze doar când aveau să se parașuteze trupele auxiliare din avioane și planoare. Era necesar și ca refluxul să se producă în zori, ca să se vadă obstacolele puse de Rommel pe plaje. Mai aveau nevoie și de un reflux înainte de căderea nopții pentru aterizarea trupelor de rezervă. Toate aceste cerințe nu le lăsau prea mult loc de manevră: flota putea să pornească lunea următoare, pe 5 iunie, marțea ori miercurea viitoare. Decizia finală avea să fie luată

[1] Biroul de Informații Strategice

în ultima clipă, în funcție de vreme, de către comandantul suprem al Forțelor Aliate, generalul Eisenhower.

Cu trei ani înainte, Paul ar fi făcut tot posibilul să se numere printre cei aleși să debarce pe pământ francez. L-ar fi mâncat palmele să intre în toiul luptei și s-ar fi simțit prost să rămână pe dinafară. Dar acum era mai în vârstă și mai înțelept. Într-o singură privință își făcuse datoria: în liceu, fusese căpitanul echipei care câștigase campionatul din Massachusetts, dar nu mai avea să lovească niciodată mingea cu piciorul drept. Mai presus de toate, știa acum că talentul său organizatoric putea să contribuie într-o măsură mult mai mare la câștigarea războiului, decât cel de fotbalist.

Era încântat să facă parte din echipa care pregătea cea mai mare invazie din toate timpurile. Nu se simțea doar fericit, firește că îi era și teamă. Bătăliile nu decurgeau niciodată conform planurilor (deși Monty se mândrea că ale lui reușeau). Paul era conștient că orice eroare ar fi făcut – o trăsătură de condei greșită, un detaliu omis, o informație secretă neverificată din două surse – putea să ducă la moartea soldaților din trupele aliate. În ciuda mobilizării enorme de forțe participante la invazie, victoria nu era sigură, cea mai mică greșeală putea să încline balanța fie de o parte, fie de cealaltă.

În dimineața aceea, la ora 10, Paul programase o întrevedere de cincisprezece minute despre Rezistența franceză. Fusese ideea lui Monty. Generalul era un om extrem de atent la detalii. Singura modalitate de a câștiga bătăliile, credea acesta, era să nu pornești la luptă până când nu erau puse la punct detaliile.

La ora 9.50, Simon Fortescue intră în sală. Era unul dintre oamenii de bază de la MI6, Departamentul de spionaj și contraspionaj. Bărbatul înalt într-un costum în dungulițe fine avea un aer de cunoscător, dar Paul se îndoia că știa prea multe despre munca de spionaj din lumea reală. Era urmat de John Graves, un funcționar de stat de la Ministerul Economiei de Război, departament guvernamental sub controlul căruia

se afla SOE. Graves purta „uniforma" de la Whitehall, sacou negru și pantaloni gri cu dungi. Paul se încruntă. Graves venise neinvitat.

– Domnule Graves! zise el pe un ton tăios. Nu știam că ați fost convocat.

– Vă explic imediat, spuse Graves și se așeză într-o bancă de școlar, părând neliniștit, și-și deschise servieta.

Și Paul era nervos. Lui Monty nu-i plăceau surprizele. Dar nu-l putea da afară pe Graves. Peste o clipă, intră și Monty. Era un om scund, cu nasul cârn și cu un început de chelie.

Avea riduri adânci de fiecare parte a mustății îngrijit tunse. Avea cincizeci și șase de ani, dar părea mai bătrân. Paul îl plăcea. Monty era atât de meticulos, că unii își pierdeau răbdarea cu el, numindu-l babă tipicară. Paul credea că pedanteria lui Monty salvase viața multor oameni.

Cu Monty venise și un american pe care Paul nu-l cunoștea. Monty îl prezentă ca fiind generalul Pickford.

– Unde-i tipul de la SOE? se răsti Monty, uitându-se la Paul.

– Mă tem că a fost convocat la primul-ministru, răspunse Graves, și vă transmite scuzele lui. Sper să vă pot ajuta eu...

– Nu prea cred, zise Monty pe un ton glacial.

Paul gemu în sinea lui. Era o boacănă care i se va pune lui în cârcă. Dar aici se întâmpla altceva. Englezii făceau un joc de care nu avea idee. Se uita atent la ei, căutând vreun indiciu.

Simon Fortescue interveni împăciuitor:

– Sunt sigur că vă pot fi de folos.

Monty părea furios. Îi promisese generalului Pickford că-l va pune la curent, iar omul cel mai important lipsea. Dar n-avea să-și piardă timpul cu reproșurile.

– În bătălia pe care o vom da în curând, zise el fără să mai facă alte comentarii, cele mai periculoase momente vor fi cele de la început.

„Nu-i stă în fire să se refere la pericole", se gândi Paul. „De obicei, vorbește de parcă totul ar merge strună."

– Preț de o zi soarta noastră va atârna de un fir de păr, continuă Monty. (Sau de două zile, sau de o săptămână ori chiar mai mult, își zise Paul în sinea sa.) Va fi cea mai bună ocazie a inamicului. Va putea oricând să taie firul de păr.

„Cu multă ușurință", se gândi Paul. Overlord era cea mai mare operațiune militară din istorie: mii de vase, sute de mii de oameni, milioane de dolari, zeci de milioane de gloanțe. De reușita ei depindea viitorul lumii. Însă această forță uriașă putea fi ușor respinsă, dacă lucrurile mergeau prost în primele câteva ore.

– Orice putem face ca să încetinim riposta inamicului este de mare importanță, încheie Monty și se uită la Graves.

– Ei bine, Direcția F a SOE are peste o sută de agenți în Franța – de fapt, aproape toți oamenii noștri sunt acolo, începu Graves. Și sub comanda lor sunt mii de luptători din Rezistența franceză. În ultimele săptămâni le-am parașutat sute de tone de arme, muniție și explozibili.

„Ăsta-i un răspuns tipic pentru un birocrat", reflectă Paul; spunea totul și nimic. Graves ar fi continuat să vorbească, dar Monty îl întrerupse punându-i o întrebare de baraj:

– Și cât de eficienți vor fi?

Funcționarul de stat ezită și Fortescue i-o luă înainte:

– Nu-mi pun speranțe prea mari, zise el. Rezultatele SOE nu sunt întotdeauna aceleași.

Era o aluzie aici, Paul o știa. Spionii profesioniști cu state vechi de plată de la MI6 îi urau pe nou-veniții de la SOE pentru fanfaronada lor. Când Rezistența atacase instalațiile nemților, Gestapoul începuse să facă investigații, ceea ce dusese la capturarea unor agenți ai MI6. Paul era de partea SOE: să-ți lovești inamicul era lucrul esențial într-un război.

Ce joc se juca aici? Să fie doar o ceartă între birocrații de la MI6 și cei de la SOE?

– Ai vreun motiv *deosebit* să fii așa pesimist? îl întrebă Monty pe Fortescue.

– Eșecul de ieri-seară, replică prompt Fortescue. O celulă a Rezistenței, aflată sub comanda unui agent SOE, a atacat o centrală telefonică de lângă Reims.

Generalul Pickford luă pentru prima oară cuvântul:

– Credeam că nu atacăm centrale telefonice – vom avea chiar noi nevoie de ele dacă reușește debarcarea.

– Ai perfectă dreptate, zise Monty. Dar Sainte-Cécile face excepție. Este un nod de mare importanță pe traseul cablului telefonic spre Germania. Majoritatea traficului telefonic și prin telex dintre Înaltul Comandament din Berlin și forțele germane din Franța trece prin această clădire. Dacă reușeam s-o distrugem, nu ne-ar fi afectat prea tare – doar nu sunăm în Germania – în schimb, ar fi fost un dezastru pentru comunicațiile inamicului.

– Ar fi comunicat prin telegraf, își dădu cu părerea Pickford.

– Chiar așa, aprobă Monty. Și am putea să le descifrăm mesajele.

– Mulțumită bravilor noștri spărgători de coduri de la Bletchley, adăugă Fortescue.

Paul știa un lucru despre care nu aflaseră prea mulți, și anume că serviciul de spionaj britanic spărsese codurile folosite de nemți, așa că putea citi majoritatea mesajelor inamicului transmise prin radio. MI6 se mândrea cu această realizare, cu toate că nu prea avea de ce: nu cei din personalul lor reușiseră așa ceva, ci un grup eclectic de matematicieni și de pasionați ai cuvintelor încrucișate, alcătuit din oameni pe care în timpuri normale i-ar fi arestat dacă intrau într-unul dintre birourile lor. Sir Stewart Menzies, vânătorul de creiere al MI6, îi ura pe intelectuali, pe comuniști și pe homosexuali, iar Alan Turing, matematicianul de geniu din fruntea spărgătorilor de coduri întrunea toate aceste trei atribute.

Pickford avea totuși dreptate: dacă germanii nu-și mai puteau folosi liniile telefonice, s-ar fi servit de radio și în acest caz Aliații ar fi aflat despre ce vorbeau. Distrugerea centralei

telefonice de la Sainte-Cécile le-ar fi oferit un avantaj imens. Dar misiunea nu reuşise.

– Cine îi comanda? întrebă Monty.

– N-am văzut un raport complet... răspunse Graves.

– Dar pot să-ţi spun eu, izbucni Fortescue. Maiorul Clairet! Se opri o clipă. O femeie!

Paul auzise de Felicity Clairet. Era o legendă în grupul restrâns care ştia că Aliaţii purtau şi un război secret. Supravieţuise în Franţa, sub acoperire, mai mult timp decât oricine. Avea numele de cod Pantera, pentru că se spunea că străbătea străzile oraşelor din Franţa ocupată cu paşi la fel de imperceptibili ca şi periculoasa felină. Se mai zvonea şi era o fată frumoasă, dar că avea o inimă de piatră. Nu ucisese doar o dată, ci în mai multe rânduri.

– Da' ce s-a întâmplat? se interesă Monty.

– Pregătirea proastă, comandantul fără experienţă şi lipsa de disciplină, un pic din toate, sună răspunsul lui Fortescue. Clădirea nu era prea bine păzită, dar nemţii au soldaţi bine antrenaţi, aşa că i-au nimicit pur şi simplu pe cei din Rezistenţă.

Monty părea furios. Atunci Pickford comentă:

– Se pare că nu trebuie să ne bazăm prea mult pe Rezistenţa franceză pentru a întrerupe sistemul de comunicaţii german.

Fortescue aprobă dând din cap.

– Bombardarea e mult mai eficientă în acest scop.

– Nu cred că e bine pentru populaţie, pentru numele lui Dumnezeu! mormăi Monty. Tot ce vrem e să câştigăm războiul. Se ridică în picioare. Gata, am auzit destule! i se adresă el generalului Pickford:

– Şi ce facem cu centrala telefonică? întrebă Graves. SOE are un acum un nou plan...

– Doamne sfinte! îl întrerupse Fortescue. Nu ne mai trebuie alte încurcături, de acord?

– Bombardeaz-o, zise Monty.

– Am încercat, spuse Graves. Au nimerit clădirea, dar pagubele n-au fost suficiente ca să scoată din funcțiune centrala telefonică pentru mai mult de câteva ore.

– Atunci bombardați-o din nou, ordonă Monty și ieși din încăpere.

Graves îi aruncă omului de la MI6 o privire plină de furie și supărare.

– Chiar așa, Fortescue, îi zise. Vreau să spun... *pe bune.*

Fortescue nu spuse nimic.

Părăsiră cu toți încăperea. Pe hol așteptau doi oameni: un bărbat de cincizeci de ani, într-un sacou de tweed, și o femeie scundă, care purta o jachetă albastră uzată peste rochia tot albastră de bumbac decolorat. Așa cum stăteau în picioare în fața trofeelor sportive, arătau aproape ca un diriginte vorbind cu o școlăriță, doar că fata avea o eșarfă galbenă la gât de un bun-gust ce i se păru lui Paul tipic franțuzesc. Fortescue trecu repede pe lângă ei, dar Graves se opri să le spună:

– V-au respins planul. O s-o bombardeze din nou.

Paul intui că femeia era Pantera și o privi cu interes. Era scundă și zveltă, avea părul blond scurt și ondulat, și – observă Paul – ochii verzi și destul de frumoși. Nu o găsea drăguță: avea un chip prea serios pentru asta. Impresia că arăta ca o școlăriță drăgălașă i se șterse. Nasul drept și bărbia colțuroasă îi dădeau un aer agresiv. Dar avea și ceva sexy, care îl duse pe Paul cu gândul la trupul micuț de sub rochia lălâie.

Tânăra se indignă la auzul vorbelor lui Graves:

– N-are nici un rost să bombardeze clădirea din avioane, subsolul e blindat. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce au luat o asemenea decizie?

– Întreabă-l pe acest domn, sugeră Graves, întorcându-se spre Paul. Maior Chancellor, ți-i prezint pe doamna maior Clairet și pe colonelul Thwaite.

Pe Paul îl enerva să fie pus în situația de a apăra decizia altuia. Prins cu garda jos, răspunse cu o sinceritate lipsită de diplomație:

– Nu prea văd ce am de explicat, zise el tăios. Ați dat greș și nu vi se mai dă altă șansă.

Femeia se uită urât la el – era cu treizeci de centimetri mai scundă ca el – și îi vorbi cu mânie în glas.

– Am dat greș? Ce naiba vrei să spui cu asta?

Paul simți cum roșește.

– Poate că generalul Montgomery a primit informații eronate, dar asta n-a fost prima dată că ai primit comanda unei acțiuni de acest fel, doamnă maior?

– *Așa* ți s-a spus? Că lipsa mea de experiență e de vină?

Era frumoasă, abia acum o vedea. Furia îi făcea ochii mai mari și îi colora obrajii într-o nuanță de roz. Dar fusese obraznică, așa că trebuia să i-o plătească îndoit:

– Și asta, și pregătirea defectuoasă...

– Planul n-avea nici o hibă!

– ...și faptul că soldați bine antrenați apărau obiectivul de niște oameni care n-au idee ce e disciplina militară.

– Ticălos arogant ce ești!

Paul făcu fără să vrea un pas înapoi. Nici o femeie nu-i mai vorbise așa. „Poate că are doar un metru și șaizeci, dar cred că bagă spaima în naziști." Văzând mânia care i se citea pe față, își dădu brusc seama că era furioasă mai mult pe ea însăși.

– Crezi că a fost vina ta, îi zise. Nimeni nu se înfurie așa din cauza greșelilor altora.

Era rândul ei să fie șocată. Deschise gura, dar nu putu rosti nici un cuvânt.

Colonelul Thwaite fu cel care vorbi primul:

– Pentru numele lui Dumnezeu, liniștește-te, Flick. Întorcându-se la Paul, își continuă vorba. Presupun... că asta e varianta lui Fortescue de la MI6, nu-i așa?

– Așa e, recunoscu Paul.

– A mai zis și că planul de atac s-a bazat pe informațiile furnizate de agenția lui?

– Nu cred că am auzit așa ceva.

– Așa credeam și eu, spuse Thwaite. Mulțumesc, domnule maior, nu te voi mai deranja cu alte întrebări.

Paul nu credea că discuția se terminase cu adevărat, dar fusese pus pe liber de un ofițer cu grad mai mare și tot ce putea să facă era să plece.

Îi era clar că fusese prins într-un schimb de focuri din lupta în teren deschis dintre MI6 și SOE. Era foarte supărat pe Fortescue, care se folosise de întrevedere ca să marcheze puncte. Oare luase Monty cea mai bună decizie ordonând bombardarea centralei telefonice, în loc să-i lase pe cei din SOE să mai încerce o dată? Paul nu era prea sigur.

În drum spre biroul lui, se uită în urma lui. Maiorul Clairet tot mai discuta în șoaptă cu colonelul Thwaite, dar expresia animată de pe chipul ei și gesturile largi exprimau revoltă. Stătea ca un bărbat, cu o mână în șold, aplecată în față, apărându-și cauza cu îndârjire și agitându-și arătătorul, dar tot încântătoare rămânea. Paul se întreba cum ar fi s-o țină în brațe și să-și plimbe mâinile pe trupușorul ei. „Deși dură, gândi el, e totuși atât de feminină."

Avea ea oare dreptate? Bombardamentul era inutil?

Se hotărî să mai pună niște întrebări.

CAPITOLUL 9

Măreața catedrală înnegrită de vreme domina centrul orașului Reims, amintind de existența lui Dumnezeu. În miezul zilei, mașina lui Dieter Franck, un Hispano-Suiza de culoarea cerului, parcă în fața hotelului Frankfort, aflat acum în mâinile ocupanților germani. Dieter coborî și se uită în sus, la cele două turle masive ale marii catedrale. În Evul Mediu, se concepuseră turle elegante și ascuțite, care nu fuseseră niciodată construite din lipsă de fonduri. Asemenea impedimente lumești văduviseră biserica de aspirațiile cele mai sacre.

Dieter îi ordonă locotenentului Hesse să se îndrepte spre castelul din Sainte-Cécile și să se asigure că Gestapoul era gata să colaboreze. Nu mai voia să riște pentru a doua oară să fie refuzat categoric de maiorul Weber. După ce plecă Hesse, Dieter urcă la apartamentul în care o lăsase pe Stéphanie ieri-seară.

Femeia se ridică de pe scaun când îl văzu intrând. Dieter se bucură de priveliște. Pletele arămii îi cădeau pe umeri și purta un neglijeu de mătase maronie și papuci cu toc înalt. O sărută cu pasiune și își plimbă mâinile pe trupul ei subțirel, recunoscător pentru darul de frumusețe pe care i-l făcea.

– Ce bine-mi pare că te bucuri așa mult să mă vezi! îi zise ea cu un zâmbet. Vorbeau franțuzește, ca de obicei.

Dieter îi inspiră parfumul.

– Miroși mult mai bine decât Hans Hesse, mai ales după ce a stat treaz toată noaptea.

Femeia își dădu părul la spate cu mișcări domoale.

– Te iei de el tot timpul. Dar ți-ai da și viața pentru el.

– Așa e. Oftă și o lăsă din brațe. Doamne, ce obosit sunt!

– Vino în pat.

El scutură din cap.

– Trebuie să-i interoghez pe prizonieri. Hesse vine să mă ia într-o oră. Se trânti pe canapea.

– Să comand ceva de mâncare.

Apăsă pe sonerie, și peste un minut bătu la ușă un chelner francez în vârstă. Stéphanie îl cunoștea pe Dieter destul de bine ca să știe ce să-i comande. Ceru un platou cu șuncă și chifle calde și salată de cartofi.

– Vrei și vin? îl întrebă ea.

– Nu... mă adoarme.

– Atunci, o stacană de cafea, îi spuse chelnerului. După ce plecă omul, se așeză pe canapea lângă Dieter și îi luă mâna. A mers totul conform planului?

– Da, Rommel a fost destul de politicos cu mine. Se încruntă îngrijorat. Sper doar să fiu la înălțimea așteptărilor sale și să mă pot ține de cuvânt.

– Sunt sigură că așa va fi. Nu-i ceru amănunte. Știa că nu avea să-i spună decât ce voia el și nimic mai mult.

Dieter se uită cu dragoste la ea, întrebându-se dacă să-i spună ce avea pe suflet. Ar putea să strice atmosfera plăcută – dar trebuia să-i spună. Oftă din nou.

– Dacă invazia reușește și Aliații recâștigă Franța, va trebui să ne despărțim. Doar știi asta.

Ea tresări, de parcă ar fi săgetat-o durerea, și îi lăsă mâna să cadă.

– O știu oare?

Germanul știa că soțul ei fusese omorât la începutul războiului și că nu avuseseră copii.

– Mai ai pe cineva din familie? o întrebă el.

– Părinții mi-au murit cu mulți ani în urmă. Mai am o soră la Montreal.

– Să ne gândim cum te putem trimite acolo.

Ea scutură din cap.

– Nu.

– De ce?

Femeia își feri privirea.

– Nu doresc decât să se termine războiul, bâigui ea.

– Nu, nu-i așa.

– Ba da, zise ea cu o umbră de iritare în glas, ceea ce nu-i stătea în obicei.

– Parcă nu spuneai înainte asemenea platitudini! replică el pe un ton ușor disprețuitor.

– Da' ce, după tine, războiul e un lucru bun?

– Dacă n-ar fi fost războiul ăsta, noi doi nu ne-am fi întâlnit.

– Dar suferința oamenilor?

– Sunt un existențialist. Războiul îi face pe oameni să-și arate adevărata față: cei sadici devin torționari, psihopații ajung soldați curajoși, brutele și victimele își joacă de minune rolurile, iar curvele sunt tot timpul ocupate.

Stéphanie părea să-și fi ieșit din fire.

– Văd că-mi zici pe șleau care-i rolul meu.

O mângâie pe obraz și îi puse un deget la gură.

– Ești o curtezană. Și încă una foarte bună.

Își dădu capul deoparte.

– Tu nu gândești așa. Improvizezi, ca și atunci când te așezi la pian.

Dieter zâmbi și dădu din cap: știa să cânte puțin jazz, spre disperarea tatălui său. Comparația ei era valabilă. Încerca să exprime mai mult idei decât convingeri ferme.

– Poate că ai dreptate.

Furia ei se domoli pe dată, lăsând loc tristeții.

– Încerci să-mi spui că ne vom despărți dacă nemții părăsesc Franța?

O luă de umeri și o trase spre el. Ea se liniști brusc și își puse capul pe pieptul lui. O sărută în creștet și o mângâie pe păr.

– Nu se va întâmpla așa ceva, îi zise el.

– Ești sigur?

– Absolut sigur.

Era a doua oară pe ziua de astăzi când făcea promisiuni pe care nu va fi în stare să și le țină.

Chelnerul se întoarse cu prânzul și vraja se spulberă. Dieter era prea obosit ca să-i mai fie foame, dar luă câteva îmbucături și bău toată cafeaua. Pe urmă, se spălă și se bărbieri și se simți mai bine. În timp ce își închidea nasturii de la cămașa curată de uniformă, bătu la ușă locotenentul Hesse. Dieter o sărută pe Stéphanie și plecă.

Mașina lor fu nevoită să ocolească o stradă blocată: peste noapte avusese loc alt bombardament și un întreg șir de case de lângă gară fuseseră distruse. În cele din urmă, ieșiră din oraș și o luară spre Sainte-Cécile.

Dieter îi spusese lui Rommel că interogatoriul luat prizonierilor ar putea slăbi Rezistența înainte de invazie – dar Rommel, ca orice comandant de armată, luase acel „poate" ca pe o promisiune și se aștepta acum la rezultate concludente. Din păcate, nimic nu era sigur în privința unui interogatoriu. Prizonierii inteligenți spuneau minciuni imposibil de verificat. Unii găseau metode ingenioase de a se sinucide înainte ca tortura să ajungă insuportabilă. Dacă măsurile de siguranță erau stricte în acea celulă a Rezistenței, nici unul n-o să știe mare lucru despre ceilalți și nu o să poată da informații cât de cât valoroase. Dar partea cea mai rea era că, în caz că perfizii de Aliați le dăduseră informații false și vorbeau până la urmă sub tortură, nu ar fi făcut decât să-i inducă în eroare pe germani, conform planurilor inamicului.

Dieter începea să-și inducă starea de spirit necesară interogatoriului. Trebuia să fie total lipsit de inimă și foarte calculat.

Nu-și putea îngădui să se lase impresionat de suferința fizică sau psihică tocmai el, cel care trebuia s-o provoace. Tot ce conta era să-i iasă. Închise ochii și fu cuprins de o liniște profundă, de acel frig care îl pătrundea până în oase și pe care îl asemuia uneori cu cel al morții.

Mașina parcă în curtea castelului. Muncitorii înlocuiau geamurile sparte și umpleau gropile făcute de grenade. În sala bogat decorată, telefonistele șopteau în microfoane într-un zumzăit continuu. Dieter străbătu încăperile perfect proporționate din aripa de est, cu Hans Hesse după el. Apoi coborâră în subsolul blindat. Santinela de la ușă îl salută regulamentar și nu schiță nici un gest de a-l opri pe Dieter, care purta uniformă. Găsi ușa pe care scria „Camera de interogatoriu" și intră.

În anticameră, Willi Weber stătea la o masă. Dieter zbieră:

– *Heil Hitler!* și salută milităreste, obligându-l pe Weber să se ridice în picioare. Apoi, Dieter își trase un scaun, se așeză și spuse: Te rog să iei loc, maior.

Weber fierbea de mânie că fusese poftit să stea jos la el „acasă", dar nu avea încotro.

– Câți prizonieri avem? îl întrebă Dieter.

– Trei.

– Așa puțini? își exprimă Dieter dezamăgirea.

– Pe opt din ei i-am omorât în încăierare. Încă doi au murit peste noapte din pricina rănilor.

Dieter mormăi ceva de supărare. Dăduse ordin ca răniții să fie ținuți în viață cu orice preț. Dar n-avea nici un rost să-l mai întrebe pe Weber cum fuseseră tratați. Weber continuă:

– Cred că doi din ei au scăpat...

– Da, zise Dieter. Femeia din piață și bărbatul pe care l-a scos ea.

– Exact. Așa că, dintr-un total de cincisprezece atacatori, am făcut trei prizonieri.

– Unde sunt?

– Doi sunt în celule, răspunse Weber, evitând să se uite la Dieter.

Dieter își miji ochii:

– Și al treilea?

Weber făcu semn din cap spre camera de alături.

– Al treilea este interogat chiar acum.

Dieter se ridică amenințător și deschise ușa. În încăpere îl văzu pe sergentul Becker, aplecat peste ceva și ținând în mână o bâtă de lemn, lungă cât un baston de polițist. Asuda și gâfâia, de parcă făcea exerciții de forță. Se uita fix la prizonierul legat de un stâlp.

Dieter se uită și el la prizonier și temerile i se confirmară. În ciuda calmului său voit, se strâmbă de scârbă. Prizonierul era o tânără femeie, Geneviève, cea care avusese ascuns sub haină un pistol-mitralieră Sten. Era complet goală, legată de stâlp cu o funie trecută pe la subsuori, ca să nu cadă. Fața îi era așa de umflată că nici nu putea deschide ochii. Sângele din gură i se prelingea pe bărbie și îi curgea pe piept. Corpul îi era livid de atâtea vânătăi. Unul din brațe îi atârna într-un unghi anormal, părea dislocat din umăr. Părul pubian îi era stropit de sânge.

– Ce v-a spus? îl întrebă Dieter pe Becker.

Becker părea încurcat.

– Nimic.

Dieter clătină din cap, stăpânindu-și cu greu furia. Era exact cum se așteptase. Se apropie de femeie.

– Ascultă-mă, Geneviève, îi spuse el în franceză.

Ea nu păru să-l audă.

– Nu vrei să te odihnești acum? mai încercă el.

Nu se auzi nici un răspuns.

Dieter se întoarse cu spatele. Weber stătea în prag, privindu-l sfidător. Dieter îi zise cu o furie rece în glas:

– Ți s-a spus clar că eu voi conduce interogatoriul.

– Ni s-a ordonat doar să-ți dăm drumul, îi răspunse Weber pe un ton calculat și îngâmfat. Regulamentul nu ne interzice să ne interogăm prizonierii.

– Și ești mulțumit de rezultatele la care ai ajuns?

Weber nu zise nimic, iar Dieter reluă:

– Dar cu ceilalți doi ce-ați făcut?

– Nu am început să le luăm interogatoriul.

– Mulțumescu-ți ție, Doamne! Dieter era totuși dezamăgit. Se așteptase la vreo șase deținuți, nu la doi. Du-mă la ei!

Weber îi făcu semn lui Becker, care își lăsă bâta și îl conduse pe „musafir" pe coridorul puternic luminat, unde Dieter văzu petele de sânge de pe uniforma torționarului. Sergentul se opri la o ușă cu vizor. Dieter se uită înăuntru.

Era o cameră goală cu podeaua murdară. Singura „piesă de mobilier" era găleata din colț. Pe jos stăteau doi bărbați care nu vorbeau, doar se uitau în gol. Dieter se uită cu atenție la ei. Cel mai în vârstă era Gaston, omul care dăduse comenzile. Avea pe cap o bucată mare de plasture, pusă pe o plagă ce părea superficială. Celălalt era foarte tânăr, în jur de șaptesprezece ani, iar Dieter își aminti că-l chema Bertrand. Nu avea răni vizibile, dar, revenindu-i în minte lupta, Dieter se gândi că putea să fi rămas surd de la explozia unei grenade de mână.

Dieter îi privi o vreme, luându-și răgazul de a reflecta. Trebuia să facă totul perfect. Nu-și putea permite să piardă încă un prizonier: nu-i rămăseseră decât aceștia doi. Puștiul se va speria, era ușor de prevăzut, dar putea suporta multă durere. Celălalt era prea bătrân ca să îndure o tortură ca lumea – putea să moară înainte de a vorbi – așa că va fi mai blând cu el. Dieter întrevedea deja tactica de interogatoriu pe care avea s-o aplice.

Acoperi vizorul și se întoarse în camera de interogatoriu. Becker se luă după el, amintindu-i din nou de un câine prost și periculos.

– Sergent Becker, dezleag-o pe femeie și du-o în celula celorlalți doi, ordonă Dieter.

– O femeie în celulă cu bărbații? protestă Weber.

– Crezi că se va simți jignită? întrebă Dieter ironic, aruncându-i lui Weber o privire sceptică.

Becker se duse în camera de tortură și reveni cărând trupul zdrobit al lui Geneviève.

– Lasă-i bătrânului destul timp să se uite la ea, apoi adu-l aici, îi zise Dieter.

Becker ieși din încăpere.

Dieter hotărî să scape cumva de Weber. Însă știa că, dacă îi dă ordin să plece, n-o să-l asculte. Așa că îi spuse:

– Cred c-ar trebui să stai aici, să asiști la interogatoriu. Ai avea ce învăța din tacticile mele.

Așa cum se aștepta Dieter, Weber reacționă pe dos.

– Nu cred, zise el. Are să-mi spună Becker cum a decurs interogatoriul.

Dieter se prefăcu indignat, iar Weber părăsi camera.

Dieter își încrucișă privirea cu cea a locotenentului Hesse, care luase pe nesimțite loc într-un colț. Hesse înțelesese cum îl manipulase Dieter pe Weber și se uită cu admirație la el. Dieter ridică din umeri.

– Uneori e foarte ușor, remarcă el.

Becker se întoarse cu Gaston. Omul mai în vârstă se albise la față. Fusese fără îndoială șocat de starea în care se afla Geneviève. Dieter îi spuse în germană:

– Ia loc, te tog. Vrei o țigară?

Gaston se uita în gol. Părea să nu înțeleagă limba ocupanților, ceea ce era bine de știut.

Dieter îl duse la un scaun și îi oferi pachetul de țigări și chibriturile. Gaston luă o țigară și și-o aprinse cu mâinile tremurânde.

Unii prizonieri clacau chiar de la început, înainte de tortură, doar de spaima a ceea ce avea să urmeze. Dieter spera ca și azi să se întâmple așa. Îi arătase lui Gaston ce alternative avea: pe de-o parte, să ajungă la fel de rău ca Geneviève, iar pe de alta, să aibă parte de un tratament îngăduitor și de câte țigări voia.

Acum îi vorbea în franceză, pe un ton prietenos.

– Am să-ți pun câteva întrebări.

– Nu știu nimic, zise Gaston.

– O, nu te cred. Ai peste șaizeci de ani și probabil că ai trăit toată viața în Reims sau în împrejurimi. Gaston nu negă. Dieter reluă: Știu că membrii Rezistenței folosesc nume de cod și își dau unul altuia minimum de informații personale, ca măsură de precauție. Gaston încuviință din cap fără să vrea. Dar îi cunoști de zeci de ani pe mulți dintre acești oameni. Unul din ei poate să-și zică „Elefantul" sau „Preotul", sau chiar „Vânăta" la întrunirile Rezistenței, dar tu îl cunoști bine și știi că e Jean-Pierre, poștașul, care stă pe rue du Parc și se duce pe furiș la văduva Martineau în fiecare marți, când nevastă-sa crede că joacă popice cu prietenii.

Gaston se uită în altă parte, nevoind să întâlnească privirea lui Dieter și să-i confirme astfel că avea dreptate.

– Vreau să înțelegi, continuă Dieter, că de tine depinde ce se va întâmpla aici. Durere sau încetarea durerii; pedeapsa cu moartea sau grațierea; tu hotărăști. Vedea cu satisfacție că omul arăta din ce în ce mai îngrozit. Ai să-mi răspunzi la întrebări, reluă el. Toți o fac până la urmă. Singura necunoscută e cât de curând.

Aceasta era clipa când mulți cedau psihic, dar nu și Gaston.

– N-am nimic de spus, zise el aproape în șoaptă. Era înspăimântat, dar tot îi mai rămăsese puțin curaj și nu avea să cedeze fără luptă.

Dieter ridică din umeri. Atunci trebuia să folosească metode dure. Îi spuse lui Becker în germană:

– Du-te înapoi la celulă. Fă-l pe băiat să se dezbrace în pielea goală. Adu-l aici și leagă-l de stâlpul din camera de alături.

– S-a înțeles, domnule maior, răspune Becker cu nerăbdare în glas.

Dieter se întoarse la Gaston.

– Ai să-mi spui numele adevărate și cele de cod ale tuturor bărbaților și femeilor cu care ai fost ieri, dar și altele ale membrilor Rezistenței din celula ta. Gaston scutură din cap, dar

Dieter nu-i dădu atenție. Vreau să știu adresa fiecărui membru și a fiecărei case conspirative unde vă întâlniți.

Gaston trase cu sete din țigară și se uită la muc cum arde.

De fapt, acestea nu erau cele mai importante întrebări, iar scopul principal al lui Dieter era să obțină informații care să-l ducă la alte celule ale Rezistenței. Dar nu voia să i-o spună lui Gaston.

Peste o clipă, Becker se întoarse cu Bertrand. Gaston se holba cu gura căscată la băiatul gol-goluț care trecea pe lângă el și era dus în camera de dincolo.

Dieter se ridică în picioare. Îi spuse lui Hesse:

– Fii cu ochii pe bătrân. Apoi îl urmă pe Becker în camera de tortură.

Avu grijă să lase ușa întredeschisă pentru ca Gaston să poată auzi totul.

Becker îl legă pe Bertrand de stâlp și, înainte ca Dieter să poată interveni, îi dădu un pumn în burtă. Fu o lovitură puternică, dată de un om solid, și făcu un zgomot înfiorător. Tânărul gemu și se zvârcoli de durere.

– Nu, nu, nu, zise Dieter.

Așa cum se așteptase, abordarea lui Becker nu era deloc potrivită. Un tânăr puternic putea suporta la nesfârșit să fie lovit cu pumnul.

– Mai întâi și întâi, nu trebuie să vadă nimic. Scoase din buzunar o batistă mare de bumbac și i-o legă lui Bertrand la ochi, apoi reluă: În felul ăsta, fiecare lovitură va fi un șoc groaznic și în fiecare clipă dintre lovituri se va gândi cu spaimă la următoarea.

Becker își luă bâta de lemn. Dieter dădu din cap aprobator, iar Becker învârti bâta și lovi pe partea laterală a capului victimei; se auzi pocnetul puternic al lemnului care izbea pielea și oasele. Băiatul urlă de durere și groază.

– Nu, nu, zise iar Dieter, nu da niciodată în cap. Poți să-i sfărâmi falca și să nu mai poată vorbi. Și, mai grav, îi poți

distruge creierul și atunci nimic din ce spune nu ne mai e de folos.

Îi luă lui Becker bâta din mână și o puse în suportul de umbrele. Dintre „instrumentele" aflate acolo, alese o rangă de oțel și i-o dădu lui Becker.

– Și acum, bagă-ți bine în cap, scopul nostru este să provocăm durere cumplită, dar fără să-i punem omului în primejdie viața sau mintea, pentru ca să ne poată spune tot ce trebuie să aflăm de la el. Evită organele vitale. Concentrează-te asupra zonelor cu oase: glezne, tibii, rotule, degete, coate, umeri și coaste.

Pe fața lui Becker se ivi o expresie vicleană. Dădu ocol stâlpului, apoi, alegându-și cu grijă ținta, îl pocni tare pe băiat în cot cu ranga de oțel. Bertrand scoase un țipăt înfricoșător de durere, sunet pe care Dieter îl recunoscu imediat.

Becker arăta satisfăcut. „Dumnezeu să mă ierte că învăț așa o brută cum să tortureze mai eficient."

La ordinele lui Dieter, Becker îl lovi pe Bertrand în umărul doar piele și os, apoi la mână și la gleznă. Dieter îi spunea să facă pauze între lovituri, pentru ca durerea să mai treacă puțin și băiatul să se gândească cu groază la următoarea.

Bertrand începu să le implore mila:

– Nu mai dați, vă rog! tot repeta tânărul înnebunit de durere și spaimă.

Becker ridică iar ranga, dar Dieter îi făcu semn să se oprească. Voia ca băiatul să continue cu rugămințile lui fierbinți.

– Vă rog, nu mai dați, striga Bertrand. Vă rog, vă implor!

– Poate fi adesea o idee bună să-i rupi un picior în stadiul incipient al interogatoriului. Durerea este cumplită, mai ales dacă dai din nou în piciorul rupt. Alese un ciocan mare din suportul de umbrele. Chiar sub genunchi, zise el, dându-i-l lui Becker. Cât de tare poți.

Becker ținti cu atenție și lovi cu toată puterea. Se auzi un trosnet de tibie ruptă. Bertrand scoase un urlet groaznic și leșină. Becker luă găleata cu apă din colț și îi aruncă lui

Bertrand conținutul drept în față. Tânărul își reveni în simțiri și urlă din nou.

În cele din urmă, țipetele se mai potoliră și victima începu să geamă sfâșietor.

– Ce vreți de la mine? îi imploră Bertrand. Vă rog, spuneți-mi ce vreți de la mine!

Dieter nu-i răspundea la întrebări. În loc de asta, îi dădu iar ranga de oțel lui Becker și îi indică locul în care ieșise prin piele un fragment de os. Becker lovi chiar acolo. Bertrand țipă și leșină din nou.

Dieter se gândi că era de-ajuns.

Se duse în camera de alături. Gaston stătea tot acolo unde îl lăsase, dar era alt om acum. Se ghemuise pe scaun, își luase capul în mâini și plângea în hohote, gemând și rugându-se lui Dumnezeu. Dieter îngenunche în fața lui și îi luă mâinile de pe fața scăldată în lacrimi. Îi spuse cu blândețe:

– Doar de tine depinde să opresc totul.

– Vă rog, opriți! gemu Gaston.

– Ai să-mi răspunzi la întrebări?

Se făcu tăcere. Bertrand urlă iarăși.

– Da! urlă Gaston. Da, da, vă spun totul dacă opriți acum!

Dieter ridică tonul:

– Sergent Becker!

– Da, domnule maior, ce e?

– Ajunge pentru acum.

– Da, domnule maior. Lui Becker i se citea dezamăgirea în voce.

Dieter trecu pe franceză:

– Și acum, Gaston, hai să începem de la conducătorul celulei. Numele adevărat și numele de cod. Cine e?

Gaston ezita. Dieter își îndreptă privirea spre ușa deschisă a camerei de tortură. Gaston zise într-o suflare:

– Michel Clairet. Nume de cod Monet.

Se spărsese gheața. Primul nume era cel mai greu de rostit. Restul va veni de la sine. Ascunzându-și satisfacția, Dieter îi dădu lui Gaston o țigară și îi întinse un chibrit.

– Unde locuiește?

– În Reims. Gaston suflă fumul și mâna i se mai opri din tremurat. Dădu o adresă pe lângă catedrală.

Dieter îi făcu un semn din cap locotenentului Hesse, care își scoase un carnețel și începu să scrie tot ce răspundea Gaston. Cu răbdare, Dieter scoase de la el toate numele celor implicați în atac. Pentru puțini dintre ei, Gaston nu cunoștea decât numele de cod, și pe doi dintre ei susținea că nu-i văzuse până duminică. Dieter îl credea. Gaston zicea că trebuiau să scape cu două mașini care îi așteptau mai încolo și care erau conduse de o femeie numită Gilberte și de un bărbat cu numele de cod Maréchal. Mai erau și alți membri în celula lor, cunoscută sub numele de Bollinger.

Dieter întrebă de relațiile dintre membrii Rezistenței. Existau povești de iubire între ei? Erau unii homosexuali? Trăiau unii din ei cu nevestele altora?

Deși tortura încetase, Bertrand tot mai gemea și țipa din când în când din cauza rănilor, așa că Gaston întrebă:

– Are să primească îngrijiri medicale?

Dieter ridică din umeri.

– Vă rog, chemați un doctor să-l vadă.

– Da, da... după ce terminăm de vorbit.

Gaston îi spusese lui Dieter că Michel și Gilberte erau amanți, cu toate că Michel era căsătorit cu Flick, blonda din piață.

Până acum, Gaston vorbise despre o rețea distrusă în cea mai mare parte, așa că informațiile prezentau un interes mai degrabă istoric. Dieter trecu la întrebările cele mai importante.

– Când agenții Aliaților vin în această regiune, cum vă contactează?

Nimeni nu știe cum se întâmplă asta, îi răspunse Gaston. Trebuia să existe un mod de transmitere a informațiilor. El nu

știa decât o parte din poveste. Pe agenți îi contacta o femeie cu numele de cod Bourgeoise. Gaston nu știa unde se întâlneau, dar ea îi lua la ea acasă; apoi îi prelua Michel.

Nimeni n-o văzuse vreodată pe Bourgeoise, nici chiar Michel.

Dieter era dezamăgit că Gaston știa atât de puține despre femeie. Dar așa se transmiteau informațiile secrete.

– Știi măcar unde stă?

Gaston încuviință.

– Mi-a spus unul din agenți. Are o casă pe rue du Bois. La numărul 11.

Dieter încercă să-și ascundă satisfacția. Acesta era un lucru cu adevărat important. Inamicul va trimite probabil mai mulți agenți în scopul de a reface rețeaua Bollinger. Dieter ar putea să pună mâna pe ei în casa conspirativă.

– Și cum pleacă?

Erau luați de un avion de pe un teren cu numele de cod Champ de Pierre, de fapt o pajiște de lângă satul Chatelle, îi dezvălui Gaston. Mai exista o alternativă la acest teren de aterizare, cu numele de cod Champ d'Or, dar nu știa unde se afla.

Dieter îl întrebă pe Gaston și cine făcea legătura cu Londra. Cine ordonase atacul asupra centralei telefonice? Gaston îi mărturisi că Flick – maiorul Clairet – era comandantul rețelei și că ea adusese ordinele de la Londra. Dieter era intrigat. O femeie comandant! Dar văzuse ce curaj avea în luptă. Putea fi un bun conducător.

În camera de alături, Bertrand începu să se roage cu voce tare să moară.

– Vă rog, zise Gaston, chemați un doctor!

– Spune-mi mai întâi ce știi despre maiorul Clairet, zise Dieter. Pe urmă, o să chem pe cineva să-i facă lui Bertrand o injecție.

– E un personaj foarte important, spuse Gaston, dornic acum să-i dea lui Dieter o informație care să-l satisfacă. Se spune că a rămas în viață mai mult timp decât oricare agent sub acoperire. A străbătut tot nordul Franței.

Dieter era ca vrăjit.

– Are ea contacte și cu alte celule ale Rezistenței?

– Așa cred.

Nu era un lucru obișnuit – asta însemna că femeia aceea era o nesfârșită sursă de informații despre Rezistența franceză. Dieter spuse:

– Ieri a dispărut după ambuscadă. Unde crezi că s-a dus?

– Înapoi la Londra, sunt sigur, zise Gaston. Să dea raportul despre raid.

Dieter înjură în gând. O voia aici, în Franța, unde o putea prinde și interoga. Dacă punea mâna pe ea, avea șansa să distrugă jumătate din Rezistența franceză – așa cum îi promisese lui Rommel. Dar acum nu mai putea ajunge la ea.

– Asta-i tot pentru moment, zise el, ridicându-se. Hans, cheamă un doctor pentru prizonieri. Azi nu vreau să moară nici unul – poate că mai știu și alte lucruri. Apoi, bate-ți la mașină însemnările și adu-mi-le mâine-dimineață.

– S-a înțeles, domnule maior.

– Fă o copie și pentru maiorul Weber, dar nu i-o da până nu-ți spun eu.

– Înțeles.

– Am să conduc eu mașina până la hotel. Dieter plecă.

Începu să-l doară capul de cum ieși afară la aer. Masându-și fruntea cu o mână, se îndreptă spre mașină, se urcă la volan și ieși din sat, luând-o apoi spre Reims. Soarele după-amiezii se reflecta pe șosea și îi venea în ochi. Adesea îl apucau migrenele după interogatorii. Peste un ceas, va fi orbit de durere și neputincios. Trebuia să ajungă înapoi la hotel până nu îi era prea rău. Nu voia să frâneze, așa că claxona mereu. Viticultorii care se întorceau încet de la muncă se dădeau în lături. Caii fugeau din calea lui, iar o căruță chiar se răsturnă în șanț. De durere, ochii i se umpleau de lacrimi și îi era greață.

Ajunse în oraș fără să-și facă mașina praf. Reuși să conducă până în centru. În fața hotelului Frankfort, mai mult își abandonă mașina decât o parcă. Intră clătinându-se și ajunse cu chiu cu vai în apartament.

Stéphanie își dădu imediat seama ce era cu el. În timp ce-și scotea tunica și cămașa de la uniformă, ea și luă trusa medicală din valiză și umplu o seringă cu un lichid pe bază de morfină. Dieter se prăbuși în pat pe când ea îi înfigea acul în braț. În câteva secunde, durerea scăzu în intensitate. Stéphanie se întinse lângă el și îl mângâie blând pe obraz.

În scurt timp, Dieter căzu într-un somn adânc.

CAPITOLUL 10

Locuința lui Flick era de fapt o garsonieră aflată într-o clădire veche din Bayswater. Camera ei era în pod: dacă trecea o bombă prin acoperiș, ar fi căzut chiar în pat. Stătea puțin timp acolo, nu de frica bombelor, ci pentru că adevărata ei viață era în altă parte – în Franța, la sediul SOE sau într-unul dintre centrele de instructaj ale SOE, răspândite în toată Anglia. În cameră se aflau puține lucruri care vorbeau despre viața ei: o fotografie a lui Michel cântând la chitară, un raft de cărți cu operele lui Flaubert și Molière în franceză, o acuarelă cu Nisa, pe care o pictase pe când avea cincisprezece ani. Comoda cea mică avea trei sertare cu haine și unul cu arme și muniție.

Se simțea extenuată și deprimată, așa că se dezbrăcă și se întinse în pat să răsfoiască revista *Parade*. Berlinul fusese bombardat miercurea trecută de 1 500 de avioane, citi ea. Era greu de imaginat. Încerca să-și închipuie cum era pentru nemții care trăiau acolo, dar nu-i veni în minte decât o pictură medievală a iadului, cu oameni goi arși de vii de o ploaie de foc. Întoarse pagina și citi un articol tâmpit despre țigările V, de calitate inferioară, care erau puse în vânzare ca fiind marca Woodbine.

Se tot gândea la eșecul de ieri. Rula și derula în minte filmul luptei, imaginându-și o mulțime de decizii pe care le-ar fi putut lua în mod diferit și care ar fi dus la victorie, în loc de înfrângere. Pe lângă pierderea luptei, se temea că și-ar putea pierde bărbatul și se întreba dacă nu exista o legătură între cele două lucruri. Nu era bună de conducător, nu era bună nici de soție, poate că avea un defect ascuns în adâncul ființei sale.

Acum că planul ei alternativ fusese respins, nu mai avea nici o ocazie să-și răscumpere vina. Toți acei oameni de ispravă muriseră în zadar.

În cele din urmă, căzu într-un somn agitat. O trezi cineva care bătea la ușă și striga:

– Flick! Telefonul! Vocea era a fetei din apartamentul de sub ea.

Ceasul de pe raftul de cărți arăta ora 6.00.

– Cine e? întrebă ea.

– N-a zis decât că e de la serviciu.

– Vin acum.

Își puse repede halatul. Nefiind prea sigură dacă era șase dimineața sau seara, aruncă o privire pe fereastra îngustă. Soarele își arunca ultimele raze pe terasele spațioase din elegantul cartier Ladbroke Grove. Coborî în fugă scările până la telefonul din hol.

Vocea lui Percy Thwaite zise:

– Îmi pare rău că te-am trezit.

– Nu-i nimic.

Se bucura ori de câte ori auzea vocea lui Percy la celălalt capăt al firului. Ajunsese să-l îndrăgească, chiar dacă o trimitea mereu în misiuni periculoase. Să-i coordonezi pe agenți era o muncă extrem de dureroasă; de aceea, unii ofițeri mai în vârstă preferau să adopte o atitudine nepăsătoare față de moartea sau capturarea oamenilor lor, dar nu și Percy. I se rupea inima la fiecare pierdere. Prin urmare, Flick știa că nu și-ar fi asumat nici un risc inutil în cazul ei. Avea deplină încredere în el.

– Poți să vii la Orchard Court?

Se întreba dacă autoritățile nu reconsideraseră planul ei cel nou de a distruge centrala telefonică și îi săltă inima în piept de speranță.

– S-a răzgândit Monty?

– Mă tem că nu. Dar am nevoie de tine să dai informații cuiva.

Își mușcă buza, încercând să-și ascundă dezamăgirea.

– Voi fi acolo în câteva minute.

Se îmbrăcă în grabă și luă metroul până la Baker Street. Percy o aștepta în apartamentul din Piața Portman.

– Am găsit un radiotelegrafist. N-are experiență, dar a făcut instructajul. Îl trimit mâine la Reims.

Flick se uită gânditoare pe fereastră să vadă cum e vremea, așa cum fac de obicei toți agenții când e vorba de un zbor. Draperiile erau trase în apartamentul lui Percy, din motive de siguranță, dar știa că vremea era bună.

– La Reims? De ce?

– Azi nu avem vești de la Michel. Trebuie să aflu câți au mai rămas în rețeaua Bollinger.

Flick încuviință din cap. Pierre, radiotelegrafistul, făcuse parte din echipa de șoc. Probabil că fusese capturat sau murise. Era posibil ca Michel să fi găsit transmițătorul radio al lui Pierre, dar nu fusese instruit să-l folosească și, cu siguranță, nu știa codurile.

– Da' care-i treaba?

– Le-am trimis tone de explozibili și muniție în ultimele câteva luni. A sosit timpul să le și folosească. Centrala telefonică este cea mai importantă țintă, dar nu singura. Chiar dacă n-au mai rămas decât Michel și alți câțiva, tot pot să arunce în aer șine de cale ferată, să taie cabluri telefonice și să împuște santinele – orice ne e de ajutor. Dar nu pot să le dau instrucțiuni dacă nu am nici un mijloc de comunicare.

Flick ridică din umeri. Pentru ea, castelul era singura țintă. Orice altceva nu conta. Dar, la naiba.

Sigur că am să-l instruiesc.

Percy se uită pătrunzător la ea. Ezită un pic, apoi spuse:

– Cum se simțea Michel – în afară că avea o rană de la un glonț?

– Foarte bine. Flick rămase tăcută pentru o clipă.

Percy o ațintea cu privirea. Nu-l putea păcăli, o cunoștea prea bine. În cele din urmă, oftă și zise:

– E vorba de o fată.

– De asta mă și temeam.

– Nu știu ce a mai rămas din căsnicia mea, spuse ea cu amărăciune în glas.

– Îmi pare rău.

– Măcar de-aș fi făcut așa un sacrificiu pentru un scop nobil: să fi dat o mare lovitură pentru noi, să fi contribuit din plin la succesul debarcării.

– Ai făcut mai mult ca alții în ultimii doi ani.

– Dar în război nu există premiul al doilea, nu-i așa?

– Nu.

Flick se ridică în picioare. Îi era recunoscătoare lui Percy pentru înțelegere și compasiune, dar o făcea să se simtă sentimentală.

– Mai bine încep instructajul cu noul radiotelegrafist.

– Nume de cod Elicopterul. Așteaptă în birou. Nu-i cel mai deștept cu putință, dar e un băiat curajos.

Lui Flick i se păru o neglijență.

– Dacă nu-i destul de inteligent, de ce-l trimiți? Îi poate pune în pericol pe ceilalți.

– Cum ai zis mai înainte – asta-i marea noastră șansă. Dacă nu reușește debarcarea, am pierdut Europa. Trebuie să folosim acum orice putem împotriva inamicului, căci altă ocazie nu vom mai avea.

Flick dădu din cap furioasă. Se folosise de propriul ei argument împotriva ei. Dar avea dreptate. Singura diferență în acest caz era că vor fi niște vieți puse în pericol, inclusiv a lui Michel.

– E-n regulă. Mai bine îmi văd de treaba pentru care am venit.

– De-abia așteaptă să te vadă.

– De ce? se încruntă ea.

Percy îi zâmbi crispat.

– Du-te și vezi singură.

Flick ieși din sufrageria apartamentului în care își instalase Percy biroul și o luă pe coridor. Secretara lui bătea la mașină în bucătărie și îi indică lui Flick altă cameră.

Flick se opri în fața ușii. Așa se întâmplă, își zise în sinea ei: îți revii și îți vezi mai departe de treabă, sperând că ai să uiți până la urmă.

Intră în birou, o încăpere mică în care se aflau o masă pătrată și câteva scaune desperecheate. Elicopterul era un băiat blond cu pielea albă, de aproximativ douăzeci și doi de ani, care purta un costum de tweed în carouri de culoarea mustarului, portocalii și verzi. Îți dădeai seama de la o poștă că era englez. Din fericire, înainte să urce în avion, i se vor da haine care să nu sară în ochi într-un oraș francez. SOE angajase croitori francezi care făceau pentru agenți haine ca pe continent (apoi se chinuiau ore întregi să le dea un aspect uzat și ponosit, ca să nu atragă atenția ca fiind nou-nouțe). Dar nu puteau face nimic în privința pielii alb-rozalii și părului blond-roșcat ale Elicopterului, în afară de a spera că Gestapoul va crede că avea sânge german.

Flick se prezentă, iar băiatul îi spuse:

– De fapt, ne-am mai văzut o dată.

– Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc.

– Erai la Oxford cu fratele meu Charles.

– A da, Charlie Standish!

Flick își aducea aminte de alt băiat cu pielea albă, îmbrăcat tot în tweed, mai înalt și mai slab ca Elicopterul, dar se pare că la fel de bâtă – nu reușise să-și ia o diplomă. Charlie vorbea fluent franceza, își aminti ea – iată ce mai aveau în comun.

– Ai fost odată și la noi acasă, în Gloucestershire.

Lui Flick îi apărură în minte o casă de țară în anii 1930 și o familie în care tatăl era un englez simpatic, iar mama o franțuzoaică îmbrăcată cu gust. Charlie avea un frate mai mic, Brian, un adolescent stângaci în bermude, care era tare

bucuros de noul său aparat de fotografiat. Vorbise un pic cu el, iar băiatului i se pusese pata pe ea.

– Ce mai face Charlie? Nu l-am mai văzut de când am absolvit facultatea.

– A murit. Pe fața lui Brian se așternu o umbră de durere. A murit în 1941. Ucis în pă-pă-păcătosul ăla de deșert.

Flick se temu că o să izbucnească în plâns. Îi luă mâna într-ale ei și zise:

– Brian, îmi pare nespus de rău.

– E drăguț din partea ta. Își înghiți cu greu nodul din gât. Apoi făcu un efort să revină la normal. De atunci, te-am văzut doar o dată. Făceai o lecție cu grupul meu de recruți SOE. După aceea, n-am mai avut ocazia să vorbesc cu tine.

– Sper că v-a folosit ce am spus atunci.

– Ne-ai vorbit de trădătorii din Rezistență și despre ce trebuia făcut cu ei. „E destul de ușor, ziceai. Îi pui ticălosului pistolul în ceafă și apeși pe trăgaci de două ori." Ne-ai speriat de moarte.

Se uita la ea cu un fel de adorație în privire, iar ea începu să-și dea seama la ce făcuse aluzie Percy. Se părea că Brian tot o mai iubea. Se îndepărtă de el, așezându-se de partea cealaltă a mesei, și îi spuse:

– Păi, să începem. Știi că va trebui să iei contact cu o celulă a Rezistenței care a fost în mare parte distrusă.

– Da, trebuie să aflu câți au mai rămas din ea și ce sunt în stare să facă, în caz că mai sunt capabili de ceva.

– Probabil că unii dintre membri au fost prinși în ambuscada de ieri și sunt interogați de Gestapo chiar în timp ce stăm noi de vorbă. Așa că trebuie să-ți iei măsuri de precauție suplimentare. Omul de contact din Reims este o femeie cu numele de cod Bourgeoise. În fiecare zi, la trei după-amiaza, se duce să se roage în cripta catedralei. De obicei, este singură acolo, dar, dacă mai e și altcineva, va purta pantofi despereche ați, unul negru și altul maro.

– E ușor de ținut minte.

– Trebuie să-i spui: „Roagă-te pentru mine", iar ea o să-ți răspundă: „Mă rog pentru pace". Acestea sunt parolele.

Băiatul repetă cuvintele.

– O să te ducă la ea acasă, apoi te va pune în legătură cu șeful rețelei Bollinger, ar cărui nume de cod e Monet. Vorbea despre soțul ei, dar Brian nu trebuia să știe asta. Te rog să nu pomenești numele adevărat sau adresa lui Bourgeoise în fața altor membri ai celulei când îi vei întâlni: din rațiuni de siguranță, e mai bine să nu știe. Flick o recrutase personal pe Bourgeoise și stabilise mecanismul de transmitere a informațiilor. Nici Michel nu o văzuse niciodată pe femeie.

– Înțeleg.

– Ce mai vrei să mă întrebi?

– Sunt sigur că mai trebuie să fie o mulțime de lucruri, dar acum nu-mi vine în minte nici unul.

Flick se ridică și dădu ocol mesei ca să-i strângă mâna.

– Atunci, baftă!

Tânărul îi mai reținu mâna un timp.

– N-am să uit niciodată acel weekend când ai venit la noi acasă! zise el. Cred că te-am plictisit de moarte, dar tu ai fost foarte drăguță cu mine.

Ea zâmbi și îi spuse încetișor:

– Erai un puști grozav.

– De fapt, mă îndrăgostisem de tine.

Flick simțea nevoia să-și smulgă mâna dintr-ale lui, dar putea să moară și mâine, și nu voia să fie atât de crudă.

– Sunt flatată, îi zise ea, dorind să păstreze un ton glumeț.

N-avea nici un rost: el vorbea serios.

– Mă întrebam... așa, ca să-mi poarte noroc... ai vrea să-mi dai o sărutare?

Tânăra femeie ezită. La naiba, se gândi ea. Se ridică pe vârfuri și-l sărută ușor pe buze. Mai prelungi un timp sărutul, apoi își luă gura de pe a lui. Arăta în culmea fericirii. Îl bătu încetișor pe obraz.

– Ai grijă de viața ta, Brian, îl sfătui ea, apoi ieși din încăpere.

Se întoarse în camera lui Percy. Avea pe birou un vraf de cărți și o mulțime de fotografii împrăștiate.

– Gata? o întrebă el.

– Da, dar n-are stofă de agent secret, răspunse ea, clătinând din cap.

– Are curaj, ridică Percy din umeri, vorbește franceza ca un parizian și trage binișor cu arma.

– Acum doi ani, l-ai fi trimis înapoi în armată.

– Așa e. Dar acum îl trimit la Sandy.

În casa cea mare din satul Sandy, lângă aeroportul militar Tempsford, Brian avea să fie îmbrăcat ca un francez sadea, o să i se dea documentele false de care avea nevoie ca să treacă prin punctele de control ale Gestapoului și să-și ia de mâncare. Percy se ridică de la birou și se îndreptă spre ușă.

– Cât timp îl conduc eu spre ieșire, aruncă o privire la albumul rău-făcătorilor, e-n regulă? Îi făcu semn la fotografiile de pe birou. Astea sunt toate pozele de ofițeri germani pe care le are MI6. Dacă omul pe care l-ai văzut în piață e printre ei, aș vrea să știu cum îl cheamă. Zicând acestea, părăsi camera.

Flick luă în mână una dintre cărți. Era un album de absolvire al unei academii militare, cu fotografiile de mărimea unui timbru poștal ale câtorva sute de tineri. Mai erau o duzină de astfel de albume și câteva sute de poze împrăștiate pe birou.

N-avea de gând să-și piardă toată noaptea uitându-se la pozele acelor bandiți, poate că găsea o metodă de a restrânge aria de căutare. Bărbatul din piață părea să aibă vreo patruzeci de ani. Probabil că absolvise academia pe la douăzeci și doi de ani, așa că trebuia să fi fost prin 1926. Nici una dintre cărțile de acolo nu era așa de veche.

Își îndreptă atenția asupra pozelor risipite pe birou. În timp ce se uita prin ele, se străduia să-și amintească mai multe despre omul acela. Era înalt și bine îmbrăcat, dar asta nu se vedea în poză. Avea părul des și închis la culoare, se gândi ea, și, cu toate că era proaspăt ras, arăta de parcă ar fi putut oricând să-și lase o barbă bogată. Își mai amintea ochii căprui,

sprâncenele bine desenate, nasul drept, bărbia pătrată... un adevărat idol al tinerilor.

Pozele risipite fuseseră făcute în tot felul de ocazii. Unele erau fotografii din presă, în care ofițerii dădeau mâna cu Hitler, inspectau trupele sau priveau tancurile și avioanele. Câteva păreau a fi instantanee făcute de spioni. Erau realizate cu camera ascunsă, din mulțime, din mașină sau de la o fereastră, și îi surprindeau pe ofițeri mergând la cumpărături, vorbind cu copiii, oprind un taxi sau aprinzându-și pipa.

Examină fotografiile cât de repede putu, punându-le deoparte pe cele deja văzute. Ezita ori de câte ori ajungea la una care înfățișa un bărbat cu păr închis la culoare. Nici unul nu era la fel de chipeș ca omul din piață. Trecu de o poză cu un polițist în uniformă, apoi reveni la ea. Nu crezuse că era el, din cauza uniformei, dar la o cercetare mai atentă, descoperi că acela trebuia să fie omul.

Întoarse fotografia pe dos. Acolo era lipită o foaie bătută la mașină, pe care scria:

> **FRANCK,** Dieter Wolfgang, i se spune și „Frankie"; născut la Köln pe 3 iunie 1904; studii: Universitatea Humboldt din Berlin și Academia de Poliție din Köln; mar. 1930 Waltraud Loewe, 1 fiu, 1 fiică; inspector-șef, Departamentul de criminalistică, Poliția din Kőln, până în 1940; maior, secția de spionaj, corpul de armată german din Africa, până?
>
> Un geniu pe probleme de spionaj în statul-major al lui Rommel, se spune că acest ofițer este un anchetator strălucit și un torționar fără milă.

Flick se înfioră la gândul că fusese atât de aproape de un om așa de periculos. Un detectiv de poliție cu experiență care își pusese talentele în slujba serviciului de spionaj al armatei era un inamic de temut. Faptul că avea familie în Kőln nu-l împiedica deloc să aibă și o amantă în Franța, cel puțin așa se părea.

Când se întoarse Percy, îi arătă poza.

– Știm destule despre el. Ce chestie! Din ce ai prins din discuția lui din piață, se pare că Rommel i-a încredințat o misiune împotriva Rezistenței. Își notă ceva în carnețel. Trebuie să anunț MI6, căci ei ne-au împrumutat fotografiile.

Se auzi o bătaie la ușă și intră secretara lui Percy.

– Vrea cineva să vă vadă, domnule colonel.

Fata părea cochetă. Paternul Percy nu inspira un astfel de comportament secretarelor lui, așa că Flick deduse că vizitatorul trebuia să fie un bărbat atractiv.

– Un american, adăugă fata.

„Asta trebuie să fie", se gândi Flick. Toți americanii păreau irezistibili, cel puțin pentru secretare.

– Cum de-a ajuns aici? zise Percy. Orchard Court este o adresă secretă, din câte știu eu.

– S-a dus pe Baker Street nr. 64 și l-au trimis aici.

– N-ar fi trebuit să facă așa ceva. Probabil că e foarte convingător. Cine este?

– Maiorul Chancellor.

Percy se uită la Flick. Fata nu cunoștea pe nimeni cu numele de Chancellor. Apoi își aminti de maiorul arogant, care se purtase atât de bădăran cu ea de dimineață, când era la statul-major al lui Monty.

– O, Doamne, el e! zise ea scârbită. Ce naiba vrea?

– Poftește-l înăuntru! spuse Percy.

Paul Chancellor intră pe ușă. Avea un șchiopătat ușor, pe care Flick nu-l sesizase dimineață. Probabil că se accentua spre seară. Avea un chip plăcut de american, cu nasul mare și bărbia voluntară. Dar orice șansă de a fi considerat frumos îi era spulberată de urechea stângă, mai bine-zis de ce mai rămăsese din ea, cam o treime, cea mai mare parte din lob. Flick presupuse că fusese rănit în luptă. Chancellor salută și spuse:

– Bună seara, domnule colonel. Bună seara, doamnă maior.

– Noi, cei de la SOE, nu prea ținem la formalități, zise Percy. Luați loc, vă rog. Ce v-aduce aici?

Chancellor își luă un scaun și își scoase chipiul.

– Mă bucur că v-am prins pe amândoi. M-am gândit toată ziua la discuția de azi-dimineață. Zâmbi aproape imperceptibil. O bună parte din timp, trebuie să recunosc, mi-am compus în minte remarcile zdrobitoare pe care le-aș fi putut spune, dacă m-aș fi gândit atunci la ele.

Flick nu-și putu reține un surâs. Și ea făcuse la fel.

– Ați sugerat, domnule colonel Thwaite, că MI6 nu a spus întregul adevăr despre atacul asupra centralei telefonice, continuă Chancellor, și nu mi-am putut scoate asta din cap. Faptul că maiorul Clairet s-a purtat așa obraznic cu mine nu înseamnă și că a mințit în privința celor întâmplate.

Flick era cât pe ce să-l ierte, însă izbucni la auzul acestor vorbe:

– Eu? Obraznică?

– Taci din gură, Flick! zise Percy.

– Așa că am trimis după raportul dumneavoastră, domnule colonel. Sigur că solicitarea a venit de la biroul lui Monty, nu din partea mea personal, așa că a ajuns la noi cât ai bate din palme, printr-un curier cu motocicleta.

„E un tip abil, care știe cum să învârtă rotițele mașinăriei militare, se gândi Flick. Deși e un porc arogant, ar fi un aliat de preț."

– După ce l-am citit, mi-am dat seama că principala cauză a eșecului operațiunii au fost informațiile eronate.

– Furnizate de MI6! izbucni Flick indignată.

– Da, am observat și asta, admise Chancellor cu un oarecare sarcasm în voce. E clar că MI6 a vrut să-și ascundă propria incompetență. Nu sunt militar de carieră, ca tatăl meu, dar cunosc tertipurile la care recurg birocrații din armată.

– O, zise Percy cu respect în glas, ești fiul generalului Chancellor?

– Da.

– Continuă, te rog.

– MI6 n-ar fi scăpat cu fața curată dacă șeful vostru ar fi venit la întrunirea de azi-dimineață. Mi s-a părut o coincidență ciudată că a fost chemat pe neașteptate în altă parte.

Percy părea să aibă îndoieli.

– A fost convocat la prim-ministru. Nu văd cum poate MI6 să aranjeze așa ceva.

– Churchill n-a venit la ședință. I-a ținut locul unul dintre aghiotanții lui. Și treaba a fost aranjată prin intermediul MI6.

– Fir-ar să fie! izbucni furioasă Flick. Ce vipere sunt!

– Ce bine ar fi să fie la fel de inteligenți când adună informații ca și atunci când își trag pe sfoară colegii! remarcă Percy.

– Am studiat cu atenție planul tău de a pătrunde în castel deghizate în femei de serviciu. E riscant, dar are șanse de reușită, zise Chancellor.

– Și ce-ai de gând să faci? întrebă Percy, uitându-se fix la american.

– Întâmplător, astă-seară am luat cina cu tatăl meu. I-am spus întreaga poveste și l-am întrebat ce ar trebui să facă un aghiotant al generalului în această împrejurare. Eram la Savoy.

– Și ce ți-a spus? întrebă nerăbdătoare Flick. Nu-i păsa deloc la ce restaurant se duseseră.

– Că trebuie să mă duc la Monty și să-i spun că a făcut o greșeală. Se strâmbă. Nu-i așa de ușor cu un general, oricare ar fi el. Nu le place să revină asupra deciziilor. Dar câteodată chiar trebuie.

– Și așa ai să faci? întrebă Flick cu speranță în glas.

– Am și făcut-o.

– Nu-ți pierzi deloc timpul! zise Percy mirat.

Flick își ținu răsuflarea. De-abia că i se părea posibil ca, după o zi de disperare, să i se mai acorde o șansă să facă ceea ce își dorea atât de mult.

– Monty a fost extrem de rezonabil în cele din urmă, spuse Chancellor.

Flick nu-și putea stăpâni bucuria.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce a zis de planul meu?

– L-a aprobat.

– Mulțumescu-ți ție, Doamne! Sări în sus, nemaiputând de bucurie. Încă o șansă!

– Grozav! zise Percy.

Chancellor ridică însă o mână în semn de avertizare.

– Mai sunt două lucruri. Primul s-ar putea să nu-ți placă. Monty mi-a încredințat mie comanda operațiunii.

– Ție! exclamă Flick.

– De ce? întrebă Percy.

– Ordinul unui general nu se discută. Îmi pare rău dacă vă dezamăgesc. Monty are încredere în mine, chiar dacă voi nu aveți.

Percy ridică din umeri, iar Flick întrebă:

– Care-i cealaltă condiție?

– Timpul scurt. Nu vă pot comunica data exactă a debarcării, pentru că nici nu a fost stabilită încă. Tot ce pot să vă spun e că va trebui să ne îndeplinim misiunea foarte repede. Dacă nu ne atingem obiectivul până lunea viitoare la miezul nopții, va fi prea târziu.

– Lunea viitoare! exclamă Flick.

– Da, îi răspunse Paul. Avem exact o săptămână.

A TREIA ZI

Marți, 30 mai, 1944

CAPITOLUL 11

Flick părăsi Londra în zori, pe o motocicletă Vincent Comet cu un motor puternic de 500 cm^3. Nu era nimeni pe șosea. Benzina era strict rațională și șoferii puteau fi arestați dacă făceau drumuri „inutile". Conducea foarte repede. Era periculos, dar îi dădea fiori. Plăcerea merita riscul.

La fel se simțea și în privința misiunii: speriată, dar nerăbdătoare. Stătuse noaptea trecută până târziu cu Percy și Paul, bând ceai după ceai și făcând planuri. Hotărâseră că trebuiau să fie șase femei în echipă, căci acesta era mereu numărul de femei de serviciu dintr-un schimb. Una trebuia să fie expert în explozibili; alta inginer de telefonie, ca să decidă unde trebuiau să planteze dinamita pentru a produce cât mai multe pagube centralei. Mai avea nevoie de un trăgător de elită și de doi soldați călîți în luptă. Cu ea, erau șase.

Avea doar o zi ca să le găsească. Echipa avea nevoie de cel puțin două zile de antrenament – trebuiau să învețe să se parașuteze, dacă nu și altele. Asta le va ocupa miercurea și joia. Vor fi parașutate lângă Reims vineri noapte și vor intra în castel sâmbătă seara sau duminică. Le mai rămânea o zi de rezervă pentru eventualele erori.

Traversă fluviul pe London Bridge. Motocicleta ei vâjâia pe cheiurile devastate de bombe și printre imobilele din Bermondsey și Rotherhithe; apoi o luă pe Old Kent Road, tradiționalul drum al pelerinilor spre Canterbury. În timp ce părăsea suburbiile, își scoase eșarfa și simți vântul suflându-i prin păr și alungându-i grijile.

Nu se făcuse nici ora șase când ajunse în Somersholme, conacul de la țară al baronilor de Colefield. Flick știa că însuși baronul, William, era în Italia și înainta spre Roma cu Armata a 8-a. Sora lui, nobila Diana Colefield, era singurul membru al familiei care locuia aici în prezent. Casa imensă, cu zeci de camere pentru oaspeți și servitorii lor, era acum folosită ca sanatoriu pentru soldații răniți aflați în convalescență.

Flick încetini până la viteza minimă și o luă pe aleea mărginită cu tei bătrâni de o sută de ani, uitându-se lung la clădirea masivă de granit roz, cu arcade, balcoane, frontoane, acoperișuri, nenumărate ferestre și coșuri. Parcă mașina în curtea cu pietriș din față, lângă o ambulanță și câteva jeepuri.

În sala cea mare, infirmierele forfoteau cu cești de ceai în mână. Soldații se aflau aici să se refacă, dar tot erau treziți când se crăpa de ziuă. Flick întrebă de doamna Riley, menajera, și fu îndrumată la subsol. O găsi uitându-se îngrijorată la boiler; cu ea erau doi bărbați în salopete.

– Bună, mamă! zise Flick.

Maică-sa o strânse cu putere în brațe. Era chiar mai scundă ca fata ei și la fel de slabă, dar, ca și Flick, era mai puternică decât părea. Îmbrățișarea îi tăie respirația lui Flick. De abia putând să respire și râzând, reuși să se elibereze.

– Mamă, era să-mi rupi oasele!

– Nu știu niciodată dacă mai trăiești până nu te văd în fața ochilor mei, îi spuse mama. Mai avea încă o urmă de accent irlandez: plecase din Cork cu părinții în urmă cu patruzeci de ani.

– Care-i treaba cu boilerul?

– N-a fost făcut să încălzească atâta apă. Infirmierele astea sunt obsedate de curățenie, îi obligă pe bieții soldați să facă baie în fiecare zi. Vino în bucătărie să-ți pregătesc micul dejun.

Flick era în mare grabă, dar își spuse în sinea ei că trebuia să mai stea cu mama ei. Se duse după ea la etaj, unde se aflau camerele servitorilor.

Flick crescuse în casa aceasta. Se jucase în sala de mese a servitorilor, alergase prin păduri, mersese la școala din sat, aflată la un kilometru și jumătate distanță, și se întorsese aici în vacanțe de la internat și facultate. Avusese mult noroc. Majoritatea femeilor care aveau aceeași slujbă ca mama ei erau date afară dacă făceau un copil. Mama ei își păstrase serviciul, în parte pentru că bătrânul baron era oarecum excentric, dar mai ales pentru că era o menajeră atât de bună, încât se temuse s-o piardă. Tatăl lui Flick fusese valet, dar murise când ea avea șase ani. În fiecare an, în februarie, Flick și mama ei plecau cu familia la Nisa, unde învățase Flick franceza.

Bătrânul baron, tatăl lui William și al Dianei, o îndrăgise pe Flick și o încurajase să-și continue studiile, plătindu-i taxele de școlarizare. Fusese foarte mândru de ea când primise o bursă la Universitatea Oxford. Când murise, la puțin timp după ce începuse războiul, Flick îl jelise ca pe propriul tată.

Familia ocupa acum un colțișor din casa cea mare. Cămara de provizii a bătrânului valet devenise bucătărie. Mama lui Flick puse ceainicul pe foc.

– O felie de pâine prăjită mi-e de-ajuns, mamă, zise Flick

Mama ei nu o băgă în seamă și începu să prăjească șunculiță.

– Văd că tu ești bine, constată ea. Dar drăguțul de bărbată-tu?

– Michel e în viață, răspunse Flick. Se așezase la masa din bucătărie. Mirosul de șuncă prăjită îi lăsa gura apă.

– Așa zici, în viață? Dar sigur nu e bine. Rănit?

– L-a nimerit un glonț în fund. N-o să moară din asta.

– Deci, l-ai văzut.

– Gata, mamă! râse Flick. Nu mă obliga să-ți spun!

– Sigur că nu. Nu se mai ține după alte femei? Sau e și *ăsta* vreun secret militar?

Pe Flick nu înceta s-o uimească intuiția mamei ei. Parcă era vrăjitoare.

– Cred că nu.

– Hm. E vreuna anume după care speri că nu se ține?

Flick nu-i răspunse direct la întrebare.

– Ai observat, mamă, că bărbații nu-și dau uneori seama când o fată e proastă de bubuie?

Mama țâțâi din buze.

– Deci, despre asta e vorba. Trebuie că e frumoasă.

– Mm.

– Tânără?

– Nouăsprezece ani.

– I-ai spus-o pe șleau?

– Da. Mi-a promis că încetează.

– Poate c-o să se țină de cuvânt – dacă stai cu el mai mult timp.

– Așa și sper.

Mama o privi cu tristețe.

– Te întorci, nu-i așa?

– Nu pot să-ți spun.

– N-ai făcut destul?

– N-am câștigat încă războiul, așa că nu, nu cred că-i destul.

Mama îi puse în față lui Flick o farfurie cu șuncă și ouă. Era probabil rația soldaților pe o săptămână. Dar Flick își înăbuși protestul care stătea să-i iasă pe gură. Mai bine accepta cu plăcere ce-i dădea mama ei. I se făcu brusc o poftă de lup.

– Mulțumesc, mamă. Mă răsfeți.

Mama zâmbi cu satisfacție, iar Flick se năpusti asupra farfuriei. În timp ce mânca, se gândea intrigată cum de reușea mama ei să scoată așa ușor totul de la ea, în ciuda eforturilor pe care le făcea să-i evite întrebările.

– Ar trebui să lucrezi pentru serviciile secrete ale armatei, îi zise cu gura plină de ouă prăjite. Ai fi un bun anchetator. M-ai făcut să-ți spun totul.

– Sunt mama ta. Se cuvine să știu ce e cu tine.

De fapt, nu conta deloc. Mama n-o să vorbească nimănui despre ea.

Mama bău o ceașcă de ceai în timp ce se uita la Flick cum mănâncă.

– Vrei să câștigi războiul de una singură, așa cred, remarcă ea cu o notă de sarcasm în voce. Așa erai de mică – prea independentă.

– Nu știu de ce. Am fost tot timpul supravegheată. Când aveai tu treabă, stăteau cu ochii pe mine vreo șase fete în casă.

– Cred că te-am încurajat să te bazezi pe propriile tale forțe pentru că nu aveai tată. Ori de câte ori mă rugai să fac ceva pentru tine, de pildă să-ți repar lanțul de la bicicletă sau să-ți cos un nasture, îți spuneam: „Încearcă tu mai întâi și, dacă nu poți, te ajut". De nouă ori din zece, te descurcai singură.

Flick termină șunca și făcu farfuria lună cu o bucățică de pâine.

– De multe ori îmi sărea Mark în ajutor.

Mark era fratele cu un an mai mare al lui Flick.

Chipul mamei împietri.

– Așa e, aprobă ea.

Flick își reținu un oftat. Mama se certase cu Mark acum doi ani. El lucra la un teatru ca producător și trăia cu un actor pe nume Steve. Mama știa de mult timp că „Mark nu era făcut să se însoare", cel puțin așa obișnuia să spună. Dar, într-un acces de sinceritate, Mark făcuse imprudența de a-i spune că îl iubea pe Steve și că trăiau ca soț și soție. Ea se simțise profund jignită și nu mai vorbise cu fiul ei de atunci.

– Mark te iubește, mamă.

– Așa o fi.

– Aș vrea să vă împăcați.

– Desigur. Mama luă farfuria goală din fața lui Flick și o spălă în chiuvetă.

Flick scuturâ din cap exasperată.

– Ești tare încăpățânată, mamă.

– Iar tu m-ai moștenit.

Flick schiță un zâmbet. Fusese de multe ori acuzată de încăpățânare. „Ca un catâr", îi spunea adesea Percy. Făcu un efort să pară îngăduitoare.

– Ei bine, dacă așa simți... n-am ce să fac. Oricum, n-am de gând să mă cert cu tine, mai ales după așa un mic dejun. Totuși, nutrea în taină ambiția de a-i împăca pe cei doi.

Dar nu astăzi. Se ridică în picioare. Mama îi zâmbi.

– Ce bine că ai venit! Îmi făceam griji pentru tine.

– Am venit și pentru altceva. Vreau să vorbesc cu Diana.

– Pentru ce?

– Nu pot să-ți spun.

– Sper că n-ai de gând s-o iei cu tine în Franța.

– Taci, mamă. Cine a pomenit ceva de Franța?

– Cred că vrei s-o iei pentru că trage așa bine cu pușca.

– Nu pot să-ți spun.

– Ai să mori din cauza ei! Habar n-are ce-i disciplina, cum ar putea știi? Nu a fost crescută așa. Nu-i vina ei, bineînțeles. Dar trebuie să fii nebună să te bazezi pe ea!

– Da, știu, zise Flick cu nerăbdare în glas. Luase deja o hotărâre și n-avea de gând s-o discute cu mama ei.

– A avut mai multe slujbe de când a început războiul și a fost dată afară din toate.

– Știu și asta. Dar Diana era o bună trăgătoare și nu era timp de mofturi. Singura ei grijă era că Diana ar putea refuza. Nimeni nu putea fi forțat să facă muncă sub acoperire. Era doar pentru voluntari.

– Nu știi unde e Diana scum?

– Cred că e-n pădure. A plecat devreme, să vâneze iepuri.

– Desigur. Dianei îi plăceu toate sporturile sângeroase: să vâneze vulpi, să stea la pândă după căprioare, să ia urma iepurilor, să împuște potârnichi, ba chiar să pescuiască. Dacă nu avea altceva mai bun de făcut, împușca iepuri.

– Orientează-te după bubuitul de pușcă.

Flick își sărută mama pe obraz.

– Mulțumesc pentru masă. Zicând acestea, se îndreptă spre ieșire.

– Și vezi să nu ajungi în bătaia puștii! îi strigă mama.

Flick ieși pe la intrarea servitorilor, traversă grădina din fața bucătăriei și intră în pădurea din spatele clădirii. Copacii scânteiau de verdele frunzelor de primăvară, iar urzicile creșcuseră înalte până în talie. Flick călcă în picioare hățișurile cu cizmele ei grele de motociclistă, fiind perfect apărată de pantalonii de piele. Cea mai bună tactică de a o momi pe Diana era s-o provoace, se gândi ea.

După ce merse cam patru sute de metri prin pădure, auzi o împușcătură. Se opri, ascultă și strigă:

– Diana.

Nici un răspuns.

Se îndreptă în direcția zgomotului, strigând după ea aproape tot timpul. Diana o auzi în sfârșit:

– Pe-aici, cretinule, oricine ai fi!

– Vin, numai lasă pușca jos!

Dădu de Diana într-o poieniță, unde se așezase pe jos, sprijinită de un stejar, și fuma o țigară. Ținea în poală o pușcă gata să fie reîncărcată, iar în jurul ei zăceau vreo șase iepuri.

– O, tu erai! exclamă Diana. Ai speriat tot vânatul!

– Are să apară mâine din nou.

Flick o studie cu privirea pe prietena ei din copilărie. Diana era drăguță în felul ei băiețesc, cu părul negru tuns scurt și pistruii de pe nas. Purta o haină de vânător și pantaloni de catifea reiată.

– Ce mai faci, Diana?

– Mă plictisesc. Mă simt frustrată, deprimată. Altfel, sunt bine.

Flick se așeză lângă ea, pe iarbă. „Ar putea fi mai ușor decât am crezut."

– Ce-i cu tine?

– Stau aici la țară și lâncezesc, iar fratele meu cucerește Italia.

– Ce mai face William?

– E bine, luptă în război, iar mie nu-mi dă nimeni ceva ca lumea de făcut.

– S-ar putea să te ajut eu.

– Tu ești în FANY. Diana trase din țigară și suflă fumul. Dragă, nu vreau să fiu *chauffeuse*[1].

Flick dădu din cap aprobator. Diana era prea grozavă pentru slujba asta măruntă care li se dădea majorității femeilor.

– Păi, am venit să-ți propun ceva mult mai interesant.

– Ce anume?

– Poate n-o să-ți convină. E ceva mai dificil și periculos.

– Adică ce? Să conduc noaptea? îi aruncă Diana o privire sceptică.

– Nu pot să-ți spun prea multe, căci e o operațiune secretă.

– Flick, dragă, să nu-mi spui că ești amestecată într-o chestie de capă și spadă.

– N-am fost înaintată la gradul de maior pentru că i-am dus pe generali la întruniri cu mașina.

– Vorbești serios? o întrebă Diana, uitându-se cu atenție la ea.

– Bineînțeles.

– O, Doamne! Fără să vrea, Diana era impresionată.

Flick trebuia cu orice preț s-o convingă să ia parte la operațiune.

– Și zici... că ești dispusă să faci ceva foarte periculos? Chiar și să-ți pui viața-n joc?

Diana părea mai mult entuziastă decât descurajată.

– Sigur că vreau. William își riscă tot timpul viața, eu de ce n-aș face-o?

– Vorbești serios?

– Cât se poate de serios.

Flick își ascunse sentimentul de ușurare. O recrutase pe prima membră a echipei sale.

---

[1] Șoferiță

Diana părea atât de hotărâtă, că Flick decise să meargă și mai departe.

– Mai e ceva, care poate o să ți se pară mai rău decât pericolul.

– Ce?

– Ești cu doi ani mai mare decât mine și mi-ai fost întotdeauna superioară din punct de vedere social. Tu ești fiică de baron, iar eu sunt fata servitoarei. Pentru mine nu-i o problemă, nu mă plâng. Mama ar spune că așa și trebuie să fie.

– Da, dragă, și ce vrei să spui cu asta?

– Eu voi fi la comanda acestei operațiuni. Va trebui să asculți de ordinele mele.

– Foarte bine, zise Diana, ridicând din umeri.

– Nu va fi așa ușor, insistă Flick. O să ți se pară ciudat. Am să fiu dură cu tine până te obișnuiești. Te avertizez.

– Să trăiți, comandante!

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința formalismului în departamentul meu, așa că nu trebuie să-mi spui „comandant" sau „doamnă". În schimb, disciplina militară e lege, mai ales după ce începe operațiunea. Dacă uiți asta, pot să fac mai mult decât să mă înfurii. În munca mea, dacă nu execuți ordinele, poți fi oricând omorât.

– Ce dramatic, drăguțo! Dar fii sigură că înțeleg.

Flick nu era deloc sigură că Diana înțelegea cu adevărat, dar făcuse tot ce îi stătea în putință. Luă un carnețel din buzunarul hainei și notă o adresă din Hampshire.

– Fă-ți o valiză pentru trei zile. Aici trebuie să te prezinți. Ia trenul de la Waterloo până la Brockenhurst.

Diana se uită la adresă.

– Da' ce văd? Asta-i proprietatea lui Lord Montague.

– Cea mai mare parte din ea este ocupată acum de departamentul meu.

– Și care *este* departamentul tău?

– Inter-Services Research Bureau[1], zise Flick, folosind obișnuitul nume sub acoperire.

– Cred că ce se face e mult mai palpitant decât sună.

– Poți să fii convinsă.

– Când trebuie să plec?

– Trebuie să ajungi astăzi acolo. Flick se ridică în picioare. Instructajul începe mâine în zori.

– Mă întorc acasă cu tine și îmi fac bagajul. Se ridică și Diana. Spune-mi ceva...

– Dacă pot.

Diana își făcea de lucru cu pușca, părând încurcată. Când se uită la Flick, pe față îi apăru pentru prima dată o expresie sinceră.

– De ce eu? întrebă ea. Trebuie că știi că am fost concediată de toți.

Flick dădu din cap afirmativ.

– Am să ți-o spun fără menajamente. Se uită în jos, la cadavrele însângerate ale iepurilor, apoi își ridică ochii și o pironi pe Diana cu privirea. Ești o ucigașă, îi zise. Iar eu exact de așa ceva am nevoie.

[1] IRSB sau Departamentul de Comunicații Radio, denumire sub acoperire a SOE, serviciu de spionaj și sabotaj (n.tr.)

CAPITOLUL 12

Dieter dormi până la zece. Se trezi cu o ușoară durere de cap de la morfină, dar în rest se simțea bine: nerăbdător, optimist, încrezător. Interogatoriul sângeros de ieri îi oferise o pistă extrem de importantă. Prin femeia cu numele de cod Bourgeoise, care avea o casă în rue du Bois, putea să-și croiască drum până în inima Rezistenței.

Sau pista aceasta nu ducea nicăieri.

Bău un litru de apă și luă trei aspirine ca să scape de mahmureala provocată de morfină; apoi se duse la telefon.

Îl sună mai întâi pe locotenentul Hesse, care stătea într-o cameră mai mică din același hotel.

– Bună dimineața, Hans! Ai dormit bine?

– Da, mulțumesc, domnule maior. Am fost la primărie să verific adresa din rue du Bois.

– Bun băiat! zise Dieter. Ce ai aflat?

– Casa e a unei singure persoane, *mademoiselle* Jeanne Lemas.

– Dar poate mai stau și alții în clădire.

– Am trecut pe acolo cu mașina și locul părea liniștit.

– Fii gata să plecăm într-o oră, pregătește mașina.

– Foarte bine.

– Și, Hans, te felicit pentru inițiativa ta!

– Mulțumesc, domnule.

Dieter închise telefonul. Se întreba cum arăta *mademoiselle* Lemas. Gaston zicea că nimeni din rețeaua Bollinger nu o văzuse niciodată, iar Dieter îl credea; casa era folosită la transmiterea informațiilor. Agenții care veneau în Franța nu știau decât unde trebuiau s-o contacteze pe acea femeie; dacă erau prinși, nu puteau da nici un fel de informații despre Rezistență. Cel puțin, teoretic. Nu existau măsuri de siguranță perfecte.

Probabil că *mademoiselle* Lemas nu era măritată. Putea fi o tânără care moștenise casa de la părinții ei, o celibatară între două vârste care își căuta un soț sau o fată bătrână. Ar fi mai bine să ia cu el și o femeie.

Se întoarse în dormitor. Stéphanie își periase părul arămiu și bogat și stătea în pat în capul oaselor, iar sânii îi ieșiseră de sub cearșaf. Știa cum să atragă un bărbat. Rezistă cu greu tentației de a se băga în pat lângă ea.

– Vrei să faci ceva pentru mine? o întrebă el.

– Aș face orice pentru tine.

– Chiar orice? Se așeză pe pat și-o mângâie pe umerii goi. Te-ai uita la mine cum fac dragoste cu altă femeie?

– Sigur, zise ea. I-aș linge sfârcurile în timp ce faci sex cu ea.

– Știu că ai face-o. Râse încântat. Mai avusese și înainte amante, dar nici una ca ea. Dar nu-i vorba de asta. Vreau să vii cu mine să arestez o femeie din Rezistență.

Pe fața ei nu se citi nici un pic de surpriză.

– Foarte bine, zise ea calmă.

Voia să-i smulgă o reacție, s-o întrebe ce simțea în legătură cu asta și dacă o făcea de bunăvoie, dar hotărî să ia de bună doar expresia care i se așternuse pe față.

– Mulțumesc, îi spuse și se întoarse în salon.

Mademoiselle Lemas ar putea fi singură, dar, pe de altă parte, casa ar putea geme de agenți ai Aliaților, înarmați până-n dinți. Avea nevoie de întăriri. Se uită în agendă și îi dădu centralistei numărul lui Rommel din La Roche-Guyon.

Când nemții ocupaseră țara pentru prima dată, sistemul de telefonie se prăbușise. De atunci, germanii perfecționaseră

echipamentele, adăugând mii de kilometri de cablu și instalând centrale automate. Sistemul era și acum supraaglomerat, dar tot era mai bun decât înainte.

Îl ceru pe aghiotantul lui Rommel, maiorul Goedel. Peste o clipă, auzi la capătul celălalt al firului cunoscuta voce glacială și fermă.

– Goedel la telefon.

– Sunt Dieter Franck, zise el. Ce mai faci, Walter?

– Sunt ocupat, zise Goedel tăios. Ce s-a întâmplat?

– Fac progrese rapide aici. Nu pot să-ți dau detalii, vorbesc de la hotel, dar sunt pe cale să arestez un spion sau mai mulți. M-am gândit că feldmareșalului i-ar plăcea să audă așa ceva.

– Am să-i comunic.

– Dar aș avea nevoie de ajutor. Nu am cu mine decât un locotenent. Sunt într-o situație atât de disperată că mă folosesc și de prietena mea franțuzoaică.

– Nu cred că faci bine.

– E de încredere. Dar nu-mi va fi de mare folos în lupta cu teroriști bine antrenați. N-ai putea să-mi trimiți vreo șase dintre oamenii tăi cei mai buni?

– Apelează la Gestapo – de-aia sunt acolo.

– Nu mă pot baza pe ei. Doar știi că ei nu colaborează decât în silă cu noi. Am nevoie de oameni pe care să mă pot bizui.

– Mi-e imposibil să te ajut, afirmă Goedel.

– Uite ce e, Walter, știi câtă importanță dă Rommel acestei operațiuni – misiunea mea e să mă asigur că Rezistența nu ne va pune bețe-n roate.

– Da, dar feldmareșalul se așteaptă să ți-o îndeplinești fără să-i iei din soldați.

– Nu știu dacă sunt în stare.

– Ce tot spui, pentru numele lui Dumnezeu! ridică Goedel tonul. Noi încercăm să apărăm întreaga coastă a Atlanticului cu o mână de soldați, iar tu ai în preajmă oameni tocmai buni de luptă care nu fac decât să urmărească niște jidani bătrâni

ascunși prin hambare. Fă-ți treaba și nu mă mai bate la cap! Se auzi declicul de închidere a telefonului.

Dieter se sperie. Lui Goedel nu-i stătea în obicei să-și iasă din fire. Fără îndoială că toți aveau nervii încordați din cauza iminentei invazii. Dar rezultatul era clar. Dieter trebuia să se descurce de unul singur.

Oftând, își alungă acest gând și ceru legătura cu castelul de la Sainte-Cécile. Dădu acolo de Willi Weber.

– Am să fac o razie la o casă a Rezistenței, îi spuse. Am nevoie de cei mai duri oameni ai tăi. Îmi trimiți patru oameni și o mașină la hotel Frankfort? Sau trebuie să vorbesc iar cu Rommel?

Nu era necesar să-l amenințe. Weber era dornic să-și trimită oamenii în această operațiune. Astfel, Gestapoul putea să-și asume meritul reușitei. Îi promise o mașină într-o jumătate de oră.

Pe Dieter îl îngrijora gândul de a lucra cu Gestapoul. Nu avea control asupra lor. Dar n-avea încotro.

În timp ce se bărbierea, deschise radioul, care era fixat pe un post german. Află că prima bătălie cu tancuri din teatrul de război din Pacific avusese loc pe insula Biak. Ocupanții japonezi alungaseră corpul de infanterie american 162d înapoi pe plajă. „Aruncați-i în mare", gândi Dieter.

Se îmbrăcă într-un costum gri-închis de lână, o cămașă din bumbac fin cu dungi gri-deschis și își puse o cravată neagră cu buline albe. Bulinele erau țesute în material, nu aplicate, un amănunt care îi făcea plăcere. Stătu pe gânduri o clipă, apoi își scoase haina și își puse hamul pentru pistol. Își luă de pe birou pistolul automat Walther P38 și îl puse în toc, pe urmă își îmbrăcă iar haina.

Se așeză pe canapea, cu o ceașcă de cafea în față, și se uită la Stéphanie cum se îmbrăca. Francezii făceau cea mai frumoasă lenjerie din lume, se gândi el pe când fata își punea chiloțeii cu dantelă de culoarea untului. Îi plăcea s-o vadă trăgându-și ciorapii de mătase și întinzându-i pe coapse.

– De ce n-au pictat marii maeștri asemenea scene? o întrebă el.

– Pentru că femeile din Renaștere nu purtau ciorapi de mătase, răspunse Stéphanie.

După ce se îmbrăcă și ea, părăsiră hotelul.

Hans Hesse îi aștepta afară în Hispano-Suiza lui Dieter. Tânărul se uită la Stéphanie cu sfială și admirație. O dorea foarte mult, dar știa că nu o poate avea. Îl făcu pe Dieter să se gândească la o femeie amărâtă care se uita cu jind la vitrina unui magazin Cartier.

În spatele mașinii lui Dieter era parcat un Citroën negru cu tracțiune față, în care se aflau patru gestapoviști în civil. Dieter văzu că maiorul Weber se hotărâse să vină și el: stătea pe locul de lângă șofer, îmbrăcat într-un costum de tweed verde, în care arăta ca un fermier când se ducea duminica la biserică.

– Ține-te după mine, îi spuse Dieter. Când ajungem acolo, rămâi, te rog, în mașină până te strig.

– Cum naiba ai făcut rost de o mașină ca asta? îl întrebă Weber.

– M-a mituit un evreu, zise Dieter. L-am ajutat să fugă în America.

Weber mormăi neîncrezător, dar povestea era de fapt adevărată.

Cu oameni ca Weber, cel mai bine era să bravezi. Dacă ar fi ținut-o pe Stéphanie ascunsă pe undeva, Weber ar fi bănuit imediat că e evreică și poate ar fi început să facă investigații. Dar, pentru că Dieter se afișa cu ea, lui Weber nu-i trecuse niciodată așa ceva prin minte.

Hans se așează pe locul șoferului și o luă spre rue du Bois.

Reims era din multe puncte de vedere un oraș de provincie, cu o populație de peste o sută de mii de locuitori, dar erau puține vehicule motorizate pe străzi. Mașinile erau folosite doar în interes de serviciu: de poliție, doctori, pompieri și, desigur, de germani. Locuitorii se deplasau cu bicicleta sau pe

jos. Benzină era doar pentru livrările de alimente sau bunuri de larg consum, deși unele erau transportate cu căruțele trase de cai. Industria șampaniei era cea mai dezvoltată aici. Lui Dieter îi plăcea orice fel de șampanie: cea parfumată de colecție, cea ușoară, făcută din ultimele recolte, rafinatul *blanc de blancs*[1], varietățile de vin demisec pentru desert și chiar șăgalnicul rosé, atât de îndrăgit de curtezane.

Rue du Bois era o stradă frumoasă, mărginită de copaci, de la periferia orașului. Hans parcă în fața unei clădiri înalte de la capătul unui șir de case, care avea o curte mică pe o latură. Acesta era casa lui *mademoiselle* Lemas. Oare avea să reușească Dieter să-i înfrângă rezistența? Cu femeile era câteodată mai greu decât cu bărbații. Strigau și țipau, dar rezistau mai mult timp. Dăduse uneori greș cu o femeie, dar niciodată cu un bărbat. Dacă nici de la asta nu putea să scoată nimic, toată ancheta lui se ducea pe apa sâmbetei.

– Vino când îți fac semn cu mâna, îi zise lui Stéphanie în timp ce cobora din mașină.

Citroënul lui Weber parcă în spatele lor, dar oamenii de la Gestapo rămăseseră în mașină, așa cum li se ordonase.

Dieter aruncă o privire în curtea de lângă casă. Era un garaj acolo. Dincolo de el, văzu o grădină micuță cu un gard viu bine tuns, cu straturi dreptunghiulare de flori și o alee cu pietriș greblat de curând. Proprietarul trebuia să fie un om foarte ordonat.

La poartă atârna un cordon demodat, roșu cu albastru. Trase de el și auzi dinăuntru sunetul metalic al unui clopoțel mecanic.

Femeia care deschise ușa avea în jur de șaizeci de ani. Avea părul alb strâns la spate cu o clamă de baga. Purta o rochie albastră cu floricele albe, iar deasupra un șorț alb și apretat.

– Bună dimineața, domnule, zise ea pe un ton politicos.

Dieter zâmbi. Era o doamnă de provincie, cu maniere ireproșabile. Se și gândise ce metode de tortură să aplice în cazul ei. Simțea cum îi revine speranța.

---

[1] Vin alb făcut din struguri albi, după metoda Champagne. (n.tr.)

– Bună dimineața... *Mademoiselle* Lemas?

Îi văzuse costumul, mașina care parcase, probabil că simțise un vag accent german în franceza lui și în ochii ei se putea citi frica. Vocea îi tremură un pic când rosti:

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Sunteți singură, *mademoiselle?* Se uită cu atenție la chipul ei.

– Da, zise ea, absolut singură.

Spunea adevărul. Era sigur. O femeie ca asta nu putea minți fără s-o dea de gol expresia din ochi.

Se întoarse și-i făcu semn lui Stéphanie.

– Colega mea va veni imediat. N-o să aibă nevoie de oamenii lui Weber. Trebuie să vă pun câteva întrebări.

– Întrebări? Despre ce?

– Pot să intru?

– Sigur.

În salonul de la intrare era mobilă neagră, care strălucea de cât de bine fusese șters praful. Pianul era acoperit cu o husă, iar deasupra lui atârna o gravură cu catedrala din Reims. Pe polița căminului se aflau diferite obiecte decorative: o lebădă din fibre de sticlă, o florăreasă de porțelan, un glob transparent având înăuntru o machetă a palatului de la Versailles și trei cămile din lemn.

Dieter se așeză pe o canapea tapițată cu pluș, iar Stéphanie lângă el; *mademoiselle* Lemas luă loc pe scaunul cu spătar drept din fața lor. Era durdulie, observă Dieter. Puțini francezi mai erau grași după cei patru ani de ocupație. Însemna că viciul ei era mâncarea.

Pe o măsuță joasă se aflau o cutie de țigări și o brichetă grea. Dieter deschise capacul și văzu că era plină.

– Puteți fuma dacă doriți, zise el.

Gazda lor păru un pic ofensată: femeile din generația ei nu aveau acest viciu.

– Nu fumez.

– Atunci, pentru cine sunt astea?

Își duse mâna la bărbie, un gest care dovedea că nu era sinceră.

– Pentru musafiri.

– Și cine vine pe la dumneavoastră?

– Prietenii... vecinii... Nu părea în largul ei.

– Și spionii englezi.

– E absurd ce spuneți.

Dieter îi adresă cel mai fermecător zâmbet al lui.

– Nu sunteți decât o doamnă respectabilă care s-a trezit amestecată în fapte penale, pentru că a fost indusă în eroare, îi spuse el pe un ton voit prietenos. Nu am venit aici să ne jucăm de-a șoarecele și pisica și sper că nu veți face prostia să mă mințiți.

– N-am să vă spun nimic, replică ea.

Dieter se prefăcu dezamăgit, dar era mulțumit că făcea progrese așa rapide. Femeia renunțase deja la pretenția că nu știa despre ce vorbește el. Asta era aproape o mărturisire.

– O să vă pun câteva întrebări, îi zise el. Dacă nu răspundeți la ele, o să vi le pun din nou la sediul Gestapoului.

Bătrâna îl privi sfidător.

– Unde te întâlnești cu agenții britanici?

Ea nu răspunse.

– Cum te recunosc?

Ea îi susținu privirea. Nu mai era tulburată, ci resemnată. „O femeie curajoasă", se gândi el. Va fi o provocare pentru el.

– Care-i parola?

Nu primi nici un răspuns.

– Cine îi preia pe agenți? Cum iei legătura cu cei din Rezistență? Cine este omul de contact?

Tăcere. Dieter se ridică în picioare.

– Urmează-mă, te rog.

– Foarte bine, zise ea calmă. Permiteți-mi să-mi iau pălăria.

– Sigur. Îi făcu semn din cap lui Stéphanie. Du-te, te rog, cu *mademoiselle*. Fii atentă să nu folosească telefonul sau să scrie vreun bilet. Nu voia ca ea să lase nici un fel de mesaj.

Le așteptă pe hol. Când se întoarseră, *mademoiselle* Lemas își scosese șorțul, îmbrăcase un pardesiu subțire și își pusese

o pălărie *cloche*[1], care ieșise din modă cu mult timp înainte să izbucnească războiul. Avea în mână o geantă voluminoasă din piele de culoare închisă. În timp ce se îndreptau toți trei spre ușă, *mademoiselle* Lemas zise:

– Ah! Mi-am uitat cheia!

– Nu ai nevoie, îi spuse Dieter.

– Ușa se încuie când o tragi, dar am nevoie de cheie când mă întorc.

Dieter o privi drept în ochi.

– Tot nu înțelegi? izbucni Dieter. Ai găzduit teroriști britanici la tine acasă, ai fost prinsă și ești acum în mâinile Gestapoului. Scutură din cap și pe față i se ivi o expresie de om necăjit, care nu era întru totul prefăcută. Orice s-ar întâmpla, *mademoiselle*, n-ai să te mai întorci niciodată acasă.

Atunci înțelese și ea ce nenorocire groaznică o aștepta. Se albi la față ca varul și se clătină pe picioare. Se sprijini de o măsuță ovală. Vasul chinezesc cu plante uscate începu să se bălăngăne puternic, dar nu căzu pe podea. Apoi, *mademoiselle* Lemas reuși să-și recapete echilibrul. Se îndreptă de șale și își luă mâna de pe masă. Îl privi din nou sfidător, pe urmă ieși din casă cu capul sus.

Dieter o rugă pe Stéphanie să se așeze pe locul de lângă șofer, iar el se instală cu prizoniera pe bancheta din spate.

– Te-ai născut la Reims, *mademoiselle?*

– Da. Tatăl meu era capelmaistru la catedrală.

Primise deci o educație religioasă. Era o veste bună pentru planul ce se contura în mintea lui Dieter.

– A ieșit la pensie?

– A murit acum cinci ani, după o lungă suferință.

– Și mama ta?

– A murit când eram mică.

– Așa că ți-ai îngrijit singură tatăl în timpul bolii?

– Douăzeci de ani.

---

[1] Clopot, în lb. franceză. Pălărie la modă prin anii 1920 (n.tr.)

– Aha. Iată de ce nu se căsătorise. Își irosise viața îngrijindu-și tatăl invalid. Și ți-a lăsat casa.

Ea încuviință din cap.

– Cam puțin, așa s-ar zice, pentru o viață închinată unui tată, comentă Dieter pe un ton compătimitor.

Femeia îi aruncă o privire semeață.

– Nu toți se sacrifică pentru a obține ceva în schimb.

– Așa e.

Nu acordă atenție reproșului ei tacit. Planul i-ar ieși mai bine dacă bătrâna i s-ar crede superioară atât din punct de vedere moral, cât și social.

– Ai frați sau surori?

– Nu.

Dieter își imagină perfect cum era viața ei. Agenții pe care îi adăpostea erau toți oameni tineri, bărbați sau femei, pe care îi trata ca pe propriii copii. Le dădea de mâncare, le spăla rufele și probabil că îi și supraveghea să nu se combine între ei, în așa fel încât să nu existe imoralitate, cel puțin nu sub acoperișul ei.

Iar acum era în stare să moară pentru ei.

Dar mai întâi, spera el, avea să-i spună tot ce știa.

Citroënul Gestapoului venea în urma mașinii lui Dieter pe drumul spre Sainte-Cécile. După ce parcară în curtea castelului, Dieter îi spuse lui Weber:

– Am s-o iau la etaj și o s-o duc într-un birou.

– Da' de ce? Celulele sunt la subsol.

– Ai să vezi.

Dieter o duse pe prizonieră sus, unde se aflau birourile Gestapoului. Dieter se uită în toate și îl alese pe cel mai aglomerat, o combinație între un secretariat și o sală de poștă. Erau acolo femei și bărbați tineri îmbrăcați elegant, la cămașă și cravată. O lăsă pe *mademoiselle* Lemas pe hol, închise ușa și bătu din palme ca să fie toți atenți. Li se adresă pe un ton potolit:

– O să aduc aici o franțuzoaică. E prizonieră, dar vreau să fiți cu toții amabili și prietenoși cu ea, s-a înțeles? Tratați-o ca pe un oaspete. E important să se simtă respectată.

O aduse înăuntru, o așeză la o masă și, îngăimând o scuză, îi puse o cătușă la gleznă și o legă de piciorul mesei. O lăsă pe Stéphanie cu ea și ieși cu Hesse.

– Du-te la cantină și spune-le să-mi pregătească un prânz și să-l pună pe o tavă. Supă, un fel principal, un pic de vin, o sticlă de apă minerală și multă cafea. Adu tacâmuri, pahare, un șervet. Aranjează totul frumos.

Locotenentul rânji admirativ. Nu avea idee ce plănuia șeful lui, dar era sigur că o să fie o chestie inteligentă.

În scurt timp, se întoarse cu o tavă. Dieter i-o luă și o duse în birou. O puse în fața lui *mademoiselle* Lemas.

– Te rog, zise el, e ora prânzului.

– Nu pot să mănânc nimic, dar vă mulțumesc.

– Poate un pic de supă. Îi turnă vin în pahar. Cum e?

– Foarte bun, recunoscu ea.

– Mâncarea franțuzească e atât de rafinată. Noi, germanii, nu o putem imita.

Dieter îi vorbea de una, de alta, ca s-o liniștească, iar ea aproape că termină supa. Îi turnă un pahar cu apă.

Maiorul Weber intră în birou și se holbă neîncrezător la tava din fața prizonierei. I se adresă lui Dieter în germană:

– Așa îi răsplătim acum pe oamenii care îi adăpostesc pe teroriști?

– *Mademoiselle* Lemas e o adevărată doamnă. Trebuie s-o tratăm ca atare, zise Dieter.

– Doamne sfinte! exclamă Weber și făcu stânga împrejur.

Femeia refuză felul principal, dar bău toată cafeaua. Dieter era mulțumit. Totul se petrecea conform planului. După ce termină, îi puse din nou aceleași întrebări: „Unde te întâlnești cu agenții Aliaților? Cum te recunosc? Care-i parola?" Ea părea îngrijorată, dar tot refuza să-i răspundă. Dieter se uită la ea cu tristețe.

– Îmi pare tare rău că nu vrei să colaborezi cu mine, mai ales că te-am tratat atât de bine.

Bătrâna arăta oarecum uimită.

– Vă apreciez bunătatea, dar nu pot să vă spun nimic.

Stéphanie, care stătea lângă Dieter, arăta și ea nedumerită. El ghici la ce se gândea: „Chiar îți închipuiai că o masă bună e de-ajuns ca s-o faci pe femeia asta să vorbească?"

– Foarte bine, zise el și se ridică de parcă ar fi vrut să plece.

– Și acum, *monsieur,* începu *mademoiselle* Lemas. Arăta jenată. Cu voia dumneavoastră... a... aș vrea să merg la... toaleta pentru doamne.

– Adică la WC, îi spuse Dieter pe un ton aspru.

Ea roși.

– Da, cam așa.

– Îmi pare rău, *mademoiselle.* Mi-e teamă că e imposibil.

CAPITOLUL 13

Ultimele vorbe pe care i le spusese luni noapte Monty lui Paul Chancellor au fost: „Dacă vrei să faci un singur lucru în acest război, atunci distruge sistemul de comunicații al nemților".

Paul se trezise în acea dimineață cu ecoul acestor vorbe în minte. Era foarte simplu. Dacă reușea să facă acest lucru, puteau câștiga războiul. Dacă dădea greș, vor muri mulți oameni – și putea să-și petreacă restul zilelor gândindu-se că îi ajutase *să piardă* războiul.

Se duse dis-de-dimineață pe Baker Street, dar Percy Thwaite era deja acolo, la biroul lui, trăgând din pipă și uitându-se la cele șase teancuri de dosare din fața lui. Părea un netot ca toți ceilalți din armată, cu jacheta lui în carouri și mustața periuță. Se uită la Paul cu o oarecare ostilitate.

– Nu știu de ce te-a pus Monty la comanda acestei operațiuni, zise el cu răceală. Nu-mi pasă că ești doar maior, iar eu colonel – astea-s prostii. Dar nu ai condus niciodată o operațiune secretă, spre deosebire de mine care fac asta de trei ani. Ție ți se pare logic?

– Da, îi replică Paul imediat. Când vrei să te asiguri că o treabă va fi bine făcută, alegi un om în care poți pune bază. Monty are încredere în mine.

– Dar nu și în mine.

– Pe tine nu te cunoaște.

– Înțeleg, zise Percy supărat.

Paul avea nevoie ca Percy să fie cooperant, așa că decise să-l mai îmbuneze. Uitându-se prin birou, văzu o fotografie înrămată a unui tânăr îmbrăcat în uniformă de locotenent și a unei femei mai în vârstă cu o pălărie mare pe cap. Acel băiat putea să fie Percy în urmă cu treizeci de ani.

– E cumva fiul tău? îl întrebă Paul.

Percy se îmbună pe dată.

– David e cantonat în Cairo, zise el. Nu prea ne-am înțeles în timpul războiului din deșert, în special după ce Rommel a ajuns la Tobruk, dar acum nu mai e în prima linie și sunt foarte ușurat.

Femeia avea părul închis la culoare, ochii negri și trăsături pronunțate, fiind mai mult plăcută decât frumoasă.

– Iar doamna Thwaite?

– Rosa Mann. În anii 1920 era o sufragetă cunoscută și și-a folosit mereu numele de fată.

– Sufragetă?

– Milita pentru dreptul femeilor la vot.

Paul ajunse la concluzia că lui Percy îi plăceau femeile curajoase; de aceea îi plăcea de Flick.

– Să știi că ai dreptate în privința defectelor mele, spuse el cu sinceritate. Am mai luat parte la misiuni secrete, dar asta e prima pe care o organizez. Așa că ți-aș fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta.

Percy dădu aprobator din cap.

– Încep să înțeleg de ce ți s-a dus vestea că faci lucrurile cum trebuie, spuse el zâmbind. Dar dacă mă lași să-ți dau un sfat...

– Te rog.

– Flick va trebui să te ghideze. Nimeni altcineva nu a petrecut atâta timp sub acoperire și a rămas în viață. Nimeni nu are cunoștințele și experiența ei. Teoretic, sunt șeful ei, dar

de fapt îi dau tot sprijinul de care are nevoie. Nu aș încerca niciodată să-i spun ce trebuie să facă.

Paul ezită. Monty îi dăduse comanda acestei misiuni și nu avea de gând să lase condus de altcineva.

– O să țin minte, zise el.

– Atunci începem? zise Percy satisfăcut, arătând spre dosare.

– Ce sunt astea?

– Dosarele celor pe care i-am luat în considerare ca posibili agenți, dar apoi i-am respins din diferite motive.

Paul își scoase haina și își suflecă mânecile.

Își petrecură dimineața trecând în revistă dosarele. Unii dintre candidați nici măcar nu fuseseră intervievați; alții fuseseră respinși după interviu; iar mulți dintre ei nu trecuseră de cursurile de instruire ale SOE – nu se pricepeau la coduri, erau incapabili să folosească o armă sau înfricoșați peste măsură la gândul de a cădea cu parașuta. Majoritatea aveau în jur de douăzeci de ani și un singur lucru în comun: toți vorbeau fluent o limbă străină.

Erau multe dosare, dar puțini candidați potriviți. Percy și Paul respinseseră toți bărbații și femeile care vorbeau orice altă limbă în afară de franceză, până când rămaseră doar trei candidați.

Paul era disperat. Se împotmoliseră și nici măcar nu începuseră bine.

– Avem nevoie de cel puțin patru oameni, presupunând că Flick o recrutează pe femeia la care s-a dus azi-dimineață.

– Diana Colefield.

– Și nici una nu e specialist în explozibile sau inginer de telecomunicații!

Percy era mai optimist din fire.

– Nu erau când i-au intervievat cei de la SOE, dar poate sunt acum. Femeile au învățat să facă tot felul de lucruri.

– Ei bine, hai să aflăm.

Dură ceva până dădură de cele trei. Spre dezamăgirea lor, una dintre ele murise. Celelalte două erau în Londra. Din

păcate, Ruby Romain se afla la închisoarea regală din Holloway, la patru kilometri nord de Baker Street, așteptând să fie judecată pentru crimă. Maude Valentine, pe al cărei dosar scria doar „inaptă din punct de vedere psihic", era șoferiță pentru cei de la FANY.

– Deci mai rămân două, zise Paul disperat.

– Nu cantitatea, ci calitatea mă preocupă, zise Percy.

– Știam din start că o să avem de-a face cu nepricepuți.

– Dar nu putem să-i riscăm viața lui Flick cu persoane de genul ăsta! ridică Percy tonul.

Paul își dădu seama că Percy voia să o protejeze pe Flick cu orice preț. Bărbatul mai în vârstă fusese de acord să predea comanda operațiunii, dar nu voia nici în ruptul capului să renunțe la rolul de înger păzitor al lui Flick.

Discuția lor în contradictoriu fu întreruptă de sunetul telefonului. Era Simon Fortescue, mahărul în costum cu dungi de la MI6, care îi învinuise pe cei de la SOE pentru eșecul de la Sainte-Cécile.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Paul cu fereală.

Nu puteai să ai încredere în Fortescue.

– Cred că te-aș putea ajuta, zise Fortescue. Știu că mergi înainte cu planul maiorului Clairet.

– Cine ți-a spus? îl întrebă Paul suspicios. Trebuia să fie un secret.

– Hai să nu intrăm în amănunte. Îți urez succes în noua ta misiune, deși am fost împotrivă, și aș vrea să te ajut.

Paul se înfurie la gândul că se vorbea despre misiune, dar nu avea rost să insiste.

– Cunoști vreo ingineră de telecomunicații care să vorbească franceza la perfecție? îl întrebă el.

– Nu. Dar ar trebui să ai în vedere pe cineva. O cheamă Lady Denise Bowyer. O fată foarte de treabă, al cărei tată a fost marchizul de Inverlocky.

Pe Paul nu-l interesa descendența ei.

– Cum a învățat franceză?

– A crescut-o mama ei vitregă franțuzoaică, cea de-a doua nevastă a lordului Inverlocky. Este foarte dornică să-și facă datoria.

Paul nu avea încredere în Fortescue, dar era disperat să găsească recruții potriviți pentru misiune.

– Unde o pot găsi?

– Este în RAF, la Hendon. Cuvântul „Hendon" nu-i spunea nimic lui Paul. Dar Fortescue îi explică. Un teren de aterizare în suburbiile din nordul Londrei.

– Mulțumesc.

– Să-mi spui cum se descurcă. Fortescue închise telefonul.

Paul îi spuse lui Percy cu cine vorbise la telefon, iar acesta afirmă:

– Fortescue vrea să aibă un spion în tabăra noastră.

– Nu putem să o refuzăm doar din acest motiv.

– Întocmai.

Maude Valentine fu prima intervievată. Percy aranjă să se vadă cu ea la hotelul Fenchurch, în apropiere de cartierul general al SOE. Îl lămuri că străinii nu erau duși niciodată aduși la numărul 64.

– Dacă o respingem, poate să suspecteze că am avut-o în vedere pentru o misiune secretă, dar nu va cunoaște numele organizației care a intervievat-o și nici unde se află birourile, așa că, nici dacă ciripește, nu va putea să ne facă nici un rău.

– Prea bine.

– Care e numele de fată al mamei tale?

Paul fu puțin surprins și trebui să se gândească un timp.

– Thomas. O chema Edith Thomas.

– Așadar, tu vei fi maiorul Thomas, iar eu colonelul Cox. N-are rost să ne dăm numele adevărate.

Paul se gândea că Percy nu era până la urmă un netot.

Se întâlni cu Maude în holul hotelului. Îi suscită imediat interesul. Era o femeie drăguță căreia îi plăcea să flirteze. Bluza de uniformă i se mula pe piept, iar chipiul și-l pusese șmecherește.

– Colegul meu aşteaptă în camera pe care a rezervat-o, îi spuse Paul în franceză.

Fata îi aruncă o privire cu subînţeles şi-i răspunse în aceeaşi limbă:

– De obicei, nu mă duc în camere de hotel cu bărbaţi necunoscuţi, zise ea cu insolenţă. Dar voi face o excepţie în cazul dumneavoastră, domnule maior.

Acesta roşi.

– Este o sală de conferinţe cu o masă şi toate cele, dar n-are pat.

– Ei bine, atunci e-n regulă, zise ea batjocoritor.

Paul se hotărî să schimbe subiectul. Îşi dădu seama că fata vorbea cu un accent din sudul Franţei, aşa că o întrebă:

– De unde eşti?

– M-am născut în Marsilia.

– Şi ce faci în cadrul FANY?

– Sunt şoferul lui Monty.

– Asta faci? Paul nu trebuia să dea nici un fel de informaţie despre el, dar nu se putu abţine să nu-i spună: Am lucrat pentru Monty o vreme, dar nu te-am văzut niciodată.

– Ah, nu tot timpul pentru Monty. Eram şoferul mai multor generali importanţi.

– Bine. Atunci urmează-mă, te rog.

O duse în cameră şi-i turnă un ceai. Paul îşi dădu seama că Maude era încântată de câtă atenţie primea. În timp ce Percy îi punea întrebările, el o studie pe fată. Era minionă, deşi nu la fel ca Flick, şi drăguţă pe deasupra: avea o gură ca un boboc de trandafir, pusă în valoare de rujul roşu de pe buze, şi mai avea o aluniţă – care putea fi falsă – pe un obraz. Avea părul negru şi cârlionţat.

– Familia mea s-a mutat la Londra când aveam zece ani, zise ea. Tatăl meu e maestru bucătar.

– Şi unde lucrează?

– Este cofetar-şef la hotelul Claridge.

– Impresionant.

Dosarul lui Maude era pe masă, iar Percy îl mută discret la câțiva centimetri de Paul. Paul surprinse mișcarea cu coada ochiului, iar privirea îi fu atrasă de o notă luată la primul interviu al lui Maude. „Tatăl: Armand Valentin, treizeci și nouă de ani, spălător de vase la hotel Claridge", citi el.

Când terminară, o rugară să aștepte afară.

– E de pe altă lume, zise Percy în momentul în care ieșise fata. A zis de taică-su că e maestru bucătar și și-a schimbat numele în Valentine.

Paul dădu din cap afirmativ.

– Pe hol mi-a zis că a fost șoferul lui Monty – și știu sigur că nu e așa.

– Cu siguranță că de-aia a fost respinsă de prima dată.

Paul credea că Percy era cât pe ce să o respingă pe Maude.

– Dar acum nu ne putem permite să facem nazuri, zise el.

– Ar constitui o amenințare într-o misiune sub acoperire! izbucni Percy, uitându-se mirat la Paul.

– Nu avem altă soluție, zise Paul deznădăjduit.

– E nebunie curată!

Paul știa acum că Percy era pe jumătate amorezat de Flick, dar fiind mai bătrân și căsătorit, își exprima dragostea pentru ea într-un mod patern și protector. Paul îl plăcea și mai mult pentru asta, dar își dădu seama în același timp că trebuia să treacă peste precauțiile lui Percy dacă voia să ducă misiunea la bun sfârșit.

– Ascultă, zise el. Nu ar trebui să o respingem pe Maude. Flick se poate decide singură când o va întâlni.

– Cred că ai dreptate, îi zise Percy fără tragere de inimă. Iar talentul ei de a minți îi va fi de folos dacă va fi vreodată interogată.

– În regulă. Să o primim în echipă. Paul o chemă înapoi. Aș vrea să faci parte dintr-o echipă pe care o organizez eu, îi zise el. Ce-ai zice dacă ai fi implicată în ceva periculos?

– Vom merge la Paris? îl întrebă Maude nerăbdătoare.

Era o reacție ciudată. Paul ezită un pic, apoi îi zise:

– De ce mă întrebi asta?

– Mi-ar plăcea să merg la Paris. Nu am fost niciodată. Se spune că e cel mai frumos oraș din lume.

– Nu contează unde mergi, că tot n-o să ai timp de plimbări, o repezi Percy cu nervozitate.

Maude nu păru să-și fi dat seama de tonul lui.

– Păcat, zise ea. Dar tot mi-ar plăcea să mă duc.

– Ce zici de riscurile pe care ți le vei asuma? insistă Paul.

– E-n regulă, zise Maude pierdută în gânduri. Nu mi-e frică.

„Ar trebui să-ți fie", se gândi Paul, dar nu zise nimic.

O luară la nord de Baker Street și trecură printr-un cartier muncitoresc care fusese bombardat. Pe fiecare stradă era cel puțin o ruină înnegrită sau un morman de moloz.

Paul trebuia să se vadă cu Flick în fața închisorii și aveau să o intervieveze amândoi pe Ruby Romain. Percy se ducea mai departe, la Hendon, să-i facă o vizită lui Lady Denise Bowyer.

Sigur pe el, Percy conducea pe străzile înguste și mizere.

– Văd că știi bine Londra, îi zise Paul.

– M-am născut în cartier, răspunse Percy.

Paul era intrigat. Știa că era foarte neobișnuit ca un băiat sărac să ajungă colonel în armata britanică.

– Cu ce se ocupa tatăl tău?

– Vindea cărbuni dintr-o căruță.

– Avea propria afacere?

– Nu, lucra pentru un negustor de cărbuni.

– Ai făcut școala pe aici?

Percy zâmbi. Știa că era testat, dar nu părea deranjat.

– Vicarul de aici m-a ajutat să obțin o bursă la o școală bună. Acolo am scăpat de accentul de Londra.

– Intenționat?

– Nu. O să-ți zic ceva. Înainte de război, când eram implicat în politică, oamenii îmi spuneau uneori: Cum poți să fii socialist și să ai așa un accent? Le explicam că fusesem

biciuit la școală pentru că nu rosteam sunetul „h". Cu asta le închideam gura ticăloșilor ălora înfumurați.

Percy opri mașina pe o stradă mărginită de copaci. Paul se uită și văzu un castel ca-n povești, înconjurat de un zid, cu creneluri și un turn înalt.

– Asta e o pușcărie?

Percy făcu un gest de neputință.

– Arhitectură victoriană.

Flick aștepta la intrare. Purta uniforma FANY: un veston cu patru buzunare, o fustă-pantalon și o pălărioară cu borurile întoarse. Cureaua de piele, strânsă bine în jurul taliei ei fine, îi punea în evidență aspectul minion, iar buclele blonde îi ieșeau de sub beretă. Preț de o secundă, lui Paul i se tăie respirația.

– E o femeie foarte frumoasă, zise el.

– E măritată, spuse repede Percy.

„Sunt avertizat", se gândi Paul amuzat.

– Cu cine?

Percy ezită, apoi spuse:

– Cred c-ar trebui să știi asta. Soțul ei, Michel, face parte din Rezistența franceză. Este conducătorul celulei Bollinger.

– Mersi.

Paul ieși din mașină, iar Percy demară.

Se întreba dacă Flick se va supăra că el și Percy găsiseră foarte puține candidate. O întâlnise doar de două ori și ea zbierase la el de fiecare dată. Totuși, acum părea fericită, iar când îi spuse de Maude, ea răspunse:

– Deci avem trei membri, cu mine inclusiv. Asta înseamnă că suntem la jumătatea drumului și e doar două după-amiaza.

Paul dădu din cap. Era un mod de a privi situația. Era îngrijorat, dar nu se schimba nimic dacă o spunea cu voce tare.

În Halloway se intra printr-un un fel de căsuță medievală cu ferestre înalte și înguste, prin care trăgeau înainte arcașii.

– Dar de ce n-or fi construit și o poartă cu grilaj și un pod mobil? întrebă Paul.

Trecură prin căsuță și apoi ajunseră într-o curte, unde câteva femei în rochii negre munceau în grădina de legume. Orice bucățică de teren viran din Londra era plantată cu legume.

Închisoarea le apăru în față. La intrare stăteau de strajă doi monștri din piatră, niște grifoni înaripați care țineau chei și cătușe în gheare. Ghereta de control era flancată de clădiri cu patru etaje, iar la fiecare etaj se afla un rând de ferestre gotice arcuite și înguste.

– Ce loc groaznic! zise Paul.

– Aici au făcut sufragetele greva foamei, îi explică Flick. Nevasta lui Percy a fost hrănită cu forța aici.

– Doamne Dumnezeule!

Intrară în clădire. În aer se simțea un miros puternic de clor, de parcă autoritățile sperau ca dezinfectantul să omoare germenii răului. Paul și Flick fură conduși spre biroul domnișoarei Lindleigh, directorul adjunct, o femeie cât o butie, cu fața rotundă și trăsături severe.

– Nu înțeleg de ce vreți să o vedeți pe Romain, le zise ea. Se pare că mie n-o să-mi spuneți, adăugă ea cu o notă de resentiment în voce.

Pe fața lui Flick se așternu o expresie sfidătoare, iar Paul își dădu seama că era pe cale să zică ceva ironic, așa că interveni brusc:

– Îmi cer scuze că am ținut secret, zise el zâmbind cât putea de fermecător. Noi doar urmăm niște ordine.

– Bănuiesc că toți trebuie să facem asta, răspunse Lindleigh îmbunată. Oricum, trebuie să vă avertizez că Romain este un deținut violent.

– Înțeleg că e o criminală.

– Da. Ar trebui spânzurată, dar acum judecătorii sunt mai îngăduitori.

– Cu siguranță, zise Paul, deși nu credea asta.

– Inițial a fost închisă pentru că se îmbătase, apoi a omorât o altă deținută în timpul unei încăierări de pe terenul de sport, așa că acum așteaptă să fie judecată pentru omor.

– O deținută dificilă, zise Flick interesată.

– Da, doamnă maior. La început pare rezonabilă, dar să nu vă lăsați păcălită. Se enervează foarte ușor și îi sare țandăra cât ai zice pește.

– Cu consecințe fatale, comentă Paul.

– Ați priceput.

– Nu prea avem timp, zise Flick nerăbdătoare. Aș vrea să o văd acum.

– Dacă nu aveți nimic împotrivă, domnișoară Lindleigh, adăugă în grabă Paul.

– Prea bine. Directoarea adjunctă îi conduse afară.

Din cauza podelelor tari și pereților goi era ecou ca într-o catedrală, iar tot timpul se auzeau țipete îndepărtate, uși trântite și zgomot de cizme pe pasarelele din fier. O luară pe coridoare înguste și scări abrupte până la camera de interogatoriu.

Ruby Romain era deja acolo. Pielea îi era măslinie, părul negru și drept și avea ochii negri și sălbatici. Nu avea totuși frumusețea tipică unei țigănci: nasul coroiat și bărbia ieșită în față o făceau să arate ca un gnom.

Domnișoara Lindleigh îi lăsă în camera alăturată cu un gardian și se uită la ei printr-o ușă de sticlă. Flick, Paul și prizoniera se așezară în jurul unei mese ieftine, cu o scrumieră murdară pe ea. Paul luase la el un pachet de Lucky Strike. Îl puse pe masă și zise în franceză:

– Servește-te!

Ruby luă două țigări, punând una în gură și pe cealaltă după ureche.

Paul îi adresă câteva întrebări de rutină pentru a sparge gheața. Femeia îi răspunse răspicat și politicos, dar cu un accent puternic.

– Părinții mei călătoresc mult, zise ea. Când eram mică, au străbătut Franța cu o trupă de circari ambulanți. Tatăl

meu avea un stand de tir, iar mama vindea clătite calde cu sos de ciocolată.

– Cum ai ajuns în Anglia?

– Când aveam paisprezece ani, m-am îndrăgostit de un marinar englez pe care l-am întâlnit la Calais. Îl chema Freddy. Ne-am căsătorit – evident că nu i-am spus vârsta mea exactă – și am ajuns la Londra. A fost ucis cu doi ani în urmă, vasul i-a fost scufundat în Atlantic de un submarin. O trecu un fior. Un mormânt rece. Bietul Freddy.

Pe Flick nu o interesa povestea familiei ei.

– Spune-ne de ce ești aici, o îndemnă ea.

– Am vrut să mă pun pe picioare și am început să vând clătite pe stradă. Dar poliția se tot lua de mine. Într-o noapte – băusem ceva coniac, o slăbiciune de-a mea, trebuie să recunosc – și m-am luat la harță. Începu să vorbească într-o engleză cu accent cockney. Curcanul mi-a zis să mă duc dracului, așa că am început să îl spurc. M-a împins și l-am trântit la pământ.

Paul se uită la ea amuzat. Era de înălțime medie și slabă, dar avea mâini mari și picioare numai mușchi. Și-o putea lesne închipui punând la pământ un polițist londonez.

– După aia ce s-a întâmplat? întrebă Flick.

– Cei doi tovarăși ai lui au venit de după colț, iar eu nu m-am mișcat destul de repede din cauza coniacului, așa că m-au luat la bătaie și m-au băgat la mititica. Văzând că Paul nu înțelegea, adăugă: Adică la secție. Primului polițist i-a fost rușine să mă aresteze pentru ultraj, nu a vrut să recunoască că l-a bătut măr o fată, așa că mi-au dat paisprezece zile pentru tulburarea liniștii publice.

– Apoi iar te-ai încăierat.

O cântări pe Flick din priviri.

– Nu știu dacă pot să explic uneia ca tine cum e aici. Jumătate din fete sunt nebune și toate au arme. Poți să pilești marginea unei linguri ca să-ți faci o lamă sau să ascuți vârful unei bucăți de sârmă ca să ai un mic pumnal, sau să împletești niște

fire ca să faci un laț. Iar gardienii nu intervin niciodată când se încaieră două deținute. Le place să se uite cum ne stâlcim în bătaie. De aceea majoritatea celor de aici au cicatrice.

Paul era șocat. Nu avusese niciodată de-a face cu pușcăriași. Iar tabloul descris de Ruby îl îngrozea. Poate că exagera, dar părea sinceră. Nu-i prea păsa dacă o credea cineva sau nu, dar povestea ce i se întâmplase pe un ton liniștit și fără să se grăbească, de parcă n-o interesa prea mult, dar nu avea altceva mai bun de făcut.

– Ce-ai avut de împărțit cu femeia pe care ai omorât-o? o întrebă Flick.

– Mi-a furat ceva.

– Ce?

– O bucată de săpun.

„Doamne sfinte, se gândi Paul. A ucis-o pentru niște săpun."

– Ce-ai făcut după aceea? o întrebă Flick.

Am luat-o înapoi.

– Și pe urmă?

– M-a atacat. Avea un picior de scaun pe care îl folosea drept bâtă. M-a lovit în cap cu el. Credeam că o să mă omoare. Dar aveam un fel de cuțit la mine. Găsisem o bucată lungă de sticlă, un ciob dintr-un geam spart, și înfășurasem capătul mare într-un cauciuc de la o bicicletă ca să pot s-o apuc. I-am înfipt arma în gât. Așa că n-a mai apucat să mă lovească a doua oară.

– Se pare că ai fost în legitimă apărare, îi zise Flick, care încerca să rămână calmă.

– Nu. Trebuie să dovedești că n-aveai cum să scapi. Iar eu premeditasem crima, făcându-mi un cuțit dintr-o bucată de sticlă.

Paul se ridică în picioare.

– Te rog, așteaptă-ne aici cu gardianul, îi zise lui Ruby. O să ieșim un pic afară.

Ruby îi zâmbi și, pentru prima dată, arătă mai bine, dacă nu chiar drăguță.

– Ești atât de politicos, îi zise ea pe un ton apreciativ.

– Ce întâmplare îngrozitoare! exclamă Paul pe coridor.

– Nu uita că toți de aici susțin că sunt nevinovați, îi zise Flick precaută.

– Oricum, cred că este victima unei nedreptăți.

– Mă îndoiesc. Cred că e o criminală cu sânge rece.

– Deci o respingem.

– Dimpotrivă, zise Flick. E persoana de care avem absolută nevoie.

Se întoarseră în cameră.

– Dacă ai putea ieși de aici, ai vrea să te implici în operațiuni periculoase în teatrul de război?

– Am merge în Franța? îi răspunse ea cu o altă întrebare.

– De ce întrebi asta? ridică Flick din sprâncene.

– Mi-ai vorbit în franceză la început. Bănuiesc că voiai să vezi dacă știu să vorbesc limba.

– Ei bine, nu pot să-ți spun multe despre misiune.

– Pun pariu că e vorba de o acțiune de sabotaj în spatele liniilor inamicului.

Paul era uimit: Ruby se prindea repede.

Văzându-l surprins, Ruby continuă:

– Uite ce e, la început am crezut că voiați să traduc câte ceva pentru voi, dar nu e nimic periculos în asta. Așa că sigur mergem în Franța. Și ce-ar putea să facă armata britanică în afară de a arunca în aer poduri și linii de cale ferată?

Paul nu zise nimic, dar era impresionant de puterea ei de deducție.

– Nu pot să înțeleg de ce e o echipă formată doar din femei, se încruntă Ruby.

– Ce te face să crezi asta? se uită Flick cu ochii cât cepele la ea.

– Dacă ați folosi bărbați, de ce ați mai vorbi cu mine? Sunteți disperați. Nu e așa de ușor să scoți o criminală din pușcărie, chiar și pentru o operațiune urgentă. De ce sunt eu atât de deosebită? Sunt dură, dar cu siguranță că există sute de

bărbați duri care vorbesc franceza la perfecție și care să se dea în vânt după misiunile sub acoperire. Singurul motiv pentru care m-ați ales pe mine și nu pe ei este că sunt femeie. Poate că femeile nu sunt așa des interogate de cei de la Gestapo... Ăsta să fie motivul?

– Nu știu sigur, zise Flick.

– Ei bine, dacă mă vreți, o să fac tot ce-mi cereți. Pot să mai iau o țigară?

– Desigur, zise Paul.

– Sper c-ai înțeles că această misiune este periculoasă, întări Flick.

– Da, zise Ruby, aprinzându-și un Lucky Strike. Dar nu poate fi la fel de periculos ca în închisoarea asta de căcat.

Se întoarseră în biroul directoarei adjuncte după ce terminară de vorbit cu Ruby.

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnișoară Lindleigh, îi zise Paul, încercând să o flateze din nou. Spuneți-mi de ce aveți nevoie ca să o eliberați pe Ruby Romain.

– Cum s-o eliberăm? E o criminală! De ce ar trebui eliberată?

– Mă tem că nu vă pot spune de ce. Dar vă asigur că, dacă ați ști unde se duce, nu ați mai avea impresia că a scăpat ușor – chiar dimpotrivă.

– Înțeleg, zise ea, nefiind prea convinsă.

– Trebuie să iasă neapărat diseară, continuă Paul. Dar nu vreau să vă pun într-o situație dificilă. De aceea vreau să știu de ce fel de autorizație aveți nevoie.

De fapt, el voia să se asigure că ea nu avea nici un motiv să îi împiedice.

– Nu pot să-i dau drumul sub nici o formă, zise domnișoara Lindleigh. A fost retrimisă aici de către o curte de justiție, așa că doar acea curte ar putea să o pună în libertate.

Paul avea răbdare.

– Și de ce credeți că ar fi nevoie?

– Ar trebui dusă sub escortă în fața unui magistrat. Procurorul, sau un reprezentant al acestuia, ar trebui să-i spună magistratului că s-au retras toate acuzațiile aduse lui Ruby Romain. Apoi, magistratul ar fi obligat să o pună în libertate.

Paul se încruntă, căutând o cale de ieșire.

– Ar trebui să semneze actele de încorporare în armată înainte de fi dusă în fața magistratului, ca să fie sub jurisdicție militară în momentul în care curtea o eliberează... altfel ar putea să ne scape.

– Dar de ce să renunțe la acuzații? întrebă domnișoara Lindleigh, încă neîncrezătoare.

– Procurorul este un reprezentant al guvernului?

– Da.

– Atunci nu va fi o problemă. Paul se ridică în picioare. O să mă întorc mai târziu în seara asta, împreună cu un magistrat, cu cineva de la procuratură și un șofer din cadrul armatei pentru a o duce pe Ruby la.... următoarea destinație. Vom întâmpina probleme?

– Eu execut ordine, domnule maior, ca și dumneavoastră de altfel, scutură domnișoara Lindleigh din cap.

– Bun.

Plecară. Când ajunseră afară, Paul se opri și se uită înapoi.

– Nu am fost niciodată într-o închisoare, zise el. Nu știu la ce mă așteptam, dar nu a fost nimic de basm.

Normal că se referea la clădire, dar Flick părea supărată.

– Aici au fost spânzurate multe femei, zise ea. Nu prea seamănă cu un basm.

Se întreba de ce era așa morocănoasă.

– Cred că te pui în locul prizonierelor, zise el. Deodată înțelese de ce. Pentru că și tu ai putea ajunge la pușcărie în Franța.

– Cred că ai dreptate, păru ea surprinsă. Nu înțelegeam de ce uram locul ăsta așa de mult, dar cred că de asta.

Paul se gândi că puteau să o spânzure și pe ea, dar nu o spuse cu voce tare.

Se îndepărtară, îndreptându-se spre cea mai apropiată stație de metrou. Flick era cufundată în gânduri.

– Ești foarte perspicace, îi zise ea. Ai știut cum s-o atragi pe domnișoara Lindleigh de partea noastră. Eu mi-aș făcut din ea un dușman.

– N-avea rost.

– Chiar așa. Iar tu ai făcut o pisicuță din tigroaica de Ruby.

– Nu aș vrea să mă urască o femeie ca ea.

Flick izbucni în râs.

– Pe urmă, mi-ai zis ceva despre mine, de care nici eu nu mi-am dat seama.

Paul era încântat că o impresionase, dar deja se gândea la următorul obstacol ce trebuia depășit.

– Până la miezul nopții, ar trebui ca jumătate din echipă să fie la centrul de antrenament din Hampshire.

– Noi îi spunem școală de bune maniere, zise Flick. Da: Diana Colefield, Maude Valentine și Ruby Romain.

Paul clătină din cap cu tristețe.

– O aristocrată recalcitrantă, o cochetă care nu poate face deosebirea dintre vis de realitate și o țigancă ucigașă căreia îi sare țandăra din orice.

Când se gândea la posibilitatea ca gestapoviștii să o spânzure pe Flick, era la fel de îngrijorat ca Percy în privința calității recruților.

– Calul de dar nu se caută la dinți, îi zise Flick cu voioșie. Îi trecuse supărarea.

– Dar tot nu avem un expert în explozibili sau un inginer telefonist.

Flick se uită la ceasul de la mână.

– E doar patru după-amiaza. Și poate că cei de la RAF au învățat-o pe Denise Bowyer cum să arunce în aer o rețea telefonică.

Paul rânji. Optimismul lui Flick era molipsitor.

Ajunseră în stația de metrou și se urcară într-un tren. Nu puteau vorbi despre misiune pentru că erau și alți pasageri în jurul lor.

– În dimineața asta, am aflat câte ceva despre Percy. Am mers cu mașina prin cartierul unde a crescut, zise Paul.

– A adoptat manierele și chiar și accentul aristocrației britanice, dar nu te lăsa păcălit. Sub haina veche de tweed bate inima unui bătăuș scandalagiu.

– Mi-a zis că a fost biciuit la școală pentru că avea accent de muncitor.

– Avea note bune la școală. Cei ca el nu prea au viață ușoară în școlile britanice cu pretenții. Știu, și eu eram la fel.

– A trebuit să-ți schimbi accentul?

– Nu, am crescut în casa unui conte. Am vorbit mereu așa.

Paul înțelese de ce Flick și Percy se înțelegeau așa bine: proveneau amândoi din clasa de jos, dar își schimbaseră statutul în societate. Spre deosebire de americani, englezii păreau de acord cu diferențele între clasele sociale. Totuși, erau șocați când americanii din Sud le spuneau că negroteii sunt oameni inferiori.

– Cred că Percy te place foarte mult, îi zise Paul.

– Îl iubesc ca pe un tată.

Părea sinceră, se gândi Paul, dar îl și pusese la punct în privința relației ei cu Percy.

Flick stabilise să se întâlnească cu Percy la Orchard Court. Odată ajunși acolo, văzură o mașină parcată în fața clădirii. Paul îl recunoscu pe șofer, un tip din anturajul lui Monty.

– Domnule, vă așteaptă cineva în mașină, zise bărbatul.

Se deschise portiera din spate, iar Caroline, sora mai mică a lui Paul, coborî din mașină. Acesta zâmbi cu gura până la urechi.

– Să fiu al naibii! exclamă el. Ea se duse înspre el și se strânseră în brațe. Ce faci în Londra?

– Nu pot să-ți spun, dar am câteva ore libere și i-am convins pe cei de la biroul lui Monty să-mi dea o mașină ca să te văd. Vrei să bem ceva?

- Nu am nici o secundă liberă! zise el. Nici măcar pentru tine. Dar mă poți duce până la Whitehall. Trebuie să găsesc un procuror.

– Atunci te duc acolo și mai vorbim în mașină.

– Bineînțeles, acceptă el. Să mergem!

CAPITOLUL 14

Înainte de a intra în clădire, Flick se întoarse și văzu o fată drăguță care purta uniformă de locotenent american coborând dintr-o mașină și strângându-l pe Paul în brațe. Observă zâmbetul încântat de pe fața lui și pasiunea cu care o ținea în brațe. Cu siguranță era nevasta, prietena sau logodnica lui, care probabil îi făcea o vizită neașteptată la Londra. Pesemne lucra pentru forțele SUA din Marea Britanie, care se pregăteau de invazie. Paul se urcă în mașina ei.

Flick intră în Orchard Court puțin întristată. Paul avea pe cineva, erau înnebuniți unul după altul și mai și aveau parte de o întâlnire surpriză. Își dorea ca și Michel să-și facă apariția așa, pe neașteptate. Dar el zăcea rănit pe o canapea, pe undeva în Reims, și era îngrijit de o frumusețe obraznică de nouăsprezece ani.

Percy se întorsese deja de la Hendon. Îl găsi făcând ceai.

– Cum a fost tipa de la RAF? îl întrebă ea.

– Lady Denise Bowyer e pe cale să absolve școala de bune maniere, zise el.

– Minunat! Acum sunt patru!

– Dar sunt îngrijorat. E o lăudăroasă. S-a tot umflat în pene despre ce face în cadrul Forțelor Aeriene și mi-a dat tot felul de detalii pe care nu ar fi trebuit să le divulge. O să-mi spui tu ce crezi despre ea când o vei vedea la antrenamente.

– Bănuiesc că nu știe nimic despre centralele telefonice.

– Nimic. Nici despre explozibili. Vrei un ceai?

– Te rog.

Îi oferi o ceașcă și se așează în spatele biroului ieftin și vechi.

– Unde e Paul?

– S-a dus să caute un procuror. Speră să o scoată pe Ruby Romain din pușcărie în seara asta.

– Îți place de el? o fulgeră Percy cu privirea.

– Mai mult decât la început.

– Și mie.

– A vrăjit-o pe hoașca aia care conduce închisoarea.

– Cum era Ruby Romain?

– Te treceau fiorii. I-a tăiat gâtul altei deținute din cauza unei bucăți de săpun.

– Isuse! Percy scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Ce fel de echipă adunăm noi aici, Flick?

– Periculoasă. Și așa trebuie să fie. Nu asta e problema. Mai ales că, așa cum stau acum lucrurile, cred că ne putem permite luxul de a le scoate din ecuație pe una sau două, care nu au avut rezultate satisfăcătoare la antrenamente. Mai îngrijorată sunt că nu avem experți. N-are rost să duci o echipă de femei dure în Franța și apoi să distrugi cablurile greșite.

Percy își goli ceașca și începu să-și umple pipa.

– Cunosc eu o specialistă în explozibili care vorbește franceza.

Flick era surprinsă.

– Nemaipomenit! De ce nu mi-ai zis înainte?

– Când m-am gândit prima oară la ea, n-am vrut s-o iau în considerare. Nu e absolut deloc potrivită. Dar nu mi-am dat seama că suntem în așa criză de oameni.

– Cum adică e nepotrivită?

– Are aproape patruzeci de ani. SOE nu prea folosește oameni așa în vârstă, mai ales într-o misiune de parașutare. Aprinse un chibrit.

Flick se gândea că vârsta nu avea să fie un obstacol în această etapă.

– Se va oferi voluntară? întrebă curioasă Flick.

– Cred că da, dacă o și întreb.

– Sunteți prieteni.

El dădu din cap că da.

– Cum de-a ajuns expertă în explozibili?

Percy părea rușinat.

– E spărgătoare de seifuri, explică el, încă ținând chibritul aprins în mână. Am întâlnit-o cu mulți ani în urmă, când făceam muncă sindicală în East End. Chibritul se stinse și mai aprinse unul.

– Percy, nu aveam idee că ai un trecut atât de zbuciumat. Unde e ea acum?

Percy se uită la ceas.

– E șase. Acum e în barul Mucky Duck.

– O crâșmă.

– Da.

– Atunci aprinde-ți rahatul ăla de pipă și să mergem. De unde știi că e spărgătoare de seifuri? îl întrebă Flick în mașină.

– Toată lumea știe, ridică Percy din umeri.

– Toată lumea? Chiar și poliția?

– Da. În East End, polițiștii cresc laolaltă cu infractorii, se duc la aceleași școli, locuiesc pe aceleași străzi. Se știu cu toții.

– Dar, dacă îi cunosc pe infractori, de ce nu-i bagă la răcoare? Bănuiesc că nu pot dovedi nimic.

– Așa funcționează lucrurile, zise Percy. Când vor să obțină o condamnare, arestează pe cineva care se „ocupă" cu așa ceva. Dacă e vorba de un jaf, arestează un hoț. Nu contează dacă e sau nu vinovat de acea infracțiune, pentru că ei pot oricând să fabrice un caz: martori corupți, mărturii mincinoase, probe judiciare false. Evident că mai și greșesc și bagă după

gratii oameni nevinovați și de multe ori se folosesc de sistem pentru a plăti polițe și așa mai departe; dar nimic nu e perfect pe lumea asta, nu-i așa?

– Vrei să spui că toate curțile de justiție și toți jurații nu sunt decât o farsă?

– O farsă de succes care durează de mult timp și care le oferă un post gras unor cetățeni altminteri nefolositori, care joacă roluri de detectivi, jurisconsulți, avocați pledanți și judecători.

– A făcut vreodată pușcărie spărgătoarea ta de seifuri?

– Nu. Poți scăpa de acuzații dacă ești dispus să plătești o mită consistentă și ai grijă să întreții prietenii trainice cu detectivii. Să spunem că trăiești pe aceeași stradă cu scumpa mamă a detectivului-inspector Callahan. Te duci o dată pe săptămână, te oferi să-i cumperi ceva, te uiți la poze cu nepoții ei... așa, inspectorului Callahan îi va veni greu să te bage la pârnaie.

Flick se gândi la povestea pe care le-o spusese Ruby cu câteva ore în urmă. Pentru unii oameni, viața în Londra era aproape la fel de grea precum cea a celor ce trăiau cu frica de Gestapo în oase. Este oare posibil ca lucrurile să fie atât de diferite față de cum își imaginase ea?

– Nu pot să-mi dau seama dacă vorbești serios, îi zise ea lui Percy. Nu știu ce să cred.

– Dar vorbesc cât se poate de serios, o asigură el zâmbind. Dar nu mă aștept să mă crezi.

Erau în Stepney, nu departe de docuri. Flick nu văzuse o zonă mai distrusă de bombe ca aici. Străzi întregi erau aplatizate. Percy întoarse într-o fundătură și parcă în fața unui bar.

Mucky Duck[1] era o poreclă amuzantă: barul se numea de fapt White Swan[2]. Barul nu era chiar privat, dar, spre deosebire de barurile publice, era rumeguș pe podea, iar halba costa mai puțin cu un penny. Flick se gândea cum să-i explice lui Paul asemenea idiosincrazii. Se va amuza pe cinste.

---

[1] Rața murdară
[2] Lebăda albă

Geraldine Knight stătea pe un scaun de la capătul barului și arăta ca și cum ar fi fost proprietara localului. Avea părul blond și strălucitor, iar machiajul strident era perfect aplicat. Trupul ei îndesat avea o fermitate care se putea datora numai unui corset. Țigara care ardea în scrumieră era pătată la capăt cu ruj de culoare aprinsă. Lui Flick îi era greu să-și închipuie o persoană care să semene mai puțin cu un agent secret.

– Percy Thwaite în carne și oase! zise femeia. Vocea ei avea un ușor accent cockney, dar făcuse un curs de dicție. Ce vânt te aduce aici, comunist bătrân? Era foarte încântată să-l vadă.

– Bună, Jelly, ți-o prezint pe prietena mea, Flick, zise Percy.

– Încântată, zise ea strângându-i mâna lui Flick.

– Jelly? o întrebă Flick.

– Nimeni nu știe de unde mi se trage porecla.

– Aha, zise Flick. Jelly Knight, gelignite[1].

Jelly n-o băgă în seamă.

– O să iau un gin-and-It[2], Percy, dacă tot faci cinste.

– Locuiești în această parte a Londrei? i se adresă Percy în franceză.

– De la zece ani, îi răspunse ea, vorbind o franceză cu accent nord-american. M-am născut în Quebec.

Flick se gândea că nu era prea bine. Nemții n-ar fi depistat accentul, dar francezii aveau s-o facă. Jelly trebuia să se dea drept cetățean francez născut în Canada. Era perfect plauzibil, dar suficient de neobișnuit încât să stârnească bănuieli. La naiba!

– Dar te consideri britanică!

– Englezoaică, nu britanică, zise Jelly indignată. Apoi vorbi în engleză. Țin de Biserica Angliei, votez cu conservatorii, îmi displac străinii, păgânii și republicanii. Aruncându-i o privire lui Percy, adăugă: Persoanele de față se exclud, bineînțeles.

---

[1] Explozibil (n.tr.)

[2] Cocktail făcut pe bază de gin și vermut dulce (n.tr.)

Ar trebui să locuiești în Yorkshire, la o fermă din vârful unui deal, unde nu a mai fost văzut un străin de când au venit vikingii. Nu știu cum poți locui la Londra, înconjurată de bolșevici ruși, evrei germani, catolici irlandezi și galezi nonconformiști, care construiesc capele peste tot, ca niște cârtițe ce fac găuri în peluze.

– Londra nu mai e ce-a fost, Perce.

– Nu mai e ca atunci când erai tu însăți o străină în oraș?

Se certau tot timpul pe acest subiect.

– Mă bucur să aud că ești atât de patrioată, Jelly, îi întrerupse Flick.

– Și ce te interesează pe tine?

– Pentru că ai putea face ceva pentru țara ta.

– I-am zis lui Flick de... cunoștințele tale, Jelly, adăugă Percy.

Se uită la unghiile ei roșii.

– Percy, îți cer discreție, te rog. În Biblie se spune că discreția este cea mai frumoasă trăsătură de caracter.

– Mă aștept să cunoști descoperirile recente din domeniu. Mă refer la explozibilii din plastic.

– Încerc să fiu la curent, zise Jelly cu un aer de modestie afectată. Expresia de pe chip i se schimbase, iar acum se uita cu șiretenie la Flick. Are legătură cu războiul, nu-i așa?

– Da.

– Contează pe mine. Voi face orice pentru Anglia.

– Vei pleca pentru câteva zile.

– Nici o problemă.

– S-ar putea să nu te mai întorci.

– Ce naiba vrei să zici?

– Va fi foarte periculos, explică Flick în șoaptă.

Jelly păru demoralizată.

– Aha. Înghiți în sec. Ei bine, asta nu schimbă cu nimic situația, zise ea pe un ton neconvingător.

– Ești sigură?

Jelly stătea pe gânduri, de parcă ar fi calculat ceva.

– Vrei să arunc ceva în aer.

Flick dădu încetișor din cap în semn aprobator.

– Nu peste hotare, nu?

– E posibil.

Jelly păli sub stratul de machiaj.

– Doamne sfinte! Vrei să mă duc în Franța, nu?

Flick nu scoase o vorbă.

– În spatele liniilor inamice! Pe bune, sunt prea bătrână pentru așa ceva. Sunt... Ezită. Am treizeci și șapte de ani.

Flick se gândea că avea cu cinci ani mai mult de atât, dar zise:

– Ei bine, avem cam aceeași vârstă. Eu am aproape treizeci. Nu suntem prea bătrâne pentru un pic de aventură, nu?

– Vorbește pentru tine, drăguță.

Lui Flick îi stătu inima în loc. Jelly nu va fi de acord.

Acum își dădea seama că întregul plan fusese prost conceput. Nu aveau să găsească niciodată femei care să ducă la îndeplinire o asemenea misiune și să vorbească franceza la perfecție. Planul eșuase de la bun început. Se îndepărtă de Jelly. Îi venea să plângă.

Jelly, îți cerem să faci ceva de maximă importanță pentru soarta războiului.

– Las-o jos că măcăne, Perce, spuse ea cu jumătate de gură. Era foarte serioasă.

El scutură din cap.

– Nu exagerez. Ar putea să hotărască soarta războiului.

Se holba la el, nescoțând o vorbă. Pe fața ei se citea indecizia.

– Și tu ești singura din țară care poate să facă asta, insistă Percy.

– Încetează, zise ea cu scepticism.

– Ești o spărgătoare de seifuri care vorbește franceză – câte altele ca tine crezi că mai sunt? Îți zic eu: nici una.

– Chiar vorbești serios, nu?

– Niciodată nu am vorbit mai serios.

– Fir-ar al naibii, Perce. Jelly amuți. Tăcu preț de câteva secunde.

Flick își ținu respirația. În cele din urmă, Jelly spuse:

– În regulă, ticălosule, mă bag.

Flick era așa de încântată că o pupă.

– Dumnezeu să te aibă în pază, îi zise Percy.

– Când începem? întrebă Jelly.

– Acum, zise Percy. Dacă îți termini ginul, te duc acasă să-ți faci valiza; apoi mergem la centrul de instructaj.

– Cum, în seara asta?

– Ți-am zis că e important.

Dădu pe gât ce mai era în pahar.

– Ei bine, sunt gata.

Își dădu jos fundul generos de pe scaunul înalt de la bar, iar Flick se întrebă cum se va parașuta.

Părăsiră barul.

– Te descurci să iei metroul înapoi? o întrebă Percy.

– Desigur.

– Atunci ne vedem mâine la școala de bune maniere.

– Voi fi acolo, zise Flick, și își luară rămas-bun.

Se îndreptă spre cea mai apropiată stație, simțindu-se extraordinar de fericită. Era o seară plăcută de vară, iar East End fremăta: un grup de băieți cu fețele murdare jucau crichet cu un băț și o minge albă de tenis; un bărbat obosit, îmbrăcat în haine jegoase de lucru, se ducea acasă ca să bea un ceai; un soldat în uniformă, care era în permisie, avea un pachet de țigări și câțiva șilingi în buzunar și se plimba pe trotuar cu un aer mândru, de parcă toate plăcerile din lume îi erau la îndemână; trei fete drăguțe îmbrăcate în rochii fără mâneci și cu pălării de paie pe cap chicoteau în fața soldatului. „Soarta tuturor acestor oameni se va hotărî în următoarele zile", se gândi Flick cu tristețe.

În trenul spre Bayswater, fu din nou cuprinsă de disperare. Tot îi lipsea cel mai important membru din echipă. Fără un inginer de telecomunicații, Jelly putea să planteze explozibilul în locul greșit. Se vor produce pagube, dar dacă stricăciunile aveau să fie reparate într-o zi sau două, eforturile depuse și riscurile asumate aveau să fie zadarnice.

Când se întoarse în dormitorul ei, îl găsi pe Mark, fratele ei, așteptând-o. Îl îmbrățișă și îl acoperi cu sărutări.

– Ce surpriză frumoasă! exclamă ea.

– Am o noapte liberă, așa că mă gândeam să bem ceva, propuse el.

– Unde e Steve?

– Îl interpretează pe Iago pentru trupele din Lyme Regis. Știi că amândoi lucrăm pentru DDA[1] în majoritatea timpului. DDA era Divizia de Divertisment a Armatei, care punea în scenă spectacole pentru forțele armate. Unde vrei să mergem?

– La un club de noapte.

– Perfect!

Ieșiră din casă și merseră braț la braț pe stradă.

– Am trecut pe la mama azi-dimineață, zise Flick.

– Cum se mai simte?

– E bine, dar din păcate tot mai e supărată pe tine și pe Steve.

– Nici nu mă așteptam la altceva. Cum de-ai văzut-o?

– M-am dus la Somersholme. Mi-ar lua prea mult să-ți explic de ce.

– Bănuiesc că e ceva secret.

Zâmbi în semn de aprobare, apoi oftă când își aminti de problema care o frământa.

– Bănuiesc că nu cunoști nici o ingineră de telecomunicații care vorbește franceza, nu?

El se opri.

– Ei bine, zise el, parcă știu pe cineva.

[1] În original: ENSA (Entertainments National Service Association)

CAPITOLUL 15

Mademoiselle Lemas era îngrozită. Stătea dreaptă pe scaunul tare din spatele unei măsuțe, iar pe față i se citea stăpânirea de sine. Nu îndrăznea să se miște. Încă mai avea pe cap pălăria clopot și mai ținea în poală geanta din piele. Mâinile ei mici și grăsulii strângeau ritmic mânerul genții. Nu avea nici un inel pe degete; de fapt, purta o singură bijuterie, o cruce mică de argint la gât.

În jurul ei, funcționarii și secretarele care lucrau până târziu în uniformele lor fără nici o cută continuau să dactilografieze și să îndosarieze. Urmând instrucțiunile lui Dieter, aceștia îi zâmbeau politicos când se uitau la ea și, din când în când, una dintre fete schimba două vorbe cu ea, oferindu-i apă sau cafea.

Dieter stătea jos și se uita la ea, cu locotenentul Hesse de-o parte și Stéphanie de cealaltă. Hans Hesse era masiv și imperturbabil, fiind unul dintre cele mai reușite exemplare de nemți aparținând clasei muncitoare. Privea totul cu stoicism: văzuse multe asemenea torturi. Stéphanie era mai sensibilă, dar încerca să se stăpânească. Părea tristă, dar nu spunea nimic: scopul ei în viață era să-i facă pe plac lui Dieter.

Dieter știa că durerea domnișoarei Lemas nu era doar fizică. Chiar mai rea decât nevoia arzătoare de a se ușura era rușinea de a face pe ea într-o cameră plină de oameni politicoși și bine îmbrăcați care-și vedeau de treburile lor. Era un coșmar pentru o doamnă respectabilă ca ea. Îi admira curajul și se întreba dacă avea să cedeze și să-i spună totul sau se va abține în continuare.

Un tânăr caporal pocni din călcâie lângă Dieter și zise:

– Scuzați-mă, domnule maior, mi s-a ordonat să vă rog să poftiți în biroul maiorului Weber.

Dieter se gândi să-i răspundă ceva de genul „Dacă vrei să vorbești cu mine, vino tu", dar ajunse la concluzia că nu avea nimic de câștigat dacă era agresiv și când nu era necesar. Weber ar fi mai cooperant dacă era lăsat să câștige.

– Prea bine. Se întoarse spre Hesse. Hans, știi ce s-o întrebi în caz că cedează nervos.

– Da, să trăiți.

– În caz că nu.... Stéphanie, du-te la Café des Sports și adu-mi o sticlă de bere și un pahar, te rog!

– Bineînțeles. Părea fericită să aibă un motiv să părăsească încăperea.

Dieter îl urmă pe caporal până în biroul lui Willi Weber. Era o cameră impunătoare din fața castelului, având trei ferestre înalte care dădeau spre piață. Dieter se uită la soarele care apunea peste oraș. Lumina slabă scotea în relief arcadele și contraforții bisericii medievale. O văzu pe Stéphanie traversând piața pe tocurile ei înalte, mergând la pas ca un cal de curse, delicată și puternică în același timp.

Soldații munceau în piață, ridicând trei piloni masivi din lemn în șir perfect.

– Un pluton de execuție? se încruntă Dieter.

– Pentru cei trei teroriști care au supraviețuit ambuscadei de duminică, îi răspunse Weber. Am înțeles că i-ai interogat pe toți.

– Mi-au spus tot ce știu, aprobă Dieter.

– Vor fi împușcați în public ca un avertisment pentru toți care vor să se alăture Rezistenței.

– Bună idee, zise Dieter. Totuși, Gaston e în stare bună, dar Bertrand și Geneviève au răni grave – m-aș mira dacă vor putea merge până acolo.

– Atunci vor fi aduși aici ca să-și găsească sfârșitul. Dar nu te-am chemat ca să vorbim despre ei. Superiorii mei de la Paris m-au întrebat ce progrese s-au mai făcut.

– Și tu ce le-ai spus, Willi?

– Că după patruzeci și opt de ore de investigații ai arestat o femeie bătrână, care poate a găzduit sau nu agenți ai Aliaților în casa ei, și care până acum nu ne-a spus nimic.

– Și ce ți-ai *dori* tu să le spui?

Weber bătu teatral cu pumnul în masă.

– Că am făcut praf Rezistența franceză!

– S-ar putea să dureze mai mult de patruzeci și opt de ore.

– De ce nu o torturezi pe vaca asta bătrână?

– O torturez acum.

– Nu i-ai dat voie să se ducă la toaletă! Ce tortură e asta?

– Crede-mă, e cea mai eficientă în cazul de față.

– Crezi că tu știi cel mai bine. Mereu ai fost arogant. Dar asta e noua Germanie, domnule maior. Nu mai poți pretinde că gândești mai bine doar pentru că ești fiul unui profesor.

– Nu fi ridicol.

– Crezi că ai fi ajuns cel mai tânăr șef din departamentul de criminalistică din Köln dacă tatăl tău nu ar fi fost profesor la universitate?

– A trebuit să dau aceleași examene ca toată lumea.

Ce ciudat că alți oameni, la fel de capabili ca și tine, nu s-au descurcat la fel de bine.

Oare asta credea Weber?

– Pentru numele Domnului, Willi, doar nu crezi că toată poliția din Köln a conspirat să-mi dea note mai mari, pentru că tata era profesor de muzică – e ridicol!

– Așa se întâmpla pe atunci.

Dieter oftă. Weber avea dreptate pe jumătate. Clientelismul și nepotismul existaseră întotdeauna în Germania. Dar nu de asta nu fusese Willi promovat. De fapt, era un idiot. Nu putea ajunge departe nicăieri, în afară de o organizație în care fanatismul era mai important decât priceperea.

Dieter se săturase de discuția asta tâmpită.

– Nu-ți face griji pentru *mademoiselle* Lemas, zise el. Va vorbi în curând. Se duse spre ușă. Și-i vom distruge pe cei din Rezistență. Mai așteaptă puțin.

Se întoarse în biroul principal. *Mademoiselle* Lemas gemea acum încetișor. Discuția cu Weber îl neliniștise pe Dieter, așa că se hotărî să grăbească interogatoriul. Când se întoarse Stéphanie, puse paharul pe masă, deschise sticla și își turnă încet berea în fața prizonierei. Lacrimi de durere îi izvorâră din ochi și i se rostogoliră pe obrajii bucălați. Dieter luă o gură bună de bere și puse paharul jos.

– Suferința ta se apropie de sfârșit, *mademoiselle,* zise el. Salvarea e aproape. Peste câteva clipe, îmi vei răspunde la întrebări; apoi vei găsi alinare.

Ea închise ochii.

– Unde te întâlnești cu agenții britanici? Se opri un timp din vorbit. Cum vă recunoașteți?

Femeia nu scoase o vorbă.

– Care e parola?

El așteptă câteva clipe, apoi zise:

– Pregătește-ți în minte răspunsurile și vezi să fie clare, așa că atunci când va sosi clipa, să-mi poți spune repede ce mă interesează, fără ezitări sau digresiuni; după aceea, vei putea să scapi imediat de acest chin.

Luă din buzunar cheile de la cătușe.

– Hans, ține-o bine de încheieturi. Se aplecă și deschise cătușele care îi țintuiau glezna de piciorul mesei. O luă de braț. Vino cu noi, Stéphanie, zise el. Mergem la toaleta femeilor.

Părăsiră camera, Stéphanie în față, iar Dieter și Hans o țineau pe prizonieră, care mergea șontâcăind și mușcându-și

buza. Se duseră la capătul coridorului și se opriră în fața unei uși pe care scria *Damen. Mademoiselle* Lemas scoase un geamăt când o văzu.

- Deschide ușa! îi porunci Dieter lui Stéphanie.

Așa și făcu. Era o baie curată, cu faianță albă pe pereți, cu o chiuvetă, un prosop pe un suport și un rând de toalete.

- Acum, zise Dieter. Chinul va lua imediat sfârșit.

- Vă rog, șopti ea. Dați-mi drumul.

- Unde te întâlnești cu agenții britanici?

Mademoiselle Lemas începu să plângă.

- Unde te întâlnești cu acești oameni? o întrebă cu blândețe Dieter.

În catedrală, suspină ea. În criptă. Te rog, dă-mi drumul!

Dieter respiră ușurat. Cedase.

- Când te întâlnești cu ei?

- La trei în fiecare după-amiază. Mă duc în fiecare zi.

- Și cum vă recunoașteți unii pe alții?

- Eu port pantofi desperecheați, unul negru și altul maro. Pot să plec?

- Încă o întrebare. Care e parola?

- „Roagă-te pentru mine."

Încercă să se miște, dar Dieter o ținea strâns, iar Hans făcu același lucru.

- „Roagă-te pentru mine", repetă Dieter. Asta zici tu sau agentul?

- Agentul - o, Doamne, te implor!

- Și care e răspunsul tău?

- „Mă rog pentru pace", ăsta e răspunsul meu.

- Mulțumesc, zise Dieter și îi dădu drumul.

Ea se grăbi înăuntru.

Dieter îi făcu semn lui Stéphanie, care se duse după ea și închise ușa.

Nu putea să-și ascundă satisfacția.

- Uite, Hans, facem progrese.

Și Hans era mulțumit.

– Cripta din catedrală, trei după-amiaza în orice zi, pantofi negri și maro. „Roagă-te pentru mine" și răspunsul „Mă rog pentru pace". Foarte bine!

– Când ies, du prizoniera într-o celulă și dă-o pe mâna celor de la Gestapo. O să aibă ei grijă să ajungă într-un lagăr de concentrare.

– Pare cam aspru acest tratament, domnule, zise Hans. E totuși o femeie în vârstă.

– Pare – până te gândești la soldații germani și civilii francezi omorâți de teroriștii pe care i-a găzduit. După aia nu mai pare o pedeapsă așa de aspră.

– Așa e, domnule, lucrurile par a fi într-o altă lumină acum.

– Vezi cum o chestie antrenează pe alta, zise Dieter gânditor. Gaston ne dă o casă, casa ne duce la *mademoiselle* Lemas, ea la criptă, iar de la criptă... cine știe? Se gândea la modul cel mai eficient în care să profite de noile informații.

Provocarea era să captureze agenți fără să afle cei de la Londra. Dacă proceda cum trebuie, Aliații aveau să mai trimită spioni pe aceeași cale, pierzând astfel oameni importanți. La fel se întâmplase și în Olanda: peste cincizeci de sabotori experimentați se parașutaseră direct în ghearele nemților.

Ideal ar fi fost ca următorul agent trimis de Londra să meagă în cripta din catedrală și să o găsească pe *mademoiselle* Lemas așteptând acolo. Avea să-l ducă pe agent acasă și el va trimite un mesaj prin telegraf la Londra, spunând că totul e bine. Apoi, când va ieși din casă, Dieter va pune mâna pe cărțile de coduri. După aceea, Dieter îl va aresta pe agent, dar va continua să trimită mesaje la Londra în numele lui – și să citească răspunsurile. De fapt, va conduce o celulă a Rezistenței pur fictivă. Era o perspectivă minunată.

Willi Weber trecu pe acolo.

– Ei bine, domnule maior, a vorbit prizonierul?

– Da.

– La țanc. A zis ceva folositor?

– Poți să le spui superiorilor că a dezvăluit locul întâlnirilor secrete și parolele folosite. Putem să arestăm alți agenți pe măsură ce sosesc.

Weber părea interesat, în ciuda ostilității pe care o afișa.

– Și unde au loc întâlnirile?

Dieter ezită. Prefera să nu-i spună nimic lui Weber. Dar era greu să-i refuze fără să-l jignească și pe deasupra mai avea nevoie de ajutorul lui. Trebuia să-i zică.

În cripta catedralei, după-amiaza la trei.

O să-i informez pe cei de la Paris. Weber merse mai departe.

Dieter se gândi la următorul pas. Casa de pe rue du Bois era perfectă. Nimeni din mișcarea de rezistență Bollinger nu o cunoscuse pe *mademoiselle* Lemas. Agenții care veneau de la Londra nu știau cum arată – de unde și semnalele de recunoaștere și parolele. Dacă ar putea să găsească pe cineva care să se dea drept ea... Dar pe cine?

Stéphanie ieși de la toaleta femeilor cu *mademoiselle* Lemas.

Ea putea să o facă.

Era mult mai tânără decât *mademoiselle* Lemas și arăta complet diferit, dar agenții nu aveau cum să știe asta. Era franțuzoaică get-beget. Trebuia doar să aibă grijă de agent timp de o zi sau două.

O luă pe Stéphanie de braț.

– Hans se va ocupa de prizonieră de-acum. Vino cu mine să-ți fac cinste cu un pahar de șampanie.

O conduse afară din castel. În piață, soldații își făcuseră treaba, iar cei trei stâlpi aruncau umbre în lumina serii. O mână de localnici stăteau încremeniți și vigilenți în fața porții bisericii.

Dieter și Stéphanie intrară în cafenea. Dieter comandă o sticlă de șampanie.

– Îți mulțumesc că m-ai ajutat azi, îi zise el. Apreciez asta.

– Te iubesc, zise ea. Știu că și tu mă iubești, deși nu mi-o spui niciodată.

– Dar ce părere ai despre ce am făcut azi? Ești franțuzoaică, ai o bunică despre a cărei naționalitate nu trebuie să vorbim și, din câte știu, nu ești fascistă.

Scutură violent din cap.

– Nu mai cred în naționalitate, rasă sau politică, zise ea cu înflăcărare. Când am fost arestată de Gestapo, nu m-au ajutat francezii. Nici evreii. Nici socialiștii, liberalii sau comuniștii. Și mi-a fost așa de frig în închisoarea aia. Expresia de pe fața ei se schimbă. De pe buze îi pieri acel zâmbet pe care îl arbora mai tot timpul, iar aerul senzual îi dispăru. Vedea cu ochii minții o cu totul altă scenă din trecut. Își încrucișă brațele și începu să tremure, deși era o seară caldă de vară. Nu era frig doar afară, nu doar pielea mi se albăstrea de frig. Simțeam frigul în inimă, în măruntaie și oase. Simțeam că nu-mi va mai fi cald niciodată, aveam să ajung înghețată în mormânt. Tăcu preț de câteva momente, era trasă la față și palidă, iar Dieter simți în acea clipă că războiul era ceva groaznic. Apoi zise: nu voi uita niciodată focul din șemineul de la tine din apartament. Era atât de viu. Uitasem cum e să simți căldura învăluindu-te. M-a făcut să simt că trăiesc din nou. Ieși din transă. M-ai salvat. Mi-ai dat mâncare și vin. Mi-ai cumpărat haine. Surâse ca întotdeauna, adresându-i același zâmbet care parcă spunea „Poți, dacă îndrăznești". Și te-ai iubit cu mine în fața focului.

– Nu a fost greu. O ținu de mână.

– Ai grijă de mine într-o lume în care nimeni nu e protejat. Și acum cred doar în tine.

– Dacă vorbești serios...

– Bineînțeles.

– Ai putea să mai faci ceva pentru mine.

– Orice.

– Vreau să te dai drept *mademoiselle* Lemas.

Ea ridică dintr-o sprânceană perfect pensată.

– Dă-te drept ea. Du-te la cripta catedralei în fiecare după-amiază la trei, încalță-te cu un pantof negru și cu unul maro. Când cineva se apropie de tine și zice „Roagă-te pentru mine",

răspunde-i „Mă rog pentru pace". Du-l pe acel om la casa pe rue du Bois. Apoi sună-mă.

Pare simplu.

Fu adusă și șampania, iar el turnă în două pahare. Se hotărî să fie sincer cu ea.

– Ar trebui să fie o treabă ușoară. Dar e și un risc. Dacă agentul s-a mai întâlnit vreodată cu *mademoiselle* Lemas, va ști că ești o impostoare. Atunci ai fi în pericol. Ești dispusă să riști?

– Este important pentru tine?

– Este important pentru soarta războiului.

– Nu-mi pasă de război.

– E important și pentru mine.

– Atunci o s-o fac.

Ridică paharul.

– Îți mulțumesc, zise el.

Ciocniră paharele și băură.

Afară, în piață, se auzeau împușcături. Dieter se uită pe fereastră. Văzu trei cadavre legate de stâlpii din lemn; un șir de soldați care coborau puștile; și o mulțime de localnici care se uitau tăcuți și nemișcați.

CAPITOLUL 16

Austeritatea din timpul războiului nu se făcea simțită în Soho, cartierul prostituatelor din inima Londrei, în West End. Aceleași grupuri de bărbați tineri care se împleticeau pe străzi, zăpăciți de câtă bere băuseră, deși majoritatea erau acum soldați. Aceleași fete fardate cu fuste strâmte se plimbau pe trotuare, ochind potențiali clienți. Reclamele luminoase din fața cluburilor și barurilor erau oprite din cauza camuflajului, dar toate localurile erau deschise.

Mark și Flick ajunseră la Criss-Cross Club la zece seara. Managerul, un tânăr în sacou și cu un papion roșu, îl întâmpină pe Mark ca pe un vechi prieten. Flick era în toane bune. Mark cunoștea o ingineră de telecomunicații. Flick era pe punctul de a o întâlni și se simțea optimistă. Mark nu-i spusese prea multe despre ea, decât că o chema Greta, ca pe steaua de cinema. Când Flick încercă să-l descoasă, el doar îi zise: „Trebuie s-o vezi cu ochii tăi".

Cât timp Mark plătea intrarea și făcea schimb de amabilități cu patronul, Flick văzu cum acesta se schimbă brusc. Deveni mai prietenos, vocea îi era mai însuflețită, iar gesturile, mai teatrale. Flick se întreba dacă fratele ei se transforma în altcineva după lăsarea serii.

Coborâră un rând de scări până la subsol. Locul era slab luminat și plin de fum. Flick văzu pe o scenă joasă o orchestră alcătuită din cinci membri, un rând de mese, un ring de dans mic și câteva separeuri în zona mai întunecată a încăperii. Se întreba dacă era un club doar pentru bărbați, genul de local frecventat doar de indivizi ca Mark, „genul care nu se însurau". Deși obișnuiții localului erau mai mult bărbați, se aflau acolo și câteva fete, unele foarte elegant îmbrăcate.

Salutare, Markie, spuse un chelner și îi puse lui Mark mâna pe umăr, aruncându-i lui Flick o privire plină de ostilitate.

- Robbie, ți-o prezint pe sora mea, zise Mark. O cheamă Felicity, dar noi i-am zis tot timpul Flick.

Atitudinea chelnerului se schimbă, acesta zâmbindu-i acum prietenește.

Încântat de cunoștință. Îi conduse la o masă.

Flick își dădu seama că Robbie crezuse că era prietena lui Mark și o urâse pentru că-l convinsese pe Mark să „schimbe taberele". Apoi se înmuiase, când aflase că era de fapt sora lui.

Mark îi zâmbi lui Robbie și îi zise:

Ce mai face Kit?

- Bine, bănuiesc, răspunse Robbie iritat.

V-ați certat, nu?

Mark era fermecător. Aproape flirta. Flick nu mai văzuse niciodată această latură a fratelui său. Se gândea că acesta putea fi adevăratul Mark. Persoana discretă din timpul zilei era probabil o mască.

- Când nu ne-am certat noi? îl întrebă Robbie.

- Nu te apreciază, îi zise Mark cu tristețe exagerată, atingându-i mâna lui Robbie.

- Ai dreptate. Vreți ceva de băut?

Flick comandă scotch, iar Mark un martini.

Flick nu știa multe despre acest gen de bărbați. Îi fusese prezentată prietenului lui Mark, Steve, și vizitase apartamentul

pe care-l împărțeau, dar nu-i cunoscuse pe nici unul dintre prietenii lor. Deși era foarte curioasă ce se petrecea în lumea lor, nu i se părea normal să pună întrebări.

Nici măcar nu știa cum își spuneau unii altora. Toate cuvintele pe care le știa ea erau mai mult sau mai puțin jignitoare: pederast, homo, poponar, fătălău.

Mark, zise ea, cum le spui bărbaților cărora, știi tu, le plac bărbații?

Mark rânji.

Muzicali, dragă, zise el, gesticulând ca o femeie.

Flick se gândi că nu trebuia să uite asta. Acum pot să-i spun lui Mark: Este el „muzical"? Învățase primul cuvânt din codul lor secret.

O blondă înaltă într-o rochie roșie de seară își făcu apariția pe scenă în ropote de aplauze.

- O cheamă Greta, spuse Mark. Pe timp de zi este ingineră de telecomunicații.

Greta începu să cânte „Nobody Knows You When You're Down and Out"[1]. Avea o voce puternică, melancolică, dar Flick observă imediat că avea accent nemțesc. Zbierând în urechea lui Mark ca să acopere orchestra, îi zise:

Parcă mi-ai zis că e franțuzoaică.

- *Vorbește* franceza, o corectă el. Dar e nemțoaică.

Flick era foarte dezamăgită. Nu era deloc bine. Greta va avea același accent german când va vorbi franceză.

Publicul o iubea pe Greta, aplaudând frenetic după fiecare cântec, chiuind și fluierând când se unduia pe scenă în ritmul muzicii. Flick nu putea să se liniștească și să se bucure de spectacol. Era prea îngrijorată. Tot nu avea un inginer de telecomunicații și își pierduse jumătate de seară venind aici după cai verzi pe pereți.

Ce să facă? Se gândea cât timp avea să-i ia să învețe chiar ea însăși câte ceva despre telecomunicații. Se descurca pe

[1] „Nimeni nu știe când ești singur și abătut" - melodie scrisă în 1923 de Jimmy Cox. (n.tr.)

partea tehnică. Construise un radio la școală. Oricum, trebuia să știe câte ceva ca să distrugă eficient echipamentul. Putea oare să facă un curs de două zile, poate cu cineva de la Poșta Centrală?

Problema era că nimeni nu știa exact ce fel de echipament aveau să găsească sabotorii când intrau în castel. Putea fi franțuzesc, nemțesc sau o combinație, posibil și dispozitive americane - SUA erau cu mult înaintea Franței în industria de telecomunicații. Existau multe tipuri de echipament, iar castelul avea mai multe destinații. Acolo se aflau o centrală telefonică manuală, una automată, o centrală de tranzit, care le conecta pe celelalte două, și o stație de amplificare pentru noua cale de comunicație cu Germania. Dar numai un inginer cu experiență ar fi putut să-și dea seama despre ce era vorba acolo.

Bineînțeles că erau ingineri în Franța și putea găsi o femeie - dacă avea timp. Nu era o idee bună, dar nu o excludea. SOE putea trimite un mesaj fiecărei celule a Rezistenței. Dacă exista vreo femeie care se potrivea profilului, îi va lua o zi sau două să ajungă la Reims, ceea ce era în regulă. Dar planul nu era foarte sigur. Oare exista o femeie inginer de telecomunicații în Rezistența franceză? Dacă nu, Flick va pierde două zile ca să afle că misiunea era sortită eșecului.

Nu, avea nevoie de mai multă siguranță. Se gândi din nou la Greta. Nu putea trece drept franțuzoaică. Cei din Gestapo poate nu și-ar fi dat seama de accentul ei, pentru că și ei aveau același accent, dar poliția franceză, da. Trebuia oare să se dea drept franțuzoaică? Erau multe nemțoaice în Franța: neveste de ofițeri, tinere din cadrul forțelor armate, șoferițe, dactilografe și telegrafiste. Flick ardea iar de nerăbdare. De ce nu? Greta putea pretinde că e secretară a forțelor armate. Nu, ar putea cauza probleme - un ofițer ar putea începe să-i dea ordine. Ar fi fost mai în siguranță dacă se îmbrăca în civil. Putea fi nevasta tânără a unui ofițer care trăia cu soțul la Paris nu, la Vichy, era mai departe. Greta ar fi trebuit să explice de

ce călătorea cu un grup de franțuzoaice. Poate una dintre ele putea să se dea drept servitoarea ei.

Dar ce avea să se întâmple când intrau în castel? Flick era absolut sigură că nu existau nemțoaice care să lucreze ca femei de serviciu în Franța. Cum putea oare Greta să nu trezească bănuieli? Nemții nu aveau să-și dea seama de accentul ei, dar francezii, da. Putea oare să nu scoată o vorbă în prezența unui francez? Să spună că are laringită?

Flick se gândea că putea să reușească doar pentru câteva minute.

Nu era un plan perfect, dar era mai bun decât altele.

Greta își termină numărul cu un blues foarte sugestiv, intitulat „Kitchen Man", plin de cuvinte cu subînțeles. Publicului îi plăcea următorul vers: „Când îi mănânc gogoșile, tot ce las e gaura"[1]. Părăsi scena într-un ropot de aplauze. Mark se ridică în picioare și zise:

– Putem discuta cu ea în cabină.

Flick îl urmă printr-o ușă de lângă scenă, apoi pe un coridor împuțit din ciment, până într-o zonă infectă ticsită cu navete de bere și gin. Semăna cu pivnița unui bar prăpădit. Ajunseră în fața unei uși pe care se afla o stea roz fixată cu piuneze. Mark bătu la ușă și intră fără să mai aștepte un răspuns.

Camera minusculă avea o măsuță de toaletă, o oglindă cu becuri pentru machiaj pe margini, un taburet și un poster cu Greta Garbo în filmul *Two-Faced Woman*[2]. O perucă blondă era pusă pe un stativ ce semăna cu un cap. Rochia roșie pe care Greta o purtase pe scenă atârna de un cui din perete. Stând pe scăunelul din fața oglinzii, Flick văzu, spre totala ei surprindere, un bărbat tânăr cu pieptul păros.

Scoase un icnet.

Era fără îndoială Greta. Fața îi era puternic machiată, buzele date cu un ruj de culoare aprinsă, avea gene false, sprâncenele pensate și un strat de fond de ten care ascundea barba

[1] În original: *When I eat his doughnuts, all I leave is the hole.*

[2] Femeia cu două fețe

închisă la culoare. Părul era tuns foarte scurt, cu siguranță pentru a-și putea pune mai bine în evidență peruca. Sânii falși erau probabil fixați de rochie, dar Greta purta și un jupon, dresuri și pantofi roșii cu toc.

Flick se repezi la Mark.

– Nu mi-ai zis! îl mustră ea.

El râdea încântat.

– Flick, ți-l prezint pe Gerhard, zise el. Se amuză foarte tare când oamenii sunt păcăliți.

Flick își dădu seama că Gerhard era mulțumit. Normal că se bucura că fusese luat drept femeie. Era o laudă adusă artei sale. Nu trebuia să-și facă griji că îl jignise.

Dar era bărbat. Și ea avea nevoie de o ingineră de telecomunicații.

Flick era foarte dezamăgită. Greta ar fi fost ultima piesă de pe tabla de șah, femeia care ar fi întregit echipa. Acum misiunea era din nou periclitată.

Era furioasă pe Mark.

– Foarte urât din partea ta! îi zise ea. Am crezut că vrei să mă ajuți, dar ți-ai bătut joc de mine.

– Deloc, îi zise Mark indignat. Dacă ai nevoie de o femeie, ia-o pe Greta.

Nu pot, zise Flick. Era o idee ridicolă.

Sau poate nu? Greta o păcălise pe ea. Probabil că îi va induce în eroare și pe cei din Gestapo. Dacă o arestau și o dezbrăcau aveau să afle adevărul, dar, dacă se ajungea acolo, oricum nu mai avea nici o șansă.

Se gândea la ierarhia din SOE și la Simon Fortescue de la MI6.

– Șeful cel mare nu va fi niciodată de acord cu așa ceva.

– Nu le spune nimic, îi sugeră Mark.

– Cum să nu le spun? Flick fu mai întâi șocată, apoi intrigată de idee. Dacă Greta îi păcălea pe cei de la Gestapo, putea și să inducă în eroare pe oricine de la SOE.

– De ce nu? o întrebă Mark.

– De ce nu? repetă Flick.

– Mark, dragul meu, despre ce e vorba aici? îl întrebă Gerhard. Accentul nemțesc era mai puternic când vorbea decât când cânta.

– Nu prea știu nici eu, îi spuse Mark. Sora mea e implicată într-o operațiune secretă.

– Lasă-mă să explic, zise Flick. Dar întâi spune-mi câte ceva despre tine. Cum ai ajuns la Londra?

– Ei bine, scumpo, de unde să încep? Gerhard își aprinse o țigară. Sunt din Hamburg. Cu doisprezece ani în urmă, când aveam șaisprezece ani și învățam meseria de inginer de telecomunicații, era un oraș minunat, barurile și cluburile de noapte erau pline de marinari care voiau să profite de timpul petrecut pe uscat. M-am distrat de minune. Iar la optsprezece ani am întâlnit iubirea vieții mele. Îl chema Manfred.

Ochii lui Gerhard i se umplură de lacrimi, iar Mark îl ținu de mână.

Gerhard își trase nasul într-un fel nepotrivit pentru o femeie și continuă:

– Întotdeauna mi-au plăcut hainele de damă, lenjeria intimă cu dantelă și tocurile înalte, pălăriile și poșetele. Ador foșnetul unei fuste lungi. Dar nu-mi prea reușea pe atunci. Nici măcar nu știam să mă dau cu tuș la ochi. Manfred m-a învățat totul. El nu era travestit. Fața lui Gerhard se lumină. De fapt, era *foarte* masculin. Muncea ca docher. Dar mă adora când mă travesteam și m-a învățat cum s-o fac mai bine.

– De ce ai plecat?

– L-au luat pe Manfred. Nenorociții ăia de naziști, draga mea. Am petrecut cinci ani împreună, dar într-o noapte au venit după el și nu l-am mai văzut niciodată. A murit cu siguranță, n-a rezistat în închisoare, dar nu știu nimic sigur. Lacrimile se amestecaseră cu rimelul și acum îi curgeau dâre negre pe obrajii pudrați. Ar putea să mai fie în viață în unul din nenorocitele alea de lagăre.

Flick era impresionată de durerea lui și de-abia se stăpânea să nu plângă. Se întreba de ce oare oamenii își făceau rău unii

altora. De ce oare îi chinuiau naziștii pe niște excentrici inofensivi ca Gerhard.

– Așa că am ajuns la Londra, zise Gerhard. Tatăl meu era englez. Fusese marinar din Liverpool, care debarcase la Hamburg și se îndrăgostise de o nemțoaică drăguță, cu care s-a și căsătorit. A murit când eu aveam doi ani, așa că nu l-am cunoscut niciodată, dar mi-a dat numele de familie, O'Reilly, și am avut tot timpul dublă cetățenie. Mi-am cheltuit toate economiile ca să obțin un pașaport în 1939. După cum au evoluat lucrurile, am făcut-o la țanc. Din fericire, un inginer de telecomunicații își găsește ușor de lucru în orice oraș. Așa că iată-mă aici, mândria Londrei, cea mai ciudată divă.

– E o poveste tare tristă, zise Flick. Îmi pare rău.

Îți mulțumesc, scumpete. Dar lumea e plină de povești triste în zilele noastre, nu-i așa? De ce te interesează a mea?

– Am nevoie de o ingineră de telecomunicații.

– De ce, pentru numele Domnului?

– Nu pot să-ți spun mai multe. Cum a zis și Mark, e o operațiune secretă. Dar pot să-ți spun doar că e o treabă foarte periculoasă. S-ar putea să fii omorât.

– Înfiorător! Îți poți închipui că nu prea mă descurc cu treburile grele. Mi-au zis că nu corespund din punct de vedere psihic ca să servesc în armată, și pe bună dreptate. Jumătate din echipă ar fi vrut să mă bată măr și cealaltă jumătate s-ar fi strecurat noaptea la mine în pat.

– I-am găsit pe toți durii de care am nevoie. De la tine îmi trebuie pricepere.

Adică am o șansă de a le face rău nenorociților ălora de naziști?

– Cu siguranță. Dacă reușim, regimul lui Hitler va fi foarte afectat.

– Atunci, draga mea, eu sunt femeia de care ai nevoie.

Flick zâmbi. „Doamne, se gândi ea, am izbutit."

A PATRA ZI

Miercuri, 31 mai 1944

CAPITOLUL 17

În toiul nopții, pe drumurile din sudul Angliei, traficul se intețea. Convoaie imense de camioane ale armatei treceau în viteză pe toate autostrăzile, vâjâind prin orașele învăluite în întuneric, în drumul lor spre coastă. Sătenii înmărmuriți stăteau la ferestre și se uitau, nevenindu-le să creadă, la șirul nesfârșit de camioane care îi treziseră din somn.

Doamne sfinte! exclamă Greta. Chiar va avea loc o invazie.

Ea și Flick părăsiseră Londra la scurt timp după miezul nopții, cu o mașină închiriată, un Lincoln Continental alb, pe care Flick o conducea cu plăcere. Greta purta o ținută mai puțin fistichie, o rochie simplă neagră, iar pe cap avea o perucă brunetă.

Flick spera ca Greta să-și știe bine meseria, așa cum îi spusese Mark. Lucra ca inginer la Poșta Centrală, așa că probabil se pricepea la telefonie. Dar Flick nu avusese încă timp să o testeze. Acum, când erau în urma unui transportator de tancuri, Flick îi explică în ce constă misiunea, sperând ca din discuția lor să nu reiasă că Greta avea goluri serioase în cunoștințe.

— În castel se află o nouă centrală telefonică automată instalată de nemți pentru a face față numărului crescând

de telefoane și mesaje telegrafice dintre Berlin și forțele de ocupație.

La început, Greta se arătă sceptică în privința planului.

– Dar, draga mea, chiar dacă reușim, ce-i împiedică pe nemți să redirecționeze apelurile în rețea?

– Volumul traficului. Sistemul e suprasolicitat. Centrul de comandă al armatei, numit „Zeppelin", din afara Berlinului, preia zilnic 120 000 de convorbiri interurbane și 20 000 de mesaje telegrafice. Vor fi și mai multe când vom invada Franța. Dar cea mai mare parte a sistemului francez constă în centrale manuale. Acum imaginează-ți că principala centrală automată se defectează și toate acele apeluri trebuie efectuate pe stil vechi, ceea ce va dura de zece ori mai mult. Aproape nouăzeci la sută din ele nu vor mai ajunge la destinație.

– Armata ar putea să interzică convorbirile între civili.

– Nu va schimba foarte mult lucrurile. Convorbirile civililor reprezintă o mică parte din total.

– În regulă. Greta căzu pe gânduri. Am putea să distrugem stelajul echipamentului de bază.

– Ăsta ce face?

– Asigură tonul și voltajul sunetului pentru apelurile automate. Iar translatorii de înregistrare transformă prefixul zonei apelate într-o instrucțiune de direcționare.

– Asta ar putea afecta toată centrala?

– Nu, iar stricăciunile pot fi reparate. Trebuie să distrugi centrala manuală, pe cea automată, amplificatorii de distanță, centrala telex și amplificatorii telegrafici – care probabil se află în încăperi diferite.

– Nu uita că nu putem lua cu noi cantități mari de explozibil – doar ce-ar putea ascunde șase femei în gențile lor.

– Atunci avem o problemă.

Michel discutase despre această problemă cu Arnaud, membru al celulei de rezistență Bollinger care lucra pentru *Postes, Télégraphes, Téléphones*, dar Flick nu-i pusese întrebări detaliate, iar Arnaud fusese ucis în ambuscadă.

– Trebuie ca toate sistemele să aibă ceva în comun, spuse ea.

Da - o PCD.

Ce-i aia?

O placă comună de distribuție. Două seturi de terminale pe doi suporți mari. Toate cablurile din exterior ajung pe o parte a plăcii; toate cablurile de la rețea, pe partea cealaltă; și sunt conectate prin elemente de fixare.

Astea pe unde mai sunt?

Într-o cameră de lângă cea a cablurilor. Ar fi nevoie de o explozie suficient de puternică pentru a topi cuprul din fire.

Cât timp ar lua reconectarea cablurilor?

Câteva zile.

Ești sigur? Când cablurile de pe strada mea au fost tăiate la explozia unei bombe, inginerul de la poștă le-a reconectat în câteva ore.

Reparațiile de pe stradă sunt simple, doar se reconectează capete disparate, roșu cu roșu și albastru cu albastru. Dar o PCD are sute de legături în cruce. Și două zile e puțin, asta presupunând că cei care repară au cartelele perforate.

Cartele perforate?

Le arată cum se conectează cablurile. De obicei, se află într-un dulap din camera cu PCD. Dacă le incendiem și pe acestea, voi avea nevoie de săptămâni de probe ca să-și dea seama cum se fac conexiunile.

Flick își aminti că Michel spusese că Rezistența avea pe cineva în PTT gata să distrugă dosarele în duplicat de la sediul central.

Sună bine. Acum ascultă. Dimineața, când le explic și celorlalte în ce constă misiunea, o să le spun cu totul altceva.

De ce?

Pentru ca misiunea să nu fie pusă în pericol în caz că una dintre noi e arestată și interogată.

Aha. Greta se întristase. Ce groaznic!

- Tu ești singurul care știe adevăratul scop, așa că nu mai spune nimănui.

- Nu-ți face griji. Poponarii știu să țină un secret.

Flick fu uimită de limbajul lui, dar nu făcu nici un comentariu.

Școala de bune maniere se afla pe terenul uneia dintre cele mai impunătoare case din Anglia. Beaulieu, pronunțat Bewly, era o proprietate foarte întinsă din New Forest, lângă coasta de sud. Reședința principală, Palace House, era casa Lordului Montagu. În pădurile învecinate se aflau numeroase case, toate destul de mari. Cele mai multe dintre ele fuseseră părăsite la începutul războiului: proprietarii mai tineri se înrolaseră în armată, iar cei mai în vârstă aveau destui bani ca să plece într-un loc mai sigur. Douăsprezece dintre clădiri fuseseră rechiziționate de SOE și erau folosite pentru instruirea agenților în ceea ce privește protecția, operațiunile radio, citirea de hărți și pregătirea pentru îndeletniciri mai murdare precum jaful, sabotajul, falsul și omorârea rapidă.

Ajunseră acolo la trei dimineața. Flick conduse pe un drum accidentat și trecu pe lângă un țarc cu vite înainte să oprească în fața unei case mari. De câte ori venea aici, i se părea că intră într-o lume de basm, una în care înșelăciunea și violența erau subiecte obișnuite de conversație. Și clădirea în sine părea de pe altă lume. Deși avea vreo douăzeci de dormitoare, era construită ca o casă de țară – era o modă în arhitectură în anii de dinaintea Primului Război Mondial. Arăta ciudat în lumina lunii, cu coșurile și lucarnele ei, acoperișurile înclinate și arcadele cu țigle. Totul era ca o poză dintr-o carte pentru copii, cu o casă mare și întortocheată unde te puteai juca de-a v-ați ascunselea toată ziua.

Casa era cufundată în tăcere. Flick știa că și restul echipei se afla aici, dar, cu siguranță, dormeau. Cunoștea bine clădirea și găsi două camere libere în pod. Ea și Greta se duseră în cele din urmă la culcare. Flick mai rămase o vreme trează, gândindu-se cum avea să facă din acel grup de inadaptate social o unitate de luptă, dar curând o luă somnul.

Se trezi la șase. De la fereastra din camera ei se vedea estuarul Solent. În lumina cenușie a dimineții, apa avea culoarea argintie a mercurului. Încălzi niște apă într-un ibric și îl duse în camera Gretei ca să se radă. Apoi le trezi pe celelalte.

Percy și Paul ajunseră primii în bucătăria cea mare din spatele casei, Percy ceru ceai, iar Paul cafea. Flick le spuse să-și facă singuri. Nu intrase în SOE ca să servească bărbați.

Eu îți mai fac câteodată ceai, îi zise Percy indignat.

O faci cu un aer *noblesse oblige*, i-o întoarse ea. Ca un duce care îi deschide ușa unei servitoare.

Paul chicoti.

Voi doi mă faceți să leșin de râs.

Un bucătar al armatei ajunse la 6.30 și în scurt timp stăteau toți în jurul mesei mari și mâncau ochiuri cu șuncă. Mâncarea nu era rationalizată pentru agenții secreți: trebuiau să aibă putere. Odată ce plecau în misiune, puteau trece zile întregi până să mănânce ceva consistent.

Fetele coborâră una câte una. Flick fu uimită când o văzu pentru prima oară pe Maude Valentine: nici Percy, nici Paul nu-i spuseseră cât de drăguță era. Era îmbrăcată impecabil și mirosea a parfum bun, se dăduse cu un ruj aprins pe buzele ca două petale de trandafir, arătând de parcă se ducea să ia prânzul la Savoy. Se așeză lângă Paul și îi zise pe un ton aluziv:

Ai dormit bine, domnule maior?

Flick se simți ușurată să vadă fața întunecată ca de pirat a lui Ruby Romain. Nu ar fi fost deloc mirată dacă ar fi aflat că Ruby fugise astă-noapte pentru totdeauna. Bineînțeles că Ruby putea fi arestată din nou pentru crimă. Nu fusese exonerată: doar se renunțase la acuzații. Dar putea fi pusă oricând sub acuzare pentru crimă. Asta ar fi putut s-o împiedice pe Ruby să dispară, însă ea era tare ca piatra și poate hotărâse să profite de șansa ce i se oferea.

În acea dimineață, Jelly Knight își arăta adevărata vârstă. Stătea lângă Percy și îi zâmbea cu căldură.

- Cred că ai dormit bușteau, îi zise ea.

Cu conștiința împăcată, îi răspunse el.

Ea râse.

- Tu n-ai o afurisită de conștiință.

Bucătarul îi dădu o farfurie de ochiuri cu șuncă, dar ea se strâmbă.

– Nu, mulțumesc, dragule, zise ea. Trebuie să am grijă de siluetă.

La micul dejun bea de obicei o ceașcă de cafea și fuma câteva țigări.

Când intră Greta pe ușă, lui Flick i se tăie respirația.

Purta o rochie drăguță din bumbac cu sâni mici și falși. O jachetă roz îi îndulcea silueta, iar o eșarfă de șifon îi ascundea gâtul atât de masculin. Purta peruca scurtă și brunetă. Fața îi era pudrată la greu, dar folosise puțin ruj și fard de ochi. Spre deosebire de cântăreața provocatoare de pe scenă, astăzi juca rolul unei tinere fete simple, care se simțea poate un pic rușinată că e așa înaltă. Flick o prezentă celorlalte și le studie reacțiile. Acesta era primul test pe care trebuia să-l treacă Greta.

Toate îi zâmbiră plăcut, nepărând să observe ceva ciudat, iar Flick răsuflă ușurată.

În afară de Maude, cealaltă femeie pe care Flick nu o cunoscuse încă era Lady Denise Bowyer. Percy o intervievase la Hendon și o recrutase, în ciuda faptului că era indiscretă. Se dovedise a fi o fată simplă cu părul negru și un aer sfidător. Deși era fiica unei marchize, îi lipsea acea încredere în sine specifică fetelor din aristocrație. Lui Flick îi părea rău de ea, dar Denise era prea lipsită de farmec pentru a fi plăcută.

„Asta e echipa mea, se gândi Flick: o cochetă, o criminală, o spărgătoare de seifuri, un travestit și o aristocrată ciudată." Își dădu seama că mai lipsea cineva: cealaltă aristocrată. Diana nu-și făcuse încă apariția. Și era 7.30 acum.

– I-ai spus Dianei că trezirea e la șase? îl întrebă Flick pe Percy.

– Le-am zis tuturor.

– Și am bătut la ușa ei la 6.15. Flick se ridică în picioare. Mă duc să văd ce-i cu ea. Dormitorul zece, da?

Se duse sus și bătu la ușa Dianei. Nu-i răspunse nimeni, așa că intră. Camera arăta de parcă fusese bombardată – o valiză deschisă pe patul mototolit, perne pe podea, chiloți pe măsuța de toaletă – dar Flick știa că era normal. Diana fusese

mereu înconjurată de femei care făceau mereu curat după ea. Mama lui Flick fusese una dintre acele femei. Nu, Diana se dusese pur și simplu undeva. „Ar fi trebuit să fie conștientă că nu mai avea timp de pierdut", își zise Flick nervoasă.

– A dispărut, le spuse ea celorlalți. O să începem fără ea. Se așează în capul mesei. Ne așteaptă două zile de antrenamente. Apoi, vineri seară ne parașutăm în Franța. Suntem o echipă formată doar din femei, pentru că nouă ne e mai ușor să ne deplasăm prin Franța sub ocupație – cei de la Gestapo sunt mai puțin bănuitori în privința femeilor. Misiunea noastră este să aruncăm în aer un tunel de lângă satul Marles, nu departe de Reims, de pe calea ferată ce leagă Frankfurt de Paris.

Flick se uită la Greta, care știa că nu asta aveau să facă. Ea stătea liniștită, ungând cu unt o felie de pâine și nu întâlni privirea lui Flick.

Cursul de pregătire pentru un agent trebuie să dureze trei luni, continuă Flick. Dar tunelul trebuie distrus până luni seară. În două zile, sperăm să vă putem oferi niște noțiuni de siguranță, să vă învățăm cum să vă parașutați, să mânuiți arme și cum să omorâți oameni fără să faceți nici un zgomot.

Maude era palidă, în ciuda machiajului.

– Să omorâm oameni? întrebă ea. Doar nu te aștepți ca o fată să facă așa ceva!

– În caz că nu știai, e război, i-o întoarse Jelly dezgustată.

Diana veni din grădină, având pe ea frunze care i se agățaseră de pantalonii de postav.

– M-am plimbat prin pădure, zise ea entuziasmată. E minunat. Ia priviți ce mi-a dat grădinarul. Scoase câteva roșii coapte din buzunar și le dădu drumul pe masa din bucătărie.

Diana, ai întârziat la instructaj.

– Iartă-mă, dragă, am ratat cumva minunata voastră conversație?

– Acum ești în armată, îi aminti Flick exasperată. Când ți-am spus să fii în bucătărie până în șapte, am vorbit serios.

– Sper că nu ai de gând să-mi ții acum lecții de morală, nu?

– Stai jos și taci din gură!

– Iartă-mă, dragă!

– Diana, când îți zic să taci din gură, nu-mi spui „Iartă-mă, dragă", urlă Flick. Și să nu-mi mai zici vreodată „dragă". Doar taci naibii din gură.

Diana se așeză tăcută, dar arăta de parcă ar fi vrut să se răzvrătească. „La naiba, n-am gestionat situația prea bine", se gândi Flick.

Ușa de la bucătărie se trânti și intră un bărbat musculos la vreo patruzeci de ani. Avea trese de sergent pe epoleți.

– Bună dimineața, fetelor! zise el cu voioșie.

– Acesta este sergentul Bill Griffiths, unul dintre instructorii voștri, le explică Flick.

Nu-l plăcea deloc pe Bill. Ca instructor al armatei, era mult prea interesat de lupta corp la corp și nu-i părea deloc rău când rănea pe cineva. Ea observase că era și mai dur cu femeile.

– Suntem aproape gata, sergent, așa că te rog să începi. Se dădu într-o parte și se sprijini de perete.

– Dorința ta e lege, zise el inutil. Îi luă locul în capul mesei. Să sari cu parașuta, începu el, este ca și cum ai sări de pe un zid înalt de patru metri. Tavanul bucătăriei este puțin mai scund de atât, așa că e ca și cum ați sări în grădină de la etaj.

Flick o auzi pe Jelly spunând în șoaptă „O, Doamne".

– Nu puteți cădea în picioare fără să vă îndoiți genunchii, continuă Bill. Dacă încercați să cădeți în poziție de drepți, vă veți rupe picioarele. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți e să cădeți. Așa că primul lucru pe care îl aveți de învățat este cum să cădeți. Dacă vreți să vă păstrați curate hainele de pe voi, duceți-vă la sala de antrenamente de acolo și puneți-vă salopete pe voi. Dacă vă adunați în trei minute, putem începe.

În timp ce femeile se schimbau, Paul plecă.

– Trebuie să facem mâine un antrenament cu parașuta și o să mi se spună că nu sunt avioane disponibile, îi zise el lui Flick. Mă duc la Londra să dau niște ordine. Mă întorc diseară. Flick se întrebă dacă avea să se vadă și cu prietena lui.

În grădină erau o masă veche din pin, un șifonier hidos din mahon din epoca victoriană și o scară înaltă de patru metri. Jelly era descurajată.

Sper că nu ne puneți să sărim de pe nenorocitul ăla de dulap, nu? o întrebă ea speriată pe Flick.

Nu înainte să-ți arătăm cum, îi zise ea. Ai să vezi ce ușor e.

Ticălosule, îi zise Jelly lui Percy. În ce rahat m-ai băgat?

Când toate erau pregătite, Bill le spuse:

Întâi vom învăța cum să cădem de la nivelul solului. Sunt trei modalități: înainte, înapoi și pe o parte.

Le arătă fiecare variantă, căzând la pământ fără nici un efort și ridicându-se din nou cu o agilitate de gimnast.

Trebuie să-ți ții picioarele strânse. Se uită cu subînțeles la ele și zise: Ca toate fetele de altfel. Nimeni nu râse. Nu ridicați brațele ca să atenuați căderea, ci țineți-le pe lângă corp. Nu vă speriați că puteți să vă răniți. Dacă vă rupeți un braț, o să vă doară și mai tare.

Flick se aștepta ca fetele mai tinere să n-aibă probleme. Diana, Maude, Ruby și Denise reușiră să cadă ca niște atlete după ce li se arătase. Ruby, care făcuse acest lucru din poziția de drepți, își pierdu răbdarea cu exercițiul. Se urcă în vârful scării.

Nu încă! zbieră Bill la ea, dar era prea târziu.

Sări din vârf și aterizâ perfect. Apoi se îndepărtă, se așeză sub un copac și-și aprinse o țigară. Flick se gândea că Ruby avea să-i dea mari bătăi de cap.

Dar Flick era mai îngrijorată în privința lui Jelly. Era un membru de bază al echipei, singura care se pricepea la explozibili. Dar își pierduse suplețea de altădată de ceva timp. Îi va fi greu să se parașuteze. Dar se descurcă. Căzând din poziția de drepți, se lovi de pământ și înjură când se ridică, dar era gata să înceapă din nou.

Spre uimirea lui Flick, cel mai prost se descurca Greta.

– Nu pot să fac asta, îi zise lui Flick. Ți-am zis că nu-s bună la chestiile astea.

Era prima dată când Greta rostea mai mult de câteva cuvinte, iar Jelly se încruntă și bomobăni:

– Ce accent ciudat!

– Hai să te ajut! îi zise Bill Gretei. Stai nemișcată. Relaxează-te.

O apucă de umeri. Apoi, cu o mișcare bruscă, o aruncă la pământ. Căzu ca un bolovan și icni de durere. Se chinui să se ridice de jos și, spre dezamăgirea lui Flick, începu să plângă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, zise Bill dezgustat. Ce oameni ne tot trimit?

Flick îi aruncă o privire dușmănoasă. Nu voia să-și piardă inginera de telecomunicații din cauza lui Bill.

Ia-o mai ușor! se răsti la el.

– Ăia de la Gestapo sunt de o mie de ori mai ai dracu', i-o întoarse el.

Flick trebuia să plătească oalele sparte. O luă pe Greta de mână.

– O să ne atrenăm noi două singure. Se duseră în altă parte a grădinii.

– Îmi cer scuze, zise Greta. Nu pot să-l sufăr pe piticul ăla.

– Știu. Hai să încercăm noi două. În genunchi! Îngenunchează amândouă, una în fața alteia, și se țineră de mâini. Fă exact ce fac eu. Flick se aplecă ușor într-o parte. Greta făcu și ea la fel. Amândouă căzură la pământ, încă ținându-se de mâini. Uite, zise Flick. N-a fost greu, nu?

– De ce nu pot fi ca tine? îi zâmbi Greta.

Flick ridică din umeri.

– Bărbații ăștia! zise ea făcând o strâmbătură. Acum vrei să cazi din picioare? Facem la fel, ținându-ne de mâini.

O trecu pe Greta prin toate exercițiile pe care le făcea Bill cu celelalte. Greta căpătă repede încredere în ea. Se întoarseră la grup. Celelalte săreau acum de pe masă. Greta li se alătură și ateriză perfect, iar celelalte femei o aplaudară.

Apoi se apucară să sară de pe dulap, apoi de pe scară. Când Jelly sări de pe scară, se rostogoli perfect și se ridică în picioare, Flick o îmbrățișă.

Sunt mândră de tine, zise ea. Foarte bine.

Bill părea dezgustat.

Ce armată mai e și asta, în care ești luat în brațe când faci ce ți se ordonă? îi zise el lui Percy.

Bill, obișnuiește-te cu asta, îi spuse Percy.

CAPITOLUL 18

Ajunși în casa de pe rue du Bois, Dieter îi duse valiza lui Stéphanie pe scări, până în dormitorul lui *mademoiselle* Lemas. Se uită la patul de o singură persoană făcut cu grijă, la comoda de modă veche din lemn de nuc și la locul pentru rugăciune cu rozariul de pe pupitru.

– Nu va fi ușor să pretinzi că e casa ta, îi spuse el nerăbdător, punând valiza pe pat.

– O să susțin că am moștenit-o de la mătușa mea și că mi-a fost prea lene să o aranjez după gustul meu, zise ea.

– Nu-i rău. Oricum, trebuie să faci un pic dezordine.

Deschise valiza, scoase un neglijeu negru și îl aruncă pe scaunul de rugăciune.

– Deja arată mai bine, zise Dieter. Ce faci dacă sună telefonul?

Stéphanie se gândi preț de un minut. Când vorbi, vocea ei era mai joasă, iar în loc să folosească accentul ei parizian, vorbea acum ca mica nobilime din provincie.

– Alo, da, *mademoiselle* Lemas la telefon, cine este, vă rog?

– Foarte bine, o lăudă Dieter. Vocea ei prefăcută nu avea cum să păcălească o rudă sau un prieten apropiat, dar alții nu

ar fi sesizat nimic în neregulă, mai ales dacă vocea era distorsionată din cauza liniei telefonice.

Amândoi cercetară casa. Mai erau patru dormitoare, fiecare dintre ele fiind pregătit pentru oaspeți, paturile făcute, iar un prosop curat atârna la fiecare lavoar. În bucătărie, unde ar fi trebuit să fie multe cratițe și o cafetieră, găsiră caserole cu mâncare și un sac cu orez care i-ar fi ținut de foame lui *mademoiselle* Lemas pentru un an. Vinul din pivniță era de proastă calitate, dar sticla de whisky de acolo era pe jumătate plină. În garajul de lângă casă se afla o mașină Simca Cinq de dinainte de război, versiunea franceză a Fiatului, pe care italienii îl numeau Topolino[1]. Se afla într-o stare bună, iar în rezervor era benzină. Întoarse de manivelă, iar motorul porni imediat. Autoritățile nu i-ar fi permis lui *mademoiselle* Lemas să cumpere benzină, chiar și puțină câtă era, și piese de schimb pentru o mașină cu care doar se ducea la cumpărături. Vehiculul fusese cu siguranță alimentat și întreținut de cei din Rezistență. Se întreba ce explicație le dăduse autorităților. Le-o fi spus că era moașă. Vaca asta bătrână avea o minte bine organizată, remarcă Dieter.

Stéphanie pregăti prânzul. Făcuseră cumpărături pe drum. În magazine nu se găsea carne sau pește, dar cumpăraseră ciuperci, o salată și o bucată de *pain noir*, pâinea pe care brutarii francezi o făceau din făină de proastă calitate și tărâțe, singurele pe care le aveau la dispoziție. Stéphanie făcu o salată, folosind ciupercile la prepararea unui risotto, și mai găsiră și niște brânză în cămară. Casa începea să arate locuită, cu firimituri pe masa din sufragerie și tigăi murdare în chiuveta de la bucătărie.

Războiul a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată, îi zise Dieter pe când beau cafea.

– Cum poți să spui așa ceva? Va fi trimisă într-un lagăr de concentrare.

---

[1] Șoricel (lb. italiană, în orig.)

– Gândește-te ce viață ducea înainte. O femeie singură, fără soț, fără familie, părinții îi muriseră. Și iată că în viața ei apar tinerii ăștia, băieți și fete curajoase, aflați în misiuni riscante. Îi vorbesc despre iubirile și temerile lor. Îi ascunde în casă, le dă whisky și țigări, și după aia își ia rămas-bun de la ei, urându-le succes. A fost cea mai palpitantă perioadă din viața ei. Nu cred să fi fost vreodată mai fericită.

– Poate că și-ar fi dorit o viață liniștită, mergând cu o prietenă să cumpere pălării, aranjând buchetele de flori pentru catedrală și ducându-se o dată pe an la Paris pentru un concert.

– Nimeni nu-și dorește cu adevărat o viață liniștită. Dieter se uită pe fereastra din sufragerie. La naiba! O tânără venea pe alee, împingând o bicicletă cu un coș mare fixat pe roata din față. Cine dracu' o fi asta?

Stéphanie se uită îngrozită la acea fată.

– Ce să fac?

Dieter nu-i răspunse imediat. Intrusa era o fată simplă, slabă, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni murdari și cu o cămașă de lucru, care avea două pete mari de transpirație la fiecare subraț. Nu sună la sonerie, dar își duse bicicleta în curte. Era disperat. Oare de planul său avea să se aleagă atât de repede praful?

– Intră pe ușa din spate. Cu siguranță e o prietenă sau o rudă. Va trebui să născocești ceva. Du-te și întâmpin-o, iar eu o să stau aici și voi trage cu urechea.

Auziră cum se deschide și se închide la loc ușa de la bucătărie. Fata spuse în franceză:

– Bună dimineața, eu sunt.

Stéphanie se duse în bucătărie. Dieter stătea în ușa de la sufragerie. Auzea totul clar.

– Cine ești? o întrebă nedumerită fata.

– Stéphanie, nepoata lui *mademoiselle* Lemas.

Musafira părea în continuare foarte nedumerită.

– Nu știam că are o nepoată.

– Nici de tine nu mi-a zis nimic. Dieter sesiză amuzamentul din vocea lui Stéphanie și își dădu seama că era amabilă. Nu vrei să stai jos? Ce e în coșul ăla?

– Provizii. Eu sunt Marie. Locuiesc la țară. Pot să fac rost de mâncare și-i mai aduc câte ceva lui.... *mademoiselle.*

– Am înțeles, zise Stéphanie. Pentru... musafiri. Se auzi un foșnet, iar Dieter bănuia că Stéphanie se uita prin mâncarea ambalată din coș. Minunat! Ouă... carne de porc... căpșuni.

Dieter se gândea că de aceea era *mademoiselle* Lemas așa rotofeie.

– Deci știi, îi zise Marie.

– Știu toate secretele mătușicii, Marie. Când o auzi spunând „mătușicii", Dieter își dădu seama că nici el și nici Stéphanie nu o întrebaseră pe *mademoiselle* Lemas care e numele ei mic. Tot planul va cădea dacă Marie afla că Stéphanie nu știa cum o cheamă pe „mătușica" ei.

– Unde e?

– S-a dus la Aix. Îl mai ții minte pe Charles Menton, diaconul de la catedrală?

– Nu.

– Ești prea tânără. Era cel mai bun prieten al tatălui mătușicii, până când s-a pensionat și s-a dus să locuiască în Provence. Dieter era extrem de impresionat de cât de bine improviza Stéphanie. Nu se pierdea cu firea și avea imaginație. A suferit un atac de cord, iar ea s-a dus să-l îngrijească. M-a rugat să am grijă de musafirii care o să mai vină.

– Când se întoarce?

– Charles nu o s-o mai ducă mult. Oricum și războiul e pe terminate.

– N-a pomenit nimănui de acest Charles.

– Mi-a zis mie.

Dieter se gândea că Stéphanie avea să iasă basma curată. Dacă mai continua tot așa, Marie avea să plece convinsă. Le va spune unuia sau altuia ce se întâmplase, dar povestea pe care i-o spusese Stéphanie era plauzibilă, fiind exact genul de întâmplare care se petrecea în cadrul mișcării de Rezistență.

Nu era ca în armată: cineva ca *mademoiselle* Lemas putea să ia decizia unilaterală de a-și părăsi postul și să lase pe altcineva în locul ei. Acest lucru îi înnebunea pe liderii din Rezistență, dar nu puteau face nimic: toți membrii lor erau voluntari.

Se simțea încrezător.

– De unde ești? o întrebă Marie.

– Locuiesc la Paris.

– Mai are mătușa ta Valérie și alte nepoate ascunse?

Deci așa, se gândi Dieter, pe *mademoiselle* Lemas o chema Valérie.

– Nu cred. Eu nu mai știu de altele.

Minți!

Marie îi vorbea pe alt ton. Se întâmplase ceva. Dieter oftă și scoase pistolul automat din haină.

– Ce tot spui acolo?

– Minți. Nici măcar nu știi cum o cheamă. Nu Valérie, ci Jeanne.

Dieter trase siguranța din stânga și se pregăti să tragă.

Dar Stéphanie continua, tot sigură pe sine.

– Întotdeauna îi spun așa mătușicii. Ești foarte obraznică.

Știam eu de la început, îi zise batjocoritor Marie. Jeanne n-ar avea niciodată încredere într-una ca tine, cu tocuri înalte și dată cu parfum.

Dieter intră în bucătărie.

– Ce păcat, Marie, zise ea. Dacă ai fi fost mai naivă sau mai proastă, ai fi scăpat. Dar acum ești arestată.

– Ești o curvă de la Gestapo, îi zise Marie cu ură.

Stéphanie roși, jignită.

Dieter se enervase atât de tare încât era cât pe ce să-i tragă una cu pistolul lui Marie.

– O să regreți ce ai spus când vei fi în mâinile Gestapoului, îi zise el cu răceală. Sergentul Becker te va interoga. Când vei țipa și vei sângera, cerșind îndurare, amintește-ți de această insultă.

Marie era pe punctul de o lua la sănătoasa. Dieter spera ca ea să facă asta. Astfel, putea să o împuște și problema se

va rezolva. Dar ea nu fugi. După câtva timp, cedă nervos și izbucni în plâns.

Lacrimile ei nu-l înduioșară.

- Așază-te cu fața în jos și cu mâinile la spate.

Ea se supuse.

El puse pistolul la loc în geacă.

- Cred că am văzut o frânghie în pivniță, îi zise lui Stéphanie.

- O aduc eu.

Se întoarse cu o frânghie de atârnat rufe. Dieter îi legă lui Marie mâinile și picioarele.

- O duc la Sainte-Cécile. N-o pot lăsa aici, poate apărea un agent britanic chiar azi. Se uită la ceas. Era ora două. Avea timp să o ducă la castel și să se întoarcă până în ora trei. Va trebui să te duci la criptă de una singură, îi zise lui Stéphanie. Ia mașina mică din garaj. Eu o să fiu în catedrală, deși nu o să mă poți vedea.

O sărută. Ca un soț care pleacă la serviciu, se gândi el, amuzat și melancolic. O luă pe Marie de jos și și-o puse pe umăr.

- Trebuie să mă grăbesc, zise el, și se duse la ușa din spate. Ieși afară, apoi se întoarse.

- Ascunde bicicleta!

- Nu-ți face griji! îi spuse Stéphanie.

O cără pe fata legată fedeleș prin curte și apoi în stradă. Deschise portbagajul mașinii și o trânti înăuntru. Dacă nu i-ar fi zis „curvă" iubitei lui, ar fi pus-o pe bancheta din spate.

Trânti capacul de la portbagaj și se uită în jur. Nu văzu pe nimeni, dar se găsea mai tot timpul câte un curios pe o asemenea stradă, uitându-se prin obloane. Poate că o văzuseră ieri și pe *mademoiselle* Lemas cum era urcată de cineva într-o mașină de culoarea cerului. După ce demara, ar începe să vorbească de bărbatul care pusese o fată în portbagajul unei mașini. Pe timp de pace, ar fi sunat la poliție, dar nimeni din teritoriul ocupat n-ar vorbi cu forțele de ordine decât dacă era absolută nevoie, căci ar fi putut să se amestece și cei de la Gestapo.

Întrebarea care se punea era următoarea: Oare vor afla cei din Rezistență de arestarea lui *mademoiselle* Lemas? Reims

era un oraș, nu un sat. Se făceau zilnic arestări: hoți, criminali, contrabandiști, speculanți, comuniști, evrei. Era foarte posibil ca tot ceea ce se întâmplase pe rue du Bois să nu ajungă la urechile lui Michel Clairet.

Dar nimic nu era sigur.

Dieter se urcă în mașină și porni spre Sainte-Cécile.

CAPITOLUL 19

Echipa trecuse destul de bine prin antrenamentele de dimineață, spre ușurarea lui Flick. Toate învățaseră cum să aterizeze, care era cea mai grea fază a parașutării. La cursul de cartografie nu se descurcaseră prea bine. Ruby nu fusese în viața ei la școală și abia putea citi: o hartă era pentru ea ca o pagină în chineză. Pe Maude o nedumereau punctele cardinale, ca de pildă nord-nord-est, și îi făcea ochi dulci instructorului. În ciuda educației alese de care avusese parte, Denise se dovedi incapabilă să descifreze coordonatele. Flick se gândea îngrijorată că, dacă echipa se despărțea în Franța, ea nu credea că ele aveau să se găsească unele pe altele.

După-amiaza trecură la probe mai dure. Instructorul de tir era căpitanul Jim Cardwell, un tip foarte diferit de Bill Griffiths. Jim era un bărbat plăcut, cu trăsături colțuroase și cu o mustață deasă și neagră. Zâmbea înțelegător atunci când fetelor li se părea prea greu să nimerească un copac la șase pași distanță cu un pistol automat Colt de calibrul 45.

Ruby știa să țină un pistol automat în mână și să tragă cu precizie: Flick bănuia că mai trăsese cu arma. Ruby se simțea și mai bine când Jim o lua de umeri ca să-i arate cum să țină

pușca Lee-Enfield. Îi șopti ceva la ureche, iar ea îi zâmbi cu o sclipire șireată în ochii ei negri. Flick realiză că Ruby stătuse trei luni într-o închisoare pentru femei: nu-i de mirare că-i plăcea atingerea unui bărbat.

Și Jelly se descurca destul de bine cu armele de foc. Dar Diana era de departe cea mai pricepută dintre toate. Folosind pușca, nimeri mijlocul țintei cu fiecare foc, golind încărcătorul de cinci gloanțe în doi timpi și trei mișcări.

– Foarte bine! îi zise Jim surprins. Ai putea să-mi iei locul!

Diana se uită victorioasă spre Flick.

– La unele chestii nu te pricepi așa bine, îi zise ea.

Flick se întreba ce făcuse să merite așa ceva. Se gândea oare la zilele când mergeau la școală, când Flick se descurcase mai bine ca toți? Încă o mai supăra acea rivalitate din copilărie?

Numai Greta o dăduse în bară. Era mai femeie decât toate celelalte. Își punea mâinile la urechi, tresărea la fiecare împușcătură și-și închidea ochii îngrozită când apăsa pe trăgaci. Jim era răbdător cu ea, dându-i căști de protecție ca să înăbușe zgomotul, ținând-o de mână ca s-o învețe cum să apese încet pe trăgaci, dar degeaba.

– Pur și simplu nu sunt făcută pentru așa ceva! zise ea disperată.

– Atunci ce dracu' faci aici? o întrebă Jelly iritată.

– Greta e inginer, interveni repede Flick. O să vă spună unde să puneți explozibilul.

– De ce avem nevoie de o ingineră nemțoaică?

– Sunt englezoaică, le zise Greta. Tatăl meu s-a născut la Liverpool.

– Dacă ăsta-i accent de Liverpool, atunci eu sunt ducesă de Devonshire, pufni Jelly cu scepticism.

– Păstrează-ți agresivitatea pentru cursul următor, o sfătui Flick. Vom exersa lupta corp la corp. Certurile o supărau. Trebuiau să aibă încredere unele în altele.

Se întoarseră în grădina unde le aștepta Bill Griffiths. Pusese pe el o pereche de pantaloni scurți și tenișI în picioare,

făcând acum flotări pe iarbă la bustul gol. Când se ridică, Flick avu impresia că voia să fie admirat pentru fizicul său.

Lui Bill îi plăcea să predea autoapărare dându-i elevului o armă și spunându-i să-l atace. Apoi îi demonstra cum un bărbat neînarmat putea să respingă un agresor. Era o lecție memorabilă și plină de dramatism. Uneori Bill era violent fără motiv, dar, se gândea Flick, agenții trebuiau să se obișnuiască.

Astăzi se aflau pe masa veche de pin o mulțime de arme: un pumnal sinistru despre care pretindea că făcea parte din echipamentul celor de la SS, un pistol automat Walther P38, cum văzuse Flick la ofițerii germani, un baston de polițist, un cablu negru cu galben pentru șocuri electrice, căruia Bill îi spunea lat, și o sticlă de bere cu gâtul spart.

Își puse cămașa pe el pentru a începe antrenamentul.

– Cum să scapi de un bărbat care te amenință cu o armă, începu el. Luă în mână pistolul Walther, apăsă pe siguranță în poziție de tragere și îi dădu pistolul lui Maude. Ea îl îndreptă spre el. Mai devreme sau mai târziu, atacatorul va vrea să vă ducă undeva. Se întoarse și ridică mâinile. Este perfect posibil ca el să fie foarte aproape în spatele vostru, cu pistolul înfipt în ceafa voastră. Se învârti în jur cu Maude în urma lui. Acum, Maude, vreau să apeși pe trăgaci când crezi că vreau să scap.

Începu să pășească un pic mai repede, forțând-o astfel pe Maude să meargă mai iute ca să țină pasul cu el, așa că el se mișca într-o parte și înapoi. O apucă de încheietura dreaptă și o lovi peste mână cu o mișcare bruscă. Ea urlă și scăpă arma.

– Aici poți face o greșeală, zise el pe când Maude își freca încheietura. Să *nu* fugiți acum. Căci nemțălăul o să ia arma de jos și o să vă împuște în spate. Ceea ce trebuie să faceți... Luă din nou Waltherul, îl îndreptă spre Maude și apăsă pe trăgaci. Se auzi o împușcătură.

Maude țipă, la fel și Greta.

– Evident că pistolul ăsta are gloanțe oarbe, zise Bill.

Câteodată Flick își dorea ca Bill să nu fie atât de teatral când făcea o demonstrație.

– Vom pune în practică aceste tehnici peste câteva minute, continuă el. Luă cablul electric și se întoarse spre Greta. Pune-l în jurul gâtului meu. Când îți zic eu, strânge cât de tare poți. Îi dădu cablul. Ofițerul ăla din Gestapo sau trădătorul ăla de jandarm colaboraționist vă poate sugruma cu acest cablu, dar nu vă poate susține greutatea cu el. În regulă, Greta, încearcă să mă sugrumi.

Greta ezită, apoi trase de cablu, care se strânse în jurul gâtului musculos al lui Bill. Își duse picioarele în față și căzu la pământ, pe spate. Gretei îi scăpă cablul din mână.

– Din nefericire, zise Bill, așa ajungeți pe jos, cu inamicul deasupra voastră, o poziție foarte riscantă. Se ridică. Hai să facem din nou. Dar de data asta, înainte să cad la pământ, o să-mi apuc atacatorul de încheietură.

Își reluară pozițiile, iar Greta strânse bine de cablu. Bill o apucă de încheietură, căzu la pământ, trăgând-o în față și în jos. Pe când cădea peste el, acesta îndoi un picior și îi trase un șut puternic în burtă.

Ea se dădu jos de pe el și se ghemui, icnind și vomitând.

– Ce naiba, Bill, a fost prea de tot! spuse supărată Flick.

El părea mulțumit.

– Cei de la Gestapo sunt mai cruzi decât mine, zise el.

Se duse la Greta și o ajută să se ridice.

– Îmi pare rău, îngăimă ea.

– E un nenorocit de nazist, gâfâi Greta.

Flick o ajută pe Greta să intre în casă și să se așeze pe un scaun în bucătărie. Bucătarul, care curăța cartofi pentru prânz, îi oferi ceai, iar Greta acceptă recunoscătoare.

Când Flick se întoarse în grădină, Bill își alesese o nouă victimă, pe Ruby, și îi dăduse bastonul de polițist. Pe fața lui Ruby se citea o umbră de viclenie, iar Flick se gândea: „Aș avea grijă cu ea, dacă aș fi în locul lui Bill".

Flick îl mai văzuse pe Bill demonstrând această tehnică. Atunci când Ruby ridică mâna dreaptă să-i tragă una cu

bastonul, Bill se și pregătea să o apuce de braț, să se întoarcă și să o arunce peste umăr. Avea să aterizeze pe spate cu zgomot.

– Hai, țigăncușo, zise Bill. Pocnește-mă cu bastonul cât vrei tu de tare.

Ruby ridică brațul, iar Bill se duse spre ea, dar lucrurile nu se întâmplară ca de obicei. Când Bill se pregăti să înșface brațul lui Ruby, nu avu ce să apuce. Bastonul căzu la pământ. Ruby se apropie de Bill și îi dădu un șut puternic între picioare. Acesta icni de durere. Îl apucă de cămașă, îl duse înspre ea și îi dădu una în nas. Apoi cu pantoful ei cu șireturi negre îi trase un șut în tibie, iar el căzu la pământ, curgându-i sânge din nas.

– Curva naibii, nu trebuia să faci asta! zbieră el la ea.

– Ăia din Gestapo sunt mai ai dracu' decât mine! i-o întoarse Ruby.

CAPITOLUL 20

Era trei fără un minut când Dieter parcă în fața hotelului Frankfort. O luă grăbit prin piața pietruită până la catedrală, sub privirile împietrite ale îngerilor sculptați de pe contraforturi. Era prea mult să spere că un agent al forțelor aliate avea să apară la locul de întâlnire în prima zi. Pe de altă parte, dacă invazia era iminentă, Aliații vor folosi toți oamenii de încredere.

Văzu Simca Cinq, mașina lui *mademoiselle* Lemas, parcată pe o latură a pieței, ceea ce însemna că Stéphanie era deja acolo. Se simțea ușurat că ajunsese la timp. Dacă nu mergea ceva bine, nu voia ca ea să gestioneze situația de una singură.

Trecu prin marea poartă de la vest în întunericul răcoros. Se uită după Hans Hesse și-l văzu stând în stranele din spate. Dădură din cap, dar nici unul nu scoase o vorbă.

Dieter se simți ca un profanator. Ceea ce avea el de făcut nu trebuia să se petreacă aici. Nu era grozav de credincios mai puțin decât neamțul de rând, se gândi el –, dar nu era cu siguranță ateu. Nu se simțea în largul lui să prindă spioni într-un loc care fusese lăcaș de cult timp de sute de ani.

Puse totul pe seama superstițiilor.

Se duse spre partea de nord a clădirii și merse de-a lungul acesteia, pașii răsunându-i pe pavajul din piatră. Când ajunse la transept, văzu poarta, gardul și scările ce duceau în jos la criptă, care se afla sub altarul înalt. Stéphanie era acolo jos, bănuia el, purtând un pantof negru și unul maro. De aici vedea în ambele direcții: culoarul din nord, de unde venise, și în față, în zona arcadei de la celălalt capăt al clădirii. Îngenunche și începu să se roage.

– O, Doamne, iartă-mă că-i fac să sufere pe prizonieri. Tu știi că încerc să-mi fac cât mai bine datoria. Și iartă-mă că am păcătuit cu Stéphanie. Știu că am greșit, dar Tu ai făcut-o așa de frumoasă că nu pot să rezist tentației. Ai grijă de scumpa mea Waltraud și ajut-o să se ocupe de Rudi și de micuța Mausi și apără-i de bombele aruncate de RAF. Și fii alături de feldmareșalul Rommel atunci când va începe invazia și dă-i putere să-i respingă pe Aliați până în marea de unde au venit. Iartă-mă că îți cer așa de multe într-o rugăciune atât de scurtă, dar Tu știi bine câte am de făcut chiar acum. Amin.

Se uită în jurul său. Nu se ținea nici o slujbă, dar în stranele de pe laturi erau câțiva oameni care se rugau sau doar stăteau într-o liniște pioasă. Câțiva turiști se plimbau prin biserică, vorbind încet despre arhitectura medievală și lungindu-și gâturile ca să se uite la bolta imensă.

Dacă își făcea astăzi apariția vreun agent al Aliaților, Dieter plănuia să stea cu ochii pe el ca să meargă toate lucrurile strună. În fond, el nu trebuia să facă nimic, Stéphanie avea să discute cu el, să schimbe parolele și să-l ducă „acasă", pe rue du Bois.

După aceea, nu prea se gândise la vreun plan. Într-un fel oarecare, agentul avea să-i ducă la ceilalți. La un moment dat, va exista o fisură: va găsi vreun nesăbuit care să fi făcut o listă cu nume și adrese; îi va cădea cumva în mână un transmițător radio; sau va pune mâna pe cineva ca Flick Clairet care, sub tortură, va trăda jumătate din membrii Rezistenței franceze.

Se uită la ceas. Era trei și cinci. Nu credea să mai vină azi cineva. Își ridică privirea. Spre oroarea lui, îl văzu pe Willi Weber.

Ce naiba căuta aici?

Weber era în civil, în costumul lui de tweed verde. Cu el mai era și un gestapovist mai tânăr, care purta o haină în carouri. Amândoi veneau din capătul de est al bisericii, trecuseră de arcadă și se îndreptau spre Dieter, deși nu-l zăriseră. Se opriră la ușa prin care se cobora în criptă.

Dieter înjură în șoaptă. Asta putea să strice totul. Mai că spera să nu apară azi nici un agent britanic.

Uitându-se spre latura de nord, văzu un tânăr cu o valiză mică în mână. Dieter își mișcă ochii: majoritatea oamenilor din biserică erau mai în vârstă. Tânărul purta un costum albastru ponosit, făcut în Franța, dar arăta ca un viking, cu părul său roșu, ochii albaștri și pielea de un roz pal. Părea să fie englez, dar putea fi și neamț. La prima vedere, tânărul putea fi un ofițer în civil care cerceta locul sau chiar intenționa să se roage.

Totuși, felul în care se comporta îl dădea de gol. Se vedea că străbătea cu un scop culoarul, nu se uita la coloane ca un turist, nici nu se așeza în strană ca un credincios. Lui Dieter începu să-i bată inima cu putere. Găsise un agent din prima zi! Iar în valiza din mâna lui era sigur un transmițător radio! Asta însemna că avea și o carte de coduri. Era chiar mai mult decât sperase Dieter.

Dar era acolo și Weber, ca să-i strice socotelile.

Agentul trecu pe lângă Dieter și încetini pasul: evident că era în căutarea intrării în criptă.

Weber îl văzu și el pe om, se uită cu atenție la el, apoi se întoarse cu spatele, prefăcându-se că studiază striurile unei coloane.

Poate că o să iasă totul bine până la urmă, se gândi Dieter. Weber a făcut o tâmpenie că a venit aici, dar poate că nu are altă intenție decât să fie și el de față. Era oare sigur că n-o să fie așa de prost să se bage? Ar putea strica o ocazie unică.

Agentul găsi intrarea în criptă și dispăru pe scări în jos.

Weber se uită la transeptul de nord și făcu un semn din cap. Urmărindu-i privirea, Dieter văzu încă doi gestapoviști la pândă sub balconul în care se afla orga. Era semn rău. Weber n-ar avea nevoie de patru oameni doar ca să țină locul sub supraveghere. Dieter se întrebă dacă avea timp să vorbească cu Weber și să-l convingă să-și ia oamenii de acolo. Dar Weber n-ar fi fost de acord și s-ar fi iscat un scandal, iar apoi...

Dar se părea că nu avea timp. În acea clipă o văzu pe Stéphanie ieșind din criptă, cu agentul după ea.

Când ajunse la ultima treaptă, femeia îl zări pe Weber. Pe față i se citi surpriza. Era nedumerită, pentru că nu se așteptase să-l vadă aici; parcă s-ar fi urcat pe scenă și ar fi nimerit într-o piesă pentru care nu-și învățase rolul. Se împiedică și tânărul o luă de braț ca s-o sprijine. Ca de obicei, își reveni repede în fire și îi mulțumi tânărului cu un zâmbet. Grozavă fată, se gândi Dieter.

Atunci îi apăru în față Weber.

– Nu! îi scăpă lui Dieter, dar nu-l auzi nimeni.

Weber puse mâna pe brațul agentului și îi spuse ceva. Lui Dieter îi stătu inima în loc când își dădu seama că Weber îl aresta pe tânăr. Stéphanie se dădu un pic înapoi de uimire când văzu ce se întâmplă.

Dieter se ridică o luă cu pași repezi spre cei trei. Nu se gândea decât că Weber dorise să-l facă de râs, arestând în locul lui un agent britanic. Era o nebunie, dar în același timp foarte probabil.

Înainte să se apropie Dieter de ei, agentul își trase brațul din mâna lui Weber și o luă la fugă.

Tânărul însoțitor al lui Weber în haina în carouri avu o reacție rapidă. Făcu doi pași mari după agent, se aruncă asupra lui, apucându-i genunchii cu brațele. Acesta se împiedică, dar se smulse din strânsoare așa de repede, că gestapovistul nu reuși să-l rețină. Agentul își recăpătă echilibrul, se îndreptă din șale și o luă din nou la fugă, ținând încă valiza în mână.

Zgomotul de pași în fugă și gâfâielile celor doi bărbați răsunară în catedrala învăluită în tăcere, așa că toți oamenii de acolo își întoarseră privirea spre ei. Agentul alerga spre Dieter. Anchetatorul își dădu seama ce avea să se întâmple și mormăi ceva. A doua pereche de gestapoviști ieși din transeptul de nord. Agentul îi văzu și ghici probabil cine erau, fiindcă o coti la stânga, dar prea târziu. Unul din oameni întinse piciorul și îi puse piedică. Tânărul căzu cât era el de lung, trupul lui vânjos izbindu-se cu zgomot de pardoseala de piatră. Valiza îi zbură din mână. Amândoi gestapoviștii se năpustiră asupra lui. Weber veni și el în fugă, strălucind de satisfacție.

– Rahat! spuse Dieter cu voce tare, uitând unde se afla. Cretinii ăștia au stricat totul.

Poate mai reușea să salveze situația.

Se căută sub haină, își scoase pistolul Walther P38, trase piedica și îl îndreptă spre cei doi gestapoviști care îl țintuiseră pe om la pământ. Zbieră în franceză din toți rărunchii:

– Lăsați-l imediat sau trag!

– Domnule maior, eu... îngăimă Weber.

Dieter trase în aer. Ecoul împușcăturii răsună în întreaga catedrală, acoperind scuzele lui Weber.

– Să n-aud o vorbă! zbieră Dieter în germană.

Weber se uită speriat la el și amuți.

Dieter înfipse țeava pistolului în fața unuia din gestapoviști. Țipă iar în franceză:

– Jos! Jos! Jos de pe el!

Îngroziți, cei doi oameni se ridicară și se dădură în lături.

Dieter se uită la Stéphanie. O strigă pe numele de botez al lui *mademoiselle* Lemas:

– Jeanne! Pleacă! Ieși de aici!

Stéphanie o luă la fugă. Îi ocoli de la distanță pe gestapoviști și o zbughi spre poarta din vest. Agentul se ridică și el în picioare.

– Du-te după ea! Fugi după ea! țipă Dieter la el, făcându-i semn spre femeie.

Tânărul își înșfăcă valiza, sări peste băncile de lemn din locul destinat corului și trecu în fugă prin mijlocul naosului.

Weber și cei trei oameni ai săi păreau dezorientați.

– Cu fața la pământ! le ordonă Dieter.

Îi îndeplinira ordinul fără să crâcnească, iar el se îndepărtă, amenințându-i în continuare cu pistolul. Apoi se întoarse cu spatele și o luă la fugă după Stéphanie și agent.

Pe când ceilalți doi gestapoviști o zbugheau pe poartă, Dieter se opri și i se adresă lui Hans, care stătea în partea din spate a bisericii și părea indiferent la ce se întâmpla.

– Spune-le cretinilor ălora să nu se ia după noi și vezi dacă au priceput, îi zise Dieter într-o suflare. Apoi își puse pistolul în toc și ieși în fugă din biserică.

Motorul mașinii Simca era pornit. Dieter îl împinse pe agent pe bancheta înghesuită din spate și se așeză pe locul de lângă șofer. Stéphanie apăsă pe ambreiaj și mașina părăsi piața în viteză, iute ca săgeata.

În timp ce goneau pe stradă, Dieter se uită pe geamul din spate.

– Nu suntem urmăriți, zise el. Încetinește. Nu vreau să fim opriți de vreun polițist.

– Sunt Elicopterul, spuse agentul în franceză. Ce naiba se întâmplă aici?

Dieter pricepu că „Elicopterul" era numele lui de cod. Își aminti că Gaston îi dăduse numele de cod al lui *mademoiselle* Lemas.

– Ea este Bourgeoise, îi zise, arătând înspre Stéphanie. Iar eu sunt Charenton, adăugă el, gândindu-se dintr-un anumit motiv la pușcăria unde fusese închis marchizul de Sade. De câteva zile, Bourgeoise bănuia că locul de întâlnire din catedrală este supravegheat, așa că m-a rugat să vin cu ea. Eu nu fac parte din celula Bollinger. Informațiile se transmit prin Bourgeoise.

– Da, înțeleg.

– Oricum, știm acum că Gestapoul ne-a întins o cursă și a fost un mare noroc că mi-a cerut s-o însoțesc, așa că am putut s-o ajut.

– Ai fost grozav! zise Elicopterul pe un ton admirativ. Doamne, ce frică mi-a fost, am crezut că am sfeclit-o din prima zi.

„Așa ai și făcut", își spuse Dieter.

Lui Dieter i se părea că situația era salvată. Elicopterul credea acum cu tărie că Dieter era un membru al Rezistenței. Franceza Elicopterului era perfectă, însă nu îndeajuns de bună ca să sesizeze umbra de accent străin a lui Dieter. Oare exista ceva care să-i fi putut trezi bănuieli, chiar mai târziu, când se va gândi la întreaga situație? Dieter se ridicase în picioare și spusese „Nu!" chiar la începutul incidentului, dar un „nu" răspicat nu însemna prea mult și nici măcar nu credea să-l fi auzit cineva. Willi Weber îi spusese lui Dieter „domnule maior" în germană, iar Dieter trăsese cu pistolul ca să nu se mai comită nici o indiscreție. Auzise oare Elicopterul aceste două cuvinte, știa oare ce însemnau și, dacă și le va aminti mai târziu, avea să reflecteze asupra lor? Nu, hotărî Dieter. În caz că Elicopterul înțelesese cuvintele, putea presupune că Weber se adresase unuia din gestapoviști: toți erau în civil, așa că puteau avea orice grad.

Elicopterul o să aibă deplină încredere în Dieter, pentru că era convins că Dieter îl scăpase din ghearele Gestapoului.

Pe alții nu credea că-i va putea păcăli așa ușor. De existența unui nou membru al Rezistenței, cu numele de cod Charenton și recrutat de *mademoiselle* Lemas, vor afla desigur și cei din Londra și șeful celulei Bollinger, Michel Clairet. Și vor pune întrebări și se vor face verificări. Dieter avea să le facă față la timpul potrivit. Nu se putea anticipa chiar totul.

Dieter se bucură pe moment de victoria repurtată. Era cu un pas mai aproape de ținta lui de a slăbi forța Rezistenței din nordul Franței. Reușise, în ciuda prostiei Gestapoului. Și fusese înălțător.

Problema pe care o avea acum în față era cum să profite la maximum de încrederea Elicopterului. Agentul trebuia să-și continue treaba, fără să-și dea seama de implicarea lui Dieter.

Așa îl putea duce la mai mulți agenți, poate chiar la zeci. Dar era greu să-l tragă pe sfoară atât de mult timp.

Ajunseră pe rue du Bois, iar Stéphanie băgă mașina în garajul lui *mademoiselle* Lemas. Intrară în casă pe ușa din spate și se așezară în bucătărie. Stéphanie se duse să ia sticla de scotch din pivniță și turnă în pahare.

Dieter ardea de nerăbdare să-și confirme bănuiala că Elicopterul avea un transmițător radio.

– Ai face bine să trimiți chiar acum un mesaj la Londra, îl îndemnă.

– Trebuie să transmit la opt seara și să primesc mesaje la unsprezece noaptea.

– Dar trebuie, își făcu Dieter socoteala în minte, să le spui cât mai repede că întâlnirea de la catedrală a fost compromisă. Nu vrem să ne mai trimită aici și alți oameni. Poate că până diseară va fi deja cineva pe drum.

– O, Doamne, cred că ai dreptate. Am să folosesc frecvența pentru situații de urgență.

– Poți să-ți instalezi transmițătorul chiar aici în bucătărie.

Elicopterul puse pe masă valiza grea și o deschise.

Dieter scoase un oftat de satisfacție. Reușise.

În interior, valiza era împărțită în patru compartimente: două laterale, iar în mijloc avea unul în față și altul în spate. Dieter văzu imediat că în compartimentul din mijloc-spate era transmițătorul, cu cheia Morse în colțul de jos din dreapta, iar în compartimentul din mijloc, în față, se afla receptorul, cu o mufă pentru conectarea căștilor. În compartimentul din dreapta era alimentatorul. Destinația compartimentului din stânga îi deveni clară când agentul scoase capacul și îi apărură în fața ochilor o serie de accesorii și piese de rezervă: prelungitor, adaptori, antenă exterioară, cabluri de conectare, un set de căști, lămpi de rezervă, siguranțe și o șurubelniță.

Era un set complet, se gândi Dieter cu admirație; părea un lucru făcut de germani, nu de englezii cei superficiali.

Deja știa timpii de emisie și recepție ai Elicopterului. Acum trebuia să afle ce frecvențe folosea și mai ales codul.

Elicopterul băgă în priză un ștecăr.

– Credeam că merge pe baterii, remarcă Dieter.

– Pe baterii sau la curent alternativ. Cred că atunci când vor să localizeze o transmisie radio clandestină, celor de la Gestapo le place cel mai mult să taie curentul în oraș, stradă cu stradă, până reușesc să întrerupă transmisia.

Dieter dădu din cap afirmativ.

– Ei bine, dacă nu mai ai curent în casă, cu setul ăsta nu trebuie decât să inversezi ștecărul ca să treci pe baterii.

– Grozav! Dieter avea să le spună și celor de la Gestapo, în caz că nu știau deja.

Elicopterul băgă ștecărul într-o priză, apoi luă antena exterioară și o rugă pe Stéphanie s-o întindă peste un dulap înalt. Dieter se uită prin sertarele de la bucătărie și găsi un creion și un carnețel în care își scria *mademoiselle* Lemas listele de cumpărături.

– Poți să-ți codifici pe ăsta mesajul, îi spuse Dieter binevoitor.

– Mai întâi să mă gândesc ce să scriu. Elicopterul se scărpină în cap, apoi începu să scrie în engleză:

AJUNS CU BINE STOP CRIPTA
LOC DE ÎNTÂLNIRE NESIGUR STOP
PRINS DE GESTAPO DAR SCĂPAT TERMINAT

– Cred că e de-ajuns pentru moment, zise Elicopterul.

– Ar trebui să stabilim alt loc de întâlnire pentru cei ce vor mai veni. Să spunem Café de la Gare, lângă gară.

Elicopterul își notă.

Luă din valiză o batistă de mătase pe care era imprimat un tabel complicat, cu perechi de litere. Mai scoase și un carnețel cu vreo zece file, pe care erau tipărite cuvinte fără sens din

cinci litere. Dieter recunoscu sistemul de încriptare. Era imposibil de spart - dacă nu aveai codul.

Peste cuvintele din mesaj, Elicopterul scrise primul grup de cinci litere din carnețel; apoi începu să aleagă de pe batista de mătase semnele corespunzătoare literelor pe care le scrisese. Peste cele cinci litere ale primului cuvânt, „AJUNS", scrisese primul grup din carnețel, adică „BGKRU". Prima literă, „B", îi arăta ce coloană să aleagă din tabelul de pe batista de mătase. În capul coloanei „B" erau literele „Ae". Acest lucru îi indica să înlocuiască A-ul din „AJUNS" cu litera „e".

Codul nu putea fi spart prin metodele obișnuite, pentru că următorul A nu avea să fie redat prin litera „e", ci prin alta. De fapt, orice literă putea reprezenta orice altă literă, și singurul fel în care se putea decripta mesajul era să folosești carnețelul cu grupurile de cinci litere. Chiar dacă spărgătorii de coduri puneau mâna pe un astfel de mesaj încifrat și pe originalul scris în limba respectivă, nu puteau folosi acel cod pentru a citi un alt mesaj, deoarece următorul mesaj avea să fie încriptat cu ajutorul unei alte file din carnețel - de aceea se și numea cod cu cheie de unică folosință. Fiecare filă era utilizată doar o dată, apoi i se dădea foc.

După ce își codifică mesajul, Elicopterul apăsă pe comutator și învârti de butonul pe care scria în engleză „Crystal Selector"[1]. Uitându-se cu atenție, Dieter observă că pe cadran erau făcute trei semne cu un creion cerat galben. Elicopterul nu se baza doar pe memorie și își marcase poziția de transmitere. Cristalul pe care îl folosea era rezervat urgențelor. Din celelalte două, unul era pentru transmisie, iar altul pentru recepție.

În cele din urmă, intră pe emisie, iar Dieter văzu că și regulatorul de frecvență era marcat cu creionul galben.

Înainte să trimită mesajul, verifică stația de recepție transmițând următorul mesaj:

HLGP DXDX QTC1 QRK? K

[1] Selector de cristale

Dieter se încruntă, încercând să înțeleagă. Primul grup de litere trebuia să fie indicativul de apel „Elicopterul". Următorul, „DXDX", era un mister. Cifra „1" de la sfârșitul grupului „QTC1" sugera că acesta însemna ceva de genul: „Am de transmis un mesaj". Credea că semnul întrebării de la sfârșitul lui „QRK?" putea să reprezinte întrebarea dacă mesajul este recepționat tare și clar. „K" însemna „stop", atâta știa și el. Mai rămânea de descifrat misteriosul grup „DXDX".

Făcu o încercare:

– Nu uita parola de identificare, îi zise Elicopterului.

– N-am uitat-o.

Asta trebuie să fie „DXDX", trase Dieter concluzia.

Elicopterul intră pe „recepție" și auziră cu toții răspunsul în alfabetul Morse:

HLCP QRK QRV K

Încă o dată, primul grup de litere era indicativul de apel al Elicopterului. Al doilea, „QRK", apăruse și în primul mesaj. Fără semnul întrebării la sfârșit, probabil că însemna „Te aud tare și clar". Dieter nu era sigur în privința grupului „QRV", dar credea că trebuie să însemne „Dă-i drumul".

Elicopterul își bătea mesajul în Morse, iar Dieter îl privea cu inima tresăltându-i de bucurie. Acesta era visul oricărui vânător de spioni: să aibă în mâinile lui un spion, iar acesta să nici nu știe că a fost prins.

După ce transmise mesajul, Elicopterul închise repede radioul. Întrucât Gestapoul avea echipamente de radiolocație ca să-i depisteze pe spioni, era periculos să folosești un aparat mai mult de câteva minute.

În Anglia, mesajul urma să fie transcris, decriptat și transmis șefului direct al Elicopterului, care putea să se consulte și cu alții înainte să răspundă; toate acestea puteau dura și câteva ore, așa că Elicopterul avea să aștepte ora stabilită până să primească un răspuns.

Dieter voia acum să-l ia de la transmițătorul radio și, ceea ce era și mai important, de la materialele de codificare.

– Cred că vrei să-i contactezi acum pe cei din celula Bollinger, îi zise.

– Sigur că da, cei din Londra vor să știe ce-a mai rămas din ea.

– Te vom pune în contact cu Monet, șeful lor pe numele de cod. Se uită la ceasul său de mână și intră pentru o clipă într-o panică teribilă: era un ceas standard de ofițer al armatei germane și, dacă Elicopterul îl recunoștea, tot jocul avea să se termine. Încercând să-și stăpânească tremurul din voce, Dieter spuse: Avem timp, te duc la el acasă cu mașina.

– E așa departe? întrebă Elicopterul cu nerăbdare în glas.

– În centrul orașului.

Monet, al cărui nume adevărat era Michel Clairet, nu avea să fie acasă. Nu mai stătea acolo; Dieter verificase. Vecinii spuneau că habar n-au unde era acum. Pe Dieter nu-l mira deloc. Monet bănuise că numele și adresa lui vor fi divulgate de unul dintre tovarășii lui care erau interogați, așa că se ascundea în altă parte.

Elicopterul începu să închidă transmițătorul.

– Nu trebuie să încarci din când în când bateria? îl întrebă Dieter.

– Ba da – de fapt, ni se spune s-o încărcăm de câte ori se ivește ocazia, ca să fie mereu încărcată.

– De ce nu o lași și acum la încărcat? O luăm mai târziu, când ne întoarcem, și până atunci se va încărca așa cum trebuie. Dacă vine cineva între timp, Bourgeoise are s-o ascundă cât ai clipi.

– Bună idee!

– Atunci, să mergem! Dieter îl duse la garaj și scoase mașina Simca Cinq. Apoi îi spuse: Așteaptă-mă aici o clipă, am ceva să-i spun lui Bourgeoise.

Se întoarse în casă. Stéphanie era în bucătărie, uitându-se lung la transmițătorul radio de pe masă. Dieter luă din compartimentul cu accesorii carnețelul cu coduri și batista de mătase.

– Cât crezi că-ți ia să copiezi toate astea? o întrebă el.

– Toate șirurile astea aiurea de litere? zise ea strâmbând din nas. Cel puțin o oră.

– Fă-o cât de repede poți și ai grijă să nu faci nici o greșeală. Am să-l țin departe de casă o oră și jumătate.

Se întoarse la mașină și îl duse pe Elicopter în centru.

Casa lui Michel Clairet era mică, dar elegantă, și se afla lângă catedrală. Elicopterul se duse la intrare, iar Dieter îl așteptă în mașină. După câteva minute, agentul se întoarse și spuse:

– Nu răspunde nimeni.

– Poți să încerci și mâine-dimineață, îi sugeră Dieter. Acum, hai să mergem la un bar; știu eu unul unde se adună cei din Rezistență. Bineînțeles că nu știa nici un astfel de local. Hai să ne ducem acolo și să vedem dacă recunosc pe cineva.

Parcă mașina lângă gară și intră într-un bar la întâmplare. Cei doi se așezară la o masă și băură bere apoasă timp de o oră, apoi se întoarseră în rue du Bois.

Când intrară în bucătărie, Stéphanie îi făcu lui Dieter un semn din cap. El înțelese că femeia terminase de copiat carnețelul.

– Acum, îi zise Dieter Elicopterului, poate ai vrea să faci o baie, doar ți-ai petrecut toată noaptea afară. Ar trebui neapărat să te și razi. Hai să te duc în camera ta cât timp îți umple Stéphanie cada.

– Ce amabil ești!

Dieter îl instală într-o cameră din pod, cea mai departe de baie. De îndată ce îl auzi pe om bălăcindu-se în cadă, se duse în cameră îi începu să-i caute prin haine. Elicopterul avea un schimb de lenjerie de corp și o pereche de șosete, toate cu etichete de la magazine din Franța. În buzunarele hainei erau țigări și chibrituri, o batistă cu o etichetă franțuzească și un

portmoneu. Acolo avea o mulțime de bani – jumătate de milion de franci, suficient ca să cumperi o mașină de lux, dacă ar fi existat mașini noi de vânzare. Actele lui păreau autentice, deși erau cu siguranță false.

Mai era acolo și o fotografie. Dieter se uită mirat la ea. Era a lui Flick Clairet, chiar femeia pe care o văzuse în piața din Sainte-Cécile. Faptul că o găsise era un mare noroc pentru Dieter – și o nenorocire pentru ea.

Femeia purta un costum de baie care îi dezvăluia picioarele musculoase și brațele bronzate. Pe sub costum, i se vedeau sânii fermi, talia fină și coapsele minunat rotunjite. Pe gât avea broboane, de apă sau de sudoare, și se uita la aparat zâmbind ușor. În spatele ei și mai puțin vizibili, erau doi tineri în chiloți de baie, care plonjau în râu. Poza fusese cu siguranță făcută la o partidă nevinovată de înot. Dar seminuditatea ei, umezeala de pe gât și zâmbetul vag, toate făceau poza să aibă o anumită încărcătură sexuală. De n-ar fi fost cei doi băieți din fundal, parcă o și vedeai scoțându-și costumul de baie și arătându-și goliciunea omului din spatele aparatului de fotografiat. Zâmbea ca o femeie care vrea să facă dragoste cu iubitul ei, se gândi Dieter. Își dădea foarte bine seama de ce putea un tânăr să păstreze cu sfințenie o astfel de poză.

Agenților le era interzis să aibă fotografii asupra lor atunci când intrau pe teritoriul inamic – din motive foarte întemeiate. Pasiunea Elicopterului pentru Flick Clairet putea să o distrugă atât pe ea, cât și o bună parte din Rezistența franceză.

Dieter își puse poza în buzunar și ieși din cameră. Una peste alta, făcuse treabă bună în acea zi.

CAPITOLUL 21

Paul Chancellor își petrecu aproape toată ziua luptându-se cu birocrația din armată – convingând, amenințând, rugând, lingușind și folosind ca ultim argument numele lui Monty – și, în cele din urmă, reuși să obțină un avion pentru antrenamentul cu parașuta de a doua zi.

Când luă trenul înapoi spre Hampshire, își dădu seama că ardea de nerăbdare s-o vadă pe Flick. O plăcea foarte mult. Era deșteaptă, dură și nu-și putea lua ochii de la ea. Cât își dorea să nu fi fost măritată!

În tren citi știrile din ziar despre război. Lunga tăcere de pe Frontul de Est fusese curmată ieri de un puternic atac german asupra României. Nemții aveau un curaj grozav. Se retrăgeau de peste tot, dar nu se dădeau bătuți și continuau să riposteze.

Trenul avea întârziere, așa că nu ajunse la cina de la ora șase de la școala de bune maniere. După cină, se mai făceau și alte cursuri; apoi, de la nouă, „elevii" aveau liber cam o oră, înainte de a merge la culcare. Paul le găsi pe majoritatea femeilor din echipă în salon, unde se aflau o bibliotecă, un dulap plin cu jocuri, un radio și o masă de biliard de două ori mai

mică decât una obișnuită. Se așeză pe canapea lângă Flick și o întrebă în șoaptă:

– Cum a mers azi?

– Mai bine decât am fi putut să sperăm, zise ea. Dar totul trebuie învățat într-un timp-record. Nu știu cât își vor mai aminti când vor fi în teatrul de operațiuni.

– Cred că orice e mai bine decât nimic.

Percy Thwaite și Jelly jucau poker pe mărunțiș. Jelly era într-adevăr o figură, se gândi Paul. Cum putea oare o spărgătoare de seifuri profesionistă să se poarte ca o adevărată lady englezoaică?

– Cum s-a comportat Jelly? o întrebă el pe Flick.

– Destul de bine. I-a fost mai greu decât altora la exercițiile fizice, dar a strâns din dinți și s-a străduit, și până la urmă a făcut tot ce trebuia, ca și celelalte fete mai tinere.

Flick tăcu și se încruntă.

– Ce e? o întrebă Paul.

– Avem o problemă: ostilitatea ei față de Greta.

– Nici nu-i de mirare că o englezoaică îi urăște pe nemți.

– Dar, în cazul de față, e absurd – Greta a suferit mult mai mult din cauza naziștilor decât Jelly.

– Dar ea nu știe asta.

– În schimb, știe că Greta e gata să lupte împotriva naziștilor.

– Oamenii nu sunt raționali în asemenea situații.

– Câtă dreptate ai!

Greta vorbea cu Denise. Sau, mai degrabă, se gândi Paul, Denise vorbea și Greta asculta. „Fratele meu vitreg, Lordul Foules, piloteză bombardiere", o auzi zicând cu accentul ei aristocratic un pic afectat. „S-a antrenat în misiuni de sprijin aerian pentru trupele care vor invada Franța."

Paul se încruntă.

– Ai auzit-o? o întrebă pe Flick.

– Da. Sau are o imaginație bogată sau comite o indiscreție periculoasă.

Paul o studie pe Denise cu privirea. Era o femeie slabă, care arăta de parcă tocmai o insultase cineva. Nu credea că spune minciuni.

– Nu pare să aibă așa o imaginație, afirmă el.

– De acord. Cred că divulgă secrete importante.

– Mai bine s-o supunem mâine la un test.

– Perfect.

Paul voia să rămână singur cu Flick, ca să poată vorbi în voie.

– Hai să facem o plimbare prin grădină, îi sugeră el.

Ieșiră afară. Era cald și avea să se întunece într-o oră. Casa avea o grădină mare, de câțiva acri de pajiște, pe care se înălțau ici și colo copaci. Maude și Diana stăteau pe o bancă, aflată sub un fag roșu. La început, Maude îi făcuse avansuri lui Paul, dar bărbatul nu o încurajase, iar ea părea să fi renunțat. Acum îi sorbea Dianei vorbele din gură, uitându-se la ea aproape cu adorație.

– Mă întreb ce i-o fi spunând Diana, zise Paul. Se pare că a vrăjit-o pe Maude.

– Lui Maude îi place să-i povestească despre locurile pe unde a fost, afirmă Flick. Defilări de modă, baluri, transatlantice, toate o fascinează.

Paul își aminti cât îl uimise Maude cu întrebarea dacă misiunea avea să fie la Paris.

– Poate că dorea s-o duc în America, remarcă Paul.

– Am observat că-ți făcea ochi dulci, zise Flick. E drăguță.

– Nu e genul meu.

– De ce?

– Sincer? Nu e destul de deșteaptă.

– Bun, spuse Flick. Mă bucur.

– De ce? o întrebă el ridicând dintr-o sprânceană.

– Altfel, mi-aș fi făcut o părere mai proastă despre tine.

Paul se gândi că remarca era un pic condescendentă.

– Mă bucur că mă aprobi.

– Nu fi ironic, îl mustră ea. Îți făceam un compliment.

El surâse. Tot o plăcea, chiar și când era arogantă.

– Atunci, am să mă retrag cât timp am un avantaj asupra ta.

Flick și Paul trecură pe lângă cele două femei și o auziră pe Diana zicând: „Așa a spus contesa: «Ia-ți ghearele astea vopsite de pe bărbatul meu!», și i-a turnat un pahar de șampanie lui Jennifer în cap, iar Jennifer a tras-o de păr pe contesă – dar i-a rămas în mână, pentru că era o perucă!" Maude râse. „Ce mult mi-ar fi plăcut să fiu acolo!"

– Se pare că toate se împrietenesc, îi spuse Paul lui Flick.

– Mă bucur, vreau să lucreze în echipă.

Grădina dădea în pădure, așa că începură amândoi să se plimbe prin zona împădurită. Lumina pătrundea cu greu prin bolta făcută de crengile copacilor.

– De ce se numește oare Pădurea tânără? întrebă Paul. Pare destul de bătrână.

– Tot te mai aștepți ca denumirile englezești să aibă vreo logică?

– Nu cred că mai are rost, zise el și râse.

Se plimbară o vreme în tăcere. Paul era într-o dispoziție sentimentală. Dorea s-o sărute, dar ea avea o verighetă pe deget.

– Când aveam patru ani, l-am văzut pe rege, spuse Flick.

– Pe actualul rege?

– Nu, pe tatăl lui, George al V-lea. A venit la Somersholm. Sigur că nu eram lăsată să-i stau în drum, dar duminică dimineață, regele se plimba prin grădina de lângă bucătărie și așa ne-am întâlnit. El mi-a spus: „Bună dimineața, fetițo, te-ai pregătit să mergi la biserică?" Era un om scund, dar avea o voce tunătoare.

– Și tu ce i-ai spus?

– L-am întrebat cine este și mi-a răspuns: „Sunt regele". Iar apoi, după cum povestesc cei din familia mea, eu i-aș fi spus: „Nu puteți fi regele, nu sunteți destul de înalt". Din fericire, el a râs.

– Nici când erai mică nu respectai autoritățile.

– Așa se pare.

Paul auzi un geamăt stins. Încruntându-se, își întoarse privirea în direcția sunetului și o văzu pe Ruby Romain cu Jim Cardwell, instructorul de tir. Ruby se sprijinea de un copac, iar Jim o ținea în brațe. Se sărutau cu pasiune și Ruby scoase iar un geamăt de plăcere.

Mai făceau și altceva în afară că se îmbrățișau, își dădu Paul seama și se simți atât jenat, cât și excitat. Mâinile lui Jim își făceau de lucru sub bluza lui Ruby. Fusta i se ridicase până în talie. Paul îi vedea piciorul bronzat și peticul de păr negru și des de mai sus. Celălalt picior, ridicat și îndoit din genunchi, și-l pusese pe șoldul lui Jim. Din felul în care se mișcau, oricine și-ar fi dat seama ce făceau.

Paul îi aruncă o privire lui Flick. Și ea îi văzuse. Se uită fix la ei pentru o clipă, pe față citindu-i-se surpriza, dar și altceva. Apoi se întoarse repede cu spatele. Paul se luă imediat după ea, pe drumul pe care veniseră, încercând să nu facă nici un zgomot.

Când se îndepărtară suficient, Paul spuse:

– Îmi pare foarte rău că ai văzut așa ceva.

– Nu e vina ta.

– Tot îmi pare rău că te-am dus pe drumul ăsta.

– Nu face nimic. Dar n-am mai văzut pe nimeni... făcând așa ceva. Mi s-a părut frumos.

– Frumos? El nu ar fi folosit acest cuvânt. Să știi că mă uimești mereu.

– De-abia acum ai observat?

– Nu fi ironică, îți făceam un compliment, zise el, repetând cuvintele lui Flick.

– Atunci, am să mă retrag cât timp am un avantaj asupra ta, spuse ea râzând.

Ieșiră din pădure. Se întuneca repede, iar în casă se trăseseră deja draperiile de camuflaj. Maude și Diana plecaseră de sub fagul roșu.

– Hai să stăm aici o clipă, îi propuse Paul. Nu se grăbea deloc să intre în casă.

Flick se așeză pe bancă fără să spună nimic.

Paul stătea într-o rână, uitându-se la ea. Flick se lăsă privită fără să scoată o vorbă, pierdută în gânduri. El îi luă mâna și o mângâie. Ea se uita la Paul cu o expresie indescifrabilă pe față, dar nu-și retrase mâna.

– Știu că nu ar trebui, dar simt nevoia să te sărut, zise el.

Flick nu-i răspunse, ci continuă să se uite la el cu o expresie enigmatică pe față, pe jumătate amuzată, pe jumătate tristă. El luă tăcerea drept aprobare și o sărută.

Gura îi era moale și umedă. El închise ochii pentru a gusta din plin senzația. Spre uimirea lui, buzele ei se deschiseră și îi simți vârful limbii atingându-l. Își deschise și el gura.

O luă în brațe și o trase spre el, dar ea se smulse din îmbrățișare și se ridică în picioare.

– Ajunge, spuse ea, și o luă spre casă.

El se uita la ea cum se îndepărta în lumina din ce în ce mai slabă. I se păru deodată că nu dorea nimic mai mult în viață decât trupul ei micuț și gingaș.

Veni după ea în casă. În salon, Diana stătea singură și fuma gânditoare. Dintr-un impuls, Paul se așeză lângă ea și îi zise:

– O cunoști pe Flick de când era mică.

– E fermecătoare, nu-i așa? îi răspunse ea, zâmbind cu multă căldură, ceea ce era surprinzător din partea ei.

Paul nu voia să-i spună prea multe despre ce era în sufletul lui, așa că rosti doar aceste cuvinte:

– O plac foarte mult și aș vrea să aflu mai multe despre ea.

– Întotdeauna a fost dornică de aventură, îi spuse Diana. Îi plăcea la nebunie că mergeam în Franța în februarie și stăteam acolo mai mult timp. De obicei, petreceam o zi la Paris, apoi luam Trenul Albastru ca să ajungem la Nisa. Într-o iarnă, tata ne-a dus în Maroc. Cred că a fost cea mai frumoasă perioadă din viața lui Flick. A învățat câteva cuvinte în arabă și stătea de vorbă cu negustorii din piețe. Obișnuiam să citim memoriile acelor doamne din epoca victoriană care au avut curajul să călătorească în Orientul Mijlociu îmbrăcate în haine bărbătești.

– Se înțelegea bine cu tatăl tău?

– Mai bine ca mine.

– Cum e soțul ei?

– Toți bărbații din viața lui Flick au avut ceva exotic. La Oxford, prietenul ei cel mai bun era un nepalez, Rajendra, ceea ce le-a intrigat pe fetele din dormitorul comun de la St Hilda, dar nu cred că a fost ceva serios între ei. Un băiat pe nume Charlie Standish era îndrăgostit de ea până peste urechi, dar ea zicea că o plictisește de moarte. S-a îndrăgostit de Michel pentru că era fermecător, deștept și francez, astea-s lucrurile care îi plac.

– Tot ce e exotic, repetă Paul.

– Nu-ți face griji, din punctul ăsta de vedere, corespunzi. Ești american, ai doar o ureche și jumătate și o minte brici. Ai șanse.

Paul se ridică în picioare. Conversația începuse să ia o turnură prea intimă.

– O iau ca pe un compliment, zise el zâmbind. Noapte bună!

Când urcă scările, trecu pe lângă camera lui Flick. Se vedea lumină sub ușă.

Își puse pijamaua și se băgă în pat, dar somnul nu-i venea. Era prea tulburat și fericit ca să doarmă. Retrăi în minte sărutul de mai multe ori. Ar fi vrut ca el și Flick să fie ca Ruby și Jim și să-și de frâu liber dorințelor, fără să se rușineze. „Și de ce nu? se gândi el. De ce nu, pentru Dumnezeu?"

În casă era liniște.

La câteva minute după miezul nopții, Paul se sculă din pat. O luă pe coridor până la camera lui Flick. Bătu încet la ușă și intră.

– Bună, zise el încetișor. Eu sunt.

– Da, știu.

Era întinsă pe spate în patul de o singură persoană, cu capul sprijinit pe două perne. Draperiile erau date în lături și lumina lunii intra pe fereastra cea mică. Îi văzu destul de clar

linia dreaptă a nasului și bărbia dăltuită, care nu-i plăcuseră la început. Acum i se păreau minunate. Îngenunche lângă pat.

– Răspunsul e nu.

Îi luă mâna și o sărută în palmă.

– Te rog, șopti Paul.

Se aplecă peste ea s-o sărute, dar ea își întoarse capul.

– Doar un sărut? întrebă el.

– Dacă te sărut, sunt pierdută.

Asta îi plăcu. Îi spunea că și ea simțea același lucru ca și el. O sărută pe păr, apoi pe frunte și pe obraz, dar ea își tot întorcea fața. O sărută pe umăr prin bumbacul cămășii de noapte, apoi o atinse cu buzele pe sâni.

– Și tu vrei, spuse el.

– Afară! îi ordonă ea.

– Nu spune așa ceva.

Flick se întoarse spre el. Paul își înclină capul s-o sărute, dar ea îi puse un deget pe buze ca să-l facă să tacă.

– Hai, du-te, îi zise. Vorbesc serios.

El se uită la chipul ei frumos, luminat de razele lunii. Avea o expresie de hotărâre pe față. Deși abia că o cunoștea, își dădu seama că nu putea trece peste voința ei. Se ridică fără tragere de inimă. Mai încercă o dată:

– Uite, hai...

– Nu mai spune nimic. Pleacă.

Paul se întoarse și părăsi camera.

A CINCEA ZI

Joi, 1 iunie 1944

CAPITOLUL 22

Dieter dormi câteva ore la hotelul Frankfort și se trezi la ora două dimineața. Era singur: Stéphanie plecase la casa din rue du Bois cu agentul britanic Elicopterul. La un moment dat, în această dimineață, Elicopterul se va duce să-l caute pe șeful celulei Bollinger, iar Dieter trebuia să-l urmărească. Știa că Elicopterul avea să înceapă de la casa lui Michel Clairet, așa că hotărâse să pună o echipă de supraveghere acolo, la prima oră.

Dimineața devreme, își conduse mașina cea mare până la Sainte-Cécile, luând curbă după curbă printre viile scăldate în lumina lunii, și parcă în fața castelului. Mai întâi se duse în laboratorul foto de la subsol. Nu era nimeni în camera obscură, doar pozele puse la uscat ca niște rufe. Ceruse două copii după fotografia făcută de Elicopter lui Felicity Clairet. Le scoase de pe frânghie și o examină pe una din ele, amintindu-și cum alergase sub ploaia de gloanțe ca să-și salveze soțul. Încercă să întrezărească ceva din curajul ei neclintit pe acel chip de fetiță drăguță în costum de baie, dar nu văzu nimic. Mai mult ca sigur că îi venise în timpul războiului.

Vârî în buzunar negativul și luă fotografia originală, care va trebui să-i fie dată înapoi pe ascuns Elicopterului. Găsi un plic și o coală de hârtie obișnuită, se gândi puțin, apoi scrise:

Draga mea,

Cât se bărbierește Elicopterul, te rog pune-i asta în buzunarul de la haină, ca să pară că i-ar fi căzut din portofel. Mulțumesc mult.

D.

Puse foaia și poza într-un plic, îl sigilă și scrise „Mlle Lemas" pe față. Îl va duce mai încolo.

Trecu pe lângă celule și se uită prin vizor la Marie, fata care venise ieri pe neașteptate la casa din rue du Bois, cu mâncare pentru „oaspeții" lui *mademoiselle* Lemas. Stătea întinsă pe un cearșaf pătat de sânge, uitându-se îngrozită la perete cu ochii larg deschiși și scoțând un geamăt constant ce abia se auzea, de parcă era o mașinărie stricată, dar care funcționa încă.

Dieter o interogase pe Marie ieri-seară. Nu aflase nimic folositor de la ea. Pretinsese că nu știa pe nimeni din Rezistență, ci doar pe *mademoiselle* Lemas. Dieter aproape că o crezuse, dar îl lăsase pe sergentul Becker să o tortureze pentru orice eventualitate. Totuși, ea nu-și schimbase povestea, iar acum el era convins că dispariția ei nu avea să-i alarmeze într-atât pe cei din Rezistență ca să se ducă la impostoarea din rue du Bois.

Se simți deprimat când văzu acel trup zdrobit. Și-o aminti cum venea ieri pe alee cu bicicleta, sănătoasă tun. Fusese o fată fericită, deși prostuță. Făcuse o greșeală minoră, iar acum viața ei se sfârșea într-un mod cumplit. Bineînțeles că își merita soarta: îi ajutase pe teroriști. Dar tot îi era greu să se uite la ea fără să se îngrozească.

Și-o scoase din minte și urcă scările. La parter, telefoniștii din tura de noapte stăteau la pupitrele lor. La următorul etaj se aflau birourile celor de la Gestapo, în locul dormitoarelor somptuoase de altădată.

Dieter nu-l mai văzuse pe Weber de la eșecul pe care îl suferise acesta la catedrală și presupuse că tipul își lingea rănile pe undeva. Totuși, vorbise cu adjunctul lui Weber și îi ceruse să-i trimită aici, la trei dimineața, patru gestapoviști în civil,

pentru o acțiune de supraveghere de o zi. Dieter îi ordonase și locotenentului Hesse să se prezinte aici. Acum trase draperia de camuflaj și se uită pe fereastră. Parcarea era scăldată în lumina lunii și-l văzu pe Hans traversând curtea, dar pe nimeni altcineva.

Se duse în biroul lui Weber și fu surprins să-l găsească acolo singur, la birou, prefăcându-se că lucrează la niște documente la lumina unei lămpi cu abajur verde.

– Unde sunt oamenii pe care i-am cerut? îl întrebă tăios Dieter.

Weber se ridică în picioare.

– Ieri m-ai amenințat cu arma, zise el. Cum dracu' de amenințî tu un ofițer?

Dieter nu se așteptase la o asemenea reacție. Weber era furios din cauza acelei acțiuni în care se făcuse de rahat. Era oare posibil să nu fi înțeles ce gafă de proporții făcuse?

– A fost vina ta, idiotule, îi zise Dieter exasperat. Nu voiam să fie arestat agentul ăla.

– Poți fi trimis în fața Curții Marțiale pentru ce-ai făcut.

Dieter era cât pe ce să îl ia peste picior, dar se stăpâni. Își dădu seama că era adevărat. Făcuse tot ce era necesar ca să salveze situația, dar nu era un lucru imposibil, având în vedere birocrația din cel de-al Treilea Reich, ca un ofițer să fie arestat pentru că avusese inițiativă. I se strânse inima și trebuia să pară sigur pe el.

– Hai, raportează-mă. Cred că-mi pot justifica faptele în fața unui tribunal!

– Dar ai tras!

– Bănuiesc că nu prea ai mai văzut așa ceva în cariera ta militară, i-o întoarse Dieter, neputându-se abține.

Weber roși. Nu văzuse niciodată așa ceva.

– Armele trebuie folosite împotriva inamicului, nu a ofițerilor tăi.

– Am tras în aer. Îmi cer scuze dacă te-am speriat. Era cât pe ce să compromiți o operațiune de contraspionaj de maximă importanță. Nu crezi că o curte militară ar lua acest lucru în

considerare? Ce ordine executai *tu?* Tu ești cel care n-a fost disciplinat.

– Am arestat un spion britanic.

– Și ce legătură are? E doar unul dintre ei. Mai sunt și alții. Dar dacă e lăsat liber, ne va conduce la alții – poate la mult mai mulți. Insubordonarea de care ai dat dovadă ar fi putut strica totul. Ai avut noroc că te-am împiedicat să faci o mare greșeală.

Lui Weber i se așternu o expresie vicleană pe chip.

– Grangurilor celor mari li s-ar părea suspect că ești așa dornic să eliberezi un agent al Aliaților.

– Nu fi tâmpit, oftă Dieter. Nu sunt un nenorocit de negustor evreu ca să mă sperie bârfele. Nu poți pretinde că sunt trădător, nimeni n-o să te creadă. Unde sunt oamenii mei?

Spionul trebuie arestat imediat.

– Nu, și dacă încerci, te împușc. Unde-mi sunt oamenii?

– Refuz să-ți dau oameni pentru o acțiune atât de irresponsabilă.

– *Refuzi?*

– Da.

Dieter se uită lung la el. Nu-l crezuse pe Weber atât de viteaz sau de prost încât să-i facă așa ceva.

– Ce crezi că are să se întâmple cu tine când va afla feldmareșalul despre asta?

Weber părea speriat, dar sfidător.

– Nu fac parte din armată, zise el, ci din Gestapo.

Din păcate, avea dreptate, se gândea Dieter disperat. Nu era nimic în neregulă dacă Walter Goedel îi ordona lui Dieter să folosească oameni de la Gestapo în loc de cei din trupele de asalt de pe coastă, dar cei de la Gestapo nu erau obligați să primească ordine de la Dieter. Numele lui Rommel îl speriase pe Weber ceva timp, dar efectul trecuse.

Iar acum Dieter nu-l avea decât pe locotenentul Hesse. Puteau oare el și cu Hans să-l urmărească pe Elicopter? Va fi greu, dar nu avea de ales.

Încercă să-l mai amenințe o dată.

– Ești sigur că ești pregătit să suporți consecințele acestui refuz, Willi? O să intri în rahat până-n gât.

– Dimpotrivă, cred că tu o să dai de dracu'.

Dieter scutură disperat din cap. Nu mai avea ce să-i zică. Petrecuse deja prea mult timp certându-se cu tâmpitul ăsta. Ieși din birou.

Se întâlni cu Hans pe hol și-i explică situația. Se duseră în spatele castelului, unde stăteau acum inginerii, în locul servitorilor. Noaptea trecută, Hans vorbise să împrumute o furgonetă PTT și o motoretă, un fel de bicicletă al cărei motor era acționat prin pedalare.

Dieter se întreba dacă Weber ar fi putut să afle despre vehicule și să le ordone inginerilor să nu i le împrumute. Spera că nu: se lumina de ziuă în jumătate de oră și nu avea chef să mai stea la discuții. Dar nu avură probleme. Dieter și Hans își traseră salopete pe ei și demarară, motoreta mergând în spatele furgonetei.

Ajunși la Reims, o luară pe rue du Bois. Parcară după colț, iar Hans se duse pe jos, în lumina slabă a dimineții, până la cutia poștală în care puse plicul cu poza lui Flick. Dormitorul Elicopterului era în spate, așa că nu risca să-l vadă pe Hans și să-l recunoască mai târziu.

Răsărea deja soarele când ajunseră în fața casei lui Michel Clairet din centrul orașului. Hans parcă la o sută de metri distanță și deschise o gură de canal PTT. Se prefăcea că lucrează în timp ce supraveghea casa. Era o stradă aglomerată cu multe mașini parcate pe ea, așa că furgoneta nu atrăgea atenția.

Dieter stătea în furgonetă, în așa fel încât să nu fie văzut, și se gândea la ceartă pe care o avusese cu Weber. Era un idiot, dar avea dreptate. Elicopterul putea să spele putina. Și atunci Dieter pierdea firul. Cel mai simplu și mai sigur lucru era să-l tortureze pe Elicopter. Deși era riscant să-l lase să plece, avea să fie mult mai bine în cele din urmă. Dacă lucrurile mergeau bine, Elicopterul avea să fie o mină de aur. Când se gândea

la victoria care era atât de aproape, Dieter și-o dorea atât de năvalnic, încât îi crescu pulsul.

Pe de altă parte, dacă lucrurile nu mergeau conform planului, Weber avea să profite din plin. Le va spune tuturor cum se opusese planului riscant al lui Dieter. Dar Dieter nu se îngrijora de rahaturile astea birocratice. Tipii ca Weber, care jucau astfel de jocuri, erau cei mai disprețuiți oameni de pe pământ.

Orașul se trezea încet la viață. Primele erau femeile care se duceau la brutăria de vizavi de casa lui Michel. Magazinul era închis, dar ele așteptau răbdătoare afară, sporovăind între ele. Pâinea era rațională, dar Dieter bănuia că uneori nu mai rămânea nimic, așa că destoinicele casnice făceau cumpărături devreme ca să fie sigure că-și primesc porția. Când se deschiseră în cele din urmă ușile, încercară să intre cu toate deodată – spre deosebire de casnicele nemțoaice, care ar fi format o coadă organizată, se gândea Dieter cu un sentiment de superioritate. Când le văzu ieșind cu pâinile, își dori să fi mâncat la micul dejun.

După aceea, își făcură apariția muncitorii, încălțați în bocanci și cu șepci pe cap, fiecare ținând în mână o geantă sau o cutie ieftină de carton, în care se găsea prânzul. Copiii se pregăteau să plece la școală când își făcu apariția Elicopterul, pedalând pe bicicleta care-i aparținuse lui Marie. Dieter stătea drept. În coșul de la bicicletă era un obiect dreptunghiular acoperit cu o cârpă: valiza cu radioul, se gândea Dieter.

Hans scosese capul din canal și se uita și el.

Elicopterul se duse la ușa lui Michel și bătu la ea. Evident că nu-i răspunse nimeni. Stătu puțin pe trepte, apoi se uită pe ferestre, se plimbă în sus și în jos pe stradă, încercând să dea de intrarea din spate. Dieter știa că nu exista așa ceva.

Dieter îi sugerase Elicopterului ce să facă în continuare.

– Du-te la barul de pe stradă, Chez Régis. Comandă cafea, niște rulouri și așteaptă.

Dieter spera ca Rezistența să țină sub observație casa lui Michel, știind că va sosi un mesager de la Londra. Nu se aștepta

să fie supravegheată în permanență, dar poate un vecin binevoitor fusese de acord să se mai uite din când în când la casă. Prezența Elicopterului avea să-l liniștească pe cel care își luase respectivul angajament. Toți își puteau da seama după mers că nu era din Gestapo sau din Milice, poliția secretă franceză. Dieter era sigur că Rezistența avea să fie alertată și în curând își va face cineva apariția și va vorbi cu Elicopterul – iar *acea* persoană ar putea să-l ducă pe Dieter până în inima Rezistenței.

După un minut, Elicopterul făcu întocmai ce-i sugerase Dieter. Se duse cu bicicleta până la bar și se așeză la o măsuță de pe terasă, părând să se bucure de razele soarelui. Comandă o ceașcă cu cafea. Trebuia să fie surogat, făcută din boabe prăjite, dar el o bău încântat.

După douăzeci de minute, mai comandă o cafea și luă un ziar de la bar. Începu să citească ziarul din scoarță în scoarță. Nu se grăbea, de parcă trebuia să aștepte toată ziua. Era un semn bun.

Dimineața trecea greu. Dieter se întreba dacă avea să meargă. Poate că celula Bollinger fusese atât de afectată de masacrul de la Sainte-Cécile, că nu mai era operațională și nu mai avea cine să se implice nici în misiunile cele mai importante. Nu avea să fie bine dacă Elicopterul nu-l punea în legătură cu alți teroriști. Și, cu siguranță, Weber avea să se bucure de asta.

Se apropia clipa când Elicopterul trebuia să comande prânzul pentru a-și motiva prezența la masă. Un chelner ieși și vorbi cu el, apoi îi aduse un pastis[1]. Și acesta era cu siguranță făcut din esență de anason, dar Dieter tot se linse pe buze: i-ar fi plăcut să bea ceva.

Un alt client se așeză lângă masa Elicopterului. Erau cinci mese și ar fi fost normal să se fi dus la una mai departe. Dieter era mai optimist. Nou-venitul era un bărbat înalt în jur de treizeci de ani. Purta o cămașă albastră de *chambray*[2] și pantaloni de postav bleumarin, dar lui Dieter nu i se părea că are

[1] Lichior de anason (n.tr.)
[2] Țesătură din bumbac (n.tr.)

aerul unui muncitor. Poate era un artist care voia să se dea drept proletar. Se rezemă de spătarul scaunului și își încrucișă picioarele, punându-și glezna dreaptă pe genunchiul stâng, iar lui Dieter i se părea o poziție cunoscută. Oare îl mai văzuse pe acest bărbat?

Chelnerul ieși din bar, iar clientul comandă ceva. Timp de un minut nu se întâmplă nimic. Oare acel bărbat îl studia pe Elicopter pe ascuns? Sau doar aștepta să-i vină băutura? Chelnerul aduse un pahar cu bere slabă pe o tavă. Bărbatul luă o gură generoasă de bere și se șterse la gură cu un aer satisfăcut. Dieter începu să creadă că era doar un tip căruia îi era foarte sete. Dar simțea în același timp că mai îl mai văzuse făcând acel gest.

Apoi nou-venitul se adresă Elicopterului.

Dieter împietri. Oare asta așteptase de atâta timp?

Cei doi schimbară câteva vorbe. Chiar și de la distanță, Dieter simțea că nou-venitul era șarmant: Elicopterul zâmbea și vorbea cu înflăcărare. După puțin timp, Elicopterul făcu un semn spre casa lui Michel, iar Dieter bănui că întreba pe unde era proprietarul. Celălalt bărbat ridică din umeri ca un francez, iar Dieter și-l închipui zicând: „De unde să știu eu?" Dar Elicopterul insista.

Nou-venitul goli paharul cu bere, iar Dieter își aminti brusc. Știa exact cine e, iar șocul fu atât de mare că sări de pe scaun. Îl mai văzuse pe tip în piață la Sainte-Cécile, la o altă cafenea, stând la masă cu Flick Clairet, înainte de ambuscadă – căci acesta era soțul ei, Michel.

– Da! zise Dieter și lovi satisfăcut cu pumnul în tabloul de bord. Strategia lui dăduse roade – Elicopterul îl dusese în inima Rezistenței locale.

Dar nu se așteptase la un asemenea succes. Se gândea că o să vină un mesager, iar acesta să-l conducă pe Elicopter – și pe Dieter – la Michel. Acum Dieter avea o dilemă. Michel era o captură de zile mari. Să-l aresteze chiar acum? Sau să-l urmărească și poate să dea de un pește și mai mare?

Hans puse capacul peste gura de canal și se urcă în furgonetă.

– E omul nostru, domnule?

– Da.

– Și-acum ce urmează?

Dieter nu știa ce să facă în continuare – să-l aresteze pe Michel sau să-l urmărească?

Michel se ridică de la masă, la fel și Elicopterul.

Dieter se hotărî să-i urmărească.

– Ce să fac? îl întrebă Hans nerăbdător.

– Scoate repede motoreta!

Hans deschise ușile din spate ale furgonetei și scoase motoreta.

Cei doi bărbați puseră banii pe măsuțele de la cafenea și plecară. Dieter observă că Michel șchiopăta ușor și își aminti că fusese nimerit de un glonț în timpul ambuscadei.

– Tu îi urmărești pe ei, iar eu pe tine, îi zise el lui Hans.

Porni motorul furgonetei.

Hans se urcă pe motoretă și începu să pedaleze, ca să ambaleze motorul. Conduse încet de-a lungul străzii, stând cu o sută de metri în spatele urmăriților. Dieter venea după Hans.

Michel și Elicopterul trecură de colț. După un minut, Dieter văzu că se opriseră să se uite în vitrina unui magazin. Era o farmacie. Nu voiau să cumpere medicamente, bineînțeles: își luau măsuri de precauție în caz că erau urmăriți. Pe când Dieter conducea, ei se întoarseră și o luară pe unde veniseră. Aveau să se uite după un vehicul care o lua în direcția opusă, așa că Dieter nu putea să-i mai urmărească. Totuși, văzu că Hans oprise în spatele unui camion și se întorsese, rămânând în capul străzii, dar avându-i în raza sa vizuală pe cei doi.

Dieter făcu un ocol și îi ajunse din nou din urmă. Michel și Elicopterul se apropiau de gară, iar Hans mai era pe urmele lor.

Dieter se întreba dacă știau că erau urmăriți. Șmecheria cu farmacia însemna că bănuiau ceva. Nu credea că remarcaseră furgoneta PTT, căci nu fusese în raza lor vizuală în majoritatea timpului, dar ar fi putut să zărească motoreta. Dieter se gândea că schimbarea direcției era mai mult ca sigur o măsură

de precauție luată întotdeauna de Michel, care era cu siguranță un agent sub acoperire cu experiență.

Cei doi bărbați traversară grădinile din fața gării. Nu existau flori în straturi, dar câțiva copaci erau înfloriți, parcă în ciuda războiului. Gara era o clădire solidă în stil clasic, cu frontoane și coloane, masivă și excesiv ornamentată, la fel ca afaceristul din secolul al XIX-lea care o construise.

Ce ar face Dieter dacă Michel și Elicopterul luau un tren? Era prea riscant pentru Dieter să se urce în același tren. Elicopterul îl va recunoaște cu siguranță și era posibil ca Michel să și-l amintească din piața de la Sainte-Cécile. Nu, Hans trebuia să se suie în tren, iar Dieter să-i urmărească de pe șosea.

Intrară în gară printr-una dintre cele trei arcade în stil clasic. Hans își lăsă motoreta și îi urmă înăuntru. Dieter parcă și făcu la fel. Dacă cei doi bărbați se duceau la casa de bilete, îi va spune lui Hans să stea în spatele lor la coadă și să-și cumpere bilet pentru aceeași destinație.

Nu erau la casa de bilete. Dieter intră în gară fix în momentul în care Hans cobora niște scări spre pasajul subteran dintre peroane. Poate că Michel cumpărase biletele înainte, se gândi Dieter. Asta nu era o problemă. Hans se va urca în tren fără bilet.

Pe fiecare parte a pasajului erau trepte care duceau la peroane. Dieter îl urmă pe Hans. Simțind pericolul, își iuți pașii și urcă scările care duceau la intrarea din spate a gării. Îl ajunse din urmă pe Hans și ieșiră amândoi în rue de Courcelles.

Mai multe clădiri fuseseră recent bombardate, dar mașinile erau parcate pe acele porțiuni de drum pe care nu mai era moloz. Dieter se uită cu atenție pe stradă, cu inima tresărindu-i în piept de frică. La o sută de metri de ei, Michel și Elicopterul se suiau într-o mașină neagră. Dieter și Hans nu-i vor prinde niciodată. Dieter apucă pistolul, dar distanța era prea mare pentru o asemenea armă. Mașina demară. Era un Renault Monaquatre negru, una dintre cele mai întâlnite mașini din Franța. Dieter nu putu citi plăcuța de înmatriculare. Mașina accelera și coti.

Dieter înjură. Era un simplu șiretlic, dar reușea întotdeauna. Intrând în tunel, își obligaseră urmăritorii să-și părăsească vehiculele, apoi, îi aștepta o mașină pe partea cealaltă, care le permitea să se facă nevăzuți. Probabil că nici nu-i observaseră: ca și schimbarea de direcție din fața farmaciei, stratagema cu tunelul fusese probabil o măsură de precauție de rutină.

Dieter era disperat. Riscase și pierduse. Weber va fi încântat.

– Acum ce facem? îl întrebă Hans.

– Ne întoarcem la Sainte-Cécile.

Se duseră la furgonetă, puseră motoreta în spate și se întoarseră la sediu.

Dieter mai avea însă o rază de speranță. Știa timpii pentru transmisia radio și frecvențele Elicopterului. Putea să folosească acea informație ca să-l prindă din nou. Cei de la Gestapo aveau un sistem sofisticat, dezvoltat și perfecționat în decursul războiului, care detecta transmisiunile clandestine și localiza sursa. Mulți agenți ai forțelor aliate fuseseră capturați prin această metodă. Pe măsură ce englezii își perfecționau metodele, operatorii radio luau măsuri de securitate mai eficiente, transmițând tot timpul din altă locație, niciodată mai mult de cincisprezece minute; dar cei neatenți încă puteau fi prinși.

Oare bănuiau britanicii că Elicopterul fusese deja descoperit? Probabil că Elicopterul îi făcuse deja lui Michel un rezumat al peripețiilor prin care trecuse. Michel avea să-i pună întrebări despre arestarea din catedrală și evadarea ulterioară. Avea să fie interesat în special de noul agent cu numele de cod Charenton. Totuși, nu avea motive să bănuiască faptul că *mademoiselle* Lemas era o impostoare. Michel nu o cunoscuse niciodată, așa că nu va fi alarmat nici dacă Elicopterul îi va spune că era o roșcată apetisantă, în loc de o fată bătrână între două vârste. Iar Elicopterul habar nu avea că acel carnețel cu codurile de unică folosință și batista de mătase fuseseră meticulos copiate de către Stéphanie sau că frecvențele lui – semnele făcute cu creionul cerat galben de pe cadran – fuseseră notate de Dieter.

„Poate că nu este totul pierdut", se încurajă Dieter.

Când se întoarseră la castel, Dieter dădu nas în nas cu Weber pe hol. Weber se uită urât la el și îl întrebă:

– L-ai pierdut?

„Hienele simt mirosul de sânge", se gândi Dieter.

– Da, recunoscu el. Era sub demnitatea lui să-l mintă pe Weber.

– Așa deci! zise Weber triumfător. Ar trebui să lași o asemenea muncă pe seama experților.

– Prea bine, atunci așa voi face, îi zise Dieter.

Weber părea surprins. Dieter continuă:

– Trebuie să transmită în Anglia azi la opt seara. Ai ocazia să-ți arăți priceperea. Arată-le tuturor cât de bun ești. Dă-i de urmă!

CAPITOLUL 23

Fisherman's Rest era o cârciumă mare care se înălța ca o fortăreață pe plaja din estuar; avea coșuri în loc de turele și geamuri de sticlă fumurie în loc de creneluri. Pancarta din grădina din față îi avertiza pe clienți să nu se ducă pe plajă, care fusese minată în 1940, în vederea invaziei germane.

De când SOE își mutase sediul în acest cartier, barul era plin aproape în fiecare noapte; lumina era aprinsă în spatele draperiilor de camuflaj, cineva zdrăngănea la pian până la ultimul client, mulțimea de cheflii se muta în grădină în serile călduțe de vară. Se cânta răgușit, se bea până la refuz, dar efuziunile sentimentale se păstrau în limitele decenței. Domnea o atmosferă de sfârșit de lume, pentru că toți știau că tinerii care râdeau la bar în această seară vor pleca a doua zi în misiuni periculoase, din care era posibil să nu se mai întoarcă niciodată.

După cele două zile de antrenamente, Flick și Paul își duseră echipa la bar. Fetele se îmbrăcaseră elegant pentru această ieșire. Maude era mai drăguță ca niciodată în rochia ei roz de primăvară. Ruby nu avea să fie niciodată frumoasă, dar atrăgea privirile cu rochia neagră de cocktail pe care o împrumutase de undeva. Lady Denise purta o rochie de mătase de

culoarea perlei, care cu siguranță costase o avere, cu toate că nu-i avantaja trupul slab și osos. Greta îmbrăcase unul dintre costumele ei de scenă, o rochie de cocktail, și pantofi roșii. Chiar și Diana își pusese o fustă elegantă, în loc de pantalonii de postav pe care-i purta în mod obișnuit, și, spre surprinderea lui Flick, își dăduse și cu puțin ruj pe buze.

Echipa primise numele de cod Stăncuțele. Se vor parașuta în apropiere de Reims, iar Flick își aminti de legenda Stăncuței din Reims, care furase inelul episcopului.

– Călugării nu știau cine îl luase, așa că episcopul îl blestemă pe hoțul necunoscut, îi explică ea lui Paul pe când beau amândoi scotch, al ei îndoit cu apă, al lui cu gheață. Apoi au văzut-o pe stăncuță ca vai de capul ei și au înțeles că suferea din cauza blestemului și că ea trebuia să fie vinovată. Am învățat poezia la școală:

Ziua se sfârșea,
Noaptea începea,
Călugării și preoții căutară până-n zori
Când paracliserul văzu,
Pe un picioruș beteag,
O prăpădită de stăncuță
Veselă nu mai era
Ca ieri biata păsărea.
Penele-i păreau răsucite,
Aripile-i plecate, abia mai putea sta.
Avea capul chel ca palma,
Ochii goi
Piciorușele moi,
Și, nepăsându-le de gramatică, strigară toți: „El este!

– Au găsit inelul în cuibul păsării.

Paul dădu din cap, zâmbind. Flick știa că ar da din cap în același fel și dacă i-ar fi vorbit în islandeză. Nu prea îi păsa ce zicea ea, voia doar să o privească. Nu avea prea multă

experiență, dar putea să-și dea seama când un bărbat era îndrăgostit, iar Paul era îndrăgostit de ea.

Toată ziua funcționase pe pilot automat. Sărutările de noaptea trecută o șocaseră și o incitaseră. Își zise că nu voia să aibă o relație extraconjugală, voia să-i recâștige dragostea soțului ei infidel. Dar pasiunea lui Paul îi dăduse prioritățile peste cap. Se întreba furioasă de ce trebuia să cerșească afecțiune de la Michel, când un bărbat ca Paul era gata să i se arunce la picioare. Aproape că-l lăsase să se culce cu ea – de fapt, își dorise să fi fost mai puțin manierat, căci dacă îi ignora refuzul și insista, i-ar fi cedat.

Uneori îi era rușine că îl sărutase. Era ceva care se întâmpla des: peste tot în Anglia, fetele uitau de soții și de iubiții lor plecați la război și se îndrăgosteau de soldați americani. Era și ea la fel ca proastele alea de vânzătoare care se culcau cu americani pentru că vorbeau ca starurile de cinema?

Ce era mai rău, sentimentele ei pentru Paul amenințau să-i distragă atenția de la misiune. Viețile a șase oameni erau în mâinile ei, ca să nu mai vorbim de rezultatul unei operațiuni de importanță vitală pentru debarcare și chiar nu trebuia să se întrebe dacă ochii lui erau căprui sau verzi. Totuși, nu era frumos ca un star de cinema, cu bărbia sa mare și urechea lipsă, deși fața lui avea un oarecare șarm...

– La ce te gândești? o întrebă el.

Flick își dădu seama că trebuie să se fi holbat la el.

– Mă întrebam dacă vom reuși, minți ea.

– Putem, cu puțin noroc.

– Am avut noroc până acum.

Maude se așeză lângă Paul.

– Apropo de noroc, zise ea, fluturând din gene, pot să-ți iau o țigară?

– Te rog, zise el și împinse pachetul de Lucky Strike către ea.

Fata luă o țigară, și-o puse între buzele date cu ruj roz, iar Paul i-o aprinse. Flick aruncă o privire spre bar și văzu că Diana se uita iritată la fată. Maude și Diana deveniseră

prietene la cataramă, dar Diana nu știuse niciodată cum să spună ce avea pe suflet. De ce oare flirta Maude cu Paul? Probabil ca să o enerveze pe Diana. Era bine că Paul nu venea cu ele în Franța, se gândi Flick, fără să vrea, avea o influență nefastă asupra unui grup de femei.

Se uită în jur. Jelly și Percy jucau un joc de noroc numit Spoof, unde trebuia să ghicești câte monede avea un jucător în pumn. Percy le cinstea pe fete cu multe băuturi. O făcea intenționat. Flick trebuia să știe cum se purtau Stăncuțele sub influența alcoolului. Dacă vreuna dintre ele devenea certăreață, indiscretă sau violentă, ca trebuia să ia măsurile necesare odată ce ajungeau în Franța. Denise, aristocrata fanfaroană, o îngrijora cel mai tare, pentru că acum stătea într-un colț, vorbind însuflețită cu un bărbat în uniformă de căpitan.

Și Ruby dădea pe gât pahar după pahar, dar Flick avea încredere în ea. Era o combinație ciudată: abia putea să scrie sau să citească și nu se descurcase deloc la lecțiile de orientare și criptare, dar era cea mai inteligentă și perspicace din grup. Din când în când, Ruby se uita urât la Greta și poate că își dăduse seama că era bărbat, dar nu spusese nimic.

Ruby stătea la bar cu Jim Cardwell, instructorul de tir, și vorbea cu barmanița, dar în același timp îl mângâia pe Jim pe partea internă a coapsei cu mâna ei mică și neagră. Cei doi trăiau o aventură tumultuoasă. Dispăreau mereu: în timpul pauzei de cafea de dimineață, în pauza de treizeci de minute de după prânz, când luau ceaiul după-amiaza sau oricând puteau să se furișeze pentru câteva minute. Jim arăta de parcă ar fi sărit dintr-un avion și nu-și deschisese parașuta. Pe fața lui se putea citi mereu un amuzament combinat cu încântare. Ruby nu era o frumusețe, cu nasul ei coroiat și bărbia ieșită în afară, dar era o bombă sexy, iar Jim era încă în stare de șoc. Flick era un pic geloasă. Nu că Jim ar fi fost genul ei – toți bărbații de care se îndrăgostise fuseseră intelectuali sau cel puțin foarte inteligenți – dar o invidia pe Ruby că-și făcea toate poftele.

Greta se sprijinea de pian cu un cocktail roz în mână, stând de vorbă cu trei bărbați care păreau a fi localnici și nu de la școala de instructaj. Se pare că trecuseră peste accentul ei nemțesc – cu siguranță că le spusese și lor povestea tatălui ei din Liverpool –, iar acum îi vrăjea vorbindu-le despre clubu-rile de noapte din Hamburg. Flick își dădea seama că nu aveau îndoieli în privința sexului Gretei: o tratau ca pe o femeie exo-tică, dar atrăgătoare, oferindu-i de băut, aprinzându-i țigara și râzând satisfăcuți când ea îi mai atingea.

În timp ce Flick îi privea, unul din bărbații de acolo se așeză la pian, cântă câteva acorduri și se uită la Greta, așteptând parcă un semn. În bar se făcu liniște, iar Greta începu să cânte „Kitchen Man":

Iubitul meu știe de minune să deschisă scoici
Doar el se pricepe să dea gata o fată

Publicul își dădu seama că fiecare vers era o aluzie sexuală, așa că începură să râdă zgomotos. Când Greta termină, îl sărută pe pianist pe gură, spre încântarea bărbatului.

Maude îl părăsi pe Paul și se duse la Diana la bar. Căpi-tanul care vorbise cu Denise se apropie de Paul și îi zise:

– Mi-a spus totul, domnule.

Flick încuviință dezamăgită, dar nu surprinsă.

– Ce ți-a zis? îl întrebă Paul.

– Că se duce mâine noapte să arunce în aer un tunel de cale ferată la Marles, lângă Reims.

Era povestea născocită, dar Denise credea că e adevărul și i-l spusese unui străin. Flick spumega de furie.

– Mulțumesc, zise Paul.

– Îmi pare rău. Căpitanul ridică din umeri.

– Mai bine c-am aflat acum și nu mai târziu, zise Flick.

– Îi spuneți dumneavoastră, domnule, sau mă ocup eu?

– Mai întâi o să vorbesc eu cu ea, îi răspunse Paul. Așteapt-o afară, dacă nu te superi.

– Da, domnule.

Căpitanul ieși din bar, iar Paul îi făcu semn lui Denise să se apropie.

– A plecat brusc, zise Denise. Cam mitocan. Se simțea jignită. E specialist în explozibili.

– Nu, nu e, i-o întoarse Paul. E polițist.

– Ce vrei să spui? Denise era confuză. E căpitan și mi-a zis...

– Ți-a împuiat capul cu minciuni, zise Paul. Meseria lui e să aresteze oameni care spun secrete străinilor. Și te-a prins.

Denise era șocată, apoi își reveni și se indignă.

– A fost un șiretlic? Ai încercat să mă prinzi cu mâța-n sac?

– Din păcate, a dat roade, zise Paul. I-ai spus totul.

Dându-și seama că fusese descoperită, Denise încercă să minimalizeze situația.

– Și care e pedeapsa? O sută de rânduri de copiat și n-am voie în recreație?

Lui Flick îi venea să o plesnească. Lăudăroșenia de care dăduse dovadă Denise putea să pună în pericol toată echipa.

– Nu vei fi pedepsită, îi răspunse Paul cu răceală.

– Aha. Îți mulțumesc mult.

– Dar nu mai faci parte din echipă. Nu vei mai veni cu noi. O să pleci diseară cu căpitanul.

– O să mă simt penibil dacă mă-ntorc la vechea slujbă din Hendon.

– Nu te vei duce la Hendon, o contrazise Paul.

– De ce nu?

– Știi prea multe. Nu poți fi lăsată de capul tău.

Denise părea îngrijorată.

– Ce-o să-mi faci?

– Vei fi dusă într-un loc unde nu vei mai putea periclita misiunea. De obicei, e o bază izolată din Scoția, unde se arhivează documentele administrative ale regimentelor.

– E ca o închisoare!

Paul se gândi o clipă, apoi încuviință:

– Aproape.

– Pentru cât timp? îl întrebă Denise deznădăjduită.

– Cine știe? Până se termină războiul.

– Vierme împuțit, îi spuse Denise furioasă. Mai bine nu te-aș fi întâlnit niciodată.

– Poți pleca acum, îi zise Paul. Și zi mersi că te-am prins eu. Ar fi putut fi cei de la Gestapo.

Denise ieși ca o furtună.

– Sper că n-am fost prea dur cu ea, zise Paul.

Flick era convinsă că nu. Vaca aia proastă merita și mai rău. Totuși, voia să-i facă o impresie plăcută lui Paul, așa că îi zise:

– N-are rost să fii prea dur cu ea. Unii nu-s făcuți pentru o asemenea treabă. Nu e vina ei.

– Minți de-ngheață apele, îi zise el zâmbind. Crezi că am fost prea moale cu ea, nu?

– Cred că și crucificarea ar fi prea puțin pentru ea, îi zise Flick furioasă, dar Paul râse, iar buna lui dispoziție o făcu și pe ea schițeze un zâmbet. Nu pot să te prostesc, nu-i așa?

– Sper să nu. Deveni din nou serios. Ce noroc că am avut un membru în plus. Astfel, ne putem lipsi de Denise.

Dar acum avem resurse minime. Flick se ridică, vizibil obosită. Să le ducem pe celelalte la culcare. Asta e ultima noapte în care vor putea dormi ca lumea, căci în următoarele...

Paul se uită prin bar.

– Nu le văd pe Diana și pe Maude.

– Or fi ieșit afară la aer curat. Le găsesc eu dacă le aduni tu pe celelalte.

Paul încuviință, iar Flick se duse afară.

Nici urmă de cele două femei. Se opri o clipă ca să se uite la culorile amurgului care se reflectau în apele liniștite ale estuarului. Apoi ocoli barul și ajunse în parcare. Un Austin maro al armatei se îndepărta, iar Flick o zări pe Denise care plângea pe bancheta din spate.

Dar nu le vedea pe Diana sau pe Maude. Nedumerită, Flick traversă aleea asfaltată și se duse în spatele barului. Ajunse în fața unei curți în care erau butoaie vechi și cutii puse

unele peste altele. În partea cealaltă a curții se afla o dependință cu o ușă de lemn întredeschisă. Intră.

La început nu văzu nimic în întuneric, dar știa că nu e singură, căci auzea pe cineva respirând. Instinctul îi spunea să nu scoată o vorbă și să rămână pe loc. Ochii i se obișnuiră cu întunericul. Era într-o magazie de unelte, cu rânduri de chei fixe și lopeți agățate de cârlige și o mașină de tuns iarba în mijlocul încăperii. Diana și Maude erau într-un colț.

Maude se sprijinea de perete, iar Diana o săruta. Flick rămase cu gura căscată. Bluza Dianei era deschisă, iar dedesubt se vedea un sutien mare, dar practic. Fusta roz cadrilată a lui Maude se ridicase până în talie. Apoi văzu că Diana își vârâse mâna în chiloții lui Maude.

Flick rămase un timp pe loc, parcă împietrită. Maude îi întâlni privirea.

– Te-ai uitat destul? o întrebă ea cu impertinență. Sau vrei să faci o poză?

Diana sări ca arsă, scoțându-și mâna și îndepărtându-se de Maude. Se întoarse, iar groaza i se putea citi pe chip.

– O, *Doamne,* zise ea. Își închise nasturii bluzei cu o mână, iar pe cealaltă și-o duse la gură, rușinată.

– Eu... eu... eu... am venit să vă zic că plecăm, se bâlbâi Flick. Apoi se întoarse și ieși ca din pușcă.

CAPITOLUL 24

Operatorii radio nu erau chiar invizibili. Trăiau într-o lume a spiritelor, unde siluetele lor fantomatice abia puteau fi zărite. Scrutând întunericul, cei de la echipa de interceptări radio din cadrul Gestapoului, al căror sediu se afla într-o sală vastă și întunecoasă din Paris, încercau să-i localizeze pe dușmani. Dieter mai fusese pe acolo. Trei sute de ecrane rotunde de osciloscoape pâlpâiau răspândind o lumină verzuie. Transmisiunile radio apăreau sub formă de linii verticale pe monitoare, poziția liniei arătând frecvența transmisiei, iar înălțimea intensitatea semnalului. Zi și noapte, ecranele se aflau în grija operatorilor atenți și tăcuți; lui Dieter i se păreau aidoma îngerilor care veghează asupra păcătoșilor de oameni.

Operatorii cunoșteau toate stațiile de transmisie, fie pe cele controlate de germani, fie pe cele ale inamicului, și erau în stare să depisteze imediat una ilegală. Când se întâmpla așa ceva, operatorul suna la trei stații de interceptare: două în sudul Germaniei, la Augsburg și Nürnberg, și alta în Bretania, la Brest. Le comunica frecvența transmisiunii clandestine. Stațiile de interceptare erau echipate cu goniometre, aparate care identificau în câteva secunde direcția de unde venea semnalul și zona din care se făcea transmisiunea. Apoi trimiteau informația la

Paris, unde operatorul desena trei linii pe harta enormă agățată pe un perete. Liniile se intersectau exact în locul de unde se transmitea. Apoi, operatorul suna la cel mai apropiat sediu al Gestapoului. Cei din Gestapo aveau tot timpul mașini pregătite, echipate cu aparate de detecție.

Dieter stătea acum într-o mașină de acest fel, un Citroën lung și negru, parcat la periferia orașului Reims. Alături de el erau trei oameni de la Gestapo cu experiență în interceptări. În această seară, nu aveau nevoie de ajutor de la cei din Paris: Dieter știa deja ce frecvență va folosi Elicopterul și presupunea că va transmite de undeva din oraș (pentru că era prea greu ca un operator radio să-și facă pierdută urma în provincie). Radioul din mașină era setat pe frecvența Elicopterului. Măsura intensitatea, precum și direcția din care venea semnalul, iar Dieter va ști că se apropia de operator când acul avea să se miște.

Pe deasupra, omul de la Gestapo care stătea lângă Dieter avea sub impermeabil un transmițător și o antenă. La încheietură avea un aparat de măsură ca un ceas, care indica intensitatea semnalului. Când căutările se vor restrânge la o singură stradă, un cvartal sau o clădire, omul va prelua controlul.

Tipul de la Gestapo care stătea în față ținea în poală un baros cu care să spargă uși.

Dieter fusese o singură dată la vânătoare. Nu prea îi plăcea la țară, gustând mai mult din plăcerile rafinate oferite de viața la oraș, dar știa să tragă bine. Acum își aminti, pe când îl aștepta pe Elicopter să înceapă transmiterea raportului codificat în Anglia. Era ca și cum ai fi stat la pândă printre copaci în zori, în expectativă, nerăbdător să se miște odată căprioara, savurând deja plăcerea urmăririi.

Cei din Rezistență nu erau căprioare, ci vulpi, se gândea Dieter, care se ascundeau în vizuini și ieșeau să facă prăpăd în cotețul găinilor, ascunzându-se apoi din nou. Îi era rușine că-l pierduse pe Elicopter. Voia cu atâta înverșunare să pună iar mâna pe el, încât nu-i prea păsa că trebuia să se bazeze pe ajutorul oferit de Willi Weber. Dorea doar să omoare vulpea.

Era o seară plăcută de vară. Mașina era parcată la capătul nordic al orașului. Reims era un oraș mic, iar Dieter calculase că o mașină putea să-l străbată în zece minute de la un capăt la altul.

Se uită la ceas: era 20.01. Elicopterul întârzia cu transmisia. Poate că nu avea să transmită în seara asta... dar nu credea asta. Astăzi, Elicopterul se întâlnise cu Michel. Probabil că voia să raporteze cât mai repede superiorilor succesul misiunii și să le spună câți mai rămăseseră din celula Bollinger.

Michel telefonase la casa din rue du Bois cu două ore în urmă. Dieter fusese acolo. Fusese un moment tensionant. Stéphanie răspunsese, imitând vocea lui *mademoiselle* Lemas. Michel își dăduse numele de cod și întrebase dacă „Bourgeoise" își mai amintea de el – o întrebare care o făcu pe Stéphanie să respire ușurată, deoarece îi arăta că Michel nu o cunoștea prea bine pe *mademoiselle* Lemas, așa că nu și-ar fi dat seama că ea îi luase locul.

O întrebase despre noul recrut cu numele de cod Charenton.

„E vărul meu", îi spusese Stéphanie țâfnoasă. „Îl știu de când eram copii, mi-aș pune și viața în mâinile lui." Michel îi spusese că nu avea nici un drept să recruteze oameni fără să vorbească în prealabil cu el, dar aparent înghițise gălușca, iar Dieter o sărutase pe Stéphanie și-i spusese că era o actriță cu destul de mult talent ca să joace la Comédie Française.

Oricum, Elicopterul știa că cei de la Gestapo îl interceptau și încercau să-i dea de urmă. Trebuia să-și asume acest risc: dacă nu trimitea mesaje acasă, nu le era de nici un folos alor săi. Ar fi stat pe recepție doar puțin timp. Dacă trebuia să transmită multe informații, avea să le împartă în două sau mai multe mesaje, pe care să le trimită din locații diferite. Dieter trăgea nădejde că tânărul va fi tentat să rămână mai mult timp pe frecvență.

Minutele se scurgeau greu. Nimeni nu vorbea în mașină. Bărbații fumau nervoși. Apoi, la opt și cinci, transmițătorul se trezi la viață.

Cum fusese stabilit deja, șoferul demară imediat, luând-o spre sud.

Semnalul se intensifică, dar încet, iar Dieter era îngrijorat că nu se îndreptau direct înspre sursă.

Când trecură pe lângă catedrala din centrul orașului, acul de pe cadran nu se mai mișcă.

Pe scaunul de lângă șofer, un tip de la Gestapo vorbea într-un aparat radio cu unde scurte. Se consulta cu cineva dintr-un vehicul de interceptare, aflat la un kilometru și jumătate depărtare. După un timp, zise:

– În cartierul din nord-vest.

Șoferul o luă imediat spre vest, iar semnalul se intensifică.

– Te-am prins, zise Dieter cu respirația întretăiată.

Dar trecuseră cinci minute.

Mașina goni spre vest, iar semnalul se înteți, pe măsură ce Elicopterul continua să bată în codul Morse la radioul din ascunzătoarea sa – o baie, un pod, un depozit – undeva în nord-vestul orașului. La castelul Sainte-Cécile, un operator radio german se mutase pe aceeași frecvență și își nota mesajul încifrat. Mesajul era înregistrat și pe telegraf. Dieter îl va descifra mai târziu, folosind carnețelul de unică folosință pe care îl copiase Stéphanie. Dar mesajul nu era la fel de important ca persoana care-l transmitea.

Intrară într-un cartier cu case vechi și dărăpănate, împărțite în mici apartamente și camere pentru studenți sau infirmiere. Semnalul crescu în intensitate, apoi începu să scadă.

– Suprasolicitare! Suprasolicitare! le atrase atenția gestapovistul de pe scaunul de lângă șofer. Șoferul întoarse mașina, apoi frână.

Trecuseră zece minute.

Dieter și cei trei tipi de la Gestapo țâșniră din mașină. Cel cu dispozitivul portabil de interceptare de sub impermeabil mergea repede pe trotuar, uitându-se tot timpul la cadranul de la încheietură, iar ceilalți îl urmau. Merse vreo sută de metri, apoi se întoarse repede. Se opri și arătă înspre o casă.

– Aceea, zise el. Dar transmisia s-a oprit.

Dieter observă că nu erau perdele la ferestre. Cei din Rezistență preferau să facă transmisiuni din case dărăpănate.

Tipul din Gestapo cu barosul în mână puse ușa la pământ din două lovituri. Se îmbulziră cu toții înăuntru.

Podelele erau goale, iar aerul mirosea a igrasie. Dieter deschise o ușă și intră într-o cameră goală.

Dieter deschise ușa camerei din spate. Traversă camera părăsită din trei pași și se uită într-o bucătărie pustie.

Se duse în sus pe scări. La următorul etaj era o fereastră care dădea spre o grădină mare și neagră. Dieter aruncă o privire – și-i văzu pe Michel și Elicopter fugind prin iarbă. Michel șchiopăta. Elicopterul avea într-o mână valiza. Dieter înjură. Sigur ieșiseră pe o ușă din spate, pe când cei de la Gestapo se chinuiau să o spargă pe cea din față. Dieter se întoarse și zbieră:

– În grădina din spate.

Cei din Gestapo alergară, cu Dieter în urma lor.

Când ajunse în grădină, îi văzu pe Michel și pe Elicopter cățărați pe gardul din spate, vrând să ajungă în curtea altei case. Începu să-i urmărească, dar erau cu mult înaintea lui. Împreună cu cei trei gestapoviști, sări gardul și o luă la fugă prin a doua grădină.

Ajunseră la următoarea stradă la timp ca să vadă un Renault Monaquatre dispărând după colț.

– La naiba! zise Dieter.

Pentru a doua oară în acea zi, Elicopterul îi scăpase printre degete.

CAPITOLUL 25

Când ajunseră din nou la sediu, Flick pregăti o ciocolată caldă pentru fiecare membru al echipei. Nu era normal ca un ofițer să prepare ciocolată pentru subordonați, dar Flick credea că acest lucru demonstra cât de puține știa armata despre rolul unui comandant.

Paul stătea în bucătărie, uitându-se la ea cum aștepta să clocotească apa. Îi simți ochii ațintiți asupra ei ca pe o mângâiere. Știa ce va spune el și deja își pregătise răspunsul. I-ar fi fost ușor să se îndrăgostească de Paul, dar nu avea de gând să-și înșele soțul care-și risca viața luptându-se cu naziștii în Franța aflată sub ocupație.

Totuși, întrebarea lui o nedumeri:

– Ce-o să faci după război?

– N-am să mă plictisesc, zise ea.

El râse.

– Ai avut parte de suficientă adrenalină, zise el râzând.

– Chiar prea multă. Se gândi un pic. Tot mai vreau să fiu profesoară. Aș vrea să împărtășesc și tinerilor dragostea pentru cultura franceză. Să-i învăț literatură și pictură, dar și despre lucruri mai puțin importante, ca moda sau gastronomia.

– Vrei să te faci profesor universitar?

– Să-mi termin doctoratul, să-mi găsesc un post la universitate, unde o să se uite de sus la mine toți boșorogii de profesori încuiați la minte. Poate să scriu un ghid al Franței sau o carte de bucate.

– Pare plictisitor după tot ce ai făcut.

– Pentru mine e important. Cu cât știu mai mult despre străini, tinerii vor fi mai puțin proști decât noi și nu vor porni războaie împotriva vecinilor.

– Cine știe? Poate ai dreptate.

– Dar tu? Tu ce planuri ai după război?

– A, e simplu. Vreau să mă căsătoresc cu tine și să te duc la Paris în luna de miere. Apoi ne vom așeza la casa noastră și o să avem copii.

Ea îl privi uimită.

– Te-ai gândit să mă-ntrebi și pe mine? îl apostrofă ea indignată.

El îi răspunse pe un ton solemn:

– Zile întregi nu m-am gândit la altceva.

– Eu sunt deja căsătorită.

– Dar nu-l iubești.

– Nu ai nici un drept să-mi spui așa ceva!

– Știu, dar nu pot să mă abțin!

– De ce oare te credeam diplomat?

– De obicei sunt. Ibricul dă în foc.

Luă ibricul de pe foc și turnă apă fierbinte peste amestecul de cacao și zahăr din carafa mare de ceramică.

– Pune niște căni pe o tavă, îi zise lui Paul. Poate că un pic de treabă prin casă te va ajuta să te răzgândești în privința întemeierii unei familii.

El făcu întocmai.

– Nu mă răzgândesc nici dacă faci pe stăpâna, zise el. Chiar îmi place.

Puse lapte și zahăr în ciocolata caldă și turnă amestecul în cănile pe care le adusese el.

– În acest caz, du tava asta în sufragerie.

– Imediat, șefa.

Când intrară în sufragerie, le găsiră pe Jelly și pe Greta certându-se în mijlocul camerei, și pe celelalte uitându-se la ele, scandalizate și amuzate în același timp.

Jelly îi spunea:

– Nu-i al tău!

– Îmi odihneam picioarele pe el, îi răspunse Greta.

– Nu sunt destule scaune. Jelly ținea în mână un taburet, iar Flick bănuia că i-l luase Gretei fără s-o întrebe.

– Fetelor, vă rog! încercă să le îmbuneze Flick.

O ignorară.

– Trebuia doar să mi-l ceri, dragă, îi zise Greta.

– Nu trebuie să cer permisiune străinilor din țara mea.

– Nu sunt străină, curvă grasă!

– Ce? Jelly era atât de șocată de insultă, încât o apucă pe Greta de păr. Peruca șatenă a Gretei îi rămase în mână.

Părul brunet tuns foarte scurt demonstra fără putință de tăgadă că Greta era bărbat. Percy și Paul cunoșteau acest secret, Ruby intuise, dar Maude și Diana fură complet luate prin surprindere.

– Doamne sfinte, zise Diana, iar Maude țipă înfricoșată.

Jelly fu prima care-și reveni.

– Un pervers! zise ea triumfătoare. Doamne, e un pervers străin.

Greta plângea în hohote.

– Nazistă nenorocită! suspină ea.

– Pun pariu că-i spion! zise Jelly.

– Taci din gură! o apostrofă Flick. Nu e spion. Știam că e bărbat.

– Știai?

– Și Paul, și Percy.

Jelly se uită la Percy, care încuviință cu solemnitate.

Greta dădu să plece, dar Flick o apucă de braț.

– Nu pleca, zise ea. Te rog să stai jos.

Greta se așeză.

– Jelly, dă-mi peruca aia afurisită.

Jelly i-o dădu lui Flick.

Flick se așează în fața Gretei și-i puse din nou peruca. Ruby, înțelegând ce vrea Flick să facă, luă oglinda de pe poliță deasupra căminului și o ținu în fața Gretei, care se uita la reflecția ei în timp ce-și potrivea peruca și-și ștergea lacrimile cu batista.

– Acum ascultați-mă, le zise Flick. Greta e inginer și fără ea n-avem cum să ne ducem la bun sfârșit misiunea. Avem mai multe șanse să supraviețuim în teritoriul ocupat dacă suntem o echipă compusă doar din femei. Ideea e că avem nevoie ca Greta să fie femeie. Așa că obișnuiți-vă cu ideea.

Jelly mormăi cu dispreț.

– Mai trebuie să vă spun ceva, le zise Flick. Se uită cu luare-aminte la Jelly. Ați observat că Denise nu mai e cu noi. Am supus-o la un test astă-seară, iar ea nu l-a trecut. Nu mai face parte din echipă. Din păcate, a aflat niște secrete în ultimele două zile, așa că nu se mai poate întoarce la fosta ei slujbă. Va fi dusă în Scoția, la o bază izolată, unde va rămâne probabil până se termină războiul.

– Nu poți face asta! se răsti Jelly la ea.

– Ba pot, idioato, îi zise Flick nerăbdătoare. E război, ai uitat? Și ce i-am făcut lui Denise o să vă fac tuturor celor care veți fi date afară din echipă.

– Eu nici măcar nu fac parte din armată! protestă Jelly.

– Ba da. Ieri, după ce am luat ceaiul, ați fost făcute toate ofițeri. Și veți avea un salariu de ofițer, deși încă n-ați primit nimic. Asta înseamnă că vă aflați sub disciplină militară. Și toate știți prea multe.

– Deci suntem prizoniere? o întrebă Diana.

– Faceți parte din armată, îi răspunse Flick. E același lucru. Beți-vă ciocolata și duceți-vă la culcare!

Plecară una câte una, până când nu mai rămase decât Diana. Flick se așteptase la asta. Fusese foarte șocată să le vadă pe cele două femei în vâltoarea pasiunii. Își aminti că la școală erau fete care se îndrăgosteau una de cealaltă, își trimiteau bilețele de amor, se țineau de mână și uneori chiar se sărutau; dar, din câte știa ea, nu mergeau niciodată mai departe. La un moment dat, ea și Diana se sărutaseră franțuzește, ca să știe cum se face când aveau să-și găsească un iubit, și acum Flick

bănuia că acele sărutări însemnaseră mai mult pentru Diana decât pentru ea. Dar nu cunoscuse nici o femeie matură căreia să-i placă alte femei. Teoretic, știa că există și asemenea femei, echivalentul feminin al fratelui ei, Mark, și al Gretei, dar nu-și imaginase niciodată... că se pipăie în șopron.

Conta? Nu în viața de zi cu zi. Mark și cei ca el erau fericiți, sau și mai fericiți când erau lăsați în pace. Dar oare avea să afecteze misiunea relația Dianei cu Maude? Nu neapărat. Flick lucra cu soțul ei din Rezistență. Totuși, nu era aceeași situație. O legătură amoroasă pasională putea să le distragă atenția de la misiune.

Flick putea să le despartă pe cele două – dar Diana ar fi fost și mai greu de controlat. Iar legătura lor putea fi utilă. Flick făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să le ajute pe femei să colaboreze între ele, iar asta putea fi de ajutor. Se hotărî să le lase în pace. Dar Diana voia să-i vorbească.

– Nu e ceea ce pare, chiar nu e, zise brusc Diana. Isuse, trebuie să mă crezi. A fost o tâmpenie, o glumă...

– Mai vrei ciocolată caldă? o întrebă Flick. Cred că a mai rămas ceva în ibric.

Diana se uită la ea șocată. După câteva clipe îi zise:

– Cum poți să-mi vorbești de ciocolată caldă?

– Vreau să te calmezi și să-ți dai seama că nu e o tragedie dacă ai sărutat-o pe Maude. Nu-ți amintești că m-ai sărutat și pe mine o dată?

– Știam c-ai să aduci vorba de asta. Dar a fost o prosteală. Cu Maude nu a fost doar un sărut. Diana se așeză. Fața ei mândră se schimonosi și începu să plângă. Știi că a fost mai mult, ai văzut ce-am făcut. Ce naiba credeai?

Flick își alese cu grijă cuvintele.

– Cred că arătați bine împreună.

– Bine? Diana nu o credea. Nu te-a scârbit?

– Nu. Maude e o fată drăguță și tu te-ai îndrăgostit de ea.

– Exact asta s-a întâmplat.

– Așa că nu te mai rușina.

– Cum să nu mă rușinez? Sunt lesbiană!

- Eu nu aș privi lucrurile din perspectiva asta. Ar trebui să fii discretă, să ai grijă să nu jignești persoane încuiate ca Jelly, dar nu trebuie să te rușinezi.

- Oare o să fiu mereu așa?

Flick se gândi la asta. Răspunsul era da, dar nu voia să fie prea dură.

Uite, zise ea, cred că anumitor oameni, ca de pildă Maude, le place să fie iubiți, și atât un bărbat, cât și o femeie îi pot face fericiți. De fapt, Maude era superficială, egoistă și cam curvistină, dar Flick nu avea de gând să i-o spună. Alții sunt mai inflexibili, continuă ea. Trebuie să fii receptivă.

- Cred că aici se sfârșește misiunea pentru mine și Maude.

- Cu siguranță, nu.

- Nu ne dai afară?

- Am în continuare nevoie de voi. Și nu văd de ce ar fi o problemă.

Diana scoase o batistă și-și suflă nasul. Flick se ridică în picioare și se duse la fereastră, dându-i timp să se adune. După un minut, Diana vorbi pe un ton mai calm.

- Ești prea amabilă, zise ea cu o notă de aroganță în glas.

- Du-te la culcare, îi zise Flick.

Diana se ridică supusă.

Și dacă aș fi în locul tău...

- Ce?

- M-aș culca acum cu Maude.

Diana părea șocată.

Flick dădu din umeri.

- S-ar putea să fie ultima ta șansă, zise ea.

- Mulțumesc, îi șopti Diana. Se duse spre Flick și-și întinse brațele de parcă ar fi vrut să o îmbrățișeze, apoi se opri. Poate că nu vrei să te sărut, zise ea.

- Nu fi prostuță, îi zise Flick și o îmbrățișă.

- Noapte bună, șopti Diana și părăsi camera.

Flick se întoarse și aruncă o privire în grădină. Luna era aproape plină. Avea să fie plină în câteva zile, când forțele aliate vor invada Franța. Vântul împrăștia frunzele copacilor din pădure: vremea se va schimba. Spera să nu fie furtună în

Canalul Mânecii. Întregul plan de invazie putea să cadă din cauza climei imprevizibile din Anglia. Își închipuia că foarte mulți oameni se rugau să fie vreme bună.

Trebuia să doarmă. Plecă din cameră și urcă scările. Se gândea la ce îi spusese Dianei: „M-aș culca acum cu Maude. S-ar putea să fie ultima ta șansă". Ezită în fața ușii lui Paul. Pentru Diana stătea altfel treaba – era singură. Flick era căsătorită.

Dar putea fi și ultima ei șansă.

Bătu la ușă și intră.

CAPITOLUL 26

Cufundat în tristețe, Dieter se întoarse la castelul de la Sainte-Cécile în Citroën, împreună cu echipa de interceptări radio. Se duse la camera de interceptare de la demisol. Dieter se gândea că singurul lucru bun în urma eșecului răsunător din această seară era că Weber nu putea să se laude cu un succes, deși Dieter pierduse. Dieter ar fi fost totuși în stare să suporte atitudinea triumfătoare lui Weber dacă l-ar fi avut pe Elicopter în camera de tortură.

– Ai mesajul pe care l-a trimis? întrebă Dieter.

Weber îi dădu o copie a mesajului, bătută la mașină.

– A fost deja trimis la centrul de criptologie din Berlin.

Dieter se uită la șirul de litere care nu aveau nici un sens.

– Nu vor putea să-l decodeze. Folosește un carnețel de unică folosință. Împături hârtia și și-o strecură în buzunar.

– Ce poți tu să faci? îl întrebă Weber.

– Am o copie a codurilor, zise Dieter.

Era o mică victorie, dar se simți mai bine.

Weber înghiți în sec.

– Mesajul ăsta ne va spune unde se află.

– Da. Trebuie să primească răspuns la unsprezece noaptea. Se uită la ceas. Mai erau câteva minute. Să înregistrăm mesajul și o să le decriptez pe amândouă simultan.

Weber plecă. Dieter aștepta în camera fără ferestre. La unsprezece fix, unul dintre receptoare intră pe frecvența Elicopterului și începu să scoată sunetele specifice unui mesaj transmis prin codul Morse. Un operator scrise literele, iar în același timp mergea și un magnetofon cu fir magnetic. Când țăcănitul se opri, operatorul se duse la o mașină de scris și transcrise ce era pe carnețel. Îi dădu lui Dieter o copie.

„Aceste două mesaje pot fi totul sau nimic", se gândi Dieter când se așeză la volanul propriei mașini. Luna strălucea ca un far pe când rula pe drumul ce șerpuia printre vii. Când ajunse la Reims, parcă în rue du Bois. Era vreme bună pentru invazie.

Stéphanie îl aștepta în bucătăria lui *mademoiselle* Lemas. Puse mesajele codificate pe masă și scoase copiile pe care le făcuse Stéphanie după carnețel și batista de mătase. Se frecă la ochi și începu să decodifice primul mesaj, cel pe care-l trimisese Elicopterul, scriind literele în blocnotesul pe care își nota *mademoiselle* Lemas ce avea de cumpărat.

Stéphanie făcu niște cafea. Se mai uită din când în când peste umărul lui, puse câteva întrebări, apoi se apucă să decripteze ea însăși al doilea mesaj.

Textul trimis de Elicopter era povestea amănunțită a incidentul de la catedrală, în care îl numea pe Dieter Charenton, spunând că a fost recrutat de Bourgeoise (*mademoiselle* Lemas), pentru că ea își făcea griji în privința locului de întâlnire. În mod ciudat, Monet (Michel) o sunase pe Bourgeoise ca să se asigure că Charenton era de încredere și primise de la ea confirmarea.

Apoi înșira numele de cod ale acelor membri din celula Bollinger care nu muriseră în luptele de duminică și încă mai activau. Nu mai erau decât patru.

Era folositor, dar asta nu-i spunea unde sunt spionii.

Bău o ceașcă de cafea în timp ce aștepta ca Stéphanie să termine. Femeia îi dădu o foaie de hârtie cu scrisul ei înflorit.

Când o citi, nu-i veni să creadă ce noroc avea. Pe ea era scris următorul text:

PREGĂTEȘTE PRIMIRE GRUP ȘASE PARAȘUTIȘTI
CU NUME DE COD STĂNCUȚELE LIDER
PANTERA CARE AJUNGE 11 SEARA VINERI
DOI IUNIE CHAMP DE PIERRE.

– Doamne Dumnezeule! șopti el.

Champ de Pierre era un nume codificat, dar Dieter știa ce înseamnă, căci Gaston îi spusese în timpul primului interogatoriu. Era un loc de aterizare, o pășune de lângă Chatelle, un sătuc la opt kilometri de Reims. Dieter știa acum cu siguranță unde vor fi Elicopterul și Michel mâine-noapte și astfel putea să-i aresteze.

Putea să mai prindă și șase agenți parașutați de Aliați.

Iar unul dintre ei era „Pantera": Flick Clairet, femeia care știa mai mult decât oricine despre Rezistența franceză, femeia care, sub tortură, îi va furniza informațiile necesare pentru a zdrobi Rezistența – la timp ca să-i împiedice să ajute forțele Aliaților.

– Sfinte Isuse! exclamă Dieter. Ce reușită!

A ȘASEA ZI

VINERI, 2 IUNIE 1944

CAPITOLUL 27

Paul și Flick stăteau de vorbă.

Erau întinși pe pat, unul lângă altul. Luminile erau stinse, dar luna își trimitea razele prin fereastră. Bărbatul era gol, la fel cum fusese și când intrase ea în cameră. Dormea întotdeauna dezbrăcat. Își punea pijamaua doar ca să meargă până la baia de pe hol.

Dormea când intrase ea în cameră, dar se trezise repede și sărise din pat, crezând că cei de la Gestapo îi făcuseră o vizită nocturnă. Își pusese mâinile în jurul gâtului ei înainte să-și dea seama cine e.

Era șocat, emoționat și mulțumit. Închisese ușa, apoi o sărutase acolo, în picioare, mult timp. Nu era pregătit și totul i se părea ca un vis frumos. Îi era teamă că se va trezi.

Ea îi mângâiase umerii, spatele și pieptul. Mâinile ei erau moi, dar îl atingea ferm, explorându-i tot trupul.

– Ai mult păr, îi șopti ea.

– Ca o maimuță.

– Dar nu la fel de frumos, îl tachină ea.

El se uită la buzele ei, minunându-se cum se mișcau când vorbea, gândindu-se că în câteva clipe le va atinge cu ale lui și avea să fie minunat. El zâmbi.

– Hai să stăm jos.

Se așezară pe pat, uitându-se unul la altul, dar ea nu se dezbrăcă, nici măcar nu-și scoase pantofii. Lui i se părea foarte excitant să fie gol în prezența unei femei îmbrăcate. Îi plăcea atât de mult, încât nu voia să ducă lucrurile mai departe. Voia ca această clipă să nu se sfârșească niciodată.

– Zi-mi ceva, îl rugă ea pe un ton senzual și languros.

– Ce anume?

– Orice, nu cred că te cunosc.

Ce naiba se întâmpla? Nu mai văzuse o femeie care să se comporte așa. Venea noaptea la el în cameră, se băga la el în pat, dar nu-și dădea jos hainele, apoi îl lua la întrebări.

– De asta ai venit? o întrebă el încetișor, uitându-se la ea. Ca să-mi pui întrebări?

Ea râse încet.

– Nu-ți face griji, vreau să fac dragoste cu tine, dar nu în grabă. Vorbește-mi despre prima ta iubită.

El o mângâie ușor pe obraz, până la linia maxilarului. Nu știa ce dorea ea, unde voia să ajungă. Îl debusolase.

– Putem să ne atingem cât vorbim?

– Da.

O sărută pe buze.

– Și să ne sărutăm?

– Da.

– Atunci hai să vorbim timp de un an sau doi.

– Cum o chema?

Flick nu era așa sigură pe ea pe cât voia să pară, se gândea el. Era chiar emoționată și de aceea îi punea atâtea întrebări. Dacă asta o făcea să se simtă mai bine, o să-i răspundă.

– O chema Linda. Eram foarte tineri – mi-e și rușine cât de tineri eram. Când am sărutat-o pentru prima oară, ea avea doisprezece ani, iar eu paisprezece. Poți să-ți închipui?

– Bineînțeles. Chicoti și pentru o clipă era din nou o copilă. Și eu sărutam băieți la doisprezece ani.

– Întotdeauna trebuia să spunem că ieșim cu mai mulți prieteni și de obicei așa și făceam, dar curând plecam din

mijlocul lor și mergeam la un film. Așa am și procedat mai mulți ani până când am făcut dragoste.

– Unde s-a întâmplat, în America?

– La Paris. Tatăl meu era atașat militar la ambasadă. Părinții Lindei dețineau un hotel la care veneau mai ales turiști americani. Umblam cu o gașcă de copii ai expatriaților.

– Unde făceați dragoste?

– În hotel. Erau tot timpul camere libere.

– Cum a fost prima dată? Ai folosit, știi tu, mijloace contraceptive?

– A sustras ea un prezervativ de la tatăl ei.

Flick trasă cu degetele un cerc în jurul buricului. El închise ochii.

– Și cine l-a pus? întrebă ea.

– Ea. A fost foarte excitant. Aproape mi-am dat drumul. Și, dacă nu ești atent...

Ea își mută mâna pe șoldurile lui.

– Mi-ar fi plăcut să te fi cunoscut la șaisprezece ani.

El deschise ochii. Nu mai voia ca această clipă să dureze o veșnicie. De fapt, își dădu seama că voia să se termine de îndată, ca să meargă mai departe.

– Ai vrea... Avea gura uscată, așa că înghiți în sec. N-ai vrea... n-ai vrea să-ți dai jos hainele?

– Da. Apropo de precauții...

– În portmoneu. Pe noptieră.

– Bine.

Se ridică și se descălță, aruncându-și pantofii pe podea. Apoi își descheie bluza.

Paul văzu că era încordată, așa că îi zise:

– Nu te grăbi, avem toată noaptea la dispoziție.

Trecuseră ceva ani de când Paul nu mai văzuse o femeie dezbrăcându-se. În ultimul timp se uitase doar la postere cu tinere atractive, care purtau tot timpul lenjerie de mătase și dantele, corsete și jartiere și neglijee transparente. Flick purta o cămașă largă din bumbac, fără sutien, și bănuia că sânii mici pe care-i întrezărea pe sub ea nu aveau nevoie de susținere.

Își dădu jos fusta. Avea chiloți din bumbac alb cu volănașe în jurul coapselor. Era micuță, dar musculoasă. Arăta ca o școlăriță care se schimba pentru antrenamentul de hochei, dar i se părea că e mai excitantă decât orice fată din posterele acelea.

Se întinse iar în pat.

– E mai bine? îl întrebă ea.

O mângâie pe șold, simțindu-i pielea caldă, bumbacul, apoi din nou pielea. Își dădea seama că ea nu era încă pregătită. Avea răbdare și voia să o lase pe ea să dicteze ritmul.

– Tu nu mi-ai zis cum a fost prima dată, zise el.

Spre surprinderea lui, ea roși.

– N-a fost așa de bine ca la tine.

– Dar cum?

– A fost un loc oribil, o cameră de depozitare, plină de praf.

Era foarte indignat. Ce idiot putea să ducă o fată atât de deosebită ca Flick și să facă repede sex cu ea într-un asemenea loc?

– Câți ani aveai?

– Douăzeci și doi.

Se aștepta să zică șaptesprezece.

– Măiculiță! Meritai un pat confortabil la vârsta aia.

– Dar nu asta a fost problema.

Paul o simțea acum mai relaxată. O încurajă să continue.

– Deci, ce a fost în neregulă?

– Faptul că nu am vrut s-o fac. Mai mult m-a convins el.

– Nu-l iubeai pe tipul ăla?

– Ba da, dar nu eram pregătită.

– Cum îl chema?

– Nu vreau să-ți zic.

Paul bănuia că era vorba de soțul ei, Michel, și se hotărî să nu-i mai pună alte întrebări. O sărută și o rugă:

– Pot să te ating pe sâni?

– Poți să mă atingi unde vrei.

Nimeni nu-i mai spusese așa ceva. I se părea că e șocant de sinceră și atrăgătoare. Începu să-i exploreze trupul. Din câte știa el, majoritatea femeilor închideau ochii în momentul acesta, dar ea îi ținea deschiși, studiindu-i chipul cu un amestec

de dorință și curiozitate care îl excita și mai tare. Parcă îl examina cu privirea, în loc să fie invers. Mâinile lui descoperiră frumoasa formă a sânilor ei, iar cu buricele degetelor îi mângâie sfârcurile sfioase, încercând să-și dea seama ce le excita mai mult. Îi dădu jos chiloții. Părul ei era de culoarea mierii, iar dedesubt, în stânga, avea un semn din naștere ca o pată de ceai. Și-a plecat capul în acea zonă, simțindu-i părul ondulat, iar apoi îi gustă umezeala cu limba.

O simți abandonându-se plăcerii. Nu mai era încordată. Își întinse brațele și picioarele în formă de stea, era umedă, dedată plăcerii, și își ridică șoldurile cu pasiune în întâmpinarea lui. Îi exploră pliurile sexului cu încântare. Ea se mișca acum spasmodic.

Îi dădu capul la o parte. Era roșie la față și respira greoi. Se întinse până la măsuța de toaletă, deschise portofelul lui și găsi prezervativele, trei la număr, într-un pachet mic de hârtie. Rupse pachetul nerăbdătoare, scoase unul și i-l puse. Apoi se aruncă peste Paul, care stătea pe spate. Se aplecă să-l sărute și-i șopti la ureche:

- Ce bine te simt înăuntrul meu. Apoi se îndreptă și începu să se miște ritmic.

- Dă-ți jos cămașa, îi zise el.

Și-o scoase peste cap.

El se uita la ea cum stătea deasupra lui, cu o expresie concentrată pe chip, iar sânii ei apetisanți se mișcau încântător. Se simțea cel mai norocos bărbat din lume. Voia ca acest sentiment să dureze la nesfârșit: să nu mai vină dimineața, fără avion, parașute, război.

Se gândea că nu e nimic pe lumea asta mai frumos ca dragostea.

Când se termină, primul gând al lui Flick fu ce-i va spune lui Michel.

Nu era tristă. Era îndrăgostită și îl dorea pe Paul. Într-o perioadă scurtă de timp, devenise mai intimă cu el decât fusese vreodată cu Michel. Voia să facă dragoste cu el pentru tot restul vieții ei. Asta era problema. Mariajul ei era pe butuci.

Și trebuia să-i spună lui Michel numaidecât ce dădea ochii cu el. Nu se putea preface, nici măcar pentru câteva minute, că îl iubea ca la început.

Michel era singurul bărbat cu care făcuse vreodată dragoste înainte de Paul. I-ar fi zis lui Paul, dar nu se simțea la largul ei să vorbească despre Michel. Părea mai mult o trădare decât un simplu adulter. Într-o zi îi va mărturisi lui Paul că el e al doilea iubit al ei și că el e cel mai bun, dar nu avea să-i spună niciodată cum era sexul cu Michel.

Totuși, nu doar sexul era diferit cu Paul, ci și ea însăși. Nu vorbise niciodată cu Michel despre lucrurile pe care le discutase cu Paul, despre viața lui sexuală de dinainte. Nu-i spusese niciodată: „Poți să mă atingi unde vrei". Nu-i pusese niciodată prezervativul, nu se suise vreodată pe el ca să facă dragoste și nu-i zisese niciodată cât de bine îl simțea înăuntrul ei.

Când se întinsese în pat alături de Paul, parcă era altă persoană, la fel cum se întâmplase și cu Mark când a intrase în Criss-Cross Club. Deodată simți că putea să spună tot ce-i trecea prin minte, să facă orice, să fie ea însăși, fără să se teamă de cum ar reacționa el.

Cu Michel nu fusese niciodată așa. Fiindu-i studentă, dorise să-l impresioneze, așa că nu ajunsese niciodată pe picior de egalitate cu el. Continuase să-i cerșească aprobarea, ceea ce el nu făcuse niciodată cu ea. În pat, ea încerca să-l facă pe el să se simtă bine, fără să se gândească la ea.

– La ce te gândești? o întrebă Paul.

– La căsnicia mea, îi răspunse ea.

– Ce-i cu ea?

Se întreba cât de mult să-i povestească. Îi spusese mai devreme în această seară că voia să se căsătorească cu ea, dar asta înainte ca ea să vină în dormitorul lui. Potrivit miturilor feminine, bărbații nu se căsătoresc niciodată cu femeile care se culcau înainte cu ei. Nu era întotdeauna adevărat. Flick știa asta din propria experiență cu Michel. Dar se hotărî să-i spună lui Paul adevărul pe jumătate.

– S-a terminat.

– E o decizie dureroasă.

Se sprijini în cot și se uită la el.

– Te deranjează?

– Dimpotrivă. Sper să însemne că ne mai putem vedea.

– Vorbești serios?

El o luă în brațe.

– Mi-e frică să-ți spun cât de serios vorbesc.

– Ți-e frică?

– Să nu te sperii. Am zis o prostie mai devreme.

– În ceea ce privește căsătoria cu mine și făcutul de copii?

– Am vorbit serios, dar am spus-o pe un ton arogant.

– E în ordine, zise ea. Când oamenii sunt politicoși, asta înseamnă că nu prea le pasă. Dacă-s mai ciudați, sunt mai sinceri.

– Cred că ai dreptate. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Ea îl mângâie pe față. Îi vedea tuleiele din barbă și își dădu seama că lumina zorilor devenea din ce în ce mai puternică. Nu voia să se uite la ceas: nu dorea să știe cât timp le mai rămăsese.

Își plimbă mâna peste fața lui, parcă pentru a-i ține minte trăsăturile: sprâncenele stufoase, ochii adânci, nasul mare, urechea scurtă, buzele senzuale, maxilarul puternic.

– Ai apă caldă? îl întrebă ea brusc.

– Da, e o cameră de lux. E un lavoar în colț.

Se ridică din pat.

– Ce faci? o întrebă el.

– Stai acolo.

Merse tiptil pe podea în picioarele goale, simțind că-i privea trupul gol, dorindu-și să nu aibă șoldurile așa late. Pe un sertar deasupra chiuvetei era o cană în care se găseau pastă de dinți și o periuță de dinți franceză, cu mânerul din lemn. Lângă pahar erau o lamă, un pămătuf și un castron cu săpun pentru bărbierit. Deschise robinetul de apă caldă, înmuie pămătuful în apă și după aceea făcu spumă de ras din săpun.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

– O să te bărbieresc.

– De ce?

– O să vezi.

Îi acoperi fața cu spumă, apoi scoase lama lui de ras și umplu cana cu apă caldă. Se așeză călare pe el ca atunci când făcuseră dragoste și îl bărbieri cu mișcări blânde și grijulii.

– Cum ai învățat să faci așa ceva?

– Taci, îi zise ea. Am văzut-o pe mama bărbierindu-l pe tata de multe ori. Tata era mereu beat, iar spre sfârșitul vieții nu mai putea să țină bine aparatul de ras în mână, așa că mama trebuia să-l radă în fiecare zi. Ridică bărbia!

El se execută, iar ea îi bărbieri partea sensibilă a gâtului. Când termină, înmuie o bucată de flanelă în apă caldă și îl șterse, apoi îi uscă fața cu un prosop curat.

– Ar trebui să-ți aplic și niște cremă de față, dar cred că ești prea masculin ca să folosești așa ceva.

– Nu mi-am dat seama că trebuia.

– Nu contează.

– Ce urmează?

– Îți mai amintești ce făceam înainte să mă întind după portofelul tău?

– Da.

– Te-ai întrebat de ce nu te-am lăsat să continui?

– Am crezut că... erai nerăbdătoare să facem sex.

– Nu, perii tăi din barbă îmi zgâriau coapsele, fix acolo unde pielea e mai sensibilă.

– O, îmi pare rău!

– Acum te poți revanșa față de mine.

El se încruntă.

– Cum așa?

– Hai, Einstein, oftă ea cu o frustrare prefăcută. Acum că te-am ras...

– Aha – înțeleg! De aia m-ai ras? Da, bineînțeles. Vrei ca eu să...

Ea se întinse pe spate zâmbind și își desfăcu picioarele.

– Ți-am dat suficiente indicii?

El râse.

– Cred că da, zise el și se aplecă peste ea.

Flick închise ochii.

CAPITOLUL 28

Vechea sală de bal se afla în aripa de vest a castelului din Sainte-Cécile, care fusese bombardată. Camera era doar parțial afectată: dintr-un perete nu mai rămăseseră decât o grămadă de moloz, pietre cubice, frontoane și bucăți pictate de zid, dar celălalt era intact. Efectul era pitoresc, se gândi Dieter, când soarele de dimineață intra printr-o spărtură din tavan luminând un șir de coloane dărâmate; părea un tablou victorian cu ruine din Antichitate.

Dieter se hotărâse să țină ședința informativă în sala de bal. Alternativa era să se întâlnească în biroul lui Weber, iar Dieter nu voia să le lase oamenilor săi impresia că Willi trăgea sforile. Era acolo un podium nu prea înalt, probabil pentru orchestră, pe care el pusese o hartă. Oamenii aduseseră scaune din alte părți ale clădirii și le aranjaseră în fața podiumului, în patru șiruri ordonate de câte cinci – foarte nemțește, se gândi Dieter zâmbind pentru sine; francezii ar fi împrăștiat scaunele peste tot. Weber, care strânsese echipa, stătea pe podium cu fața la oameni, ca să le arate că el era unul din comandanți, nu un subordonat al lui Dieter.

Existența a doi comandanți de același rang care nu se puteau înghiți unul pe celălalt era una dintre cele mai mari primejdii pentru operațiune, se gândea Dieter.

Pe tablă trasase cu creta o hartă a satului Chatelle. Era alcătuit din trei clădiri mari – probabil ferme sau vinării – plus șase case de locuit și o brutărie. Clădirile erau adunate în jurul unei intersecții, cu podgorii la nord, vest și sud și la est un imaș lung de un kilometru, mărginit de un iaz mare. Dieter bănuia că acea pajiște era folosită pentru păscut, căci pământul era prea îmbibat cu apă pentru vița-de-vie.

– Parașutiștii vor ateriza pe pajiște, zise Dieter. Trebuie să fie un teren obișnuit pentru aterizare: e plan, tocmai bun pentru un Lysander, dacă nu chiar pentru un Hudson. Iazul de alături ar fi un bun punct de reper, vizibil din aer. La capătul din sud se află un staul, unde se adăpostește grupul de primire în timp ce așteaptă avionul. Se opri din vorbit. Cel mai important lucru pe care trebuie să-l țineți minte cu toții este că *vrem ca acești parașutiști să aterizeze.* Nu trebuie să recurgem la nici un fel de acțiune care să ne trădeze prezența grupului de primire sau pilotului. Trebuie să fim tăcuți și invizibili. Dacă avionul se întoarce acasă cu toți agenții la bord, am pierdut o ocazie de milioane. Unul dintre parașutiști este o femeie care ne poate oferi informații despre majoritatea celulelor Rezistenței din nordul Franței – dacă vom putea pune mâna pe ea.

Weber luă și el cuvântul, doar ca să le aducă aminte că era și el pe acolo.

– Permiteți-mi să întăresc ce a spus maiorul Franck. Nu vă asumați nici un fel de riscuri! Nu faceți nimic ostentativ! Țineți-vă de plan!

– Îți mulțumesc, maior Weber, îi zise Dieter. Locotenentul Hesse v-a împărțit în echipe de câte doi oameni, de la A la L. Pe fiecare clădire de pe hartă este scrisă litera unei echipe. Vom ajunge în sat la ora 20. Vom intra pe nesimțite în fiecare clădire. Toți locuitorii vor fi duși în cea mai mare dintre cele trei case, La Maison Grandin, și ținuți acolo până se termină totul.

Unul dintre bărbați ridică mâna.

– Schuller! țipă Weber. Poți vorbi.

– Domnule, dacă oamenii din Rezistență sună la una dintre case? O să afle că e nu e nimeni acolo și s-ar putea să devină bănuitori.

Dieter dădu din cap.

– Bună întrebare. Dar nu cred că vor face asta. Cred că cei din grupul de primire nu sunt de prin partea locului. De obicei nu lasă agenții să se parașuteze acolo unde locuiesc simpatizanți – e un risc inutil. Pun pariu că vin după ce se întunecă și se duc țintă la staul, fără să-i mai deranjeze pe săteni.

Weber vorbi din nou.

– Asta ar fi o procedură normală pentru cei din Rezistență, zise el cu aerul unui doctor care pune un diagnostic.

– La Maison Grandin va fi cartierul general, continuă Dieter. Maiorul Weber va fi la comandă acolo. Acesta era planul pe care și-l făcuse ca să-l țină pe Weber departe de acțiune. Prizonierii vor fi închiși într-un loc potrivit, de preferință o pivniță. Trebuie să nu facă gălăgie, ca să putem auzi mașina cu care vor veni cei din grupul de primire și mai târziu motorul avionului.

– Orice prizonier care nu înțelege să-și țină gura va fi împușcat, zise Weber.

– Când toți sătenii vor fi închiși sub cheie, echipele A, B, C și D își vor ocupa pozițiile, ascunzându-se pe drumurile ce duc înspre sat. Dacă intră vehicule sau oameni în localitate, veți raporta acest lucru prin stația de ultrascurte, dar nu veți face nimic altceva. În această fază, nu veți interzice nimănui să intre în sat și nu veți face nimic care să vă trădeze prezența.

Uitându-se prin sală, Dieter se întreba disperat dacă tipii din Gestapo aveau destulă minte ca să-i priceapă ordinele. Nu era prea optimist.

– Inamicul are nevoie de vehicule pentru transportul a șase parașutiști plus a grupului de primire, așa că va veni cu un camion sau cu un autobuz sau chiar cu niște automobile. Cred

că vor intra pe această poartă pe imaș – pământul e destul de uscat acum, așa că mașinile nu se vor împotmoli – și vor parca între poartă și staul, chiar aici.

Indică locul însemnat pe hartă.

– Echipele E, F, G și H vor sta în copacii de lângă iaz, fiecare membru fiind echipat cu un reflector de mână. Echipele I și J vor rămâne la La Maison Grandin ca să-i păzească pe săteni și la postul de comandă alături de maiorul Weber. Dieter nu voia ca Weber să fie acolo când îi va aresta pe toți. Echipele K și L vor veni cu mine, în spatele gardului viu din apropierea staulului. Hans aflase care dintre oameni erau cei mai buni trăgători și îi desemnase să lucreze cu Dieter. Voi comunica prin radio cu toate echipele și voi deține controlul asupra pajiștii. Când auzim avionul – nu facem nimic! Când îi vedem pe parașutiști – nu facem nimic! Îi vom vedea pe parașutiști aterizând și vom aștepta să-i adune grupul de primire și să-i ducă unde sunt parcate vehiculele. Dieter ridică tonul, special ca să audă și Weber. *Nu vom aresta pe nimeni până când nu se va termina operațiunea!* Nu trage nimeni până nu primește ordin de la un ofițer. Când suntem gata, voi da semnalul. De acum, până când nu vă voi da eu ordinul de încetare a acțiunii, echipele A, B, C și D vor aresta pe oricine încearcă să intre sau să iasă din sat. Echipele E, F, G și H vor porni reflectoarele și le vor pune pe inamic. Echipele K și L se vor apropia de ele alături de mine și-i vor aresta. Nimeni nu va trage asupra inamicului – ne-am înțeles?

Schuller, evident singurul care avea ceva în cap, ridică mâna din nou.

– Dar dacă trag ei asupra noastră?

– Nu răspundeți la foc! Morți, acești oameni nu ne sunt de nici un folos! Stați pe burtă și țineți luminile pe ei! Doar echipele E și F pot să folosească armele din dotare și au primit ordin doar să rănească. Vrem să-i interogăm pe parașutiști, nu să-i omorâm.

Telefonul din cameră sună, iar Hans Hesse răspunse.

– E pentru tine, îi zise lui Dieter. Cartierul general al lui Rommel.

La tanc, se gândea Dieter când luă receptorul. Mai devreme îl sunase pe Walter Goedel la Roche-Guyon și lăsase un mesaj, cerându-i să-l sune cât mai repede.

– Walter, prietene, ce mai face feldmareșalul? îl întrebă pe Goedel.

– Bine, ce vrei? îl întrebă Goedel, tăios ca întotdeauna.

– Mă gândeam că feldmareșalul ar vrea să știe că vom da o mică lovitură în această seară – vom aresta un grup de sabotori când vor ajunge aici. Dieter nu-i dădu detalii la telefon, deși era o linie telefonică a armatei germane, iar riscul ca Rezistența să-i asculte era foarte redus. Era crucial să obțină sprijinul lui Goedel pentru operațiune. Unul dintre ei ar putea să ne spună foarte multe despre celulele Rezistenței.

– Excelent, îi răspunse Goedel. Întâmplător te sun chiar de la Paris. Cât mi-ar lua să ajung cu mașina la Reims – două ore?

– Trei.

– Atunci voi ajunge la timp ca să prind operațiunea.

Dieter era încântat.

– Cum să nu? zise el. Dacă asta dorește feldmareșalul. Să ne întâlnim la castelul din Sainte-Cécile nu mai târziu de ora 19. Se uită la Weber, care pălise brusc.

– Foarte bine. Goedel închise.

Dieter îi dădu telefonul înapoi lui Hesse.

– Aghiotantul feldmareșalului Rommel, maiorul Goedel, ni se va alătura în această seară, zise el victorios. Un motiv în plus ca să ne asigurăm că totul se va desfășura impecabil. Zâmbi, iar în cele din urmă îl fixă pe Weber cu privirea. Nu-i așa că suntem norocoși?

CAPITOLUL 29

Toată ziua „Stăncuțele" călătoriră spre nord într-un autobuz mic. Vehiculul înainta încet prin pădurile umbroase și lanurile verzi de grâu, mergând în zigzag de la un târg adormit la altul, ocolind Londra pe la vest. Cei de la sate păreau să nu aibă habar de război sau că erau în secolul XX, iar Flick spera să rămână mult timp așa. Pe când treceau prin orășelul medieval Winchester, se gândi la Reims, un alt oraș cu catedrală, în care mărșăluiau naziști în uniformă, iar cei de la Gestapo erau peste tot în mașinile lor negre, și se rugă, mulțumindu-i lui Dumnezeu că se opriseră la Canalul Mânecii. Stătea lângă Paul și admira peisajul de ceva vreme; apoi – pentru că își petrecuse toată noaptea făcând dragoste – căzu într-un somn adânc, rezemându-și capul de umărul lui.

La două după-amiaza ajunseră în satul Sandy din Bedfordshire. Autobuzul o luă pe un drum de țară cu multe curbe care trecea printr-o pădure și ajunse la un conac numit Tempsford House. Flick mai fusese aici: era locul de adunare pentru cei care aveau să decoleze de pe terenul din Tempsford. Își pierdu imediat calmul. În ciuda arhitecturii sale elegante din secolul

al XVIII-lea, pentru ea conacul simboliza tensiunea de nesuportat a orelor de dinaintea unui zbor în teritoriul inamicului.

Ajunseseră prea târziu pentru prânz, dar primiră ceai și sandviciuri în salon. Flick își bău ceaiul, dar era prea agitată ca să mănânce. Însă celelalte înfulecară cu poftă. După aceea, fură conduse în camerele lor.

Mai târziu, femeile se întâlniră în bibliotecă. Camera arăta mai mult ca un atelier de croitorie al unui studio de film. Erau acolo rânduri de stative cu haine și rochii, cutii cu pălării și pantofi, cutii de carton pe care era scris *Culottes, Chausettes* și *Mouchoirs* și o masă în mijloc, pe care se aflau mai multe mașini de cusut.

Lucrările le conducea *madame* Guillemin, o femeie slabă de aproape cincizeci de ani, care purta o bluză gen cămașă și o jachetă asortată elegantă. Avea o pereche de ochelari pe vârful nasului și un centimetru la gât și vorbea o franceză impecabilă cu accent parizian.

– După cum bine știți, hainele frațuzești sunt foarte diferite de cele pe care le poartă englezii. Nu vreau să spun că sunt mai elegante, dar, știți voi, sunt totuși.... mai elegante. Ridică din umeri, iar fetele râseră.

Nu era doar o chestiune de modă, se gândi Flick cu pesimism: sacourile franțuzești erau de obicei cu vreo douăzeci de centimetri mai lungi decât cele englezești, detaliile se deosebeau foarte mult, fiecare putând reprezenta un indiciu care putea da de gol un agent. Așa că toate hainele de aici fuseseră cumpărate din Franța, schimbate cu refugiații pentru haine englezești noi sau copiate fidel după originalele franțuzești, apoi purtate un timp ca să nu pară noi.

– Acum e vară și purtăm fuste de bumbac, costume din lână deschisă la culoare și pelerine de ploaie. Gesticulă în direcția a două tinere femei care stăteau la mașinile de cusut. Asistentele mele vor face toate modificările necesare dacă hainele nu vă vin foarte bine.

– Ne trebuie haine destul de scumpe, dar care să fie purtate, spuse Flick. În cazul în care suntem interogate de Gestapo, vrem să arătăm ca niște femei respectabile.

Când vor trebui să se dea drept femei de serviciu, aveau să-și dea jos pălăriile, mănușile și curelele.

Madame Guillemin începu cu Ruby. Se uită cu atenție la ea preț de un minut, apoi alese de pe umeraș o rochie bleumarin și o pelerină de ploaie bej.

– Încearcă-le pe astea. E o pelerină bărbătească, dar în Franța nimeni nu-și permite să facă moșturi. Arătă înspre cealaltă parte a camerei. Dacă vrei, poți să te schimbi după paravanul ăla, iar pentru cele foarte timide există o cameră în spatele biroului de acolo. Cred că proprietarul casei se închidea acolo ca să citească romane pornografice.

Râseră din nou, toate în afară de Flick, care mai auzise glumele lui *madame* Guillemin și înainte.

Croitoreasa se uită cu luare-aminte la Greta, apoi continuă:

Mă întorc la tine. Alese haine pentru Jelly, Diana și Maude și toate trei se duseră în spatele paravanului. Apoi se întoarse spre Flick și îi șopti: Îți bați joc de mine?

– De ce spui asta?

– Ești bărbat, îi zise ea Gretei.

Flick oftă exasperată. Cusătoreasa își dăduse seama imediat că Greta era bărbat. Nu era un semn bun.

– Oi prosti tu mulți oameni, da pe mine nu, adăugă *madame*. Pot să-mi dau seama.

– Cum? o întrebă Greta.

Madame Guillemin ridică din umeri.

– Proporțiile sunt aiurea – umerii-s prea lați, șoldurile prea înguste, picioarele prea musculoase, mâinile prea mari – e evident pentru cine se pricepe.

– Trebuie să se dea drept femeie în această misiune, așa că te rog îmbrac-o cât de bine poți, îi spuse Flick iritată.

– Bineînțeles – dar pentru numele lui Dumnezeu, fă în așa fel încât să n-o vadă nici o croitoreasă.

– Nici o problemă. Gestapoul nu angajează asemenea oameni.

Flick nu era deloc sigură. Nu voia ca *madame* Guillemin să-și dea seama cât de îngrijorată era.

Croitoreasa se uită din nou la Greta.

– O să-ți dau o fustă și o bluză care să te facă să pari mai scundă și o haină trei sferturi. Alese hainele și i le dădu Gretei.

Greta le aruncă o privire dezaprobatoare. Ei îi plăceau hainele mai țipătoare. Dar nu se plânse.

– Sunt timidă, așa că voi merge să mă schimb în camera aia, zise ea.

În cele din urmă, *madame* îi dădu lui Flick o rochie verde ca mărul și o haină asortată.

– Culoarea îți scoate în evidență ochii, zise ea. Atâta timp cât nu ești îmbrăcată ostentativ, de ce să nu arăți bine? Ai putea să ieși din situații dificile datorită farmecului tău.

Rochia era largă și arăta ca un cort pe Flick, dar își puse o curea din piele ca să-i marcheze talia.

– Arăți atât de șic, ca o franțuzoaică, zise *madame* Guillemin.

Flick nu-i mărturisise că va folosi cureaua pentru a ține o armă.

Toate își puseră pe ele hainele noi și se învârtiră prin încăpere, gătindu-se și chicotind. *Madame* Guillemin alesese bine, iar lor le plăcea ce li se dăduse, dar unele haine trebuiau ajustate.

– Cât timp facem modificările necesare, puteți să vă alegeți accesoriile, le zise Madame.

Fetele renunțară repede la inhibiții, iar acum se prosteau îmbrăcate doar în lenjeria intimă, probând pălării și pantofi, alegând eșarfe și poșete. Pentru moment uitaseră de pericolele care le păsteau și se bucurau de noile lor haine.

Greta ieși din anticameră arătând surprinzător de elegantă. Flick o studie cu atenție. Întorsese gulerul bluzei albe ca să arate mai șic și purta haina fără formă pe umeri, ca o pelerină. *Madame* Guillemin ridică din sprâncene, dar nu făcu nici un comentariu.

Rochia lui Flick trebuia scurtată. Cât timp se făceau modificările, ea se uita la haină. Lucrând sub acoperire, era foarte atentă la detalii și se uita cu atenție la cusături, tiv, nasturi și buzunare, ca să fie sigură că erau așa cum purtau franțuzoaicele. Nu găsi nici un cusur. Pe eticheta de pe guler scria „Galeries Lafayette".

Flick îi arătă lui *madame* Guillemin briceagul. Avea doar șapte centimetri lungime, o lamă subțire, dar era foarte ascuțit. Avea un buton mic și era fără mâner. Îl păstra într-o husă de piele subțire și găurită.

– Vreau să coși asta sub rever, îi ceru Flick.

– Nu-i mare lucru, îi zise *madame* Guillemin.

Le dădu fiecăreia o grămadă de lenjerie intimă, două schimburi din fiecare, toate având etichete ale magazinelor franțuzești. Cu o precizie impresionantă, alesese nu numai măsura potrivită, dar și stilul preferat al fiecărei femei: corset pentru Jelly, chiloți cu dantelă pentru Maude, pantalonași scurți bleumarin și sutien cu balene pentru Diana, cămăși simple și chiloței pentru Ruby și Flick.

– Pe batiste se află emblema diferitelor *blanchisseries* din Reims, le zise Madame Guillemin cu mândrie.

În cele din urmă, veni cu mai multe feluri de genți: una din pânză, o geantă de voiaj, un rucsac și câteva valize de pânză ieftină de diferite culori și mărimi. Fiecare femeie primi una. Înăuntru se găseau o periuță de dinți, pastă de dinți, pudră, cremă de pantofi, țigări și chibrite – toate franțuzești. Deși mergeau acolo doar pentru scurt timp, Flick insistase ca toate să primească un set complet.

– Nu uitați, le zise Flick, că puteți lua cu voi *doar* ce ați primit în această după-amiază. Viața voastră depinde de asta.

Nu mai chicotiră când își aduseră aminte ce pericole aveau de înfruntat în câteva ore.

– În regulă, toată lumea să se ducă în camere și să se schimbe în hainele franțuzești, inclusiv lenjeria intimă. Apoi ne vom întâlni jos să luăm cina.

În salonul principal al casei fusese amenajat un bar. Când Flick intră, în el se aflau cam o duzină de bărbați, unii în uniforme RAF, iar toți – Flick știa asta din vizitele anterioare – aveau să zboare deasupra Franței. Pe o tablă erau scrise numele sau numele de cod ale celor care plecau în seara aceea, precum și ora la care trebuiau să iasă din casă. Flick citi:

Aristotel – 19.50
Căpitanul Jenkins și locotenentul Ramsey – 20.05
Toate Stăncuțele – 20.30
Colgate și Bunter – 21.00
Dl Blister, Paradox, Saxofon – 22.05

Ea se uită la ceas. Era 18.30. Mai aveau două ore.

Se așeză la bar și se uită în jur, întrebându-se câți dintre ei se vor întoarce și cine va muri în luptă. Unii erau foarte tineri, fumau și spuneau bancuri, părând să n-aibă nici o grijă. Cei mai în vârstă păreau călîți, așa că își beau whisky-ul sau ginul, știind foarte bine că putea fi ultimul pahar din viața lor. Se gândi la părinții, soțiile, iubitele, bebelușii și copiii lor. Operațiunile din această seară aveau să le aducă unora dintre ei o durere care nu va dispărea niciodată.

Gândurile ei negre fură întrerupte de ceva ce o luă cu totul prin surprindere. Simon Fortescue, birocratul uns cu toate alifiile de la MI6, intră în bar, îmbrăcat cu un costum în dungi – alături de Denise Bowyer.

Lui Flick îi căzu fața.

– Felicity, ce bine că te-am prins, îi zise Simon. Nemaiașteptând să fie invitat, trase un scaun și pentru Denise. Barman, un gin tonic, te rog. Tu ce vrei, Lady Denise?

– Un martini foarte sec.

– Iar tu, Felicity?

Flick nu răspunse la întrebare.

– Ea ar trebui să fie în Scoția! zise ea.

– Uite, se pare că a avut loc o neînțelegere. Denise mi-a povestit totul despre acel polițist...

– Nu e nici o neînțelegere, zise brusc Flick. Denise a picat la instructaj. Asta-i tot.

Denise era dezgustată.

– Nu înțeleg cum o fată foarte inteligentă dintr-o familie bună ar putea să pice...

– O ia gura pe dinainte.

– Ce?

– Nu poate să-ți țină gura. Nu e de încredere. Nu ar trebui să umble de capul ei!

– Javră obraznică, îi zise Denise.

Fortescue încercă să-și mențină cu greu calmul și coborî tonul:

– Uite cum stă treaba, fratele ei e marchiz de Inverlocky, care e *foarte* apropiat de prim-ministru. Însuși Inverlocky m-a rugat să mă asigur că Denise va avea o șansă să arate ce poate. Așa că, vezi tu, ar fi de-a dreptul lipsit de tact să o refuzi.

– Stai să înțeleg, ridică Flick vocea.

Unul sau doi dintre bărbații de lângă ei se uitară la ea.

– Ca o favoare pentru prietena ta aristocrată, îmi ceri să iau pe cineva în care nu pot avea încredere într-o misiune periculoasă în spatele liniilor inamice. Asta e ideea?

Cât vorbea ea, Percy și Paul intrară în bar. Percy se uită la Fortescue cu antipatie nedisimulată.

– Am auzit eu bine? îl întrebă Paul.

– Am adus-o pe Denise cu mine pentru că ar fi, sincer, jenant pentru guvern dacă ar fi trimisă acasă, zise Fortescue.

– Și un real pericol pentru mine dacă ar veni! îl întrerupse Flick. Îți răcești gura de pomană. Nu mai face parte din echipă.

– Uite, nu vreau să mă folosesc de gradul meu.

– Ce grad? îl întrebă ea.

– Am plecat din Garda Regală cu grad de colonel...

– Te-ai pensionat!

– Și sunt funcționar public, echivalentul unui brigadier.

– Nu fi ridicol! îi zise Flick. Nici măcar nu faci parte din armată.

– Îți *ordon* să o iei pe Denise cu tine.

– Atunci va trebui să-mi reconsider răspunsul, zise Flick.

– Mai bine. Sunt sigur că nu vei regreta.

– Ei bine, răspunsul meu este acesta: du-te în pizda mă-tii!

Fortescue se înroși la față. Probabil că nici o fată nu-i spusese vreodată așa ceva. Amuțise, lucru cu totul neobișnuit pentru el.

– Ei bine, zise Denise. Am aflat cu ce gen de om avem de-a face.

– Ai de-a face cu mine, îi zise Paul. Se întoarse spre Fortescue. Eu sunt la comanda acestei operațiuni și nu o voi coopta pe Denise sub nici o formă. Dacă vrei să te certi cu cineva, sună-l pe Monty.

– Bine zis, bătrâne, adăugă Percy.

Fortescue vorbi iar, după tăcuse un timp. O amenință pe Flick cu degetul.

– Doamnă Clairet, va veni vremea să regretați ce mi-ați spus. Se ridică de pe scaun. Îmi cer scuze, Lady Denise, dar am făcut tot ce ne-a stat în puteri.

Plecară amândoi.

– Idiotu' naibii, mormăi Percy.

– Hai să mâncăm, zise Flick.

Ceilalți erau deja în sufragerie, așteptându-i. Pe când Stăncuțele începeau să-și mănânce ultima cină în Anglia, Percy le oferi fiecăreia câte un cadou scump: tabachere din argint pentru fumătoare, pudriere de aur pentru celelalte.

– Sunt mărci franțuzești de renume, așa că le puteți lua cu voi, zise el. Femeile erau mulțumite, dar le întristă cu următoarea remarcă. Au și alt scop. Pot fi ușor amanetate dacă aveți nevoie urgentă de bani, dacă dați cumva de belea.

Mâncare era din belșug, un adevărat ospăț pe timp de război, iar Stăncuțele se înfruptau cu poftă. Lui Flick nu îi era prea foame, dar se chinui să termine o friptură mare, știind că

era mai multă carne decât ar fi mâncat ea într-o săptămână în Franța.

Când terminară cina, se făcuse deja timpul să se ducă pe pistă. Se întoarseră în camere ca să-și ia gențile franțuzești, apoi se urcară în autobuz. O luară de-a lungul altui drum de țară și traversară o cale ferată, apoi se apropiară de un rând de ferme – cel puțin așa păreau – de la marginea unui câmp mare și plat. Pe un indicator scria Gibraltar Farm, dar Flick știa că era RAF Tempsford, iar hambarele erau de fapt hangare pentru avioane.

Intrară într-un loc ce părea a fi un staul și găsiră acolo un ofițer RAF în uniformă, care păzea rafturi de oțel pline cu echipament. Fură percheziționate înainte să li se dea echipamentul. Ofițerul găsi o cutie de chibrituri englezești în valiza lui Maude; Diana avea în buzunar un rebus din *Daily Mirror*, completat pe jumătate, pe care jurase că intenționa să-l lase în avion; iar Jelly, jucătoare învederată, avea asupra ei un pachet de cărți de joc pe care scria *Made in Birmingham*.

Paul le împărți cărțile de identitate, cartelele pentru rații și cupoanele de îmbrăcăminte. Fiecare femeie primea 100 000 de franci francezi, majoritatea în bancnote mototolite de o mie. Era echivalentul a 500 de lire, suficient ca să cumperi două mașini Ford.

Primiră și arme, pistoale automate Colt de calibrul 45 și cuțite Commando ascuțite cu două tăișuri. Flick își luă arma personală, un Browning automat de nouă milimetri. În jurul taliei avea cureaua de piele, în care putea să-și pună pistolul sau, la ananghie, pistolul-mitralieră. Alese briceagul în locul cuțitului Commando. Cuțitul Commando era mai lung și aducea mai repede moartea, dar ocupa prea mult spațiu. Marele avantaj al briceagului era că, atunci când agentului i se cerea să se identifice, putea să bage cu inocență mâna în buzunarul interior și în ultima clipă să scoată briceagul.

Mai erau și o mitralieră Lee-Enfield pentru Diana și un pistol-mitralieră Sten Mark II cu amortizor pentru Flick.

Explozibilul din plastic de care avea nevoie Jelly le fu distribuit în părți egale celor șase femei, așa că, dacă se pierdea o geantă sau două, ar mai fi rămas suficient ca să ducă treaba la bun sfârșit.

– Poate sar în aer! zise Maude.

Jelly o lămuri că nu era nici un pericol.

– Cunosc pe cineva care a crezut că e ciocolată și a mâncat puțină, zise ea. Și nu uita, adăugă ea, nu a avut diaree doar pe jumătate.

Li se dădură, ca de obicei, grenade rotunde Mills, care aduceau a carapace de broască țestoasă, dar Flick insistă să primească grenade normale, în cutii pătrate, pentru că le-ar putea folosi pe post de explozibil.

Fiecare femeie primi un stilou cu rezervorul gol, în care era o pilulă de cianură.

Trebuiau să se ducă neapărat la toaletă înainte să-și pună pe ele costumul de zbor. Acesta avea un buzunar pentru pistol, pentru ca agentul să se poată apăra imediat ce ateriza, dacă era necesar. Pe lângă acesta, mai primiră o cască și niște ochelari de aviator și, în cele din urmă, își atașară harnașamentul pentru parașută.

Paul o rugă pe Flick să iasă puțin cu el. Nu le dăduse permisele speciale care le-ar fi permis să intre în castel ca femei de serviciu. Dacă o Stăncuță era capturată de Gestapo, acel permis ar fi dezvăluit adevăratul scop al misiunii. Pentru orice siguranță, îi dădu toate permisele lui Flick ca să le împartă în ultimul moment.

Apoi o sărută. Îl sărută și ea cu pasiune, strângându-l în brațe, vârându-și cu nerușinare limba în gura lui, până când fu nevoită să ia o gură de aer.

– Să nu mori! îi șopti el la ureche.

Fură întrerupți de un acces discret de tuse. Flick mirosi pipa lui Percy. Îi dădu drumul lui Paul din brațe.

– Pilotul te așteaptă să vorbești cu el, îi zise Percy lui Paul.

Paul încuviință și plecă.

– Vezi să înțeleagă că Flick este la comandă, îi strigă Percy lui Paul.

– Desigur, îi răspunse Paul.

Percy părea abătut, iar Flick avea presimțiri negre.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Scoase o foaie de hârtie din buzunarul de la sacou și i-o dădu.

– Un curier pe motocicletă a adus asta de la sediul central al SOE, înainte să plecăm de la conac. A venit ieri-seară de la Brian Standish. Percy trăgea cu nesaț din pipă și scotea nori de fum.

Flick se uită la bucata de hârtie în lumina apusului. Era un mesaj decriptat. Conținutul acestuia o lovi ca un pumn în plex. Se uită la Percy deznădăjduită.

– Brian a fost în ghearele Gestapoului!

– Doar câteva secunde.

– Aparent.

– Ai suspiciuni că n-ar fi așa?

– Of, *futu-i*, zise ea cu voce tare.

Un aviator care trecea pe acolo se uită la ea, mirat că o femeie vorbea așa. Flick mototoli hârtia și o aruncă.

Percy se aplecă, o luă de pe jos și încercă să o netezească.

– Hai să rămânem calmi și să gândim limpede.

Flick trase adânc aer în piept.

– Avem o regulă, spuse ea apăsat. Orice agent este capturat de inamic, *în orice împrejurări*, trebuie neapărat să se întoarcă la Londra să dea raportul.

– Atunci nu o să ai un operator radio.

– Mă pot descurca. Și care-i treaba cu Charenton ăsta?

– Mă gândesc că e normal ca *mademoiselle* Lemas să fi recrutat pe cineva ca s-o ajute.

– Cei din Londra trebuie anunțați când se face o recrutare.

– Știi că nimeni n-a respectat niciodată regula asta.

– Măcar ar trebui anunțat comandantul local.

– Ei bine, a fost – Michel e mulțumit că Charenton e de încredere. Iar Charenton l-a salvat pe Brian de Gestapo. Nu crezi că toată scena aia din catedrală să fi fost o înscenare, nu-i așa?

– Poate că nici nu a avut loc, iar acest mesaj provine de la sediul central al Gestapo.

– Dar are toate codurile de securitate. Oricum, ei nu ar inventa că ar fi fost capturat și apoi eliberat. Ar ști că ne-ar stârni bănuieli. Ar fi spus doar că a ajuns cu bine.

– Ai dreptate, dar tot mi se pare ceva ciudat.

– Și mie, îi zise el, surprinzând-o. Dar nu știu ce să fac.

Ea oftă.

– Trebuie să ne asumăm riscul. Nu mai avem timp de precauții. Dacă nu aruncăm în aer centrala telefonică în următoarele trei zile, va fi prea târziu. Oricum, trebuie să plecăm.

Percy dădu din cap că da. Flick vedea că ochii lui erau plini de lacrimi. Percy își puse pipa în gură și o scoase din nou.

– Bună fată, zise el, aproape ca o șoaptă. Bună fată.

A ȘAPTEA ZI

Sâmbătă, 3 iunie 1944

CAPITOLUL 30

SOE nu avea nici un avion. Trebuia să împrumute de la RAF și nu era deloc o treabă plăcută. În 1941, forțele aeriene le dăduseră fără prea multă tragere de inimă două Lysander, prea încete și greoaie pentru a sprijini trupele terestre, dar ideale pentru aterizările secrete în teritoriul inamicului. Mai târziu, în urma presiunii exercitate de Churchill, au fost repartizate către SOE două escadrile de bombardiere vechi, deși Arthur Harris, șeful cel mare de la Comandamentul Bombardierelor RAF, nu încetase să tragă sforile pentru a le primi înapoi. În primăvara lui 1944, când zeci de agenți au fost parașutați în Franța în vederea invaziei, SOE putea conta pe 36 de aeronave.

Avionul în care aveau să se îmbarce Stăncuțele era un bombardier ușor Hudson cu două motoare, fabricat în 1939 și considerat învechit din cauza apariției bombardierelor grele Lancaster cu patru motoare. Un Hudson avea două mitraliere fixate de bot, iar cei de la RAF adăugaseră o turelă în spate, cu încă două mitraliere. În spatele cabinei pasagerilor era un fel de tobogan, pe care se aruncau parașutiștii în gol. Nu existau scaune, iar cele șase femei și dispecerul lor se așezaseră pe podeaua de metal. Le era frig, nu stăteau bine și le era frică, dar pe Jelly o apucă un râs isteric care le înveseli pe toate.

Împărțeau cabina cu douăsprezece containere din metal, fiecare înalt cât un bărbat și echipat cu un ham de parașută, iar toate conțineau – credea Flick – arme și muniție ca să permită altei celule de Rezistență să întreprindă acțiuni de sabotaj în spatele liniilor inamice în timpul invaziei. După ce le lăsa pe Stăncuțe la Chatelle, Hudsonul avea să zboare spre altă destinație, înainte să se întoarcă la Tempsford.

Nu decolaseră la timp din cauza unui altimetru care nu funcționa și trebuia înlocuit, așa că la unu dimineața lăsară în urmă zona de coastă engleză. Deasupra Canalului Mânecii, pilotul coborî avionul la câteva sute de metri deasupra mării, încercând să nu fie depistat de radarele inamicului, iar Flick spera să nu fie împușcați de pe navele Flotei Regale, dar în curând avionul se ridică la 8 000 de metri ca să treacă de fortificațiile de pe țărmul Franței. Rămase la acea altitudine ca să zboare peste „Zidul Atlanticului", fâșia de coastă bine apărată, apoi coborî din nou la 300 de metri, ca să poată manevra mai ușor aparatul.

Pilotul era tot timpul ocupat cu hărțile, estimând poziția avionului și încercând să o confirme prin reperele de pe uscat. Luna era palidă și în trei zile avea să fie plină, așa că orașele mari erau vizibile, în ciuda camuflajului. Totuși, trebuiau evitate, dat fiind că erau de obicei apărate de baterii antiaeriene, din același motiv ca și obiectivele militare. Râurile și lacurile erau cele mai bune repere, în special când se oglindea luna în apă. Pădurile arătau ca niște fâșii întunecate, iar lipsa neașteptată a uneia dintre ele constituia un semn sigur că direcția de zbor era greșită. Scânteierea șinelor de tren, lumina răspândită de un motor cu abur și farurile unei mașini care nu respecta camuflajul erau întotdeauna semne pe care te puteai baza.

Tot drumul, Flick întoarse pe toate părțile veștile despre Brian Standish și nou-venitul Charenton. Probabil că era adevărat. Cei de la Gestapo aflaseră de întâlnirile din cripta catedralei de la unul dintre prizonierii de la castel, pe care îi capturaseră duminica trecută, și întinseseră o capcană, în care căzuse Brian, dar din care reușise să scape, cu ajutorul noului

recrut al lui *mademoiselle* Lemas. Totul era plauzibil. Cu toate acestea, Flick nu putea suporta explicațiile plauzibile. Se simțea în siguranță doar când evenimentele se succedau conform procedurii standard și nu era nevoie de lămuriri ulterioare.

Apropiinu-se de regiunea Champagne, puteau conta pe un ajutor în navigație, o invenție recentă numită Eureka/Rebecca. Un radiofar transmitea un semnal de la o locație secretă din Reims. Echipajul de pe Hudson nu știa exact unde se află, dar Flick da, căci Michel îl amplasase în turnul catedralei. Aceasta era jumătatea, Eureka. În avion era Rebecca, un transmițător radio, îngrămădit în cabină, lângă pilot. Se aflau la aproximativ 80 de kilometri nord de Reims, când pilotul recepționă mesajul de la Eureka din catedrală.

Intenția inventatorilor era ca Eureka să fie pe terenul de aterizare, alături de grupul de primire, dar nu se putea. Echipamentul cântărea mai mult de 45 de kilograme, era mult prea voluminos pentru a fi transportat discret, și nu se puteau oferi explicații plauzibile nici celui mai fraier ofițer Gestapo de la un punct de control. Michel și alți conducători ai celulelor Rezistenței erau dispuși să plaseze Eureka într-o poziție permanentă, dar refuzau să transporte aparatura.

Așa că pilotul trebuia să recurgă la metodele tradiționale ca să depisteze satul Chatelle. Totuși, norocul îi surâdea, căci Flick era lângă el, iar ea mai aterizase acolo de multe ori și putea să recunoască locul din zbor. Se aflau cam la un kilometru și jumătate la est de sat, dar Flick văzu iazul și redirecționă pilotul.

Pilotul întoarse avionul și survolă pajiștea la 90 de metri altitudine. Flick văzu balizale de aterizare, patru lumini slabe în formă de L ce pâlpâiau, iar cea de la piciorul literei L semnaliza codul prestabilit. Pilotul urcă la 180 de metri, o altitudine ideală pentru parașutare: dacă mai urca, vântul putea să-i ducă pe parașutiști departe de zona de aterizare; dacă se poziționa mai jos, parașuta nu s-ar fi deschis la timp, iar agentul ar fi fost în cădere liberă.

– Eu sunt gata, zise pilotul.

– Eu nu sunt gata, zise Flick.

– Ce s-a întâmplat?

– Ceva nu e-n regulă. Instinctul îi spunea lui Flick că lucrurile nu mergeau cum trebuie. Nu-și făcea griji doar în privința lui Brian Standish și a lui Charenton. Mai era ceva. Arătă spre vest, către sat. Uite, nu se vede nici o lumină.

– Și asta te miră? S-a dat stingerea. Și e trecut de trei dimineața.

Flick scutură din cap.

– Aici e un sat, nu le pasă lor de camuflaj. Și mereu e treaz cineva: o mamă care are grijă de un nou-născut, un insomniac, un student care tocește pentru examene. Nu l-am văzut niciodată cufundat în întuneric.

– Dacă simți că ceva este în neregulă, ar trebui să plecăm repede de aici, îi zise cu nervozitate pilotul.

O mai deranja și altceva. Încercă să se scarpine în cap, dar casca nu o lăsa. Nu putea să-și dea seama ce anume.

Ce să facă? Nu putea să renunțe la misiune doar pentru că sătenii din Chatelle respectau regulile de camuflaj.

Avionul survolă câmpul și se înclină pe o parte ca să vireze.

– Nu uita că de fiecare dată când survolăm, riscăm și mai mult, îi zise nerăbdător pilotul. Toată lumea din sat o să ne audă motoarele, iar unul dintre ei ar putea suna la poliție.

– Exact! exclamă Flick. Probabil că i-am trezit pe toți. Dar nimeni nu a aprins lumina.

– Nu știu ce să zic, cei de la țară nu sunt foarte curioși. Le place să-și vadă de treburile lor.

– Proștii. Sunt la fel de băgăcioși ca toți ceilalți. E foarte ciudat.

Pilotul era din ce în ce mai îngrijorat, dar continua să survoleze.

Deodată își dădu seama.

– Brutarul trebuia să fi aprins cuptorul. Altădată vedeam de sus flacăra.

– Să fie închis azi?

– Ce zi e azi? Sâmbătă. Brutăria poate fi închisă luni sau marți, dar niciodată sâmbăta. Ce se întâmplă? Zici că-i un sat-fantomă.

– Atunci hai să plecăm de aici!

Parcă cineva îi strânsese laolaltă pe săteni, inclusiv pe brutar, și îi închisese într-un hambar – exact ce ar fi și făcut Gestapoul dacă i-ar fi așteptat să aterizeze.

Nu putea să anuleze misiunea. Era de o importanță crucială. Dar instinctul îi spunea să nu se parașuteze în Chatelle.

– Riscul e risc, zise ea.

Pilotul începea să-și piardă răbdarea.

– Și ce vrei să faci?

Apoi își aminti de containerele din cabina pasagerilor.

– Care e următoarea destinație?

– Nu trebuie să-ți spun.

– De obicei, nu. Dar acum trebuie să știu.

– Un câmp la nord de Chartres.

Celula Vestryman.

– Îi știu, zise Flick încântată. Asta ar fi soluția. Ne poți lăsa acolo și pe noi, și containerele. Ne va aștepta un grup de primire care va avea grijă de noi. După-amiaza putem ajunge la Paris, iar de acolo la Reims, până mâine-dimineață.

Pilotul trase de manșă cât putu.

– Asta vrei să faci?

– Se poate?

– Nici o problemă, pot să vă las acolo. Decizia îți aparține. Tu conduci operațiunea – mi s-a specificat foarte clar acest lucru.

Flick era îngrijorată. Bănuielile ei puteau fi nefondate, caz în care trebuia să-i transmită un mesaj lui Michel prin radioul lui Brian, în care să-i spună că, în ciuda faptului că aterizarea fusese anulată, ea era pe drum. Dar în cazul în care Gestapoul pusese mâna pe radioul lui Brian, trebuia să le dea un minimum de informații. Totuși, se putea face. Putea să scrie un scurt mesaj radio, iar pilotul să i-l dea lui Percy: Brian îl va avea în câteva ore.

Trebuia să schimbe și locul de unde avea să le recupereze pe Stăncuțe după terminarea misiunii. În prezent, bombardierul Hudson trebuia să aterizeze la Chatelle duminică la două dimineața, iar dacă Stăncuțele nu erau acolo, trebuia să se întoarcă în următoarea noapte la aceeași oră. Dacă Gestapoul

știa de Chatelle și locul nu mai putea fi folosit, trebuia ca bombardierul Hudson să le ridice de pe câmpul de la Laroque, la vest de Reims, nume de cod Champ d'Or. Misiunea va dura o zi în plus, pentru că trebuiau să meargă de la Chartres la Reims, așa că zborul de întoarcere trebuia să aibă loc luni la două dimineața și să revină marți la aceeași oră.

Se gândi la consecințe. Dacă se duceau la Chartres pierdeau o zi. Dar dacă aterizau la Chatelle, exista riscul ca toată misiunea să fie compromisă și Stăncuțele să ajungă în camerele de tortură ale Gestapoului. Era clar.

– Hai la Chartres, îi zisea ea pilotului.

– Recepționat, așa voi face.

Pe când aeronava se înclina ca să vireze, Flick se întoarse în cabină. Toate Stăncuțele se uitau nerăbdătoare la ea.

– A avut loc o mică schimbare de plan, le zise ea.

CAPITOLUL 31

Dieter stătea sub un gard viu și se uita, nevenindu-i să creadă, la avionul englez care zbura în cerc deasupra pajiștii.

De ce nu se hotăra odată? Pilotul trecuse de două ori peste câmpul de aterizare. Luminile de semnalizare erau la locul lor. Oare comandantul grupului de primire semnalizase codul greșit? Oare făcuse Gestapoul ceva ca să trezească bănuieli? Îi venea să-și ia câmpii. Felicity Clairet era la câțiva metri de el. Dacă trăgea în avion, ar fi putut s-o nimerească.

Apoi avionul se înclină pe o parte, vira și se îndreptă spre sud.

Dieter era șocat. Flick Clairet îi scăpase printre degete – în fața lui Walter Goedel, Willi Weber și a douăzeci de gestapoviști.

Câteva secunde își îngropă fața în palme.

Ce nu mersese bine? Puteau fi o mulțime de explicații. Când se estompă zgomotul motoarelelor de avion, Dieter auzi țipete indignate în franceză. Cei din Rezistență erau la fel de mirați ca și ei. El credea că Flick, cu experiența sa, suspectase ceva și anulase misiunea.

Walter Goedel, care stătea pe jos lângă el, zise:

– Ce-o să faci acum?

Dieter se gândi puțin. Acolo erau patru membri ai Rezistenței: Michel, comandantul, care încă mai șchiopăta de la rana cauzată de glonț; Elicopterul, operatorul radio englez; un francez pe care Dieter nu-l știa și o femeie tânără. Ce trebuia să facă cu ei? Planul de a-l lăsa liber pe Elicopter fusese teoretic unul bun, dar avusese două consecințe umilitoare, iar el nu mai putea să continue așa. Trebuia să se aleagă cu ceva după eșecul răsunător din acea seară. Trebuia să recurgă la metodele tradiționale de interogatoriu în speranța de a salva operațiunea – și propria reputație.

Duse microfonul radioului cu ultrascurte la gură.

– Către toate unitățile, vă vorbește maiorul Franck. Treceți la acțiune, vă repet, treceți la acțiune. Apoi se ridică în picioare și scoase pistolul automat.

Farurile ascunse în copaci se aprinseră toate deodată. Cei patru teroriști din mijlocul câmpului erau acum în plină lumină, părând speriați și vulnerabili.

– Sunteți înconjurați! le spuse Dieter în franceză. Mâinile sus!

Lângă el, Goedel scoase Lugerul. Împreună cu Dieter, cei patru gestapoviști își îndreptară carabinele spre picioarele celor din Rezistență. Era o clipă de incertitudine: oare aveau cei din Rezistență să deschidă focul? Dacă făceau asta, aveau să fie secerați. Cu puțin noroc, vor fi doar răniți. Dar Dieter nu avusese prea mult noroc în seara asta, iar dacă cei patru mureau împușcați, nu mai scotea nimic de la ei.

Cei patru ezitară.

Dieter făcu un pas în față, spre lumină, alături de cei patru trăgători.

– Înspre voi sunt îndreptate douăzeci de pușți, țipă el. Aruncați armele!

Unul dintre ei începu să fugă.

Dieter înjură. În lumină văzu niște șuvițe roșcate: era Elicopterul, prostul de el fugea pe câmp ca un taur furios.

– Împușcați-l, spuse Dieter în șoaptă.

Toți cei patru trăgători ochiră și traseră. Împușcăturile răsunară în pajiștea liniștită. Elicopterul mai făcu doi pași, apoi căzu secerat la pământ.

Dieter se uită la ceilalți trei, așteptând. Cu toții își ridicară încet mâinile.

Dieter vorbi în radioul cu ultrascurte.

– Către toate echipele de pe pajiște, veniți și luați-i pe prizonieri. Își puse pistolul la loc în geacă.

Se duse acolo unde zăcea Elicopterul. Nu se mișca. Trăgătorii de la Gestapo trăseseră în picioare, dar era greu să nimerești o țintă în mișcare pe timp de noapte, iar unul dintre ei țintise prea sus, împușcându-l în gât și sfârtecându-i coloana vertebrală, vena jugulară sau pe amândouă. Dieter îngenunche în fața lui și verifică dacă avea puls, dar nu simți nimic.

Nu ai fost cel mai inteligent spion pe care l-am întâlnit vreodată, dar ai fost un băiat curajos, zise el încetișor. Dumnezeu să te ierte. Îi închise ochii.

Se uită la ceilalți trei, neînarmați și încătușați. Michel avea să reziste bine la interogatoriu. Dieter îl văzuse în acțiune și părea curajos. Probabil că principalul lui defect era orgoliul. Era arătos și afemeiat. Cel mai bine era să-l tortureze în fața unei oglinzi: să-i rupă nasul, să-i scoată vreo doi dinți, să-i zgârie obrajii, trebuia să înțeleagă că va deveni din ce în ce mai urât dacă i se împotrivea.

Celălalt bărbat avea un aer profesionist, poate era avocat. Un gestapovist îl percheziționă și-i arătă lui Dieter un permis care îi acorda doctorului Claude Bouler dreptul să circule după ce se dădea stingerea. Dieter credea că e un act fals, dar când cercetară mașinile Rezistenței, descoperiră o geantă de doctor autentică, plină cu instrumente și medicamente. Era palid, dar reținut în momentul arestării: și cu el va avea mult de tras la interogatoriu.

Fata nu-i va da de furcă. Avea cam nouăsprezece ani, era drăguță, cu păr brunet și lung, ochi mari, dar o privire goală. O chema Gilberte Duval. Dieter știa din interogatoriul la care îl supusese pe Gaston că Gilberte era iubita lui Michel și rivala

lui Flick. Dacă se ocupa cum trebuia de ea, va fi fi ușor să-i smulgă orice informație voia.

Mașinile nemților fură aduse din hambar de la La Maison Grandin. Prizonierii intrară în același camion cu gestapoviștii. Dieter dădu ordin să fie puși în celule separate, ca să nu poată comunica unul cu altul.

El și Goedel fură conduși înapoi la Sainte-Cécile cu Mercedesul lui Weber.

– Ce farsă sinistră! spuse Weber cu dispreț în glas. Ce risipă de timp și de forțe!

– Nu-i chiar așa, remarcă Dieter. Am scos din circulație patru agenți – de fapt și asta trebuie să facă Gestapoul –, dar e chiar mai bine, trei dintre ei sunt încă în viață și pot fi interogați.

– Ce speri să afli de la ei? întrebă Goedel.

– Cel care a murit, Elicopterul, era operator radio, îi explică Dieter. Am o copie a carnetului lui de coduri. Din păcate, nu avea aparatul la el. Dacă îl găsim, ne-am putea da drept Elicopterul.

– Ești sigur că poți folosi un transmițător radio dacă știi frecvența pe care transmitea el?

Fiecare transmițător are un sunet diferit pentru cine se pricepe, scuturâ Dieter din cap. Iar radiourile astea mici și portabile se deosebesc de altele. Circuitele neesențiale sunt eliminate pentru a fi mai reduse ca mărime, iar rezultatul este un ton de proastă calitate. Dacă am avea unul exact ca al lui, luat de la alt agent, ar putea să semene suficient de mult ca să ne asumăm riscul.

– Poate că avem unul pe undeva.

– Dar ar trebui să fie la Berlin. E mai ușor să-l găsim pe cel al Elicopterului.

Și cum ai de gând să faci asta?

– Fata o să-mi spună unde este.

În timpul călătoriei, Dieter se gândi ce tactică de interogatoriu să adopte. Putea să o tortureze pe fată în fața bărbaților,

dar ar fi rezistat. Poate ar fi fost mai bine să-i tortureze pe bărbați în fața fetei. Așa ar fi fost mai simplu.

Deja își făcuse un plan când trecură de biblioteca publică din centrul orașului Reims. Remarcase clădirea și înainte. Era o mică bijuterie din piatră maronie în stil Art Deco, înconjurată de o grădină.

– Vrei să oprești mașina o clipă, maior Weber? întrebă Dieter.

Weber îi șopti un ordin șoferului.

Ai niște unelte în portbagaj?

Habar n-am, zise Weber. Dar la ce-ți trebuie?

Domnule maior, sigur că avem trusa regulamentară, spuse șoferul.

E acolo și un ciocan destul de mare?

Da, zise șoferul și coborî din mașină.

N-o să-mi ia decât o clipă, spuse Dieter și coborî și el din mașină.

Șoferul îi dădu un ciocan cu mâner lung și cu un capăt gros de oțel. Dieter trecu de bustul lui Andrew Carnegie și se îndreptă spre bibliotecă. Clădirea era încuiată și cufundată în întuneric. Ușile din sticlă erau prevăzute cu un grilaj frumos de fier forjat. Dieter înconjură clădirea și găsi o intrare spre subsol la care era o ușă din lemn pe care scria ARCHIVES MUNICIPALES.

Dieter izbi cu ciocanul în broască. Aceasta se sparse la a patra lovitură. Intră și aprinse luminile. Urcă pe o scară îngustă până la etajul principal și traversă holul de la intrare, către secțiunea de beletristică. Acolo găsi la litera F operele lui Flaubert și luă cartea pe care o căuta, *Madame Bovary.* Nu era o chestie de noroc: o asemenea carte probabil că se găsea în orice bibliotecă din țară.

Deschise cartea la capitolul nouă și găsi pasajul la care se gândea. Își amintise foarte bine. Îi va fi de mare folos.

Se întoarse la mașină. Goedel părea amuzat. Weber îi zise neîncrezător:

Aveai nevoie de ceva de citit?

– Uneori nu prea pot să adorm, îi răspunse Dieter.

Goedel râse. Luă cartea de la Dieter și citi titlul.

– Un roman clasic, remarcă el. Oricum, cred că e prima dată când a spart cineva ușa bibliotecii ca să-l ia cu împrumut.

Își continuară drumul spre Sainte-Cécile. Când ajunseră la castel, Dieter avea deja în minte tot planul, inclusiv amănuntele.

Îi ordonă locotenentului Hesse să-l pregătească pe Michel pentru interogatoriu, adică să-l dezbrace în pielea goală și să-l lege de un scaun din camera de tortură.

– Arată-i instrumentul pe care îl folosim ca să smulgem unghiile, îi zise el. Lasă-l pe masa din fața lui.

Cât timp Hesse se ocupa de asta, Dieter luă un toc, o călimară și un teanc de hârtie de scris din birourile de la etajul superior. Walter Goedel se piti într-un colț al camerei de tortură de unde să poată urmări interogatoriul.

Dieter îl studie cu privirea pe Michel pentru câteva clipe. Conducătorul din Rezistență era un bărbat înalt, cu riduri sexy în colțul ochilor. Avea o alură de băiat rău care plăcea femeilor. Acum era speriat, dar hotărât. Dieter își închipui că prizonierul se gândea cum să reziste cât mai mult timp torturii. Dieter puse tocul, cerneala și hârtia pe masă, lângă cleștele de smuls unghiile, ca să-i arate ce alternative avea.

– Dezlegă-i mâinile, ordonă Dieter.

Hesse făcu întocmai.

Pe fața lui Michel se citi o ușurare enormă, dar și teama că nu putea fi adevărat.

Dieter îi explică lui Walter Goedel:

– Înainte de a-i interoga pe prizonieri, vreau să iau mostre cu scrisul lor de mână.

– Cu scrisul lor de mână?

Dieter încuviință din cap, uitându-se la Michel, care părea să fi înțeles schimbul de cuvinte în germană. Pe față i se citea speranța.

Dieter scoase din buzunar romanul *Madame Bovary*, îl deschise și-l puse pe masă.

– Copiază tot capitolul nouă, îi zise lui Michel în franceză.

Michel ezită. Totuși, părea ceva inofensiv, dar bănuia că-i o capcană, își dădu seama Dieter, dar nu știa despre ce era vorba. Dieter aștepta. Membrilor Rezistenței li se spusese să facă orice ca să să amâne clipa în care începea tortura. Cu siguranță că Michel vedea în cererea lui un fel de amânare. Probabil că nu era ceva chiar atât de inofensiv, dar, cu siguranță, era mai bine decât să i se smulgă unghiile.

Așa voi face, zise Michel după ce se gândi mai mult timp. Începu să scrie.

Dieter se uita la el. Scrisul lui era mare și cu înfloriturі. Când Michel întoarse pagina, Dieter îl opri. Îi ordonă lui Hans să-l ducă pe Michel în celulă și s-o aducă pe Gilberte.

Goedel se uită pe ce scrisese Michel și scutură din cap amuzat.

Nu-mi dau seama ce vrei să faci, zise el.

Puse foile de hârtie înapoi și se așeză iar pe scaun. Dieter rupse una dintre pagini cu multă grijă, în așa fel încât să lase doar anumite cuvinte.

Gilberte intră în cameră, părând îngrozită, dar sfidătoare, și afirmă:

N-am să vă spun nimic, n-o să-mi trădez niciodată prietenii. Și-n afară de asta, nu știu nimic. Tot ce fac este să-i duc cu mașina.

Dieter o îndemnă să ia loc și-i oferi o cafea.

E cafea adevărată, zise el, dându-i ceașca. Aici în Franța nu se găsește decât erzaț.

Ea o bău și-i mulțumi.

Dieter o studie cu privirea. Era destul de frumoasă cu părul ei negru și ochii căprui, deși avea o expresie cam tâmpă pe față.

Ești o femeie frumoasă, Gilberte, zise el. Nu pot să cred că ești o criminală.

Nu, nu sunt! zise ea cu recunoștință în glas.

Femeia e în stare de orice pentru iubitul ei, nu-i așa?

Înțelegeți foarte bine, îi zise ea uitându-se la el mirată.

Știu totul despre tine. Ești amanta lui Michel?

Ea își înclină capul fără să-i răspundă.

– E căsătorit, desigur. Ce păcat! Dar îl iubești, nu-i așa? De aceea și ajuți Rezistența. Din dragoste, nu din ură.

Ea dădu din cap că da.

– Am dreptate, nu? zise el. Răspunde-mi!

– Da, așa e, spuse ea în șoaptă.

– Ai fost indusă în eroare, drăguțo.

– Știu că am greșit...

– Nu m-ai înțeles bine. Ai fost indusă în eroare. Nu pentru că ai încălcat legea, ci pentru că-l iubești pe Michel.

Fata se uită la el uimită.

– Știu că e căsătorit, dar...

– Mă tem că el nu te iubește cu adevărat.

– Ba da!

– Nu-i așa! Își iubește nevasta, pe Felicity Clairet, cunoscută și ca Flick. O englezoaică – nu prea elegantă, nu prea frumoasă și cu câțiva ani mai mare ca tine –, dar pe ea o iubește.

Fata începu să plângă și îi zise:

– Nu te cred.

– Îi scrie. Îmi închipui că pune curierii să-i ducă mesajele în Anglia. Îi trimite scrisori de dragoste în care îi spune cât de dor îi e de ea. Sunt scrise într-un stil demodat, dar destul de poetic. Am citit câteva.

– Imposibil.

– Avea una asupra lui când v-am arestat pe toți. A încercat s-o distrugă chiar acum, dar am reușit să păstrez câteva frânturi. Dieter scoase din buzunar foaia pe care o rupsese și i-o înmână. Nu e cumva ăsta scrisul lui?

– Ba da.

– Și este o scrisoare de dragoste... sau ce altceva?

Gilberte o citi încet, mișcându-și buzele.

Mă gândesc neîncetat la tine! Amintirea ta mă înnebunește! Ah! Iartă-mă! Te las! Adio! Voi pleca departe, atât de departe încât n-o să mai auzi vorbindu-se despre mine! Și totuși, astăzi, nu știu ce forță m-a împins către tine! Căci nu se poate lupta împotriva cerului, nu se poate rezista împotriva

cerului, nu se poate rezista zâmbetului îngerilor! Te lași furat de tot ce e frumos, fermecător, adorabil![1]

Gilberte aruncă pe jos hârtia, plângând în hohote.

- Îmi pare rău că trebuie să-ți spun tocmai eu, îi zise Dieter cu blândețe. Luă batista din pânză albă din buzunarul de la piept și i-o dădu. Ea își îngropă fața în ea.

Trebuia să înceapă s-o interogheze.

- Să înțeleg că Michel a stat cu tine de când a plecat Flick.

Chiar mai mult de atât, îi zise ea indignată. Timp de șase luni, a fost la mine în fiecare noapte, în afară de cele când era *ea* în oraș.

La tine acasă?

Am un apartament. Foarte mic. Dar era suficient pentru doi... doi oameni care se iubeau. Continua să bocească.

Dieter se străduia să mențină un ton de conversație ușoară, în timp ce se apropia pe căi ocolite de subiectul care îl interesa într-adevăr.

Nu ți-a fost greu să-l primești la tine și pe Elicopter, într-un apartament atât de mic?

El nu stă aici. A venit doar astăzi.

Dar sigur te-ai gândit unde va sta.

Nu, Michel i-a găsit un loc, o cameră deasupra vechii librării de pe rue Molière.

Walter Goedel se foi deodată pe scaun; își dădu seama unde voia Dieter să ajungă. Dieter îl ignoră și o întrebă ca din întâmplare pe Gilberte:

Nu și-a lăsat el lucrurile la tine când ai plecat la Chatelle ca să te pregătești pentru sosirea avionului?

Nu, și le-a dus în cameră.

Inclusiv valiza cea mică? îi puse Dieter întrebarea-cheie.

Da.

Aha.

---

[1] Gustave Flaubert, *Madame Bovary*, traducere în lb. română de Aurelia Ulici (n.tr.)

Dieter știa de ce avea nevoie. Deci, radioul Elicopterului se afla într-o cameră deasupra librăriei din rue Molière.

– Am terminat cu vaca asta proastă, îi zise lui Hans în germană. Dă-i-o lui Becker.

Mașina lui Dieter, Hispano-Suiza albastră, era parcată în fața castelului. Cu Walter Goedel lângă el și Hans Hesse pe bancheta din spate, conduse cu viteză prin sate până la Reims, unde găsi repede librăria din rue Molière.

Sparseră ușa și urcară pe o scară de lemn până la încăperea de deasupra magazinului. În cameră nu era decât o saltea de paie pe jos, acoperită cu o pătură aspră. Pe podeaua de lângă patul improvizat se aflau o sticlă de whisky, o geantă cu articole de toaletă și valiza cea mică.

Dieter o deschise ca să-i arate lui Goedel radioul.

– Cu ăsta, îi zise Dieter victorios, mă pot da drept Elicopterul.

Pe drumul de întoarcere spre Sainte-Cécile, vorbiră despre ce mesaj să trimită.

– Mai întâi de toate, Elicopterul va vrea să afle de ce nu au aterizat parașutiștii, zise Dieter. Așa că va întreba „Ce s-a întâmplat?" Ești de acord cu mine?

– Și va fi furios, îi zise Goedel.

– Așa că va spune „Ce naiba s-a întâmplat".

Goedel scutură din cap.

– Am studiat în Anglia înainte de război. Expresia „Ce naiba?" e prea politicoasă. Este un eufemism pentru „Ce dracu'?" Un tânăr militar nu ar folosi-o niciodată.

– Poate că ar trebui să spună „Ce pula mea?"

– E prea vulgar, se opuse Goedel. Știe că mesajul poate fi decriptat de o femeie.

– Engleza ta e mai bună decât a mea, tu alegi.

– Cred că ar trebui să spună „Ce dracu' s-a întâmplat?" Exprimă destul de bine furia și este o înjurătură folosită mai mult de bărbați, însă nu le-ar șoca pe femei.

– În regulă. Apoi va vrea să știe ce să facă în continuare, așa că va mai pune întrebări. Ce să spună?

Probabil „Trimite instrucțiuni". Englezilor le displace cuvântul „ordin", nu cred că e rafinat.

Bine. O să cerem un răspuns rapid, căci Elicopterul nu ar avea răbdare și nici noi nu mai avem.

Ajunseră la castel și se duseră la camera de interceptare de la subsol. Un operator între două vârste pe nume Joachim conectă radioul la rețeaua electrică și îl setă pe frecvența de urgență a Elicopterului, în timp ce Dieter mâzgălea mesajul asupra căruia conveniseră:

CE DRACU' S-A ÎNTÂMPLAT? TRIMITE
INSTRUCȚIUNI. RĂSPUNDE IMEDIAT.

Dieter făcu eforturi să se controleze și să-i arate lui Joachim cum să încripteze mesajul, inclusiv codurile de siguranță.

Nu vor ști că Elicopterul nu e la aparat? îl întrebă Goedel. Nu pot să-și dea seama că nu e mâna sa, ca în cazul scrisului de mână?

Ba da, zise Joachim. Dar l-am ascultat pe tipul ăsta trimițând mesaje de câteva ori și pot să-l imit. E într-un fel ca atunci când imiți accentul cuiva, ca atunci când vorbești cu accent de Frankfurt.

Goedel era sceptic.

Poți să-l imiți perfect după ce l-ai auzit doar de două ori?

Nu la perfecție. Dar de obicei agenții sunt stresați când transmit, ascunși pe undeva și îngrijorați că-i vom prinde, așa că unele modificări vor fi puse pe seama tensiunii. Începu să tasteze literele.

Dieter estima că trebuiau să aștepte cel puțin o oră. La centrul de ascultare din Londra, mesajul trebuia decriptat, apoi dat agentului care îl recrutase pe Elicopter, care probabil dormea acum. Acesta putea primi mesajul prin telefon și obligat eventual să dea pe loc un răspuns, dar și atunci răspunsul trebuia încriptat și transmis, apoi decriptat de Joachim.

Dieter și Goedel se duseră la bucătăria de la parter, unde găsiră un caporal care începea să gătească și-i cerură niște

cârnați și două cafele. Goedel era nerăbdător să ajungă la cartierul general al lui Rommel, dar voia să rămână să vadă cum se va termina totul aici.

Era aproape zi când o tânără îmbrăcată în uniformă SS veni să-i anunțe că se primise răspunsul și că Joachim îl terminase de descifrat.

Se grăbiră să ajungă la subsol. Weber era deja acolo, dorind din nou să arate că el e cel care conduce operațiunea. Joachim îi dădu mesajul bătut la mașină, iar copiile la indigo lui Dieter și Goedel.

Dieter citi:

ANULAT PARAȘUTARE STĂNCUȚE
DAR ATERIZAT ÎN ALTĂ PARTE
AȘTEAPTĂ SĂ CONTACTEZI PANTERA

– Asta nu ne spune prea multe, zise Weber ursuz.

– Ce dezamăgire, fu Goedel de acord.

Amândoi greșiți! le zise Dieter bucuros. Pantera e în Franța – și eu am o poză a ei! Cu un gest teatral, scoase pozele cu Felicity Clairet din portofel și îi dădu una lui Weber. Trezește un fotograf și pune-l să facă o mie de copii. Vreau să văd poza asta prin tot orașul Reims în următoarele douăsprezece ore. Hans, alimentează-mi mașina cu benzină.

– Unde te duci? îl întrebă Goedel.

– La Paris cu celălalt fotograf ca să fac același lucru și acolo. Acum am prins-o!

CAPITOLUL 32

Aterizarea cu parașuta decurse fără incidente. Containerele fură aruncate primele, așa că nu exista riscul ca unul dintre ele să cadă în capul unui parașutist; apoi Stăncuțele se așezară cu rândul pe tobogan și când dispecerul le atingea pe umăr, își dădeau drumul în jos și de acolo în aer.

Flick fu ultima. După ce căzu și ea, Hudsonul o luă la nord și dispăru în noapte. Îi ură echipei noroc în sinea lui. Era aproape zi: din cauza întârzierilor, aveau să facă ultima parte a călătoriei la lumina periculoasă a zilei.

Flick ateriză perfect, cu genunchii îndoiți și mâinile lipite de corp. Stătu nemișcată pentru puțin timp. Pământ francez, se gândea ea înfricoșată; teritoriul inamicului. Acum era o infractoare, o teroristă, un spion. Dacă era prinsă, va fi executată.

Încercă să nu se mai gândească la asta și se ridică. La câțiva metri mai încolo, un măgar se uita la ea în lumina lunii, apoi începu să pască. Vedea trei containere în apropiere. Mai încolo, erau răspândiți pe câmp șase oameni ai Rezistenței, lucrând câte doi, ridicând containerele masive și ducându-le de acolo.

Se chinui să-și dea jos hamul de parașută, casca și echipamentul de zbor. În timp ce făcea acest lucru, un tânăr veni la ea și-i zise în franceză cu respirația întretăiată:

– Nu așteptam oameni, ci doar armament!

– E doar o schimbare de plan, îi zise ea. Nu-ți face griji. E cumva Anton cu tine? Anton era numele de cod al comandantului celulei Vestryman.

– Da.

– Spune-i că Pantera e aici.

– Aha – tu ești Pantera? Era impresionat.

– Da.

– Mă cheamă Chevalier. Încântat de cunoștință.

Ea se uită la cer. Se făcea lumină.

– Te rog, Chevalier, găsește-l pe Anton cât de repede poți. Spune-i că avem șase persoane care au nevoie de transport. Nu avem timp de pierdut.

– Prea bine. Tânărul porni grăbit.

Ea împături parașuta, apoi se duse în căutarea celorlalte Stăncuțe. Greta aterizase într-un copac și se lovise, căci căzuse în crengile de sus, dar se oprise fără să fie rănită grav și reușise să iasă din ham și să coboare pe pământ. Toate celelalte aterizaseră pe iarbă.

– Sunt foarte mândră de mine, zise Jelly, dar nu aș mai face-o niciodată, nici pentru un milion de lire.

Flick observă că oamenii din Rezistență cărau containerele la capătul sudic al câmpului, așa că ea le conduse pe Stăncuțe în aceeași direcție. Acolo găsi o camionetă cu materiale de construcție, o căruță trasă de un cal și o limuzină Lincoln veche cu capota scoasă, care avea un fel de motor cu abur. Nu era surprinsă: benzina nu se găsea decât pentru serviciile publice, iar francezii recurgeau la tot felul de soluții ingenioase pentru a-și putea folosi mașinile. Cei din Rezistență încărcaseră containerele în căruță și se ascundeau acum sub navetele de legume. Mai multe containere fură puse în spatele mașinii pentru materiale de construcție. Întreaga operațiune era condusă de Anton, un bărbat slab de cam patruzeci de ani, cu

o șapcă murdară pe cap și cu o pufoaică scurtă și albastră: avea o țigară galbenă franțuzească în gură. El se uită la femei uimit.

Șase femei? întrebă el. Faceți cumva un cerc de croitorie?

Flick își dăduse seama că cel mai bine era să ignore glumele la adresa femeilor, așa că i se adresă pe un ton solemn:

Asta-i cea mai importantă misiune pe care am condus-o vreodată și am nevoie de ajutorul tău.

Bineînțeles.

Trebuie să prindem trenul de Paris.

Vă pot duce până la Chartres. Bărbatul își ridică privirile spre cer, calculând în minte cât timp mai era până în zori, apoi făcu un semn spre o fermă de pe câmp, care abia se vedea. Puteți să vă ascundeți pentru un timp în hambar. După ce terminăm de dus containerele astea, o să venim să vă luăm.

Nu cred că-i o idee prea bună, spuse Flick cu hotărâre în glas. Trebuie să plecăm chiar acum.

– Următorul tren spre Paris e la zece. Pot să vă duc la gară până atunci.

– Vorbești aiurea. Nimeni nu știe când pleacă trenurile.

Așa și era. Bombardamentele Aliaților, sabotajele Rezistenței și greșelile intenționate făcute de muncitorii de la căile ferate care erau împotriva naziștilor, toate dereglaseră mersul trenurilor. Singurul lucru pe care-l puteai face era să te duci la gară și să aștepți să vină un tren. Dar era bine să fii acolo cât mai devreme.

Pune containerele în hambar și du-ne chiar acum.

– Nu se poate, zise el. Trebuie să depozitez marfa înainte să se crape de ziuă.

Oamenii se opriră din lucru ca să asculte ce vorbeau cei doi.

Flick scoase un oftat. Armele și muniția din containere însemnau totul pentru Anton. Datorită lor se bucura de putere și prestigiu.

– E mai important ce facem noi, crede-mă.

– Îmi pare rău...

– Anton, ascultă-mă. Dacă nu faci asta pentru mine, îți promit că nu vei mai primi niciodată vreun container din Anglia. Știi că pot să fac asta, nu-i așa?

Tăcură amândoi pentru un timp. Anton nu voia să-l vadă oamenii lui că cedează. Totuși, dacă se oprea furnizarea de arme, oamenii aveau să plece în altă parte. Acesta era singurul atu pe care-l aveau ofițerii britanici asupra celor din Rezistența franceză.

Dar funcționă. Anton se uită urât la ea. Își scoase încet țigara din gură și aruncă chiștocul.

– Foarte bine, zise el. Urcați în camionetă.

Femeile ajutară la descărcarea containerelor, apoi se urcară în furgonetă. Pe jos era foarte murdar: praf de ciment, noroi și ulei, dar găsiră niște bucăți de pânză de sac și le întinseră pe jos ca să nu-și murdărească hainele. Anton închise ușa din spate. Chevalier se așeză pe scaunul șoferului.

– Doamnelor, zise el în engleză, la drum.

– Fără glume, te rog, și nu vorbi în engleză, îi replică Flick în franceză, cu multă răceală în glas.

Mașina demară. După ce zburaseră opt sute de kilometri pe podeaua metalică a unui bombardier, Stăncuțele străbăteau acum treizeci și doi de kilometri într-o camionetă pentru materiale de construcții. Era de mirare că tocmai Jelly – cea mai în vârstă, mai grasă și mai puțin antrenată din cele șase – suporta totul fără să se plângă, ba chiar glumise și râsese de situație atunci când camioneta cotea brusc și o trântea dintr-o parte în alta. Dar când răsărise soarele și camioneta intrase în orășelul Chartres, toate se întristară din nou. Maude chiar spusese:

Nu-mi vine să cred că fac așa ceva, iar Diana o strânsese de mână.

Flick le comunică planul:

– Acum o să ne împărțim pe echipe de câte două.

Echipele fuseseră deja alcătuite la școala de bune maniere. Flick o pusese pe Diana cu Maude, căci altfel Diana ar fi făcut scandal. Flick făcea pereche cu Ruby, pentru că voia să aibă cu cine să discute, iar Ruby era cea mai inteligentă dintre Stăncuțe. Din păcate, o lăsa astfel pe Greta cu Jelly.

Tot nu înțeleg de ce trebuie să colaborez cu o străină, protestă Jelly.

Asta nu-i o petrecere, îi spuse Flick iritată. Nu trebuie să stai lângă cea mai bună prietenă a ta, este o operațiune militară și trebuie să execuți ordinele.

Jelly tăcu din gură.

Va trebui să ne schimbăm poveștile, ca să explicăm de ce am mers cu trenul, continuă Flick. Aveți vreo idee?

Eu sunt soția maiorului Remmer, zise Greta, un ofițer german care lucrează la Paris, și călătoresc cu servitoarea mea franțuzoaică. M-am dus să văd catedrala din Reims, iar acum să zicem că mă întorc din vizita făcută la catedrala din Chartres.

Destul de bine. Și tu, Diana?

Eu și Maude suntem secretare la compania de electricitate din Reims. Am fost la Chartres pentru că... Maude nu mai știa nimic de logodnicul ei și ne-am gândit că poate fi acolo. Dar nu era.

Flick dădu din cap mulțumită. Erau mii de franțuzoaice care-și căutau rudele dispărute, mai ales pe bărbații tineri care ar fi putut să fie răniți în timpul bombardamentelor, arestați de Gestapo, trimiși în lagărele de concentrare din Germania sau recrutați de Rezistență.

Eu sunt văduva unui agent la bursă care a fost omorât în 1940, zise Flick. M-am dus la Chartres ca s-o iau pe verișoara mea orfană cu mine la Reims.

Unul dintre marile avantaje ale femeilor agenți secreți era că puteau să umble prin țară fără să trezească bănuieli. Dimpotrivă, bărbații găsiți în afara zonei în care lucrau erau automat bănuiți că făceau parte din Rezistență, mai ales dacă erau tineri.

Lasă-ne într-un loc liniștit, îi spuse Flick lui Chevalier, șoferul.

Șase femei decent îmbrăcate, dar coborând dintr-o camioneta pentru materiale de construcții, ar fi atras atenția chiar și în Franța aflată sub ocupație, unde oamenii foloseau orice mijloace de transport puteau.

– Găsim noi gara și singure, adăugă Flick.

După câteva minute, șoferul opri și dădu în marșarier, apoi sări din camionetă și deschide ușa din spate. Stăncuțele coborâră pe o străduță îngustă și pietruită, străjuită de o parte și de alta de clădiri înalte. Flick zări catedrala prin spațiul gol dintre acoperișuri.

– Duceți-vă la gară, le aminti Flick planul, cumpărați bilete doar dus până la Paris și urcați-vă în primul tren. Fiecare pereche se va preface că nu le cunoaște pe celelalte, dar vom sta totuși aproape unele de altele în tren. Ne vom regrupa la Paris: aveți adresa.

Urmau să meargă la un hotel ieftin, numit Hôtel de la Chapelle, în a cărui proprietăreasă puteau să aibă încredere că nu va pune prea multe întrebări, deși nu era membră a Rezistenței. Dacă ajungeau la timp, aveau să plece imediat la Reims; dacă nu, urmau să-și petreacă noaptea în acel hotel. Pe Flick nu o prea atrăgea gândul de a merge la Paris – orașul era înțesat de gestapoviști și de colaboraționiști, acei „Kollabos", dar nu avea încotro.

Doar Flick și Greta știau care era adevărata misiune a Stăncuțelor. Celelalte încă mai credeau că aveau să arunce în aer un tunel de cale ferată.

– Diana și Maude, luați-o înainte, hai, repede! După aceea, Jelly și Greta, însă mai încet.

O porniră, părând speriate. Chevalier le strânse mâinile, urându-le noroc, și se îndepărtă, luând-o spre câmp, ca să încarce și restul containerelor. Flick și Ruby ieșiră din străduță.

Primii pași făcuți într-un oraș francuzesc erau întotdeauna cei mai periculoși. Flick avea impresia că toți știau cine era, de parcă ar fi avut o pancartă în spate pe care scria „Agent britanic! Omorâți-o!" Dar oamenii treceau pe lângă ea fără să o bage în seamă și, după ce depăși un jandarm și doi ofițeri germani, inima începu să-i bată din nou în ritm normal.

Tot se simțea un pic vinovată. Toată viața ei fusese o persoană respectabilă și fusese învățată să vadă în polițiști niște prieteni.

Detest să încalc legea, îi șopti ea lui Ruby în franceză. De parcă aș fi făcut ceva rău.

Eu sunt obișnuită, zise Ruby râzând încet. Polițiștii mi-au fost tot timpul dușmani.

Ajunseră la catedrala aflată în vârful unui deal, iar Flick simți un fior de încântare văzând-o, căci era o culme a culturii medievale franceze, un lăcaș de cult fără asemănare în lume. Se gândi cu regret că în vremuri normale ar fi putut să petreacă vreo două ore vizitând catedrala.

Femeile coborâră dealul și ajunseră la gară, o clădire modernă din piatră, de aceeași culoare ca și cea din care era construită catedrala. Intrară în sala pătrată din marmură bej. Era coadă la casa de bilete, dar asta era bine: însemna că oamenii sperau că va veni curând un tren. Greta și Jelly erau deja la coadă, dar Diana și Maude nu se vedeau. Probabil că erau deja pe peron.

Se așezară la coadă având în față un panou anti-Rezistență, în care era înfățișat un bandit cu o pușcă, iar Stalin stătea în spatele lui. Pe acesta se putea citi:

EI UCID!
înfășurați în
STEAGUL NOSTRU

„Asta trebuie să fiu eu", se gândea Flick.

Cumpărară biletele fără probleme. În drum spre peron fură nevoite să treacă printr-un punct de control al Gestapoului, iar inima lui Flick începu să bată mai tare. Greta și Jelly erau primele la rând. Aveau să fie pentru prima dată față în față cu dușmanul. Flick se rugă ca ele să fie calme. Probabil că Diana și Maude trecuseră de control.

Greta vorbi cu tipul de la Gestapo în germană. Flick o auzi spunând povestea convenită.

Cunosc un maior Remmer, zise unul dintre bărbați, un sergent. E inginer?

Nu, lucrează pentru serviciile secrete, îi răspunse Greta.

Părea extraordinar de calmă, iar Flick se gândi că prefăcătoria era ca o a doua natură pentru ea.

– Cred că-ți plac catedralele, îi zise el. Nu e altceva de văzut în jegul ăsta de oraș.

– Da, așa e.

Se uită pe actele lui Jelly și începu să-i vorbească în franceză:

– Călătoriți peste tot cu *Frau* Remmer?

– Da, e foarte amabilă cu mine, îi răspunse Jelly. Flick sesiză tremurul din vocea ei și-și dădu seama că era îngrozită.

– Ați văzut palatul episcopal? o întrebă sergentul. E o privelişte minunată.

Greta îi răspunse în franceză:

– Da, l-am văzut, foarte impresionant.

Sergentul se uita la Jelly, așteptând răspunsul ei. Părea pierdută, apoi zise:

– Nevasta episcopului a fost foarte amabilă.

Flick simțea că leșină. Jelly vorbea franceza la perfecție, dar nu știa nimic despre nici o țară străină. Nu-și dădea seama că doar în biserica anglicană episcopii puteau să se însoare. Franța era catolică, iar preoții erau celibatari. Jelly se dăduse de gol la primul control.

Ce se va întâmpla acum? Pistolul Sten al lui Flick și amortizorul erau în valiza ei, demontate în trei bucăți, dar avea un pistol Browning automat în geanta de piele pe care o purta pe umăr. Acuma trăgea ușor fermoarul genții ca să ajungă repede la pistol și o văzu pe Ruby ducându-și mâna dreaptă în buzunarul de la pardesiu, unde se afla pistolul ei.

– Soție? se miră sergentul pe Jelly. Ce soție?

Jelly nu părea dezarmată.

– Ești franțuzoaică? o întrebă el.

– Bineînțeles.

Greta îi sări repede în ajutor:

– Nu soția, ci menajera lui, zise ea în franceză.

Era o explicație plauzibilă: în acea limbă, femeia era *une femme*, iar o menajeră *une femme de ménage*.

Jelly își dădu seama că făcuse o gafă și zise:

Da, bineînțeles, menajera, asta am vrut să spun.

Flick își ținu respirația.

Sergentul ezită puțin, apoi ridică din umeri și îi înapoie actele.

- Sper că nu va trebui să așteptați prea mult trenul, le spuse el în germană.

Greta și Jelly merseră înainte, iar Flick respiră ușurată.

Când ea și Ruby ajunseră în față și tocmai se pregăteau să prezinte documentele, doi jandarmi francezi în uniformă le-o luară înainte. Se opriră la punctul de control și îi salutară scurt pe nemți, dar nu prezentară nici un document. Sergentul dădu din cap și zise:

Mergeți înainte.

„Dacă eu m-aș ocupa de siguranță, se gândi Flick, aș întări-o. Oricine se putea da drept polițist." Dar nemții erau foarte respectuoși cu bărbații în uniformă: acesta era unul dintre motivele pentru care își lăsaseră țara pe mâinile unor psihopați.

Apoi veni rândul ei să le spună povestea gestapoviștilor.

Sunteți verișoare? o întrebă sergentul, uitându-se la Ruby și la ea.

- Nu prea semănăm, nu? îi zise Flick cu veselie forțată în glas.

Nu semănau deloc: Flick avea părul blond, ochii verzi și pielea albă, în timp ce Ruby era o brunetă cu ochi negri.

Arată ca o țigancă, zise el cu mojicie.

Flick se prefăcu indignată.

Nu este! Ca să explice culoarea lui Ruby, Flick adăugă: Mama ei, soția unchiului meu, e din Napoli.

Acesta ridică din umeri și o întrebă pe Ruby:

- Cum au murit părinții tăi?

- Într-un tren deraiat de sabotori, zise ea.

- Rezistența?

- Da.

- Respectele mele, domnișoară. Oamenii ăia sunt niște animale. Îi dădu înapoi actele.

- Vă mulțumesc, domnule, zise Ruby.

Flick dădu doar din cap. Merseră mai departe.

Nu fusese un control ușor. „Sper să nu fie toate la fel, se gândi Flick, o să-mi cedeze inima."

Diana și Maude se duseseră la bar. Flick se uită prin fereastră și văzu că beau șampanie. Era supărată. Bancnotele de o mie de franci date de SOE nu trebuiau folosite în acest scop. În afară de asta, Diana ar fi trebuit să știe că era necesar să fie trează în fiecare secundă. Dar Flick nu mai putea face nimic acum.

Greta și Jelly stăteau pe o bancă. Jelly părea liniștită, fără îndoială pentru că viața ei fusese salvată de cineva pe care îl credea un străin pervers. Flick se întreba dacă atitudinea ei avea să se schimbe acum.

Ea și cu Ruby găsiră o altă bancă mai departe și se așezară ca să aștepte.

În următoarele câteva ore, din ce în ce mai mulți oameni se îngrămădeau pe peron. Erau bărbați la costum care arătau ca niște avocați sau oficialități locale cu treabă la Paris, câteva franțuzoaice îmbrăcate relativ decent și câțiva nemți în uniformă. Stăncuțele, care aveau bani și cartele de alimente falsificate, putură să-și cumpere *pain noir* și erzaț de la bar.

Era 11 când intră un tren în gară. Vagoanele erau pline și foarte puțini oameni coborâră, așa că Flick și Ruby trebuiră să stea în picioare. La fel și Greta și Jelly, dar Diana și Maude reușiră să facă rost de locuri într-un compartiment de șase persoane, alături de două femei între două vârste și de doi jandarmi.

Jandarmii o îngrijorau pe Flick. Reuși să se strecoare pe culoar, într-un loc de unde putea să se uite la ei prin geam și să-i aibă tot timpul sub ochi. Din fericire, noaptea agitată și șampania pe care tocmai o băuseră le făcu pe Diana și pe Maude să adoarmă în momentul în care trenul plecă din stație.

Trenul se mișca încet printre păduri și câmpuri. O oră mai târziu, cele două franțuzoaice coborâră, iar Flick și Ruby ocupară repede locurile rămase libere. Totuși, Flick regretă aproape imediat ce făcuseră. Jandarmii, amândoi de vreo douăzeci și ceva de ani, începură imediat să discute cu ele, bucuroși că puteau sta de vorbă cu două fete în timpul acestei lungi călătorii.

Îi chema Christian și Jean-Marie. Christian era arătos, cu părul său negru cârlionțat și ochii căprui; Jean-Marie avea o față vicleană ca o vulpe și mustață blondă. Christian, cel vorbăreț, stătea pe locul din mijloc, iar Ruby lângă el. Flick se așezase pe bancheta din fața lor, iar Maude lângă ea, cu capul sprijinit de umărul Dianei.

Jandarmii călătoreau la Paris ca să ia un prizonier. Nu avea legătură cu războiul: era un localnic care-și ucisese soția și fiul vitreg, apoi fugise la Paris, unde fusese prins de *flics,* adică de polițiști, și-și mărturisise fapta. Era de datoria lor să-l ducă înapoi la Chartres ca să fie judecat. Christian se căută în buzunarul de la tunică și scoase cătușele pe care avea să i le pună infractorului, ca să-i dovedească lui Flick că nu se umfla în pene degeaba.

În următoarea oră, Flick află totul despre Christian. Trebuia și ea să-i spună câte ceva despre ea, așa că mai înflori povestea la care se gândise deja. Acest efort o secătui de puteri, dar era un exercițiu folositor în caz că avea să fie vreodată interogată.

Trecură de Versailles și de depoul bombardat de la St Quentin. Maude se trezi. Își aminti că trebuia să vorbească franțuzește, dar uită că nu trebuia să o cunoască pe Flick, așa că o întrebă:

– Hei, ai idee unde suntem?

Jandarmii păreau nedumeriți. Flick le spusese că ea și Ruby nu se cunoșteau cu cele două fete care dormeau, dar Maude i se adresase ca unei prietene.

Flick încercă să-și păstreze calmul.

– Nu mă cunoști, îi zise ea zâmbind. Cred că m-ai confundat cu prietena ta de alături. Încă nu te-ai dezmeticit.

Maude se încruntă la ea, de parcă i-ar fi spus „Nu fi proastă!", apoi îi aruncă lui Christian o privire. Își dădu seama că era surprins, se sperie și duse mâna la gură, apoi zise neconvingător:

– A da, ai dreptate, scuză-mă.

Christian nu era bănuitor din fire, așa că îi zâmbi lui Maude zicându-i:

– Dormi de două ore. Suntem la periferia Parisului. Dar, după cum vezi, trenul nu se mai urnește din loc.

Maude îi zâmbi seducător.

– Când crezi că ajungem?

– *Mademoiselle,* îmi cereți prea mult. Sunt doar un om. Doar Dumnezeu cunoaște viitorul.

Maude râse de parcă ar fi spus ceva foarte spiritual, iar Flick se liniști.

Apoi Diana se trezi și zise cu voce tare în engleză:

– Maică măiculiță, mă doare capul, cât dracu' e ceasu'?

După aceea, îi văzu pe jandarmi și-și dădu seama ce făcuse – dar era prea târziu.

– A vorbit englezește! exclamă Christian.

Flick o văzu pe Ruby întinzându-se după armă.

– Ești englezoaică! îi zise Dianei. Se uită la Maude. Și tu! Își roti privirea prin compartiment și își dădu seama. Toate sunteți!

Flick o apucă de încheietură pe Ruby, al cărei pistol era pe jumătate afară din pardesiu.

Christian văzu gestul și se uită la ce avea Ruby în mână și zise:

– Și înarmate! Uimirea lui ar fi fost foarte amuzantă dacă nu le-ar fi fost viața în pericol.

– O, Doamne, chiar am încurcat-o! zise Diana.

Trenul se urni din loc.

– Sunteți toate agente ale forțelor aliate! le zise Christian pe un ton mai potolit.

Flick aștepta încordată să vadă ce va face jandarmul. Dacă scotea pistolul, Ruby îl va împușca. Apoi trebuiau să sară din tren. Cu puțin noroc, aveau să se facă nevăzute printre numeroasele cocioabe de lângă calea ferată, înainte să fie alertat Gestapoul. Trenul porni. Flick se întreba dacă să sară acum, înainte ca trenul să prindă viteză.

Trecură câteva clipe de groază. Apoi Christian le zâmbi.

– Mult noroc! le zise el aproape în șoaptă. Nu vă vom divulga secretul!

Slavă cerului – erau simpatizanți. Flick oftă ușurată.

Mulțumesc, îi zise ea.

Când va fi invazia? o întrebă el.

Era o naivitate din partea lui să creadă că cine știa așa un secret avea să-l dezvăluie primului venit, dar ca să nu-l mintă, Flick îi spuse:

Cât de curând. Poate chiar marți!

Da? Ce minunat! Trăiască Franța!

Mă bucur că ești de partea noastră! îi zise Flick.

Niciodată n-am ținut cu nemții. Christian pufni un pic. Am reușit, datorită meseriei mele, să-i ajut în secret pe cei din Rezistență. Apoi duse mâna la nas.

Flick nu-l crezu nici o secundă. Cu siguranță că era împotriva nemților: majoritatea francezilor erau, după patru ani de mâncare raționalizată, haine vechi și tot felul de interdicții. Dar dacă îi ajutase cu adevărat pe cei din Rezistență, nu ar fi spus asta nimănui – dimpotrivă, i-ar fi fost frică să nu afle cineva.

Totuși, asta nu conta. Lucrul important era că putea să-și dea seama de unde bătea vântul, și nu avea să-i dea pe agenții forțelor aliate pe mâna gestapoviștilor cu câteva zile înainte de invazie. Riscul de a fi pedepsit pentru asta era prea mare.

Trenul încetini, iar Flick văzu că intrau în Gare d'Orsay. Se ridică în picioare. Christian îi sărută mâna și-i zise cu un tremur în voce:

Ești o femeie curajoasă! Noroc!

Ea ieși prima din vagon. Când coborî pe peron, văzu un muncitor lipind un afiș. I se părea ceva foarte cunoscut. Se uită mai aproape, iar inima i se opri în loc.

Era o poză de-a ei.

Nu o mai văzuse niciodată, și nu-și amintea să-i fi făcut cineva poză în costum de baie. Fundalul era întunecat, de parcă ar fi fost pictat, așa că nu avea nici un fel de indiciu. Pe afiș scria numele ei adevărat, precum și unul dintre cele false, Françoise Boule, și faptul că era o ucigașă cu sânge rece.

Muncitorul tocmai își termina treaba. Își luă găleata cu lipici, teancul de postere și plecă.

Flick își dădu seama că tot Parisul era împânzit cu fotografiile ei.

Era o lovitură teribilă. Rămase pe peron, ca o stană de piatră. Îi era atât de frică încât îi venea să vomite. Apoi își reveni.

Prima ei problemă era cum să iasă din Gare d'Orsay. Se uită pe peron și zări o patrulă la capătul liniei. Probabil că gestapoviștii văzuseră afișul.

Cum putea trece de ei? Nu putea să scape doar cu vorbe. Dacă o recunoșteau, o vor aresta și nici o poveste nu avea să-i convingă pe ofițerii nemți să-i dea drumul. Oare ar fi putut să iasă Stăncuțele din această situație dacă făceau uz de armă? Ar fi putut să-i omoare pe cei din patrulă, dar probabil că mai erau și alții prin gară, plus poliția franceză, care probabil ar trage înainte să pună întrebări. Era prea riscant.

Își dădu seama că mai era o scăpare. Putea să dea altcuiva comanda operațiunii – poate lui Ruby – apoi să le lase să treacă prin filtrul din fața ei și după aceea să se predea. În acest fel, misiunea nu va fi compromisă.

Se întoarse. Ruby, Diana și Maude coborâseră din tren. Christian și Jean-Marie după ele. Apoi Flick își aminti de cătușele pe care le avea Christian în buzunar și îi trecu prin minte un plan nebunesc.

Îl împinse pe Christian înapoi în vagon și urcă după el.

Nu știa dacă nu era un fel de glumă, așa că zâmbea cu oarecare nervozitate.

– Ce s-a întâmplat?

– Uite ce e, îi zise ea. E un afiș cu mine pe perete.

Amândoi jandarmii se uitară într-acolo. Christian se făcu alb la față.

– Doamne, dar voi chiar sunteți spioni! exclamă Jean-Marie.

– Trebuie să mă salvezi, zise ea.

– Cum? Gestapoviștii...

– Trebuie să trec de filtru.

– Dar o să te aresteze.

– Nu dacă am fost deja arestată.

– Ce vrei să spui?

Pune-mi cătușele. Prefă-te că m-ai prins. Trece-mă de filtru. Dacă te opresc, spune-le că mă duci pe avenue Foch, nr. 84. Era adresa sediului central al Gestapoului.

Și apoi?

Cheamă un taxi. Urcă-te cu mine. Apoi, după ce ne îndepărtăm de gară, dă-mi jos cătușele și lasă-mă pe o stradă liniștită. Iar după aceea du-te în treaba ta.

Christian era îngrozit. Flick vedea că dorea din tot sufletul să nu facă așa ceva. Dar acum nu prea putea, după ce i se lăudase că ajutase Rezistența.

Jean-Marie era mai calm.

O să meargă, zise el. Nu o să suspecteze doi polițiști în uniformă.

Ruby se urcă și ea din nou în vagon.

Flick! zise ea. Afișul ăla...

Știu. Jandarmii o să mă treacă în cătușe prin filtru și mă vor elibera mai târziu. Dacă planul merge prost, vei prelua tu comanda misiunii. Acum îi vorbi în engleză. Uită de tunelul de cale ferată. E o minciună! Adevărata țintă este centrala telefonică de la Sainte-Cécile. Dar nu le spune și celorlalte decât în ultima clipă. Acum adu-le pe toate înapoi, repede.

După câteva secunde, erau cu toatele îngrămădite în vagon. Flick le spuse planul. Apoi le zise:

Dacă nu merge și sunt arestată, *faceți orice, numai nu trageți*. O să fie prea multă poliție în gară. Dacă o să începeți să trageți, veți fi pierdute. Misiunea e pe primul plan. Lăsați-mă aici, plecați din gară, regrupați-vă la hotel și continuați. Se întoarse spre Christian. Cătușele.

El ezită.

Lui Flick îi veni să țipe „Hai odată, laș lăudăros ce ești", dar în schimb îi șopti:

– Mulțumesc că mi-ai salvat viața – n-o să te uit niciodată, Christian!

El scoase cătușele.

– Hai, cărați-vă de aici, le ordonă Flick.

Christian prinse mâna dreaptă a lui Flick de cea stângă a lui Jean-Marie; apoi coborâră din tren și toți trei merseră în formație de-a lungul peronului, Christian cu valiza și geanta lui Flick, în care se afla pistolul automat. Era coadă la punctul de control.

– Dați-vă la o parte. La o parte, vă rog, doamnelor și domnilor. Lăsați-ne să trecem. Se duseră în față, cum făcuseră și la Chartres. Ambii jandarmi îi salutară pe ofițerii Gestapo, dar nu se opriră.

Totuși, căpitanul care comanda patrula își ridică privirea de pe actul de identitate pe care-l ținea în mână și zise încet:

– Așteptați.

Cei trei nu se mișcară. Flick știa că moartea era aproape.

Căpitanul se uită cu luare-aminte la Flick.

– Ea e cea de pe afiș.

Christian era prea înspăimântat ca să mai vorbească. După o clipă, Jean-Marie îi răspunse la întrebare:

– Da, căpitane, am arestat-o la Chartres.

Flick fu recunoscătoare că măcar unul din ei avea capul pe umeri.

– Foarte bine, zise căpitanul. Dar unde o duceți?

– Am primit ordin să o ducem în avenue Foch, continuă Jean-Marie.

– Aveți nevoie de o mașină?

– O mașină de poliție ne așteaptă în fața gării.

Căpitanul aprobă, dar tot nu-i lăsă să plece. Se tot uita la Flick. Ea credea că era ceva în înfățișarea ei care îi trăda intențiile, ceva care îi spunea că doar se prefăcea că era prizonieră.

– Englezii ăștia, zise el în cele din urmă. Trimit fetele să le facă treaba! Scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

Jean-Marie își ținu gura.

Mergeți, le spuse în cele din urmă căpitanul.

Flick și jandarmii trecură prin filtru și ieșiră la lumina soarelui.

CAPITOLUL 33

Paul Chancellor se enervase foarte tare pe Percy Thwaite când aflase de mesajul de la Brian Standish.

M-ai tras pe sfoară! zbierase Paul la Percy. Înadins mi-ai distras atenția ca să i-l arăți întâi lui Flick!

E adevărat, dar mi s-a părut mai bine.

Eu sunt la comandă aici – nu trebuie sub nici o formă să ascunzi informații de mine!

Mă gândeam că ai fi anulat zborul.

Poate că da – poate că așa *ar fi trebuit.*

Dar ai fi făcut-o din dragoste pentru Flick, nu pentru că era o mișcare corectă din punct de vedere tactic.

Aici pusese Percy punctul pe „i", căci Paul își compromitea poziția de comandant culcându-se cu cineva din echipa lui. Asta îl enervase și mai tare, dar fusese nevoit să-și stăpânească furia.

Nu puteau să ia legătura cu avionul lui Flick, căci zborurile ce se desfășurau pe teritoriul inamicului nu trebuiau să comunice deloc prin radio, așa că cei doi bărbați stătuseră pe aerodrom toată noaptea, fumând și plimbându-se de colo-colo, făcându-și griji pentru femeia pe care amândoi o iubeau în moduri diferite. Paul mai avea încă în buzunarul de la cămașă

periuța de dinți franțuzească din lemn pe care el și cu Flick o folosiseră vineri dimineață, după ce petrecuseră noaptea împreună. De obicei nu era superstițios, dar o tot atingea, de parcă ar fi mângâiat-o pe ea, asigurându-se că e bine.

Când avionul se întoarse la bază, iar pilotul le spuse că Flick, având unele suspiciuni în privința grupului de primire de la Chatelle, se parașutase în cele din urmă în apropiere de Chartres, Paul fusese atât de ușurat că aproape plânsese.

Câteva minute mai târziu, Percy primise un telefon de la cartierul general SOE din Londra și aflase de mesajul lui Brian Standish, în care cerea să i se spună ce nu mersese conform planului. Paul se hotărâse să-i trimită mesajul pe care i-l dăduse Flick și pe care-l adusese pilotul. În cazul în care Brian era în libertate, mesajul avea să fie că Stăncuțele aterizaseră și-l vor contacta, dar în caz că fusese prins de gestapoviști, nu mai oferea și alte informații.

Totuși, nimeni nu era sigur de ce se întâmplase acolo. Paul nu mai suporta nesiguranța. Flick trebuia să ajungă la Reims, într-un fel sau altul. Trebuia să știe dacă avea să pice în capcana gestapoviștilor. Cu siguranță că exista o cale prin care să verifice dacă transmitea chiar Brian acele mesaje.

Mesajele sale conțineau codurile corecte de identificare: Percy verifică de două ori. Dar gestapoviștii știau de aceste coduri și ar fi putut să-l tortureze pe Brian pentru a-l afla pe al lui. Existau și metode mai subtile de căutare, îi zise Percy, dar depindeau de fetele de la stația de recepție. Așa că Paul se hotărâse să meargă acolo.

La început, Percy nu fu de acord. Era periculos ca agenții operativi să se ducă pe neașteptate la stațiile de recepție; împiedicau activitatea normală a serviciului, vital pentru sute de agenți. Paul nu-l luă în seamă. Apoi directorul stației îi spuse că ar fi încântat să-i facă lui Paul să o programare pentru o vizită peste două, trei săptămâni? Nu, zisese Paul, eu mă gândeam să vin în două, trei ore. Insistase calm, dar ferm, folosind ca ultim argument furia lui Monty. Și așa se dusese la Grendon Underwood.

Când era mic și frecventa cursurile școlii de catehism, pe Paul îl frământase tot timpul o problemă de ordin religios. Observase că în Arlington, Virginia, unde trăia cu părinții săi, majoritatea copiilor de vârsta lui se culcau la aceeași oră, 19.30. Asta însemna că toți își spuneau rugăciunea în același timp. Având în vedere că toate acele voci se ridicau împreună la cer, cum ar mai fi putut Dumnezeu să audă și rugăciunea lui? Nu îl mulțumise răspunsul pastorului, care îi spusese că Dumnezeu e în stare de orice. Micuțul Paul știa că era un răspuns evaziv. Această întrebare nu-i dăduse pace ani întregi.

Dacă ar fi văzut Grendon Underwood, ar fi înțeles.

Ca și Dumnezeu, SOE trebuia să asculte nenumărate mesaje și adeseori se întâmpla ca foarte multe să ajungă în același timp. Agenții transmiteau în același timp din ascunzătorile lor și, precum copiii din Arlington, își spuneau rugăciunile în fiecare zi la 19.30. SOE le auzea pe toate.

Grendon Underwood era un alt conac impunător ai cărui proprietari fuseseră evacuați, iar clădirea rechiziționată de armată. Denumirea oficială era Stația 53a, însă de fapt era un centru de ascultare. Pe terenul vast al proprietății erau răspândite antene radio grupate în arce mari, așa că păreau chiar urechile lui Dumnezeu, care ascultau mesajele venite din orice loc aflat între zona arctică din nordul Norvegiei și până în sudul însorit al Spaniei. Patru sute de operatori radio și spărgători de coduri, din care majoritatea erau tinere femei din FANY, lucrau în marea clădire și locuiau în căsuțele construite în grabă pe terenul din jur. Lui Paul i se arătă locul de către una dintre supraveghetoare, Jean Bevins, o femeie solidă cu ochelari. La început fu îngrozită că venea în vizită unul dintre mahării trimiși de însuși Montgomery, dar Paul îi zâmbi, îi vorbi calm și o făcu să se simtă în largul ei. Îl conduse în camera de ascultare, unde o sută și ceva de fete erau așezate pe rânduri, fiecare având pe cap căști, iar în mâini un carnet și un creion. Pe o tablă mare erau scrise numele de cod ale agenților și timpii conveniți de transmisie – cunoscuți și sub numele de „convi" și pronunțați întotdeauna ca în engleza americană

– și frecvențele pe care le vor folosi. Atmosfera era foarte încărcată, iar singurul zgomot era țăcănitul codului Morse când un operator îi spunea agentului că-l recepționează clar.

Jean îl prezentă pe Paul lui Lucy Briggs, o blondă drăguță cu un accent de Yorkshire atât de puternic, încât trebui să facă eforturi să o înțeleagă.

– Elicopterul? îl întrebă ea. Da, știu un Elicopter – e nou. Transmite la ora 20 și primește mesaje la ora 23. Până acum n-au fost probleme.

Nu pronunța niciodată litera „r". De îndată ce Paul își dădu seama de asta, îi fu mai ușor să o înțeleagă.

– Ce vrei să spui? o întrebă el. Ce fel de probleme întâmpini?

– Ei, unii nu-și reglează bine aparatul, așa că trebuie să cauți tu frecvența. Semnalul poate să fie slab, așa că nu poți s-auzi literele foarte bine, și nu știi dacă auzi linii în loc de puncte – litera B e asemănătoare cu litera D, de exemplu. Iar semnalul e foarte prost de la radiourile alea portabile, pentru că sunt foarte mici.

– Ai putea să-i recunoști „amprenta"?

Fata se uită nedumerită la el.

– A transmis doar de trei ori. Miercuri era destul de agitat, poate pentru că transmitea prima dată, dar ritmul era constant, de parcă știa că avea suficient timp la dispoziție. Am fost mulțumită – mă gândeam că se simte destul de în siguranță. Să știi că ne facem griji în privința lor. Noi stăm aici la căldurică, iar ei sunt undeva în spatele liniilor inamicului, ferindu-se de nenorociții ăia de gestapoviști.

– Dar când a transmis a doua oară?

– Joi și era grăbit. Când se grăbesc, e foarte greu să-ți dai seama ce vor să spună – erau două puncte foarte apropiate sau o linie scurtă? Voia să plece repede de oriunde transmitea.

– Și apoi?

– Vineri nu a transmis nimic. Dar nu mi-am făcut griji. Nu ne contactează decât dacă trebuie, e prea periculos. Apoi sâmbătă dimineață a transmis din nou, înainte să răsară soarele. Era un mesaj de urgență, dar nu părea panicat. De fapt,

mi-amintesc că mă gândeam în sinea mea: „A început să se priceapă la asta?" Era un semnal puternic, ritmul era constant, iar literele erau clare.

– Putea oare să fi transmis altcineva în locul lui?

Ea stătu o clipă pe gânduri.

– Parcă era el... dar cred că putea să fie şi altcineva. Iar dacă era vreun neamţ care se dădea drept el, atunci normal că transmisiunea era bună, nu-i aşa, ei nu au de ce să se teamă de nimic.

Paul se simţea de parcă îşi croia drum printr-o mlaştină. Fiecare întrebare pe care o punea avea două răspunsuri. Tânjea după un singur răspuns clar. Trebuia să lupte cu groaza care îl cuprindea ori de câte ori se gândea că putea să o piardă pe Flick, la mai puţin de o săptămână de când ea intrase în viaţa lui ca un dar primit de la zei.

Jean se făcuse la un moment dat nevăzută, dar se întorsese acum cu un teanc de foi în mâna ei durdulie.

– Am adus decriptările celor trei mesaje primite de la Elicopter, zise ea. Lui Paul îi plăcea că femeia îşi făcea treaba în tăcere.

Se uită pe prima foaie.

SEMNAL DE APEL HLCP (ELICOPTER)
COD DE SIGURANŢĂ ACTIVAT
30 MAI 1944
TEXTUL MESAJULUI:
AJUNS CU BINE STOP CRITA LOC DE ÎNTÂLNIRE
NESIGUR STOP PRINS DE GESTAPO
DAR SCĂPAT STOP PENTRU ÎNTÂLNIRI
VITOARE CAPE DE LA GARE TERMINAT

– Face greşeli de ortografie cu duiumul, comentă Paul.

– Nu ortografia e problema, zise Jean. Mereu fac greşeli în codul Morse. Le spunem celor care decriptează să lase greşelile din mesaj şi să nu le elimine, în cazul în care prezintă o anumită importanţă.

Al doilea mesaj al lui Brian, cel în care comunica existenţa celulei Bollinger, era mai lung.

SEMNAL DE APEL HLCP (ELICOPTER)
COD DE SIGURANȚĂ ACTIVAT
31 MAI 1944
TEXTUL MESAJULUI:
AGENȚII ACTIV NOMĂRUL CINCI CUM URMAZA
STOP MONET CARE E RNIT STOP
CONTESA OK STOP CHEVAL AJUTA UNEORI
STOP BOURGEOISE TOTT LA LOCUL EI STOP
PLUS SALVATOR NUME DE CODE CHARENTON STOP

– Ăsta e și mai prost, zise Paul, ridicând ochii de pe foaie.

– Ți-am zis că s-a grăbit a doua oară, îi reaminti Lucy.

Mai era ceva în al doilea mesaj, și anume o descriere în amănunt a incidentului de la catedrală. Paul îl citi pe al treilea:

SEMNAL DE APEL HLCP (ELICOPTER)
COD DE SIGURANȚĂ ACTIVAT
2 IUNIE 1944
TEXTUL MESAJULUI:
CE DRACU S-A ÎNTÂMPLAT ÎNTREBARE
TRIMITEȚI INSTRUCȚIUNI STOP
RĂSPUNDEȚI IMMEDIAT STOP

– E mai bun, zise Paul. Doar o singură greșeală.

– Era mai relaxat sâmbătă, zise Lucy.

– Da, sau poate că a transmis altcineva în locul lui. Deodată, Paul se gândi cum să-și dea seama dacă era „Brian" însuși sau un impostor de la Gestapo. Dacă mergea, măcar avea să fie sigur. Lucy, tu faci vreodată greșeli în timpul transmisiunii?

– Aproape deloc. Se uită cu teamă înspre șefa ei. Dacă o fată nouă este un pic neglijentă, agentul face tămbălău. Și pe bună dreptate. Nu ar trebui făcute niciodată greșeli – oricum, agenții au și așa destule probleme.

– Dacă scriu un mesaj, îl încriptați exact așa cum este? o întrebă Paul pe Jean. Ar fi un fel de test.

– Bineînțeles.

Se uită la ceas. Era 19.30.

– Ar trebui să transmită la 20. Poți să-i trimiți asta?

– Da, îi răspunse Jean. Când transmite, îi vom spune să rămână pe ascultare, că o să primească un mesaj de urgență imediat după transmisie.

Paul se așeză, se gândi câteva secunde, apoi scrise pe un carnețel:

INDICAȚI ARMELE VOASTRE CÂT AUTOMAE
CÂE STEN ȘI MUNITIE CÂE GLOANȚE
FIECARE PLUS GRENADE
RĂSPUNDE IMEDIAT

Se gândi o clipă. Era o cerere deplasată, formulată pe un ton autoritar și părea încriptată și transmisă neglijent. I-o arătă lui Jean. Ea se încruntă.

– E un mesaj oribil. Mi-ar fi rușine să transmit așa ceva.

– Care crezi că ar fi reacția unui agent?

Femeia surâse amar.

– S-ar enerva și în răspuns ar strecura niște înjurături.

– Te rog să-l încriptezi exact așa cum e și să i-l trimiți Elicopterului.

Părea îngrijorată.

– Dacă asta vrei.

– Da, te rog.

– În regulă. Luă carnetul.

Paul se duse să mănânce ceva. Cantina era deschisă nonstop, ca și stația, dar cafeaua nu avea nici un gust și nu era altceva de mâncat decât niște sandviciuri mucegăite de vechi ce erau și o prăjitură uscată.

La câteva minute după ora opt, Jean intră în cantină.

– Elicopterul a transmis că nu a primit nici un mesaj de la Panteră. Îi trimitem acum mesajul de urgență.

– Mulțumesc.

I-ar fi luat lui Brian – sau impostorului de la Gestapo – o oră să descifreze mesajul, să conceapă un răspuns, să-l încripteze

şi apoi să-l transmită. Paul se uită în farfuria lui, întrebându-se cum de aveau tupeul să spună că ăla era un sandvici: două bucăţi de pâine albă mânjite cu margarină, peste care era pusă o felie subţire de şuncă.

Fără muştar.

CAPITOLUL 34

Cartierul roșu al Parisului era un labirint de străduțe înguste și murdare, situat pe colina din spatele rue de la Chapelle, nu departe de Gare du Nord. În inima sa era „La Charbo", adică rue de la Charbonnière. Pe partea de nord a străzii, mănăstirea La Chapelle arăta ca o statuie de marmură într-un cimitir de mașini. În mănăstire erau o bisericuță și o casă în care opt călugărițe își dedicaseră viețile ca să-i ajute pe cei mai nenorociți dintre parizieni. Făceau supă pentru bătrânii care mureau de foame, le convingeau pe femeile deprimate să nu se sinucidă, îi luau pe marinarii beți de pe stradă și-i învățau pe copiii prostituatelor să scrie și să citească. Lângă mănăstire se afla Hôtel de la Chapelle.

Hotelul nu era chiar un bordel, pentru că nu stătea acolo nici o prostituată, dar când nu erau toate locurile ocupate, proprietara dădea camera cu ora femeilor machiate din abundență și îmbrăcate cu rochii de seară ieftine, care erau însoțite de afaceriști francezi cu burtă, soldați germani care veneau acolo pe ascuns sau tineri naivi, prea beți ca să vadă pe unde merg.

Flick intră ușurată pe ușă. Jandarmii o lăsaseră la vreo opt sute de metri de destinație. Pe drum văzuse două afișe cu poza ei. Christian îi dăduse batista lui curată din bumbac, roșie cu

buline albe, iar ea și-o legase în jurul capului ca să-și ascundă părul blond, dar știa că oricine s-ar uita cu atenție la ea ar fi recunoscut-o. Nu putea să facă altceva decât să-și țină privirea în jos și să spere că nu o va observa nimeni. I se păruse cea mai lungă plimbare din viața ei.

Proprietăreasa era o femeie prietenoasă și supraponderală, care avea pe ea un halat de baie roz din mătase pus peste un corset cu balene. Pe vremuri fusese voluptuoasă, bănui Flick. Flick mai stătuse acolo, dar proprietăreasa nu părea să o recunoască. Flick îi spuse „Madame", iar ea îi zisese:

– Spune-mi Régine.

Luă banii lui Flick și îi dădu cheia de la cameră fără să-i mai pună întrebări.

Flick era cât pe ce să se ducă sus în camera ei când se uită pe fereastră și le văzu pe Diana și pe Maude venind într-un fel de taxi ciudat, o canapea pe roți, atașată unei biciclete. Incidentul cu cei doi jandarmi nu păruse să le fi zdruncinat și acum se hlizeau.

– Măiculiță, ce-i cocina asta? exclamă Diana când intră pe ușă. Poate mâncăm în oraș.

Restaurantele pariziene erau deschise și în timpul ocupației, dar majoritatea clienților lor erau ofițeri germani, iar agenții le evitau pe cât posibil.

– Nici să nu te gândești la asta, îi zise Flick supărată. O să stăm aici pentru câteva ore, apoi mergem la Gare de l'Est la prima oră.

– Mi-ai promis că mă duci la Ritz, îi spuse acuzator Maude Dianei.

Flick încercă să se stăpânească.

– Pe ce lume trăiești? îi spuse printre dinți lui Maude.

– Bine, bine, nu te enerva.

– Nu pleacă nimeni. S-a înțeles?

– Da, da.

– Una dintre noi va ieși mai târziu să cumpere de mâncare. Eu trebuie să plec. Diana, tu stai aici și așteaptă-le pe

celelalte cât timp Maude se cazează. Să mă anunți când a venit toată lumea.

Când urca scările, Flick dădu peste o negresă într-o rochie roșie strâmtă și observă că avea părul drept și negru.

– Așteaptă, îi zise Flick. Îmi vinzi peruca ta?

– Poți să-ți cumperi și tu una după colț, dragă. O măsură Flick din cap până în picioare, crezând că e o prostituată amatoare. Sinceră să fiu, nu numai de o perucă ai nevoie.

– Mă grăbesc.

Fata își dădu jos peruca ca să-și arate părul negru și cârlionțat, tuns foarte scurt.

– Nu pot să lucrez fără ea.

Flick scoase o bancnotă de o mie de franci din buzunarul de la jachetă.

– Cumpără-ți tu alta!

Se uită la Flick cu alți ochi, dându-și seama că o prostituată n-ar fi avut atâția bani la ea. Acceptă banii ridicând din umeri și-i dădu peruca.

– Mersi, îi zise Flick.

Fata ezită. Cu siguranță că se întreba câte alte bancnote mai avea Flick asupra ei.

– Să știi că mă culc și cu fete, îi spuse ea, întinzând mâna și atingându-i ușor sânii lui Flick cu vârfurile degetelor.

– Nu, mersi.

– Poate tu și prietenul tău...

– Nu.

Fata se uită la bancnota de o mie de franci.

– Ei bine, bănuiesc că asta-i noaptea mea liberă. Mult noroc, draga mea.

– Mersi, o să am nevoie.

Găsi camera ei, puse valiza pe pat și-și dădu jos jacheta. Era o oglindă deasupra chiuvetei. Flick se spălă pe mâini, apoi se uită la fața ei pentru o clipă.

Își pieptănă părul scurt și blond pe după urechi și-l prinse cu agrafe. Apoi își puse peruca și și-o potrivi. Era un pic cam mare, dar nu avea să cadă. Părul brunet îi schimba drastic

înfățișarea. Totuși, sprâncenele ei deschise la culoare arătau acum ciudat. Apelă la trusa de machiaj și le dădu cu un creion negru. Era mult mai bine. Nu numai că arăta ca o brunetă veritabilă, dar părea mai dură decât în imaginea de pe afiș. Avea aceleași nas drept și bărbie rigidă, dar părea o trăsătură de familie existentă la două surori care de altfel nu semănau prea mult.

Apoi luă actul de identitate din buzunarul de la jachetă. Cu mare grijă, retușă fotografia, folosind creionul de ochi pentru a înnegri părul și sprâncenele. Când termină, se uită cu atenție la poză. Nu credea că își va da seama cineva că fusese falsificată decât dacă freca suficient de tare cu degetul ca să se șteargă liniile făcute cu creionul.

Își dădu jos peruca, se descălță și se așeză pe pat. Nu dormise de două nopți, pentru că își petrecuse seara de joi făcând dragoste cu Paul și vineri noaptea pe podeaua de metal a bombardierului Hudson. Acum închise ochii și aținpi în câteva secunde.

Fu trezită de o bătaie în ușă. Spre mirarea ei, se întunecase: dormise câteva ore bune. Se duse la ușă și întrebă:

– Cine e?

– Ruby.

O lăsă să intre.

– E totul în regulă?

– Nu sunt sigură.

Flick trase draperiile și aprinse lumina.

– Ce s-a întâmplat?

– Toată lumea s-a cazat. Dar nu știu unde sunt Diana și Maude. Nu sunt la ele în cameră.

– Unde le-ai căutat?

– La biroul proprietăresei, la bisericuța de lângă, la barul de vizavi.

– O, Doamne, spuse Flick disperată. Tâmpitele astea două au ieșit în oraș.

– Unde să se fi dus?

– Maude voia să se ducă la Ritz.

Lui Ruby nu-i venea să creadă.

– Nu pot să fie atât de idioate!

– Maude da.

– Dar credeam că Diana e mai cu capul pe umeri.

– Diana e îndrăgostită, îi explică Flick. Bănuiesc că o să facă orice îi cere Maude. Și vrea să-și impresioneze iubita, să o ducă în localuri stilate, să-i arate că știe să se descurce în lumea bună.

– Se spune că dragostea e oarbă.

– În cazul ăsta, dragostea e al dracu' de criminală. Nu pot să cred – dar cred că la Ritz s-au dus. Dacă o să fie omorâte, e numai vina lor.

– Ce facem?

– Mergem la Ritz să le aducem înapoi – dacă nu e prea târziu.

Flick își puse peruca pe cap.

– Mă întrebam eu de ce sprâncenele tale sunt acum închise la culoare, remarcă Ruby. E foarte bine, arăți altfel.

– Bun. Ia-ți arma.

În hol, Régine îi dădu lui Flick un bilet. Era scrisul de mână al Dianei. Flick îl deschise și citi:

> Ne cazăm la un hotel mai bun. Ne vedem la Gare de l'Est la 5 dimineața. Nu te îngrijora!

I-l arătă lui Ruby, apoi îl rupse în bucățele. Cel mai mult era supărată pe ea însăși. O cunoștea pe Diana de-o viață, așa că nu o șocase prea mult că era nesăbuită și iresponsabilă. „De ce am adus-o? se întrebă ea. Pentru că nu mai era nimeni altcineva."

Plecară din hotelul ieftin. Flick nu voia să se ducă la metrou, deoarece știa că existau puncte de control ale gestapoviștilor la anumite stații de metrou și controale ocazionale în vagoane. Hotelul Ritz se afla în Place Vendôme, la jumătate de oră mers din La Charbo. Soarele apusese, iar întunericul se lăsa repede. Trebuia să fie cu ochii pe ceas: la ora 23 se dădea stingerea.

Flick se gândea cât timp le-ar fi luat celor de la Ritz să cheme gestapoviștii. Și-ar fi dat seama imediat că e ceva neregulă cu ele. În acte scria că erau secretare la Reims – ce făceau două femei ca ele la Ritz? Erau îmbrăcate respectabil, după standardele Franței aflate sub ocupație, dar nu păreau a fi clientele obișnuite – soții ale diplomaților din țările neutre, prietene ale negustorilor de pe piața neagră sau amante ale unor ofițeri germani. Patronul nu ar face nimic, mai ales dacă îi ura pe naziști, dar gestapoviștii aveau informatori în fiecare hotel sau restaurant din oraș, iar ei erau plătiți pentru a depista străinii cu povești neplauzibile. Cu acest gen de informații erau bătuți la cap în timpul antrenamentelor din cadrul SOE – dar cursul dura trei luni, iar Diana și Maude nu avuseseră decât două zile la dispoziție.

Flick iuți pasul.

CAPITOLUL 35

Dieter era extenuat. Își folosise toată puterea de convingere și intimidare ca să tipărească și să lipească în tot orașul o mie de afișe în jumătate de zi. Fusese răbdător și insistent când se putea și vituperase când era necesar. Nici măcar nu dormise în noaptea precedentă. Era cu nervii la pământ, îl durea capul și era irascibil.

Dar fu învăluit de un sentiment de pace când intră în clădirea impozantă de apartamente din Porte de la Muette, care dădea spre Bois de Boulogne. Misiunea cu care era însărcinat de către Rommel presupunea să se deplaseze prin nordul Franței, așa că trebuia să stea la Paris, dar ca să facă rost de acest apartament fusese nevoit să mituiască și să intimideze pe foarte mulți. Dar meritase. Îi plăceau lambriurile de mahon închise la culoare, draperiile grele, tavanele înalte și decorațiunile suflate cu argint de la bufet. Se plimbă prin apartamentul răcoros și întunecat, bucurându-se că vedea din nou obiectele pe care le colecționase și îndrăgise: o statuetă de Rodin înfățișând o mână, un pastel de Degas în care o dansatoare își punea pantofii de balet și o ediție princeps a *Contelui de Monte Cristo*. Se așează la masivul pian Steinway și cântă o versiune languroasă a cântecului „Ain't Misbehavin'":

N-am cu cine vorbi, decât cu mine însumi...

Înainte de război, apartamentul și mare parte din mobilier aparținuse unui inginer din Lyon, care făcuse avere vânzând mici produse electrocasnice: aspiratoare, radiouri și sonerii. Dieter știa asta de la o vecină, o văduvă bogată al cărei soț fusese membru al partidului fascist francez în anii 1930. Inginerul făcea parte din vulg, spunea ea: angajase oameni care să aleagă tapetul potrivit și antichitățile. Singurul motiv pentru care colecționase obiecte atât de frumoase fusese ca să-i impresioneze pe prietenii soției sale. Plecase în America, unde toată lumea era atât de vulgară, spunea văduva. Era bucuroasă că acum în apartament locuia un chiriaș care aprecia arta cu adevărat.

Dieter își dădu jos jacheta și cămașa și se spălă pe față și pe gât de mizeria din Paris. Apoi îmbrăcă o cămașă albă curată, își puse butonii de aur și alese o cravată argintie. Veștile din Italia erau foarte proaste. Crainicul spunea că nemții contraatacaseră în forță în timp ce se retrăgeau. Dieter trase concluzia că Roma avea să fie sub ocupație în următoarele zile.

Dar Italia nu era Franța.

Acum trebuia să aștepte să o toarne cineva pe Felicity Clairet. Nu putea fi sigur că va trece prin Paris, dar era probabil singurul loc în care putea să fie văzută, în afară de Reims. Oricum, nu avea ce să mai facă. Își dorea s-o fi luat cu el pe Stéphanie de la Reims. Dar avea nevoie ca ea să stea la casa din rue du Bois. Era posibil ca mai mulți agenți ai forțelor aliate să se parașuteze și să ajungă la ușa ei. Era important să fie cineva care să-i atragă în plasă. Lăsase instrucțiuni ca nici Michel, nici doctorul Bouler să nu fie torturați în absența sa: se mai putea încă folosi de ei.

O sticlă de șampanie Dom Pérignon era în frapieră. O deschise și își turnă puțin într-un pahar de cristal. Apoi se așeză la birou ca să-și citească scrisorile, cu sentimentul că viața merita trăită.

Era o scrisoare de la soția lui, Waltraud.

> Preaiubitul meu Dieter,
>
> Îmi pare atât de rău că nu vom fi împreună să sărbătorim când vei împlini patruzeci de ani.

Dieter uitase că era ziua lui de naștere. Se uită la ceasul Cartier de pe birou. Era 3 iunie. Azi împlinea patruzeci de ani. Își mai turnă un pahar de șampanie ca să sărbătorească.

În plicul de la soția lui mai erau alte două scrisori. Fetița lui de șapte ani, Margarete, poreclită Mausi, îl desenase pe el în uniformă, stând lângă Turnul Eiffel. În desen el era mai înalt decât turnul: iată cât de mult își glorificau copiii tatăl. Fiul său, Rudi, de zece ani, îi scrisese o scrisoare ca de om mare, rotunjind cu grijă literele în cerneală albastră:

> Dragul meu tată,
>
> Mă descurc bine la școală, deși clasa prof. Richter a fost bombardată. Din fericire, era noapte și în școală nu era nimeni.

Dieter închise ochii îndurerat. Nu putea să conceapă că orașul unde locuiau copiii lui putea fi bombardat. Îi blestemă pe criminalii de la RAF, deși știa foarte bine că nemții bombardaseră și ei școli din Anglia.

Se uită la telefonul de pe birou, gândindu-se să sune acasă. Era foarte greu să prindă legătura: sistemul de comunicații francez era supraîncărcat, traficul militar având prioritate, așa că puteai să aștepți ore întregi până intra un apel personal. Totuși, se hotărî să încerce. Deodată, își dori din tot sufletul să audă vocile copiilor lui și să se asigure că erau teferi și nevătămați.

Se întinse după telefon. Sună înainte să pună mâna pe el. Ridică receptorul.

– Aici maior Franck.

– Aici locotenent Hesse.

Lui Dieter începu să-i bată inima din ce în ce mai tare.

– Ai găsit-o pe Felicity Clairet?

– Nu, dar am ceva și mai interesant.

CAPITOLUL 36

Flick mai fusese o dată la Ritz, când era studentă la Paris înainte de război. Ea și o prietenă a ei se machiaseră și-și puseseră pălării pe cap, mănuși și ciorapi, și ieșiseră pe ușă ca în orice altă zi. Dăduseră o raită prin magazinele hotelului, chicotind la vederea prețurilor piperate ale eșarfelor, stilourilor și parfumurilor. Stătuseră în hol, prefăcându-se că așteaptă pe cineva care întârzia, criticând toaletele femeilor care se duceau acolo să ia ceaiul. Ele nu comandaseră nici măcar un pahar cu apă. Pe atunci, Flick economisise fiecare bănuț ca să cumpere bilete ieftine la Comédie Française.

De când Franța era sub ocupație, auzise că proprietarii încercau să conducă hotelul într-un mod cât se poate de normal, deși multe dintre camere fuseseră închiriate permanent de către generali naziști. Astăzi nu purta mănuși sau ciorapi, dar se pudrase și-și pusese bereta șmecherește și spera că și clienții din timpul războiului erau obligați să facă aceleași compromisuri.

Șiruri de vehicule militare cenușii și limuzine negre era parcate în fața hotelului din Place Vendôme. Pe fața clădirii fluturau în vânt șase steaguri naziste roșii ca sângele. Un portar cu joben și pantaloni roșii se uită chiorâș la Flick și la Ruby.

– Nu puteți intra, le zise el.

Flick purta un taior albastru-deschis șifonat, iar Ruby o rochie bleumarin și un pardesiu bărbătesc. Nu erau îmbrăcate corespunzător pentru a cina la Ritz. Flick încercă să imite felul *hauteur* de a fi al unei franțuzoaice care are de-a face cu o persoană mai prejos decât ea, care o și enervează.

Îi spuse cu nasul în vânt:

- Care este problema?

- Această intrare este numai pentru șefii cei mari, *madame*. Nici măcar coloneii germani nu pot să intre pe aici. Trebuie să ocoliți până ajungeți în rue Cambon și să folosiți ușa din spate.

- Cum doriți, îi zise Flick pe un ton politicos și obosit, dar de fapt era încântată că nu i se spusese că nu era îmbrăcată corespunzător. Ea și Ruby dădură repede ocolul clădirii și găsiră intrarea din spate.

Holul era scăldat în lumină, iar barurile de pe fiecare parte erau pline de bărbați în haine de seară sau uniforme. Conversația era punctată de consoane nemțești și nu de subtilele vocale franțuzești. Flick se simțea de parcă intrase în vizuina dușmanului.

Se duse la recepție. Un portar îmbrăcat cu o livrea se uită cu superioritate la ea. Presupunând că nu e nici nemțoaică, și nici o franțuzoaică bogată, o întrebă cu răceală:

- Care este problema?

- Verificați dacă *mademoiselle* Legrand se află în camera ei, îi zise Flick hotărâtă. Bănuia că Diana folosea numele fals din acte, Simone Legrand. Am o întâlnire cu dumneaei.

Bărbatul își revizui atitudinea.

- Cine o caută, vă rog?

- *Madame* Martigny. Sunt angajata ei.

- Prea bine. *Mademoiselle* este în salonul din spate alături de însoțitoarea dumneaei. Poate doriți să vorbiți cu șeful de sală.

Flick și Ruby traversară holul și intrară în restaurant. Era o întruchipare a luxului: șervete de masă albe, tacâmuri din argint, lumânări și chelneri îmbrăcați în negru care se plimbau prin sală cu farfurii pline de mâncare. Nimeni n-ar fi bănuit că jumătate din parizieni mureau de foame. Flick simți miros de cafea adevărată.

Oprindu-se în prag, le văzu imediat pe Diana și pe Maude. Stăteau la o masă mică, în celălalt capăt al sălii. Flick se uită la Diana, care luă o sticlă de vin din frapiera strălucitoare de lângă masă și îi turnă lui Maude și ei înseși. Lui Flick îi venea să o strângă de gât.

Se îndreptă spre masă, dar șeful de sală îi stătea în cale. Uitându-se cu subînțeles la taiorul ei ieftin, o întrebă:

– Da, doamnă?

– Bună seara, zise ea. Trebuie să vorbesc cu doamna de acolo.

El nu se mișcă din loc. Era un bărbat mic de statură, care arunca priviri îngrijorate, dar nu era genul care să fie intimidat așa ușor.

– Poate pot să-i las un mesaj din partea dumneavoastră.

– Mi-e teamă că nu, e prea personal.

– Atunci îi voi spune că sunteți aici. Numele?

Flick se uită direct înspre Diana, dar Diana nu ridică privirea.

– Mă numesc *madame* Martigny, îi spuse Flick, cedând. Spuneți-i că trebuie să vorbesc cu ea imediat.

– Prea bine. Vă rog să așteptați aici.

Flick scrâșni din dinți de frustrare. În timp ce șeful de sală se îndepărta, fu tentată să treacă pe lângă el. Apoi observă un tânăr în uniformă neagră de ofițer SS, care stătea la o masă vecină, uitându-se urât la ea. Îi întâlni privirea, dar se uită repede în altă parte, cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul. Devenise brusc interesat doar din pricina schimbului ei de replici cu șeful de sală? Oare încerca să-și amintească de unde o știa, căci văzuse afișele, dar nu făcuse încă legătura? Sau doar i se părea atrăgătoare? Oricum, se gândi Flick, ar fi fost periculos să se dea în stambă.

Situația devenea din ce în ce mai riscantă. Rezistă tentației de o lua la fugă.

Șeful de sală vorbi cu Diana, apoi se întoarse și îi făcu semn lui Flick.

– Mai bine ai aștepta aici – nu ieșim în evidență dacă mă duc doar eu să vorbesc cu ea, îi zise ea lui Ruby. Apoi traversă repede încăperea până când ajunse la masa Dianei.

„Nici ea și nici Maude nu au bunul-simț să pară vinovate", observă Flick furioasă. Maude părea mulțumită de sine, iar Diana arogantă. Flick își puse mâinile pe marginea mesei și se aplecă pentru a vorbi mai încet.

– E foarte periculos. Ridicați-vă acum și veniți cu mine. O să plătim nota când ieșim.

Fusese pe cât de convingătoare se putea, dar ele trăiau în lumea lor.

– Fii rezonabilă, Flick! exclamă Diana.

Flick era revoltată. Cum putea să dea Diana dovadă de atâta nesimțire?

– Vacă proastă, îi spuse ea. Nu-ți dai seama că o să fii omorâtă?

Își dădu seama imediat că făcuse o greșeală să o forțeze. Diana se uită cu îngâmfare la ea.

– E viața mea. Și mi-o pun în primejdie dacă vreau...

– Ne pui și pe noi în pericol și toată operațiunea. Acum ridică-te de pe scaun!

– Uite ce e... Era zarvă în spatele lui Flick. Diana se opri și se uită peste ea.

Flick se întoarse și încremeni.

În prag stătea ofițerul german bine îmbrăcat pe care îl văzuse ultima dată în piața din Sainte Cécile. Se uită înspre el: un bărbat înalt într-un costum elegant închis la culoare cu o batistă albă la rever.

Se întoarse repede, cu inima bubuindu-i în piept și se rugă la toți sfinții să nu o fi văzut. Ar fi putut să nu o recunoască din prima, datorită perucii ei închise la culoare.

Își aminti numele lui: Dieter Franck. Îi găsise poza în documentele lui Percy Thwaite. Fusese detectiv în cadrul poliției. Își aduse aminte adnotarea de pe poză: „Unul dintre oamenii de încredere ai lui Rommel, acest ofițer este un anchetator foarte priceput, care torturează fără milă".

Pentru a doua oară în săptămâna aceasta, era cât pe ce să-l împuște.

Flick nu credea în coincidențe. Exista un motiv pentru care el era tot timpul în aceleași locuri ca și ea.

Curând știu și de ce. Se uită din nou și îl văzu venind spre ea în fugă, cu patru gestapoviști după el. Șeful de sală se ținea după ei, pe chip citindu-i-se panica.

Flick se îndepărtă, cu fața întoarsă în altă parte.

Frank veni glonț spre masa Dianei.

Deodată nimeni nu mai făcu nici un zgomot: clienții amuțiră la jumătatea frazelor, chelnerii nu mai serveau legume, iar somelierul încremenise cu o carafă cu vin roșu în mână.

Flick ajunse în cadrul ușii, unde o aștepta Ruby.

– O să le aresteze, îi șopti Ruby. Duse mâna înspre pistol.

Flick se uită din nou la maiorul SS.

– Nu-l scoate din buzunar, îi șopti ea. Nu avem ce face. Am putea să-l împușcăm pe el și pe cei patru gestapoviști, dar suntem înconjurate de ofițeri naziști. Chiar dacă i-am omorî pe cei cinci, am fi făcute chisăliță de ceilalți.

Frank le interoga pe Diana și pe Maude. Flick nu auzea ce discutau. Diana vorbea pe un ton disprețuitor și indiferent atunci când știa că greșise, iar Maude plângea.

Probabil că Franck le ceruse actele, pentru că cele două căutau în același timp în genți, care erau pe podea, lângă scaune. Franck își schimbă poziția, iar acum stătea lângă Diana, dar un pic în spatele ei, uitându-i-se peste umăr, iar Flick își dădu deodată seama ce se va întâmpla.

Maude scoase actul de identitate, dar Diana un pistol. Se auzi o împușcătură, iar unul dintre gestapoviști căzu la pământ. În restaurant se dezlănțui panica. Femeile țipau, bărbații se fereau. Se auzi o a doua împușcătură, iar apoi țipătul unui alt gestapovist. Unii dintre clienți o rupseră la fugă spre ieșire.

Diana ținea pistolul îndreptat spre un al treilea gestapovist. Flick își aminti brusc: Diana în pădure la Somersolme, stând pe jos și fumând o țigară, cu iepuri morți în jurul ei. Își aminti și ce-i spusese Dianei: „Ești o criminală". Avusese dreptate.

Dar Diana nu mai trase a treia oară.

Dieter Franck nu se pierdu cu firea. O apucă pe Diana de antebrațul drept cu ambele mâini și o dădu cu încheietura de marginea mesei. Ea urlă de durere, iar pistolul îi căzu din mână. O trase de pe scaun, o așeză cu fața în jos pe covor și se

aruncă asupra ei, cu genunchii în zona rinichilor. Îi duse mâinile la spate și îi puse cătușele, ignorându-i urletele, pe când îi zgâlțâia încheietura rănită. Apoi se ridică în picioare.

– Hai s-o întindem de aici, îi zise Flick lui Ruby.

Era o învălmășeală de nedescris la ieșire, căci foarte mulți oameni îngroziți încercau să iasă cu toții în același timp. Înainte ca Flick să facă un pas, tânărul maior SS care se uitase la ea insistent mai devreme sări în picioare și o apucă de braț.

– Așteaptă puțin, îi spuse el în franceză.

Ia-ți mâinile de pe mine! îi spuse Flick, încercând să nu pară speriată.

El o strânse mai tare.

– Se pare că le știi pe femeile de acolo, îi replică el.

– Nu, nu le știu. Încercă să scape din strânsoarea lui.

O trase înapoi, smucind-o.

– Mai bine stai aici și răspunde-mi la niște întrebări.

Se mai auzi o împușcătură. Mai multe femei țipară, dar nimeni nu știa de unde venea împușcătura. Fața ofițerului SS se strâmbă de durere. Pe când cădea secerat, Flick o văzu pe Ruby în spatele lui, vârându-și la loc pistolul în buzunarul de la pardesiu.

Amândouă făcură eforturi să se strecoare prin mulțime, împingând fără menajamente și intrară în hol. Fugiră fără să atragă atenția asupra lor, căci toți alergau înnebuniți.

Mașinile erau parcate una după alta de-a lungul bordurii din rue Cambon, iar în unele dintre ele erau deja șoferi. Majoritatea șoferilor se duceau grăbiți spre hotel să vadă ce se întâmplă. Flick ochi un Mercedes 230 sedan negru cu o roată de rezervă în spate. Se uită înăuntru: cheia era pe panoul de bord.

– Urcă! țipă ea la Ruby.

Se așeză la volan și apăsă pe ambreiaj. Motorul se trezi la viață. Băgă în viteza întâi, întoarse de volan și se îndepărtă de Ritz. Mașina era masivă și se mișca greu, dar era sigură: părea să meargă ca unsă.

Când era la câteva cvartale distanță, își regândi strategia. Pierduse o treime din echipă, inclusiv cea mai bună trăgătoare: va trebui să explice de ce veneau la castel doar patru femei de serviciu în loc de șase, dar putea să găsească o justificare.

Asta însemna că aveau să fie chestionate mai amănunțit, dar trebuia să riște.

Lăsă mașina pe rue de la Chapelle. Ea și Ruby scăpaseră de primejdie. O luară repede spre hotelul unde stăteau. Ruby le luă pe Jelly și pe Greta și le duse la Flick în cameră. Flick le spuse ce se întâmplase.

– Diana și Maude vor fi interogate imediat, le zise ea. Dieter Franck este un anchetator eficient și nemilos, așa că e foarte posibil ca ele să spună tot ce știu – inclusiv adresa hotelului. Asta înseamnă că gestapoviștii pot fi aici din clipă în clipă. Trebuie să plecăm imediat.

Jelly plângea.

– Săraca Maude, zise ea. Era o tâmpită, dar nu merită să fie torturată.

Greta era mai cu picioarele pe pământ.

– Unde o să mergem?

– O să ne ascundem în mănăstirea de lângă hotel. Primesc pe oricine. I-am dus acolo pe prizonierii de război care evadaseră. O să ne lase să stăm până dimineață.

– Apoi?

– O să mergem la gară după cum am stabilit. Diana o să-i spună lui Dieter Frank numele noastre adevărate, numele noastre de cod, identitățile false. El va organiza filtre ca să ne găsească. Din fericire, am o altă serie de documente pentru toate, cu aceleași fotografii, dar sub identități diferite. Gestapoviștii nu au poze cu voi trei, iar eu mi-am schimbat înfățișarea, așa că soldații de la filtre nu ne vor recunoaște. Totuși, ca să fim sigure, nu vom merge la gară la prima oră – o să așteptăm până la zece dimineața, când va fi mai aglomerat.

– Diana le va spune și care e misiunea noastră, zise Ruby.

– O să le spună că vrem să aruncăm în aer tunelul de cale ferată de la Marles. Din fericire, nu aceasta este misiunea noastră. Este o poveste de umplutură.

– Flick, te-ai gândit la toate, spuse Jelly cu admirație.

– Da, zise ea cu tristețe. De aia mai sunt în viață.

CAPITOLUL 37

Paul rămăsese la cantina mizeră din Grendon Underwood, gândindu-se la Flick de mai bine de o oră. Începea să creadă că Brian Standish fusese ucis. Incidentul din catedrală, satul Chatelle cufundat în întuneric și ciudata corectitudine a celui de-al treilea mesaj radio – toate conduceau la aceeași concluzie.

Conform planului inițial, Flick trebuia să fie întâmpinată la Chatelle de către un grup format din Michel și cei care mai rămăseseră din celula Bollinger. Michel trebuia să le ducă pe Stăncuțe la o ascunzătoare unde să stea câteva ore, iar apoi să le aranjeze transportul până la Sainte-Cécile. După ce intrau în castel și aruncau în aer centrala telefonică, avea să le ducă înapoi cu mașina la Chatelle ca să ia avionul care venea după ele. Situația se schimbase acum, dar Flick tot avea nevoie de transport și de o ascunzătoare când ajungea la Reims și se baza pe celula Bollinger pentru ajutor. Totuși, dacă Brian fusese în mâinile gestapoviștilor, mai rămăsese cineva din celulă? Oare avea să fie sigură ascunzătoarea? Oare era și Michel în mâinile lor?

Lucy Briggs veni în cele din urmă la cantină și îi zise:

– Jean m-a rugat să vă spun că răspunsul Elicopterului este decriptat chiar acum. Ai vrea să vii cu mine?

Se duse după ea în camera mică – o fostă debara, bănuia el – în care se afla biroul lui Jean Bevin. Jean avea o foaie de hârtie. Părea supărată.

– Nu înțeleg, zise el.

Paul îl citi repede.

SEMNAL DE APEL HLCP (ELICOPTER)
COD DE IDENTIFICARE PREZENT
3 IUNIE 1944
TEXTUL MESAJULUI:
DOUĂ MITRALIERE STEN CU ȘASE ÎNCĂRCĂTOARE
FIECARE STOP UN PISTOL-MITRALIERA LEE ENFELD
CU ZECE GLOANȚE STOP ȘASE COLT AUTOMATE
CU APROXIMATIV O SUTĂ DE GLOANȚE STOP
FĂRĂ GRENADE TERMINAT

Paul se uită descumpănit la mesajul decriptat, sperând că acele cuvinte să devină mai puțin îngrozitoare, dar evident că nu se schimbară.

– Mă așteptam să fie furios, spuse Jean. Nu se plânge deloc, doar îți răspunde politicos la întrebări.

– Exact, zise Paul. Asta pentru că nu e el. Acest mesaj nu venea de la un agent nervos căruia superiorii săi îi ceruseră ceva nerezonabil. Răspunsul fusese redactat de către un ofițer gestapovist disperat să mențină o atmosferă de calm. Singura greșeală de tipar era „Enfeld" în loc de „Enfield", și chiar asta îl dădea de gol că e un neamț, căci „feld" era cuvântul german pentru „field".

Nu mai exista nici o îndoială. Flick era în pericol.

Paul își masă tâmplele. Nu putea face decât un singur lucru. Operațiunea era pe cale să eșueze, iar el trebuia să o redreseze – și să o salveze pe Flick.

Se uită la Jean și văzu că femeia îl privea cu milă.

– Pot să dau un telefon? o întrebă el.

– Desigur.

Sună la numărul din Baker Street. Percy era la birou.

– Paul la telefon. Sunt sigur că Brian a fost prins de gestapoviști.

Lângă el, Jean Bevins tresări surprinsă.

– La naiba, zise Percy. Și fără radio nu avem cum s-o avertizăm pe Flick.

– Ba da, zise Paul.

– Cum așa?

– Fă-mi rost de un avion. Mă duc la Reims – în noaptea asta.

A OPTA ZI

Duminică, 4 iunie 1944

CAPITOLUL 38

Avenue Foch fusese parcă făcut pentru cei mai bogați oameni din lume. Era strada largă ce se întindea de la Arc de Triomphe la Bois de Boulogne, avea grădini ornamentale pe ambele părți, flancate de alei care duceau la casele impunătoare. La numărul 84 era o reședință elegantă cu o scară mare care urca la cele cinci etaje cu odăi minunate. Gestapoviștii le transformaseră în camere de tortură.

Dieter se afla într-un salon cu proporții perfecte și se uită în sus, la tavanul bogat decorat, apoi închise ochii, pregătindu-se pentru interogatoriu. Trebuia să-și ascută mintea și să-și reprime sentimentul de milă.

Unora le plăcea să tortureze deținuții. Sergentul Becker din Reims era unul dintre ei. Zâmbeau chiar și când victimele lor țipau, aveau erecții când le răneau și orgasme când ajungeau în agonie. Dar nu erau anchetatori buni, pentru că se concentrau pe tortură și nu pe obținerea de informații. Cei mai buni anchetatori erau cei ca Dieter, care urau această procedură din toată inima.

Acum își imagina că își închide sufletul în spatele unei uși, iar sentimentele le încuie într-un dulap. Se gândea la cele două

femei ca la două mașinării care aveau să-i spună ce voia să afle în momentul în care reușea să le pornească. Simți frigul atât de cunoscut învăluindu-l ca o pătură de nea și își dădu seama că era pregătit.

– Aduceți-o pe cea mai în vârstă, zise el.

Locotenentul Hesse se duse după ea.

Se uită la ea cu atenție când intră și se așeză pe scaun. Avea părul scurt, umerii lați și purta un sacou bărbătesc. Brațul ei drept atârna moale și își ținea cu mâna stângă antebrațul umflat: Dieter îi fracturase încheietura. O durea cu siguranță, căci era albă ca varul la față și udă de sudoare, dar strânsese din buze, având pe chip o expresie de hotărâre încrâncenată.

Îi vorbi în franceză.

– Tot ce se întâmplă în această cameră depinde de tine, îi zise el. Deciziile pe care le iei, lucrurile pe care le spui îți vor aduce o durere de nedescris sau o senzație de ușurare. Depinde doar de tine.

Ea nu scoase o vorbă. Era speriată, dar se stăpânea. Își dădea deja seama că avea să fie greu să scoată informații de la ea.

– Pentru început, spune-mi unde se află cartierul general din Londra al SOE, îi ceru Dieter.

– Pe Regent Street, la numărul 81, răspunse ea.

El dădu din cap că da.

– Hai să-ți explic ceva. Bănuiesc că cei de la SOE le spun agenților să nu rămână tăcuți când sunt interogați, ci să dea răspunsuri despre care știu că nu pot fi verificate. Pentru că sunt conștient de acest lucru, îți voi pune multe întrebări, la care știu deja răspunsul. Așa voi afla dacă spui adevărul. Unde se află cartierul general din Londra?

– Carlton House Terrace.

Se duse la ea și o plesni peste față cât de tare putu. Femeia țipă de durere. Obrazul i se făcu de un roșu aprins. Cel mai bine era să începi cu o palmă peste față. Nici nu prea durea, dar lovitura era o demonstrație umilitoare a situației neajutorate în care se găsea deținutul și adeseori îi mai tăia din curajul inițial.

Dar ea se uită cu dispreț la el.

– Așa tratează ofițerii germani doamnele?

Era foarte arogantă și vorbea franceza la fel ca aristocrații. Bănuia că făcea parte dintre ei.

– Doamnele? îi spuse el batjocoritor. Ai împușcat și ai omorât doi polițiști care-și făceau datoria. Tânăra nevastă a lui Specht este acum văduvă, iar părinții lui Rolfe și-au pierdut singurul copil. Nu ești soldat în uniformă, așa că n-ai nici o scuză. Ca să-ți răspund la întrebare – nu, nu așa tratăm femeile, ci doar criminalii.

Ea își feri privirea. Avusese de câștigat cu acea remarcă. Începuse să-i zdruncine reperele morale.

– Mai spune-mi ceva, o rugă el. Cât de bine o cunoști pe Flick Clairet?

Făcu ochii mari, fiind surprinsă fără voia ei. El își dădu seama că bănuiala lui se adeverise. Cele două făceau parte din echipa maiorului Clairet. Reușise iar s-o deruteze.

– Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, îi spuse ea, revenindu-și.

El se aplecă și îi dădu una peste mâna stângă. Ea urlă de durere, căci încheietura stângă nu mai avea susținere și acum atârna moale. Îi luă mâna dreaptă și o smuci. Ea țipă.

– De ce ați cinat la Ritz, pentru numele lui Dumnezeu? o întrebă el. Îi dădu drumul la mână.

Urletele încetară. El repetă întrebarea. Ea își recăpătă suflul și îi răspunse:

– Îmi place mâncarea de acolo.

Era și mai greu decât crezuse.

– Duceți-o de aici, zise el. Aduceți-mi-o pe cealaltă.

Fata mai tânără era tare drăgălașă. Nu opusese rezistență la arestare, așa că încă mai arăta prezentabil, rochia nu era mototolită, iar machiajul îi rămăsese intact. Părea mult mai speriată decât colega ei. Îi puse aceeași întrebare ca și Dianei:

– De ce ați cinat la Ritz?

– Dintotdeauna mi-am dorit să merg acolo, îi răspunse ea.

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Nu v-a fost teamă că ar putea fi periculos?

– Credeam că Diana o să aibă grijă de mine.

Deci pe cealaltă o chema Diana.

– Cum te cheamă?

– Maude.

Era prea ușor.

– Și ce faci în Franța, Maude?

– Trebuia să aruncăm ceva în aer.

– Ce anume?

– Nu-mi mai amintesc. Să fi fost liniile de cale ferată?

Dieter începu să creadă că era prostit în față.

– De cât timp o cunoști pe Felicity Clairet? o întrebă el.

– Vrei să spui pe Flick? Doar de câteva zile. E foarte autoritară. Fata părea că se gândește la ceva. Totuși, a avut dreptate, n-ar fi trebuit să mergem la Ritz. Începu să plângă. Nu am vrut să fac nimic rău. Voiam doar să mă simt bine și să vizitez locuri, doar asta mi-am dorit.

– Care e numele de cod al echipei voastre?

– Mierlele, îi spuse ea în engleză.

El se încruntă. În mesajul radio de la Elicopter se vorbea despre Stăncuțe.

– Ești sigură?

– Da, e datorită nu știu cărei poezii, „Mierla din Reims". A, nu, „Stăncuța din Reims"[1], asta e.

Dacă nu era proastă de-a binelea, se prefăcea al naibii de bine.

– Unde crezi că e Flick acum?

– Chiar nu știu, îi răspunse Maude după câteva clipe de gândire.

Dieter oftă frustrat. Una din deținute era dificilă, iar cealaltă prea proastă ca să știe ceva folositor. Avea să dureze mai mult decât crezuse inițial.

---

[1] Poem scris de Richard Harris Barham, cleric, romancier și poet. A scris sub pseudonimul Thomas Ingoldsby.(n.tr.)

Exista o cale prin care să scurteze procesul. Voia să știe care era relația dintre cele două. De ce oare își riscase viața femeia autoritară mai în vârstă și bărbătoasă ca să o ducă la cină la Ritz pe fătuca asta drăguță, dar prostuță? „Poate că am eu o minte bolnavă, își spuse el. Totuși..."

– Ia-o de aici, zise el în germană. Du-o în celulă la cealaltă. Vezi să fie și un spion cu ele.

După ce fură închise, locotenentul Hesse îl conduse pe Dieter către o cameră mică din pod. Se uită pe vizor în camera de vizavi. Cele două femei stăteau una lângă alta pe marginea patului îngust. Maude plângea, iar Diana o consola. Dieter se uită cu atenție. Încheietura dreaptă a Dianei era în poala lui Maude. Cu mâna stângă o mângâia pe păr pe Maude. Vorbea în șoaptă, iar Dieter nu auzea ce anume îi spunea.

Cât de apropiate erau una de alta? Erau tovarășe de arme, prietene la cataramă... sau mai mult decât atât? Diana se aplecă și o sărută pe Maude pe frunte. Asta nu însemna mare lucru. Diana puse un deget pe bărbia lui Maude, îi întoarse fața spre ea și o sărută pe buze. Voia să o consoleze, dar nu era oare un gest prea intim între două prietene?

În cele din urmă, Diana linse lacrimile de pe obrajii lui Maude. Dieter era hotărât. Nu era un preludiu – nimeni nu putea face sex în aceste circumstanțe –, dar era un gest de consolare pe care doar o îndrăgostită îl putea face, și nu o prietenă. Diana și Maude erau lesbiene. Și asta simplifica lucrurile.

– Adu-o din nou pe cea mai în vârstă, zise el și se întoarse din nou în camera de interogatoriu.

Când fu adusă Diana pentru a doua oară, ceru să fie legată de scaun.

– Pregătiți aparatura electrică, ordonă el.

Aștepta nerăbdător ca aparatul pentru electroșocuri să fie adus pe cărucior și băgat într-o priză în perete. Cu fiecare minut care trecea, simțea că Flick Clairet îi scapă printre degete.

Când totul fu gata, o înșfăcă pe Diana de păr cu mâna stângă. Ținându-i capul nemișcat, îi puse doi electrozi de buza inferioară.

Porni curentul. Diana țipă. Lăsă curentul timp de zece secunde, apoi opri.

Când încetă să mai plângă, îi zise:

– Și e la mai puțin de jumătate din intensitate.

Era adevărat. Rareori folosise intensitatea maximă. Doar când tortura dura îndelung și deținuții mai leșinau folosea aparatul la putere maximă ca să-i facă să-și vină în fire. Dar atunci era deja prea târziu, căci erau deja nebuni.

Dar Diana nu știa asta.

– Nu, te rog, îl rugă ea. Te rog, te rog din tot sufletul, nu din nou.

– Ești dispusă să răspunzi la întrebările mele?

Gemu, dar nu spuse da.

– Aduceți-o pe cealaltă, ordonă Dieter.

Diana tresări.

Locotenentul Hesse o aduse pe Maude și o legă de alt scaun.

– Ce vrei de la mine? îl întrebă Maude plângând.

– Nu spune nimic, îi sugeră Diana. E mai bine așa.

Maude purta o bluză de vară deschisă la culoare. Era slăbuță și bine făcută, cu sâni mari. Dieter îi sfâșie bluza, iar nasturii se împrăștiară peste tot.

– Te rog! îl imploră Maude. Îți spun tot ce vrei să știi!

Sub bluză purta o cămășuță de bumbac brodată cu dantelă. O apucă de guler și i-l smulse. Maude zbieră.

Se dădu înapoi și se uită la ea. Sânii lui Maude erau rotunzi și fermi. Își dădea seama cât de apetisanți erau. Se gândea cât de mult îi plăceau Dianei.

Luă electrozii de pe gura Dianei și puse câte unul pe fiecare sfârc al lui Maude. Apoi se duse la aparat și puse mâna pe maneta de comandă.

– În regulă, zise Diana încetișor. O să-ți spun totul.

*

Dieter dăduse dispoziții ca tunelul de cale ferată de la Marles să fie bine păzit. Dacă Stăncuțele ajungeau până acolo, le-ar fi fost aproape imposibil să intre în tunel. Era foarte încrezător că Flick nu-și va atinge ținta. Dar nu asta conta acum. Cel mai mult dorea să o prindă și să o interogheze.

Era deja duminică, ora două dimineața. Marți avea să fie lună plină. Invazia ar putea să aibă loc peste câteva ore. Dar în acele ore, Dieter putea să distrugă Rezistența franceză – dacă reușea s-o prindă și s-o tortureze pe Flick. Îi trebuia doar o listă cu numele și adresele pe care le știa ea. Sediile Gestapoului din fiecare oraș al Franței ar fi intrat în acțiune, sute de oameni antrenați. Nu erau ei foarte isteți, dar știau să facă arestări. În câteva ore puteau să bage după gratii sute de membri ai Rezistenței. În ciuda unei revolte la care se așteptau cu siguranță Aliații ca să ajute invazia, nemții puteau să-și organizeze riposta cu calm și disciplină și să-i respingă pe invadatori până în mare.

Trimisese o echipă de gestapoviști să facă o razie, dar era doar o formalitate: era sigur că Flick și celelalte trei plecaseră la doar câteva minute după arestarea camaradelor lor. Unde era Flick acum? Reims era de obicei punctul de plecare într-un atac asupra orașului Marles. De aceea își făcuseră la început Stăncuțele planul de a se parașuta lângă oraș. Lui Dieter i se părea logic ca Flick să treacă prin Reims. Se afla pe drumul către Marles, plus că mai trebuia să primească ajutor de la cei rămași din celula Bollinger. Ar fi putut pune pariu că acum călătorea spre Reims.

Dăduse deja ordin ca toate filtrele dintre Paris și Reims să fie informate în privința identităților false pe care le foloseau Flick și echipa ei. Dar și acest lucru era o pură formalitate: ori aveau identități alternative, ori găseau o modalitate prin care să treacă de filtre.

Sună la Reims, îl trezi pe Weber și îi explică situația. Weber nu-i mai puse bețe în roate ca de obicei. Fu de acord să trimită

doi gestapoviști care să stea cu ochii pe casa lui Michel, alți doi să țină sub observație clădirea în care locuia Gilberte și doi la casa din rue du Bois ca să o păzească pe Stéphanie.

În cele din urmă, când începu să-l doară capul, Dieter o sună pe Stéphanie.

– Teroriștii englezi sunt în drum spre Reims, îi spuse el. Trimit doi oameni să te păzească.

Era la fel de calmă ca întotdeauna.

– Îți mulțumesc.

– Dar e foarte important să mergi în continuare la acele întâlniri. Cu puțin noroc, poate că Flick nu-și va da seama cât de multe știa Dieter despre celula Bollinger, iar ea avea să-i cadă în plasă. Amintește-ți, am schimbat locul. Nu mai este la cripta catedralei, ci la Café de la Gare. Dacă apare cineva, du-l cu mașina până la casă, așa cum ai făcut și cu Elicopterul. Apoi se ocupă gestapoviștii.

– În regulă.

– Ești sigură? Nu mai ești într-un pericol atât de mare, dar totuși e riscant.

– Sunt sigură. Vorbești de parcă ai avea o migrenă.

– Doar începe.

– Ai medicamentele la tine?

– Hans le are.

– Îmi pare rău că nu sunt acolo să ți le dau eu.

Și lui îi părea rău.

– Voiam să vin cu mașina până la Reims în seara asta, dar nu cred că o să reușesc.

– Nici să nu faci asta. N-o să pățesc nimic. Bea ceva și culcă-te. Întoarce-te mâine aici.

Știa că are dreptate. Avea să fie destul de greu să se întoarcă la apartamentul lui, care era la mai puțin de un kilometru distanță. Nu putea să meargă la Reims până când nu trecea peste stresul pe care îl presupusese ancheta.

– În regulă, zise el. O să dorm câteva ore și o să plec de aici dimineața.

– La mulți ani!

– Ți-ai amintit! Eu, unul, am uitat.

– Am ceva pentru tine.

– Un cadou?

– Mai degrabă... ceva acțiune.

El zâmbi, în ciuda migrenei.

– O, mamă!

– O să-ți dau mâine cadoul.

– De-abia aștept.

– Te iubesc.

Dădu să-i spună „Și eu te iubesc", dar ezită ca de obicei, iar apoi se auzi un declic când Stéphanie închise telefonul.

CAPITOLUL 39

Duminică dimineață devreme, Paul Chancellor se parașuta într-un câmp de cartofi de lângă satul Laroque, la vest de Reims, fără beneficiul – sau riscul – de a fi întâmpinat de un grup de primire.

Din cauza aterizării îl durea și mai tare genunchiul rănit. Strânse din dinți și rămase nemișcat pe jos, așteptând ca durerea să se mai domolească. Probabil că îl va mai durea genunchiul din când în când pentru tot restul vieții. Când va fi bătrân, va spune că un junghi însemna că va ploua – asta dacă ajungea la bătrânețe.

După cinci minute, se simți în stare să se ridice în picioare și să-și scoată harnașamentul de la parașută. Găsi drumul, se orientă după stele și începu să meargă, dar șchiopăta foarte rău și nu avansa foarte repede.

Identitatea lui, la care se gândise în grabă Percy Thwaite, era de profesor din Epernay, un orășel la câțiva kilometri de Reims. Făcea autostopul spre Reims ca să-și viziteze tatăl bolnav. Percy îi făcuse rost de toate documentele necesare, unele dintre ele falsificate în grabă și aduse de urgență la Tempsford. Faptul că șchiopăta se potrivea de minune cu povestea

de umplutură: un veteran rănit putea fi profesor, în timp ce un tânăr activ ar fi trebuit trimis într-un lagăr de concentrare din Germania.

Era simplu să ajungă acolo. Acum trebuia să o găsească pe Flick. Singura modalitate prin care putea să ia legătura cu ea era prin celula Bollinger. Spera ca acea parte a celulei rămăsese intactă, iar Brian era singurul membru aflat în ghearele gestapoviștilor. Ca orice alt agent care ajungea la Reims, o va contacta pe *mademoiselle* Lemas. Trebuia să fie cu mare băgare de seamă.

La scurt timp după ce se crăpă de ziuă, auzi o mașină. Ieși de pe șosea, se duse în câmpul de alături și se ascunse după butașii de viță-de-vie. Când se apropie mașina, își dădu seama că era de fapt un tractor. Era cât se poate de sigur: gestapoviștii nu mergeau cu tractorul. Se întoarse pe drum și ridică degetul mare.

Un băiat de aproape cincisprezece ani conducea tractorul care trăgea după el o remorcă plină cu anghinare. Șoferul arătă înspre rana de la picior a lui Paul și-l întrebă:

– Ai fost rănit în război?

– Da, răspunse Paul. Cel mai probabil era ca un soldat să fi fost rănit în timpul Bătăliei Franței, așa că adăugă: La Sedan, în 1940.

– Eram prea tânăr, zise băiatul cu regret.

– Norocosule.

– Dar așteaptă să se întoarcă Aliații. Atunci o să vezi mai multă acțiune. Se uită pieziș la Paul. Nu pot să mai zic nimic. Dar o să vezi tu.

Paul căzu pe gânduri. Oare era puștiul ăsta un membru al celulei Bollinger?

– Dar au oare oamenii noștri armele și muniția necesare? îl întrebă el. Dacă băiatul știa ceva, ar fi fost la curent că Aliații trimiseseră tone de armament în Franța în ultimele luni.

– O să folosim orice fel de armă disponibilă.

Oare nu voia să spună tot ce știa? Nu, se gândi Paul. Băiatul nu era foarte explicit, ci doar spera. Paul nu mai zise nimic.

Băiatul îl lăsă la periferie, iar el merse cu chiu, cu vai până în oraș. Locul întâlnirii se schimbase – nu se mai vedeau în cripta catedralei, ci la Café de la Gare – dar ora rămăsese aceeași, trei după-amiaza. Avea câteva ore bune la dispoziție.

Intră în cafenea ca să-și ia micul dejun și să se familiarizeze cu locul. Ceru o cafea neagră. Chelnerul în vârstă ridică din sprâncene, iar Paul își dădu seama că făcuse o greșeală. Încercă să repare boacăna.

– Nu cred că era nevoie să mai spun și „neagră", zise el. Oricum nu aveți lapte.

Chelnerul îi zâmbi ușurat.

– Din păcate nu, zise el și plecă.

Paul răsuflă ușurat. De opt luni nu mai lucrase sub acoperire în Franța și uitase stresul pe care îl presupunea să te dai drept altcineva clipă de clipă.

Își petrecu dimineața moțăind prin catedrală în perioada dintre slujbe, apoi se întoarse la cafenea la 13.30. Localul se goli până la 14.30, dar el rămase acolo bând erzaț. Doi bărbați își făcură apariția la 14.45 și comandară bere. Paul se uită cu luare-aminte la ei. Purtau costume vechi și vorbeau despre struguri într-o franceză colocvială. Vorbeau cu erudiție despre înflorirea vițe-de-vie, o perioadă critică ce tocmai se încheiase. Nu credea sub nici o formă că erau gestapoviști.

La 15.00 fix intră o femeie înaltă și atrăgătoare, îmbrăcată elegant într-o rochie verde de vară din bumbac și cu o pălărie de pai pe cap. Purta pantofi desperecheați: unul negru și unul maro. Trebuia să fie Bourgeoise.

Paul era un pic surprins. Se aștepta să fie o femeie mai în vârstă. Totuși, era o presupunere nefondată: Flick nu i-o descrisese niciodată.

Totuși, nu era încă pregătit să aibă încredere în ea. Se ridică și părăsi cafeneaua.

Merse pe trotuar până la gară și se opri la intrare, uitându-se la cafenea. Gara arăta la fel ca toate celelalte: ca de obicei,

mișunau pe acolo oameni care așteptau să se întâlnească cu prietenii lor.

Se uită cu atenție la cei din cafenea. O femeie trecu pe acolo cu un copil care tot îi cerea un pateu, și când ajunseră la cafenea, femeia cedă și intră cu el. Cei doi experți în vița-de-vie plecară. Un jandarm intră și ieși imediat cu un pachet de țigări în mână.

Paul începea din ce în ce mai mult să creadă că nu era o capcană întinsă de gestapoviști. Nu era nimeni pe acolo care să arate amenințător. Schimbarea locului de întâlnire probabil că-l derutase.

Doar un lucru îl nedumerea. Când Brian Standish fusese arestat la catedrală, îl salvase prietenul lui Bourgeoise, Charenton. Dar unde se afla el acum? Dacă o păzise la catedrală, de ce nu și aici? Dar situația nu era în sine periculoasă. Puteau exista sute de explicații.

Mama și copilul părăsiră cafeneaua. Apoi, la 15.30, Bourgeoise ieși și ea. O luă pe trotuar, îndepărtându-se de gară. Paul o urmări de pe cealaltă parte a străzii. Se duse la o mașină italienească, pe care francezii o numeau Simca Cinq. Paul traversă strada. Femeia se urcă la volan și porni motorul.

Sosise momentul ca Paul să ia o hotărâre. Nu putea fi sigur că nu era vorba de o capcană, dar, dacă își lua prea multe precauții, risca să piardă întâlnirea. Trebuia să riște la un moment dat. Altfel, mai bine stătea acasă.

Se duse pe partea dreaptă a mașinii și deschise ușa.

– *Monsieur?* Femeia se uită cu răceală la el.

– Rugați-vă pentru mine, îi zise el.

– Mă rog pentru pace.

Paul se urcă în mașină.

– Mă numesc Danton, spuse el, inventând un nume de cod.

Ea demară.

– De ce nu ai vorbit cu mine în cafenea? îl întrebă ea. Te-am văzut de când am intrat. M-ai făcut să aștept o jumătate de oră. E periculos.

– Voiam să mă asigur că nu e o capcană.

Se uită la el.

– Ai auzit ce s-a întâmplat cu Elicopterul.

– Da. Unde este Charenton, prietenul tău care l-a salvat?

O luă spre sud, conducând repede.

– Lucrează azi.

– Duminică? Ce face el?

– E pompier. E în tură.

Acum era o explicație. Paul ajunse repede la motivul vizitei sale.

– Unde e Elicopterul?

Ea scutură din cap.

– N-am idee. Casa mea este un adăpost temporar. Mă întâlnesc cu oamenii, apoi îi pasez lui Monet. Eu nu trebuie să știu nimic.

– Monet este în regulă?

– Da. M-a sunat marți după-amiază ca să vadă ce mai face Charenton.

– Și de atunci?

– Nu. Dar nu e neobișnuit.

– Când l-ai văzut ultima dată?

– În carne și oase? Nu l-am văzut niciodată.

– Ai auzit de Panteră?

– Nu.

Paul căzu pe gânduri în timp ce mașina trecea prin suburbii. Bourgeoise nu știa nimic folositor. Trebuia să discute cu altcineva.

Trase într-o curte de lângă o casă înaltă.

– Intră și fă un duș, îi zise ea.

El coborî din mașină. Totul părea să fie în ordine: Bourgeoise venise la ora stabilită și îi spusese parolele corecte și nimeni nu-i urmărise. Pe de altă parte, nu-i dăduse nici o informație utilă, și încă nu știa cât de mult fusese afectată celula Bollinger și nici cât periculos era pentru Flick. În timp ce Bourgoise îl conducea la ușa din față și o deschise cu cheia, el atinse periuța

de dinți din buzunarul de la cămașă: era franțuzească, așa că i se permisese să o ia cu el. Acum avea o presimțire. Pe când Bourgeoise intra în casă, luă periuța din buzunar și o lăsă pe jos, exact în fața ușii.

El o urmă înăuntru.

– Ce casă mare, îi zise el. Pe pereți era un tapet închis la culoare de modă veche și mobilier masiv, care nu prea se potrivea cu proprietara ei. Stai aici de mult?

– Am moștenit-o în urmă cu trei, patru ani. Mi-ar plăcea să o redecorez, dar nu prea se poate face rost de materiale. Deschise ușa și-l lăsă pe el să intre primul. Hai în bucătărie.

El intră și dădu cu ochii de doi bărbați în uniformă. Amândoi țineau în mână pistoale automate. Iar ambele pistoale erau îndreptate spre Paul.

CAPITOLUL 40

Mașina lui Dieter rămase în pană pe șoseaua RN3 între Paris și Meaux. Un cui îndoit se înfipsese în roată. Întârzierea îl irită și se tot învârtea de colo, colo, dar locotenentul Hesse ridică automobilul pe cric și schimbă roata cu mult calm și eficiență, iar după câteva minute porneau din nou la drum.

Dieter dormise până târziu datorită injecției cu morfină pe care i-o făcuse Hans după miezul nopții, iar acum se uita nerăbdător cum oribilul peisaj industrial de la est de Paris se schimba treptat într-unul de țară. Voia să ajungă mai repede la Reims. Îi întinsese o capcană lui Flick Clairet și trebuia să fie acolo când femeia va cădea în ea.

Automobilul masiv Hispano-Suiza rula cu viteză mare pe o șosea dreaptă mărginită de plopi – un drum construit probabil de romani. La începutul războiului, Dieter crezuse că al Treilea Reich avea să fie ca Imperiul Roman, o hegemonie paneuropeană care avea să aducă o nemaivăzută pace și prosperitate tuturor supușilor săi. Acum nu mai era așa sigur.

Își făcea griji în privința amantei lui. Stéphanie era în pericol, iar el era singurul vinovat. Toți își riscau viețile acum, își spunea el. Războiul pusese întreaga populație în prima linie.

Cea mai bună cale prin care putea să o protejeze pe Stéphanie – pe el însuși și familia lui din Germania – era să împiedice invazia. Avea momente când îi părea tare rău că-și implicase amanta în operațiune. Juca un joc foarte riscant, expunând-o atât de mult.

Cei din Rezistență nu luau prizonieri. Fiind tot timpul în pericol, îi omorau imediat pe francezii care colaborau cu dușmanul.

Gândul că Stéphanie putea să fie ucisă îi făcea inima să bată mai tare și îi tăia răsuflarea. Nici nu putea să-și închipuie viața fără ea. Era o perspectivă sumbră și-și dădu seama că îi căzuse cu tronc. Își spusese tot timpul că era doar o prea-frumoasă curtezană și că o folosea la fel cum făcuseră și alți bărbați cu acest gen de femeie. Acum își dădea seama că se amăgise. Și-și dorea să fie deja în Reims alături de ea.

Era duminică după-amiază, așa că nu prea circulau mașini pe drum și avansau destul de repede.

Făcură a doua pană, când nu mai aveau nici o oră și ajungeau la Reims. Lui Dieter îi venea să urle de frustrare. Încă un cui. Poate că era din cauza cauciucurilor de proastă calitate fabricate în timpul războiului, își spuse el. Sau oare aruncau francezii intenționat cuie pe drum, știind că nouă vehicule din zece erau conduse de forțele de ocupație?

Mașina nu avea a doua roată de rezervă, așa că trebuiau să vulcanizeze cauciucul ca să-și continue drumul. Lăsară mașina și o luară pe jos. După cam un kilometru ajunseră la o fermă. O familie numeroasă se așezase în jurul unei mese sărăcăcioase de duminică: pe masă erau brânzeturi, căpșuni și câteva sticle de vin. Țăranii erau singurii francezi bine hrăniți. Dieter reuși să-l convingă cu forța pe fermier să-i ia în căruță și să-i ducă în următorul oraș.

În piața din oraș exista o singură pompă de benzină pe trotuarul din fața unui atelier de rotărie care era închis. Bătură la ușă și treziră din somn un *garagiste* morocănos din somnul

de duminică după-amiază. Mecanicul porni motorul unui camion vechi și demară cu Hans lângă el.

Dieter rămase să-l aștepte în sufrageria mecanicului, cu trei copii mici îmbrăcați în haine zdrențăroase care îl fixau cu privirea. Soția mecanicului, o femeie obosită cu părul slinos, trebăluia prin bucătărie, dar nu îi oferi nici măcar un pahar cu apă rece.

Dieter se gândea din nou la Stéphanie. Pe hol era un telefon. Se duse în ușa bucătăriei.

– Pot să dau un telefon? o întrebă el politicos. Vă voi da bani, bineînțeles.

Se uită la el cu ostilitate.

– Unde anume?

– La Reims.

Ea încuviință din cap și se uită la ceasul de deasupra șemineului ca să rețină ora.

Dieter o găsi pe operatoare și-i dădu numărul casei din rue du Bois. Îi răspunse imediat cineva cu o voce joasă și răgușită care repeta numărul cu un accent provincial.

– Aici Pierre Charenton, spuse Dieter în franceză, părând deodată alarmat.

Vocea de la celălalt capăt al telefonului se dovedi a fi cea a Stéphaniei.

– Dragul meu, zise ea.

Își dădu seama că răspunsese la telefon imitând-o pe *mademoiselle* Lemas ca o măsură de precauție. Dieter era peste măsură de încântat.

– E totul în regulă? o întrebă el.

– Am mai prins un agent, îi zise ea cu detașare.

Gura i se uscă.

– Doamne... foarte bine! Cum s-a întâmplat?

– L-am luat din Café de la Gare și l-am adus aici.

Dieter închise ochii. Dacă ceva nu ar fi mers bine – dacă ar fi făcut ceva suspect – ar fi moartă acum.

– Și apoi?

– Oamenii tăi l-au legat fedeleș.

Spusese „l-au legat". Deci teroristul nu era Flick. Dieter era dezamăgit. Totuși, planul funcționa. Acest bărbat era al doilea agent al forțelor aliate care căzuse în capcană.

– Cum e?

– E tânăr, șchioapătă, și îi lipsește jumătate din ureche.

– Ce ai făcut cu el?

– E aici, pe podeaua din bucătărie. Mă pregăteam să sun la Sainte-Cécile ca să-l ia ei.

– Nu, închide-l în pivniță. Vreau să vorbesc cu el înaintea lui Weber.

– Tu unde ești?

– Într-un sat. Am rămas în pană.

– Grăbește-te!

– Cam într-o oră, două, ajung și eu.

– În regulă.

– Tu ce mai faci?

– Bine.

– Serios acum, cum te simți? o întrebă Dieter, vrând să afle adevărul.

– Cum mă *simt?* Ea se opri. Nu prea mă întrebi așa ceva.

Dieter ezită.

– De obicei nu te implic în prinderea teroriștilor.

Ea își înmuie vocea.

– Mă simt bine. Nu-ți face griji.

Se trezi ieșindu-i pe gură ceva ce nu planificase.

– Ce-o să facem după război?

Ea tăcea surprinsă la celălalt capăt al firului.

– Bineînțeles, războiul mai poate dura ani de zile, dar poate dura și doar două săptămâni, și atunci ce facem?

Ea își reveni întru câtva, dar vocea îi tremura ciudat când îl întrebă:

– Dar tu ce-ai vrea?

– Nu știu, răspunse el, dar nu era mulțumit, așa că adăugă aproape imediat: Nu vreau să te pierd.

– Aha!

Așteptă să mai zică ceva.

– La ce te gândești? o întrebă el.

Ea nu mai zise nimic. Se auzea un sunet ciudat la celălalt capăt al telefonului, iar el își dădu seama că ea plângea. Și lui îi venea să plângă. Se uită cu coada ochiului la soția mecanicului, care îi cronometra conversația. Înghiți în sec și se întoarse cu spatele la ea, pentru că nu voia ca un străin să-l vadă tulburat.

– O să ajung curând la tine, zise el. Mai vorbim atunci.

– Te iubesc, zise ea.

Se uită din nou la soția mecanicului. Îl fixa cu privirea. La naiba cu ea, se gândi el.

– Și eu te iubesc, îi zise el.

Apoi închise telefonul.

CAPITOLUL 41

Stăncuțelor le luă aproape toată ziua să ajungă de la Paris la Reims.

Trecură de toate filtrele fără nici un fel de problemă. Noile lor identități false merseră la fel de bine ca și cele vechi și nimeni nu-și dădu seama că fotografia lui Flick fusese retușată cu dermatograf.

Dar trenul lor avu întârzieri repetate, oprindu-se din când în când câte o oră în câmp. Flick stătea nerăbdătoare în vagonul încălzit, văzând cum se scurgeau minute prețioase. Înțelegea de ce dura atât: jumătate din calea ferată fusese distrusă de bombardierele forțelor aeriene americane și ale RAF. De câte ori trenul se urnea iar din loc, vedeau pe fereastră echipele de intervenție care tăiau liniile ferate îndoite, scoțând traversele de lemn distruse și punând alte șine. Singura ei consolare era că întârzierile aveau să-l înfurie și mai tare pe Rommel, care încerca să-și desfășoare trupele ca să respingă invazia.

Își simțea inima grea și se gândea tot timpul la Diana și la Maude. Cu siguranță că fuseseră deja interogate, torturate și poate ucise. Flick o cunoștea pe Diana de o viață. Trebuia să-i spună ce se întâmplase fratelui Dianei, William. Mama

lui Flick va fi probabil la fel de supărată ca și William: ea o crescuse pe Diana.

Începură să vadă vii, apoi depozite de șampanie de-a lungul căii ferate și în sfârșit ajunseră la Reims duminică după-amiaza, puțin după ora patru. După cum se temuse Flick, era prea târziu ca să ducă la bun sfârșit misiunea. Asta însemna că vor mai sta încă douăzeci și patru de ore pe teritoriul inamicului. Dar Flick avea o problemă și mai urgentă: unde să-și petreacă Stăncuțele noaptea?

Aici nu era ca la Paris. Orașul nu avea nici un cartier rău-famat cu hoteluri ieftine, ai căror proprietari ar fi pus puține întrebări, iar Flick nu știa nici o mănăstire unde măicuțele să ascundă pe cineva care cerea adăpost. Nu existau străduțe întunecoase unde să doarmă vagabonzii în spatele lăzilor cu gunoi, nederanjați de poliție.

Flick știa trei posibile ascunzători: casa lui Michel, apartamentul lui Gilberte și casa lui *mademoiselle* Lemas din rue du Bois. Din păcate, oricare dintre cele trei case putea fi sub supraveghere, în funcție de cât de multe aflaseră gestapoviștii despre celula Bollinger. Dacă Dieter Franck conducea ancheta, se temea de ce era mai rău.

Nu avea altceva de făcut decât să o ia din loc.

– Trebuie să ne împărțim în perechi, le spuse ea celorlalte. Patru femei laolaltă dau mai mult de bănuit. Eu și Ruby plecăm primele. Greta și Jelly, să fiți la o sută de metri în spatele nostru.

Merseră pe jos până la locuința lui Michel, care nu era departe de gară. Flick locuise și ea acolo după ce se măritase, dar pentru ea rămăsese casa lui Michel. Patru femei aveau loc berechet. Dar cu siguranță că gestapoviștii știau deja de această casă: ar fi fost uimitor dacă nici unul dintre bărbații capturați duminica trecută nu dezvăluise adresa sub tortură.

Casa era pe o stradă circulată, cu câteva magazine. Mergând pe trotuar, Flick se uită cu coada ochiului la fiecare mașină parcată, în timp ce Ruby arunca o privire caselor și

magazinelor. Casa lui Michel era o clădire înaltă și îngustă dintr-un șir de case elegante, în stilul secolului al XVIII-lea. În curtea mică din față era o magnolie. Casa părea liniștită, iar la ferestre nu se vedea nici o mișcare. Pe prag se depusese praful.

La prima vedere, nu remarcară nimic suspect: nu erau drumari care să sape pe stradă, pierde-vară la mesele de afară ale barului Chez Régis sau oameni sprijiniți de un stâlp de telegraf ca să citească un ziar.

Traversară strada. În fața brutăriei era parcat un Citroën cu tracțiune pe față, în care stăteau doi bărbați și fumau, părând plictisiți.

Flick încremeni. Purta peruca brunetă, așa că era sigură că nu vor recunoaște în ea pe femeia din afișe, dar oricum inima începu să-i bată cu putere în piept, așa că trecu grăbită. În timp ce mergea, se aștepta mereu să audă un strigăt în spatele ei, dar nu se întâmplă nimic și în sfârșit coti și răsuflă ușurată.

Încetini pasul. Nu-i fusese teamă degeaba. Locuința lui Michel nu-i era de folos. Clădirea nu avea o a doua intrare, căci făcea parte dintr-un șir de case în spatele cărora nu exista nici o alee. Stăncuțele nu puteau să intre fără să fie văzute de gestapoviști.

Se gândi la celelalte două opțiuni. Era posibil ca Michel să mai stea în apartamentul lui Gilberte, doar dacă nu fusese prins. Clădirea avea o intrare prin spate extrem de eficientă. Dar era un apartament mic, iar patru musafire, într-o singură cameră, nu numai că se vor simți înghesuite, dar puteau fi observate și de alte persoane din clădire.

Singurul loc unde puteau înnopta era în casa din rue du Bois. Flick stătuse acolo de două ori. Era o casă mare cu multe dormitoare. *Mademoiselle* Lemas prezenta încredere și era dispusă să dea de mâncare oaspeților care veneau pe nepusă masă. De ani întregi adăpostea agenți englezi, aviatori răniți și prizonieri de război care evadaseră. Și ea ar fi știut ce se întâmplase cu Brian Standish.

Casa se afla la doi-trei kilometri de centrul orașului. Cele patru femei hotărâră să meargă într-acolo, tot câte două, la o sută de metri unele de altele.

Ajunseră în jumătate de oră. Rue du Bois era o stradă liniștită din suburbii: o echipă de supraveghere nu se putea ascunde acolo. Era doar o mașină parcată în raza lor vizuală, un Peugeot 201, prea înceată pentru gestapoviști. Nu era nimeni în ea.

Flick și Ruby se plimbară primele în jurul casei lui *mademoiselle* Lemas. Arăta la fel ca întotdeauna. Mașina ei Simca Cinq se afla tot în curtea casei, ceea ce era neobișnuit, pentru că de obicei o punea în garaj. Flick încetini pasul și se uită cu coada ochiului spre fereastră. Nu zări pe nimeni. *Mademoiselle* Lemas folosea acea cameră foarte rar: era un salon de modă veche, cu un pian bine șters de praf, pernele frumos aranjate, dar ușa era de obicei încuiată, în afară de cazurile în care avea oaspeți oficiali. Musafirii secreți stăteau în bucătăria din spatele casei, unde nu exista riscul să fie văzuți de trecători.

Când intră Flick pe ușă, atenția îi fu atrasă de ceva lăsat pe jos. Era o periuță din lemn. Fără să se oprească, se aplecă și o ridică.

– Trebuie să te speli pe dinți? o întrebă Ruby.

– Pare să fie a lui Paul.

Era aproape sigură că era a lui Paul, deși existau cu sutele în Franța, poate cu miile.

– Crezi că ar putea fi aici?

– Da, e posibil.

– De ce să fi venit?

– Nu știu, poate ca să ne avertizeze de un eventual pericol.

Se mai plimbară pe stradă. Înainte să se apropie din nou de casă, Flick și Ruby le lăsară pe Greta și Jelly să le ajungă din urmă.

– De data asta mergem împreună, zise ea. Greta și Jelly, voi bateți la intrarea din față.

– Slavă cerului, mă dor picioarele ca dracu', zise Jelly.

– Ruby și cu mine o s-o luăm prin spate, ca măsură de siguranță. Nu pomeniți nimic de noi, doar așteptați să ne facem apariția.

Merseră din nou pe stradă, de data aceasta împreună. Flick și Ruby intrară în curte, trecură de Simca Cinq și se furișară prin spate. Bucătăria ocupa aproape toată partea din spate a casei, având două ferestre și o ușă între ele. Flick așteptă până când auzi zgomotul metalic al soneriei, apoi riscă și se uită pe fereastră.

Inima i se opri în loc.

Erau trei oameni în bucătărie: doi bărbați în uniformă și o femeie înaltă, cu păr roșcat și bogat, care cu siguranță nu era *mademoiselle* Lemas, o doamnă între două vârste.

Într-o fracțiune de secundă, Flick își dădu seama că cei trei nu se uitau la ferestre, ci doar la ușa de la intrare.

Apoi își feri din nou capul.

Se gândi repede. Bărbații erau cu siguranță gestapoviști. Femeia trebuia să fie vreo colaboraționistă care se dădea drept *mademoiselle* Lemas. I se părea oarecum cunoscută chiar și din spate: era ceva ciudat în felul elegant în care îi cădea rochia verde de vară, ceea ce o făcu pe Flick să creadă că o mai văzuse undeva.

Flick trase trista concluzie că acea casă fusese compromisă. Acum era o capcană pentru agenții forțelor aliate. Probabil că săracul Brian Standish mușcase momeala. Flick se întrebă dacă mai era în viață.

Dintr-odată, se hotărî. Scoase pistolul. Și Ruby făcu la fel.

– Trei oameni, îi spuse lui Ruby încetișor. Doi bărbați și o femeie. Trase aer adânc în piept. Trebuia să dea dovadă de cruzime. O să-i omorâm pe cei doi, zise ea. În regulă?

Ruby dădu din cap că da.

Flick mulțumi cerului că Ruby era cu capul pe umeri.

– Aș prefera să nu o omorâm pe femeie ca să o putem interoga, dar o împușcăm dacă încearcă să scape.

– Am înțeles.

– Bărbații sunt în partea stângă a bucătăriei. Femeia se va duce să răspundă la ușă. Eu stau la fereastra asta, tu la cealaltă. Împușcă-l pe cel mai aproape de tine. Tragi când trag și eu.

Se furișă de-a lungul casei și se ghemui sub cealaltă fereastră. Respira greu, iar inima îi bătea ca un ciocan, dar gândea foarte limpede, ca și când ar fi jucat șah. Nu avea experiență să tragă prin geam. Se hotărî să tragă trei focuri rapide: o dată ca să spargă geamul, a doua oară ca să-și omoare victima și a treia oară ca să fie sigură. Ridică piedica pistolului și-l ținti în sus. Apoi se îndreptă din șale și se uită pe fereastră.

Cei doi bărbați stăteau cu fața la ușa care dădea în hol. Amândoi aveau pistoalele în mână. Flick își îndreptă arma spre cel care se afla cel mai aproape de ea.

Atunci o văzu Flick pe roșcată, ținând ușa de la bucătărie deschisă. Greta și Jelly intrară în urma ei, nesuspectând nimic. Greta țipă de frică. Cineva spuse câteva cuvinte – Flick nu auzea ce – apoi Greta și Jelly ridicară mâinile.

Femeia care se dădea drept *mademoiselle* Lemas intră în bucătăria din spatele lor. Văzându-i fața, Flick o recunoscu imediat. O mai văzuse undeva. Știa și unde. Femeia fusese duminica trecută în piața din Sainte-Cécile cu Dieter Franck. Flick credea că era amanta ofițerului. Se pare că era mai mult decât atât.

Câteva clipe mai târziu, femeia o văzu pe Flick la fereastră. Rămase cu gura căscată, ochii i se făcură cât cepele și ridică mâna să arate ce văzuse. Cei doi bărbați se întoarseră.

Flick apăsă pe trăgaci. Împușcătura acoperi zgomotul produs de spargerea geamului. Ținând pistolul în aceeași poziție, mai trase de două ori.

După câteva secunde, trase și Ruby.

Ambii bărbați căzură la pământ.

Flick deschise larg ușa din spate și intră.

Femeia fugise deja și încerca să iasă pe ușa din față. Flick ridică pistolul, dar prea târziu: într-o fracțiune de secundă, femeia era pe hol și în afara razei vizuale a lui Flick. Apoi

Jelly, care se mișcă surprinzător de repede, se aruncă prin ușă. Se auzi zgomot de trupuri care cădeau și de mobilă care se sfărâma.

Flick traversă bucătăria și văzu că Jelly o pusese pe roșcată la pământ, pe dalele de gresie din hol. Rupsese și picioarele delicate ale unei mese ovale și spărsese vasul chinezesc de pe ea, florile uscate risipindu-se pe jos. Franțuzoaica se chinuia să se ridice. Flick o amenință cu pistolul, dar nu trase. Jelly, care avea o uimitoare viteză de reacție, o apucă pe femeie de păr și o dădu cu fața de gresie până nu mai făcu nici o mișcare.

Femeia purta pantofi desperecheați, unul negru și altul maro.

Flick se întoarse și îi văzu pe cei doi gestapoviști întinși pe podeaua din bucătărie. Nu se mișca nici unul. Le luă armele și le puse în buzunarele ei. Armele lăsate de izbeliște puteau fi folosite împotriva lor.

Momentan Stăncuțele erau în siguranță.

Flick acționase sub imperiul furiei. Va veni vremea când se va gândi la cel pe care-l ucisese. Era groaznic să iei viața cuiva. Dar acum nu avea timp să se gândească la asta, însă avea să o bântuie din nou. Flick avea să se întrebe mai târziu dacă tânărul în uniformă lăsase în urmă o soție care acum era văduvă sau copii fără tată. Dar acum nu avea rost să se frământe, trebuia să-și continue misiunea.

Jelly, stai cu ochii pe femeia asta, îi zise ea. Greta, adu niște sfoară și leag-o de un scaun. Ruby, du-te sus și vezi dacă nu mai e cineva prin casă. Eu verific la subsol.

Coborî pe scări până în pivniță. Văzu acolo, pe jos, un bărbat legat fedeleș și cu căluș la gură. Călușul îi acoperea mare parte din față, dar se vedea că nu mai avea jumătate de ureche.

Îi scoase călușul din gură, se ghemui și-l sărută lung și pasional.

– Bine ai venit în Franța!

El surâse.

– E cea mai bună primire de care am avut parte.

– Am găsit periuța ta de dinți.

– Am făcut totul pe ultima sută de metri, căci nu eram foarte sigur în privința roșcatei.

– Mie tocmai periuța mi-a trezit bănuieli.

– Slavă cerului!

Scoase briceagul ascuțit de sub haină și începu să taie sfoara cu care era legat.

– Cum ai ajuns aici?

– M-am parașutat noaptea trecută.

– De ce naiba?

– Radioul lui Brian este folosit de gestapoviști. Voiam să te avertizez.

Îl strânse în brațe cu afecțiune.

– Cât mă bucur că ești aici!

El o îmbrățișă și o sărută.

– Atunci sunt și eu bucuros că am venit.

Se duseră sus.

– Uite pe cine am găsit în pivniță, zise Flick.

Cu toții așteptau instrucțiuni. Ea chibzui câteva secunde. Trecuseră cinci minute de la împușcături. Vecinii le auziseră cu siguranță, dar foarte puțini francezi sunau la poliție pe atunci: se temeau că vor fi nevoiți să răspundă întrebărilor gestapoviștilor. Totuși, nu voia să riște inutil. Trebuiau să plece cât mai repede cu putință.

Își îndreptă atenția spre cea care se dădea drept *mademoiselle* Lemas și care era legată acum de un scaun de bucătărie. Știa ce trebuia să facă și simțea că i se face rău doar când se gândea la asta.

– Cum te cheamă? o întrebă ea.

– Stéphanie Vinson.

– Ești amanta lui Dieter Franck.

Era albă ca varul la față, dar părea sfidătoare, iar Flick observă cât de frumoasă era.

– Mi-a salvat viața.

Deci așa îi câștigase Franck încrederea, se gândi Flick. Dar nu conta: un trădător era un trădător, indiferent de motiv.

L-ai adus pe Elicopter aici ca să-l prinzi în capcană.

Ea nu zise nimic.

– Mai e în viață Elicopterul?

– Nu știu.

Flick arătă înspre Paul.

– L-ai adus și pe el aici. I-ai fi ajutat pe gestapoviști să ne prindă pe toți. Era din ce în ce mai furioasă când se gândea la pericolul în care fusese Paul.

Stéphanie se uită în jos.

Flick se duse în spatele scaunului și-și scoase arma.

– Ești franțuzoaică, dar tot ai colaborat cu gestapoviștii. Ai fi putut să ne omori pe toți.

Celelalte fete, dându-și seama ce se va întâmpla, se dădură la o parte și ieșiră din raza de acțiune.

Stéphanie nu vedea pistolul, dar își dădea seama ce se întâmplă.

– Ce-ai de gând să faci cu mine? o întrebă ea șoptit.

– Dacă te lăsăm aici, îi vei spune lui Dieter Franck câți suntem, ne vei descrie și îl vei ajuta ca să ne prindă, să ne tortureze și să ne omoare... nu-i așa?

Ea nu răspunse.

Flick puse pistolul în ceafa lui Stéphanie.

– Ai vreo scuză că ai ajutat dușmanul?

– Am făcut ce trebuia. Nu așa face toată lumea?

– Exact, fu de acord Flick și apăsă de două ori pe trăgaci.

Împușcăturile se auziră în spațiul închis ca un bubuit. Sânge și altceva țâșniră din țeasta femeii și îi mânjiră rochia verde de vară și ea se prăbuși fără suflare.

Jelly tresări, iar Greta își întoarse privirea. Chiar și Paul se albi la față. Doar Ruby nu schiță nici un gest.

Cu toții nu scoaseră nici o vorbă preț de câteva secunde.

– Hai să plecăm de aici, zise deodată Flick.

CAPITOLUL 42

Era șase seara când Dieter parcă în fața casei din rue du Bois. Mașina sa albastră era plină de praf și de insecte moarte, după lunga călătorie pe care o făcuse. Când ieși din mașină, soarele de după-amiază se ascunsese după un nor, iar strada din suburbii era cufundată în umbră. Îl trecu un fior.

Își scoase ochelarii de condus – mersese cu capota ridicată – și-și trecu degetele prin păr ca să și-l aranjeze.

– Hans, așteaptă-mă, te rog, aici, îl rugă el. Voia să fie singur cu Stéphanie.

Când deschise poarta și intră în grădina din față, observă că dispăruse Simca Cinq a lui *mademoiselle* Lemas. Ușa de la garaj era deschisă, iar acesta era gol. Oare o luase Stéphanie? Dar unde să se fi dus? Trebuia să-l aștepte aici, împreună cu doi gestapoviști.

O luă pe cărarea din grădină și trase de cordonul soneriei. Sunetul se pierdu în casa cuprinsă de o liniște ciudată. Se uită pe fereastră în holul principal, dar acea încăpere era mereu goală. Mai sună o dată. Nici un răspuns. Se ghemui ca să se uite prin cutia de scrisori, dar nu se vedea mare lucru: o parte din scară, un tablou cu un peisaj montan din Elveția și ușa ce

dădea spre bucătărie, pe jumătate deschisă. Nu se zărea nici o mișcare.

Se uită la casa de vizavi și văzu pe cineva cum pleacă grăbit de la fereastră și cum perdeaua se trăgea la loc.

Dădu ocol casei prin curte ca să ajungă la grădina din spate. Două ferestre erau sparte, iar ușa era deschisă. Fu cuprins de teamă. Ce se întâmplase aici?

– Stéphanie? o strigă el. Nu-i răspunse nimeni.

Se duse în bucătărie.

La început nu înțelese ce avea în fața ochilor. O femeie era legată cu sfoară de un scaun de bucătărie. Părea un cadavru cu ceva dezgustător în loc de cap. După ceva timp, experiența dobândită în cadrul poliției îl ajută să-și dea seama că acel lucru dezgustător era ce mai rămăsese din capul ei. Apoi văzu că femeia moartă purta pantofi desperecheați, unul negru și altul maro, și-și dădu seama că era Stéphanie. Scoase un urlet de deznădejde, își îngropă fața în mâini și se lăsă în genunchi, plângând în hohote.

Un minut mai târziu, își luă mâinile de la ochi și se strădui să se uite din nou la ea. Detectivul din el observă sângele de pe rochie și realiză că fusese împușcată din spate. Poate că așa era mai omenește: poate că nu o înspăimântase gândul că avea să moară. Se gândi că fusese împușcată de două ori. Cele două răni prin care ieșiseră gloanțele îi făceau chipul frumos să arate atât de îngrozitor, deoarece îi distruseseră fața și nasul, lăsându-i buzele senzuale neatinse, dar pătate de sânge. Dacă nu ar fi fost pantofii, n-ar fi recunoscut-o. Ochii i se umplură de lacrimi și i se încețoșă privirea.

O pierduse, iar asta îl durea cel mai tare. Nu mai suferise niciodată un asemenea șoc. Nu avea să se mai uite niciodată mândră la el; bărbații nu vor mai întoarce capul după ea la restaurant; nu o va mai vedea niciodată trăgându-și ciorapii peste gambele ei perfecte. Stilul ei elegant de a se îmbrăca și inteligența ei, temerile și dorințele ei – toate fuseseră eliminate, anulate, terminate. Se simțea de parcă *el* fusese împușcat

și pierduse o parte din el. Îi șopti numele: măcar asta putea să facă.

Apoi auzi o voce în spatele lui.

Tresări și scoase un țipăt.

Se auzi din nou: un geamăt omenesc. Sări în picioare și se întoarse, ștergându-se la ochi. Atunci îi văzu pe cei doi bărbați pe podea. Amândoi purtau uniforme. Erau gestapoviștii care trebuiau să o păzească pe Stéphanie. Nu reușiseră să o apere, dar măcar muriseră încercând s-o facă.

De fapt, doar unul din ei murise.

Unul nu se mișca deloc, dar celălalt încerca să vorbească. Era un puști de nouăsprezece sau douăzeci de ani, brunet și cu mustăcioară. Chipiul zăcea pe linoleum, lângă capul lui.

Dieter se duse în cealaltă parte a camerei și îngenunche lângă el. Văzu două locuri prin care ieșiseră gloanțele din piept: și el fusese împușcat din spate. Zăcea într-o baltă de sânge. Capul i se mișca și parcă voia să spună ceva. Dieter își puse urechea la gura bărbatului.

– Apă, șopti tânărul.

Va sângera până își va da duhul. Întotdeauna cereau apă când trăgeau să moară, Dieter știa asta – văzuse și în deșert. Găsi o ceașcă, o umplu de la robinet și o ținu la buzele bărbatului. El bău totul, iar apa i se scurgea pe bărbie și pe tunica plină de sânge.

Dieter știa că era de datoria lui să cheme un doctor, dar trebuia să afle ce se întâmplase acolo. Dacă trăgea de timp, s-ar putea ca bărbatul să moară înainte să-i spună ceva. Dieter se gândi doar câteva clipe ce hotărâre să ia. Se putea dispensa de acest om. Dieter îi va pune întâi întrebări și apoi va chema doctorul.

– Cine a fost? îl întrebă el și duse urechea la gura bărbatului ca să audă ce spunea.

– Patru femei, zise cu o voce răgușită muribundul.

– Stăncuțele, zise Dieter cu amărăciune în glas.

– Două la intrare... două în spatele casei.

Dieter dădu din cap. Își dădea seama cum se desfășuraseră evenimentele. Stéphanie se dusese la ușa din față să răspundă. Gestapoviștii erau pregătiți și se uitau spre hol. Teroristele se strecuraseră pe la ferestrele de la bucătărie și-i împușcaseră din spate. Și apoi...

– Cine a omorât-o pe Stéphanie?

– Apă...

Dieter făcu un efort de voință să se stăpânească. Se duse la chiuvetă, umplu iar ceașca și o puse din nou la gura omului. El o goli, oftă ușurat, dar oftatul i se preschimbă în geamăt.

– Cine a omorât-o pe Stéphanie? repetă Dieter.

– Cea scundă, zise gestapovistul.

– Flick, șuieră Dieter, cu sufletul plin de mânie și de gândul răzbunării.

– Îmi pare rău, domnule maior...

– Cum s-a întâmplat?

– Repede... a fost foarte repede.

– Spune-mi.

– Au legat-o... au zis că e trădătoare... pistol în ceafă... apoi au plecat.

– Trădătoare? îl întrebă Dieter.

Bărbatul dădu din cap că da.

Dieter își înăbuși un suspin.

– Ea nu a împușcat niciodată pe cineva în ceafă, zise el îndurerat.

Gestapovistul nu-l mai auzea. Buzele nu i se mai mișcau și nu mai respira.

Dieter îi închise cu blândețe pleoapele cu mâna dreaptă.

– Să te ierte Dumnezeu, spuse el în șoaptă.

Apoi se întoarse cu spatele la cadavrul femeii pe care o iubise și se duse să dea un telefon.

CAPITOLUL 43

Cei cinci se chinuiră să încapă în Simca Cinq. Ruby și Jelly stăteau pe rudimentara banchetă din spate. Paul era la volan. Greta se urcă în față, iar Flick se așeză în poala Gretei.

De obicei ar fi râs, dar acum erau toate prost dispuse. Omorâseră trei oameni și aproape fuseseră arestate de gestapoviști. Acum erau foarte atente, în alertă maximă, gata să reacționeze cu rapiditate la orice se putea întâmpla. Nu se gândeau decât cum să rămână în viață.

Flick îi arătă lui Paul strada paralelă cu cea a lui Gilberte. Flick își aminti că mai fusese acolo cu soțul ei rănit în urmă cu o săptămână. Îi spuse lui Paul să parcheze în capătul aleei.

– Așteaptă aici, îi zise Flick. O să verific eu locul.

– Grăbește-te, pentru numele lui Dumnezeu, o rugă Jelly.

– Voi fi foarte expeditivă.

Flick coborî din mașină și o rupse la fugă pe alee, luând-o prin spatele fabricii, până ajunse la ușa din zid. Traversă iute grădina și se strecură în clădire pe intrarea din spate. Holul părea părăsit și nu se auzea nici un zgomot. Urcă încet scările până în pod.

Se opri în fața apartamentului lui Gilberte. Ceea ce văzu acolo o umplu de tristețe. Ușa era deschisă. Fusese spartă și

atârna de o singură balama. Ea ascultă, dar nu auzi nimic și ceva îi spuse că spargerea avusese loc în urmă cu câteva zile. Păși cu băgare de seamă înăuntru.

Făcuseră o percheziție foarte superficială. În mica sufragerie, pernele de pe canapea erau deranjate, iar ușile dulapului de bucătărie deschise. Flick se uită în dormitor și văzu același lucru. Sertarele fuseseră scoase, șifonierul era deschis, iar cineva stătuse pe pat cu cizmele murdare.

Se duse la fereastră și se uită pe stradă. Vizavi de clădire era parcată o mașină Citroën Traction Avant de culoare neagră, cu doi bărbați în față.

Nu era deloc bine, se gândi Flick disperată. Cineva ciripise, iar Dieter Franck profitase cât putuse de mult. Urmărise fără prea multe eforturi o pistă care îl dusese întâi la *mademoiselle* Lemas, apoi la Brian Standish și în cele din urmă la Gilberte. Iar Michel? Era oare reținut? Părea destul de probabil.

Se gândea la Dieter Franck. Simțise un fior de teamă prima dată când se uitase la scurta biografie pe care i-o făcuseră cei de la MI6, pe spatele fotografiei de la dosar. Nu se speriase îndeajuns – știa asta acum. Era inteligent și nu se lăsa cu una, cu două. Aproape că o înhățase la Chatelle, pusese afișe cu poza ei în tot Parisul, îi arestase și îi interogase pe toți camarazii ei.

Îl văzuse de două ori, dar foarte puțin. Încercă să-și dea seama cum arăta. Pe chip i se citeau inteligența și forța, se gândea ea, și o hotărâre care se putea transforma ușor în cruzime. Era sigură că el tot mai era pe urmele ei. Se hotărî să fie și mai precaută.

Se uită la cer. Mai erau vreo trei ore până să se întunece.

Coborî scările în grabă, ieși prin grădină până la Simca Cinq, care era parcată pe cealaltă stradă.

– Nu-i de bine, zise ea pe când se strecura în mașină. Apartamentul a fost percheziționat și gestapoviștii supraveghează intrarea din față.

– La naiba, zise Paul. Ce facem acum?

– Mai știu un loc în care putem să ne ducem, zise Flick. Să mergem în oraș.

Se întreba cât timp mai putea să conducă Simca Cinq, căci micuțul motor de 500 de cm^3 se chinuia să pună în mișcare mașina supraîncărcată. Presupunând că trupurile neînsuflețite din rue du Bois fuseseră găsite după o oră, cât ar fi durat până poliția și gestapoviștii din Reims primeau ordin să urmărească mașina lui *mademoiselle* Lemas? Dieter nu putea să-i contacteze pe cei care erau deja pe străzi, dar la următoarea schimbare de patrulă, aveau să primească instrucțiuni cu toții. Și Flick nu știa când începea schimbul de noapte. Ajunse la concluzia că nu mai era deloc timp.

– Să mergem până la gară, zise ea. Vom lăsa mașina acolo.

– Bună idee, zise Paul. Poate o să creadă că am părăsit orașul.

Flick se uită pe stradă după mașini Mercedes sau Citroënuri negre ale Gestapoului. Își ținu respirația când trecură de doi jandarmi care patrulau pe stradă. Dar ajunseră în centrul orașului fără incidente. Paul parcă aproape de gară, ieșiră cu toții din mașina care îi putea da de gol și se îndepărtară.

– Va trebui să fac asta singură, zise Flick. Voi duceți-vă la catedrală și așteptați-mă acolo.

– Mi-au fost iertate păcatele de mai multe ori la cât timp am petrecut azi în biserică, zise Paul.

– Poți să te rogi să găsim un loc unde să stăm la noapte, îi spuse Flick și o rupse la fugă.

O luă pe strada unde locuia Michel. La o sută de metri de casa lui se afla barul Chez Régis. Flick intră. Proprietarul, Alexandre Régis, stătea în spatele tejghelei și fuma. Dădu din cap în semn de recunoaștere, dar nu scoase o vorbă.

Se duse la ușa pe care scria *Toilettes* și intră. Merse de-a lungul unui coridor, apoi deschise ușa unui dulap. Ducea la o scară abruptă care urca. În capul treptelor era o ușă masivă cu vizor. Flick bătu la ea și rămase acolo ca să poată fi văzută. O clipă mai târziu, ușa fu dechisă de către Mémé Régis, mama proprietarului.

Flick intră într-o cameră mare ale cărei ferestre erau camuflate. Era sărăcăcios mobilată, cu preșuri pe jos, pereții erau zugrăviți în maro, iar de tavan atârnau câteva becuri fără globuri. Într-un colț al camerei se afla o ruletă. Așezați în jurul unei mese rotunde, câțiva oameni jucau cărți. În celălalt colț era un bar. Era o sală de jocuri clandestină.

Lui Michel îi plăcea să joace poker pe mize mari și accepta chiar și o companie dubioasă, așa că venea câteodată aici să-și petreacă seara. Flick nu juca niciodată, dar urmărea uneori câte o partidă. Michel susținea că-i poartă noroc. Acela era un loc bun în care să te ascunzi de Gestapo, iar Flick spera să-l găsească acolo, dar se uită la chipurile celor de la masa de joc, iar pe față i se citi dezamăgirea.

- Mersi, Mémé, îi spuse ea mamei lui Alexandre.

- Ce bine că te văd. Ce mai faci?

- Mulțumesc, bine, l-ai văzut cumva pe bărbatul meu?

- A, drăguțul de Michel. Nu-n seara asta, îmi pare rău. Oamenii de aici nu știau că Michel activa în Rezistență.

Flick se duse la bar, se așeză pe un scaun înalt, zâmbindu-i barmaniței, o femeie între două vârste, cu un ruj roșu-aprins pe buze. Era Yvette Régis, nevasta lui Alexandre.

- Ai scotch?

- Desigur, zise Yvette. Pentru cei care-și permit. Scoase o sticlă de White Label și îi turnă un pahar.

- Îl caut pe Michel, zise Flick.

- Nu l-am văzut de vreo săptămână, îi răspunse Yvette.

- La naiba! exclamă Flick în timp ce bea din pahar. O să aștept un pic, poate că apare.

CAPITOLUL 44

Dieter era în culmea disperării. Flick fusese prea deșteaptă, evitase capcana pe care i-o pregătise. Era pe undeva prin Reims, iar el n-avea nici o șansă să o găsească. Nu mai exista nici un membru al Rezistenței din Reims pe care să-l urmărească, în speranța că ea îl va contacta pe unul dintre ei, căci erau toți în arest. Pusese casa lui Michel și apartamentul lui Gilberte sub supraveghere, dar era sigur că Flick era prea isteață ca să se lase surprinsă de vreo patrulă a Gestapoului. Erau afișe cu ea peste tot în oraș, dar trebuie să-și fi schimbat înfățișarea până acum, poate că-și vopsise părul, pentru că nici unul nu raportase că o văzuse. În orice împrejurare, se dovedise mai inteligentă decât el. Trebuia să dea o lovitură de geniu. Și era convins că găsise așa ceva, se gândi el.

Dieter stătea în șaua bicicletei lângă trotuar, chiar în fața teatrului. Purta o șapcă, ochelari de aviator și o geacă din bumbac aspră, iar pantalonii îi erau vârâți în șosete. Era imposibil de recunoscut. Cei din Gestapo nu mergeau niciodată pe bicicletă.

Se uită pe stradă spre vest, mijindu-și ochii ca să și-i ferească de lumina soarelui care apunea. Aștepta un Citroën negru. Se uită la ceas: trebuia să apară din clipă în clipă.

De cealaltă parte a străzii, Hans stătea la volanul unui Peugeot vechi, care de-abia își mai trăgea sufletul în ultimele sale zile de viață. Motorul era pornit: Dieter nu voia să-și asume riscul să nu se pună în mișcare atunci când trebuia. Și Hans era deghizat, purta ochelari de soare și o șapcă, precum și un costum ponosit și pantofi cu tălpile uzate, ca și alți francezi. Nu mai făcuse așa ceva niciodată, dar executase ordinele cu stoicism și indiferență.

Nici Dieter nu mai făcuse așa ceva înainte. Nu știa dacă avea să meargă. Atâtea lucruri puteau să iasă prost, se putea întâmpla orice.

Planul lui Dieter era disperat, dar ce avea de pierdut? Marți avea să fie lună plină. Era sigur că Aliații vor debarca în curând. Flick era cea mai mare pradă. Merita să-și asume orice risc ca să pună mâna pe ea.

Nu-l mai frământa gândul că aveau sau nu să câștige războiul. Viitorul lui era distrus pentru totdeauna; aproape că nu-i mai păsa cine avea să stăpânească Europa. Se gândea mereu la Flick Clairet. Femeia aceea îi stricase viața; o omorâse pe Stéphanie. Voia să o găsească pe Flick, s-o prindă și s-o ducă în subsolul castelului. Acolo se va răzbuna în cele din urmă. Se tot gândea cum avea s-o tortureze: barele de fier o să-i sfărâme oasele mici, aparatul de electroșocuri va fi reglat la intensitate maximă, injecțiile o să-i inducă o greață insuportabilă, baia cu apa ca gheața o să o facă să tremure din toate încheieturile și o să-i înghețe sângele în vene până în vârful degetelor. Distrugerea Rezistenței, respingerea invadatorilor, ambele ajunseseră lucruri minore în comparație cu obsesia lui de a se răzbuna pe Flick. Dar mai înainte trebuia să o găsească.

Zări Citroënul de la distanță. Îl privi cu atenție: era oare cel pe care-l aștepta? Era un model cu două uși, din cel folosit la transportul deținuților. I se păru că vede patru persoane în el. Da, trebuia să fie chiar mașina pe care o aștepta. Când se apropie, îl recunoscu pe Michel, care stătea pe bancheta din spate, păzit de un gestapovist în uniformă. Se încordă din tot corpul.

Era mulțumit că dăduse ordin ca Michel să nu fie torturat până nu venea el. Altfel, nu și-ar fi putut duce planul la bun sfârșit.

Când Citroënul ajunse în fața lui Dieter, vechiul Peugeot condus de Hans porni brusc și țâșni înainte, lovind botul Citroënului.

Se auzi zgomotul metalului care se îndoia și al geamurilor care se spărgeau în mii de cioburi. Cei doi gestapoviști săriră din mașină și începură să zbiere la Hans într-o franceză stricată – neobservând că prietenul lor din spate părea să se fi lovit la cap și leșinase lângă prizonier. Era momentul critic, se gândi Dieter, cu nervii încordați la maximum. Oare o să muște Michel din momeală? Se uita cu sufletul la gură la scena care avea loc în mijlocul străzii.

Trecu mult timp până își dădu Michel seama ce șansă i se ivise. Dieter crezu că Michel nu avea să profite de posibilitatea care i se oferea. Pe urmă, Michel păru să înțeleagă care era situația, se întinse până la scaunele din față, încercă să deschidă portiera cu mâinile încătușate, reuși, apoi împinse scaunul din față și ieși din mașină.

Michel le aruncă o privire celor doi gestapoviști care încă se certau cu Hans. Erau cu spatele la el. Făcu stânga împrejur și o luă la fugă. Lui Dieter îi tresălta inima în piept de bucurie. Planul funcționa de minune.

Se luă după Michel. Hans îl urma pe Dieter pe jos. Dieter făcu câțiva metri cu bicicleta, iar apoi își dădu seama că îl ajungea pe Michel din urmă, așa că se dădu jos din șa și merse pe jos, împingând bicicleta cu mâna. Michel trecu de primul

colț, șchiopătând ușor din cauza rănii, însă destul de repede, ținându-și mâinile încătușate mai în jos, ca să nu se vadă prea bine. Dieter îl urmărea pe furiș, când pe jos, când pe bicicletă, ieșind din raza vizuală a lui Michel de câte ori se putea, și ascunzându-se după vehiculele parcate ori de câte ori i se ivea ocazia. Michel se uita din când în când în urma lui, dar nu încercă deloc să scape de cei care probabil îl urmăreau. Habar n-avea că fusese păcălit.

După câteva minute, Hans îi luă locul lui Dieter, așa cum stabiliseră, iar Dieter trecu în urma lui. Apoi schimbară din nou locurile.

Oare unde se ducea Michel? După planul lui Dieter, trebuia neapărat să-l ducă la alți membri ai Rezistenței, ca să-i poată lua din nou urma lui Flick.

Spre uimirea lui Dieter, Michel se îndrepta spre casa lui de lângă catedrală. Ar fi trebuit să-și închipuie că locuința lui era sub supraveghere. După ce trecu de colț, nu se duse acasă, ci intră în barul de vizavi, numit Chez Régis.

Dieter își sprijini bicicleta de zidul casei de alături, un magazin gol cu o firmă pe care scria neclar CHARCUTERIE. Așteptă câteva minute, poate Michel ieșea foarte repede, până când înțelese că Michel avea să zăbovească o vreme acolo. Dieter împinse ușa și intră.

Voia doar să se asigure că Michel era încă acolo. Spera că n-are să-l recunoască, din cauza ochelarilor și a șepcii. Avea să cumpere un pachet de țigări și să plece imediat. Dar Michel nu se vedea nicăieri. Dieter ezită.

– Da, domnule, ce doriți? îl întrebă barmanul.

– Bere, zise Dieter, la doză. Spera că, dacă nu vorbește prea mult, omul n-o să-și dea seama de ușorul său accent nemțesc și o să creadă că-i un biciclist însetat.

– Bine!

– Unde e toaleta?

Barmanul îi arătă înspre o ușă din colț. Dieter intră acolo. Michel nu era în toaleta bărbaților. Aruncă o privire și

în cea a femeilor. Nu era nici acolo. Atunci, deschise ușa unei cămări și văzu că dădea spre o scară. O urcă, iar la capătul lor, era o ușă masivă cu un vizor. Bătu la ușă, dar nu primi nici un răspuns. Ascultă pentru o clipă. Nu auzea nimic, căci ușa era foarte groasă. Era sigur că trebuia să fie de partea cealaltă cineva, care se uita la el prin vizor și-și dădea seama că nu era unul dintre clienți. Încercă să se comporte de parcă greșise drumul spre toaletă. Se scărpină în cap, ridică din umeri și coborî scările.

Clădirea nu părea să aibă o ieșire în spate. Dieter era sigur că Michel se afla acolo, în camera încuiată de la etaj. Oare ce trebuia să facă în această situație?

Dieter își luă paharul și se duse la o masă, ca să nu trebuiască să discute cu barmanul. Berea era apoasă și nu avea nici un gust. Chiar și în Germania berea nu mai era cum fusese înainte de război. Se străduí totuși s-o termine, apoi plecă.

Hans era pe trotuarul de vizavi și se uita la vitrina unei librării. Dieter traversă strada.

– Michel este într-un fel de cameră privată de la etaj, îi spuse lui Hans. Poate că se întâlnește cu alți membri ai Rezistenței. Pe de altă parte, ar putea fi un bordel sau ceva asemănător. Nu vreau să pun mâna pe el până când nu ne conduce la cineva important.

Hans dădu din cap, înțelegând perfect care era dilema lui Dieter.

Dieter luă o hotărâre. Era prea devreme să-l aresteze din nou pe Michel.

– Când o să iasă, am să mă iau după el. De îndată ce ne îndepărtăm, tu ai să faci o razie acolo.

– De unul singur?

Dieter îi arătă cu mâna pe cei doi gestapoviști din Citroën care supravegheau casa lui Michel.

– Spune-le să te ajute.

– S-a înțeles!

– Încearcă să pari că ești de la Moravuri – arestează curvele, dacă găsești vreuna. Nu pomeni nimic de Rezistență.

– S-a înțeles!

– Și-acum să așteptăm!

CAPITOLUL 45

Până în momentul când Michel intră pe ușă, Flick se gândea la ce era mai rău.

Stătea la bar în cazinoul improvizat, sporovăind cu Yvette, uitându-se cu indiferență la fețele tensionate ale bărbaților care se concentrau asupra jocului de cărți, zarurilor și ruletei. Nimeni nu o băgase în seamă: erau jucători împătimiți și atenția nu le putea fi distrasă de o femeie drăguță.

Dacă nu-l găsea pe Michel, o încurca. Restul Stăncuțelor erau în catedrală, dar nu puteau să rămână acolo toată noaptea. Puteau dormi sub cerul liber – n-aveau să moară de frig în iunie – dar puteau fi prinse foarte ușor.

Mai aveau nevoie și de un vehicul. Dacă nu făceau rost de o mașină sau de o dubă de la membrii celulei Bollinger, trebuiau să fure una. Dar atunci ar fi trebuit să-și ducă la bun sfârșit misiunea folosind un vehicul căutat de poliție. Aveau deja de îndeplinit o misiune periculoasă, așa că ar fi riscat de două ori mai mult.

Mai era tristă și din alt motiv: chipul lui Stéphanie Vinson îi tot revenea în minte. Fusese prima oară când Flick omorâse o ființă legată și neajutorată.

Orice omor o zdruncina. Gestapovistul pe care-l împușcase în urmă cu câteva minute, înainte să o ucidă pe Stéphanie, avea un pistol în mână, dar tot se simțea groaznic că-i pusese capăt vieții. Așa simțise și în privința celorlalți pe care-i ucisese: doi milițieni francezi în Paris, un colonel din Gestapo la Lille și un trădător francez în Rouen. Dar cu Stéphanie fusese mai rău. Îi pusese un pistol la ceafă și o executase. Exact așa îi învățase pe cei ce se antrenau în cadrul SOE. Stéphanie o meritase cu vârf și îndesat – Flick nu avea nici o îndoială. Dar se gândea la ea. Ce fel de om era ea, dacă fusese capabilă să ucidă cu sânge rece un prizonier neajutorat? Ajunsese oare o ucigașă fără milă?

Goli paharul de whisky, dar nu mai ceru unul, ca să nu se amețească. Apoi intră Michel pe ușă.

Fu cuprinsă de ușurare. Michel știa pe toată lumea din oraș. O va ajuta. Dintr-odată, misiunea părea să aibă sorți de izbândă.

Simți afecțiune când îl văzu pe bărbatul înalt și slab, îmbrăcat într-o geacă mototolită; avea aceeași față frumoasă și zâmbitoare. Își imagina că va simți mereu ceva pentru el. Se gândea cu regret că fusese atât de îndrăgostită de el. Era sigură că nu va mai simți niciodată așa ceva pentru el.

Când se apropie, își dădu seama că el nu arăta prea bine. Părea să aibă mai multe riduri. I se făcu foarte milă de el. Părea speriat și obosit și arăta mai mult de cincizeci decât de treizeci și cinci de ani, remarcă ea încordată.

Dar o tulbura cel mai mult faptul că trebuia să-i spună că mariajul lor se terminase. Îi era frică. I se părea o ironie a sorții: tocmai împușcase și omorâse un gestapovist și o trădătoare franțuzoaică, lucra sub acoperire în teritoriul ocupat, dar cea mai mare teamă a ei era să-i rănească sentimentele soțului ei.

Era vizibil încântat s-o vadă.

– Flick! o strigă el. Știam eu c-ai să vii aici! Traversă camera ca să ajungă la ea, încă șchiopătând de la rana provocată de glonț.

– Mi-era teamă că te-au arestat gestapoviștii, îi zise ea încet.

– Chiar m-au arestat! Se întoarse astfel încât să nu-l vadă nimeni și-i arătă mâinile legate cu sfoară groasă.

Flick își scoase briceagul din buzunarul de la piept și îi tăie legăturile. Jucătorii nu observară nimic. Ea își puse cuțitul la loc.

Mémé Régis îl văzu pe Michel chiar când acesta își băga funiile în buzunarele de la pantaloni. Îl îmbrățișă și îl sărută pe amândoi obrajii. Flick îl observă cum flirta cu femeia mai în vârstă, vorbindu-i cu acea voce atrăgătoare și aruncându-i zâmbete seducătoare. Apoi Mémé se întoarse la treabă și servi băuturi jucătorilor, iar Michel îi povesti lui Flick cum scăpase. Ea se temea că el avea să vrea să o sărute pătimaș și nu știa cum să reacționeze, dar el era încă prea impresionat de peripețiile prin care trecuse ca să mai fie și drăgăstos cu ea.

– Am fost așa norocos! sfârși el. Se așeză pe un scaun de bar, frecându-se la încheieturi, și ceru o bere.

Flick dădu din cap că da.

– Poate prea norocos, zise ea.

– Ce vrei să spui?

– Ar putea fi o capcană.

Se arătă indignat, cu siguranță neplăcându-i aluzia ei că ar fi prea credul.

– Nu cred.

– Este posibil să fi fost urmărit până aici?

– Nu, zise el cu tărie. Bineînțeles că m-am asigurat.

Nu-i prea venea să creadă, dar nu mai insistă.

– Deci Brian Standish e mort, iar alți trei sunt în arest – *mademoiselle* Lemas, Gilberte și doctorul Bouler.

– Restul au murit. Nemții le-au dat rudelor trupurile neînsuflețite ale celor uciși în ambuscadă. Iar supraviețuitorii – Gaston, Geneviève și Bertrand – au fost împușcați de un pluton de execuție în piața de la Sainte-Cécile.

– Doamne sfinte!

Nu scoase nici unul nici o vorbă preț de câteva minute. Flick era întristată de câți muriseră și de suferințele pe care le îndураseră din cauza acestei misiuni.

Michel primi berea. Bău jumătate pe nerăsuflate și se șterse la gură.

– Bănuiesc că ai venit din nou ca să arunci centrala în aer.

Ea încuviință din cap.

– Dar povestea de umplutură e că o să aruncăm în aer tunelul de la Marles.

– E o idee bună, ar trebui să o facem oricum.

– Nu acum. Două fete din echipă au fost capturate la Paris și trebuie să fi ciripit. Probabil că au spus deja povestea de umplutură – nu aveau habar de scopul real al misiunii – și cu siguranță că nemții au dublat paza tunelului. O să lăsăm asta în seama RAF și ne vom concentra asupra centralei de la Sainte-Cécile.

– Eu ce pot să fac?

– Trebuie să stăm undeva la noapte.

El reflectă o clipă.

– În pivnița lui Joseph Laperrière.

Laperrière era producător de șampanie. Antoinette, mătușa lui Michel, fusese secretara lui.

– E de-al nostru?

– E simpatizant. Zâmbi amar. Acum toată lumea e simpatizantă. Toți cred că invazia va avea loc cât de curând. Se uită întrebător la ea. Îmi închipui că au dreptate...

– Da, confirmă ea, fără a mai adăuga ceva. Cât de mare e pivnița? Noi suntem cinci.

– E mare, s-ar putea ascunde cincizeci de oameni acolo.

– Bine. Mai am nevoie și de o mașină pentru mâine.

– Ca să ajungi la Sainte-Cécile?

– Și după, ca să luăm avionul de întoarcere, asta dacă mai suntem în viață.

– Îți dai seama că nu mai poți folosi terenul de aterizare de la Chatelle? Gestapoviștii știu de el – de acolo am fost arestat.

– Da. Avionul o să ne ia de la Laroque. Am dat eu instrucțiuni.

– Câmpul cu cartofi, foarte bine.

– Și mașina?

– Philippe Moulier are o dubă. Livrează carne tuturor bazelor germane. Luni e ziua lui liberă.

– Îl știu, e pronazist.

– Era. Și a făcut bani pe seama lor timp de patru ani. Iar acum îi e teamă că invazia va avea succes și, după ce pleacă germanii, va fi acuzat de colaboraționism. E disperat să ne ajute cumva, să ne arate că nu e trădător. O să ne dea duba lui.

– S-o aduci la pivniță mâine la zece dimineața.

O atinse pe obraz.

– Nu putem să ne petrecem noaptea împreună? Îi zâmbi ca pe timpuri, poate mai frumos ca oricând.

Se înfioră, dar nu la fel de puternic ca odinioară. Altădată, acel zâmbet ar fi excitat-o. Acum, era doar ca amintirea unei dorințe.

Voia să-i spună adevărul, căci detesta să nu fie sinceră cu el. Dar asta putea periclita misiunea. Avea nevoie ca el să coopereze. Sau era doar o scuză? Poate că nu avea curaj.

– Nu, zise ea. Nu putem să ne petrecem noaptea împreună.

Părea zdrobit.

– Din cauza lui Gilberte?

Dădu din cap că da, dar nu putea să mintă, așa că îi zise:

– Mă rog, parțial.

– Dar care e celălalt motiv?

– Nu vreau să purtăm această discuție în toiul unei misiuni atât de riscante.

Părea vulnerabil, aproape speriat.

– Ai pe altcineva?

Nu putea să-l rănească.

– Nu.

Se uită cu atenție la ea.

– Bine, zise el în cele din urmă. Mă bucur.

Flick se dispreți.

Michel își termină berea și se ridică de pe scaun.

– Casa lui Laperrière se află pe Chemin de la Carrière. O să vă ia cam treizeci de minute să ajungeți pe jos.

– Știu strada.

– Mai bine mă duc să vorbesc cu Moulier despre dubă. O îmbrățișă pe Flick și o sărută pe gură.

Se simțea groaznic. Nu putea să nu-l sărute, dat fiind că negase că ar avea pe altcineva, dar, sărutându-l pe Michel, i se părea că nu îi e credincioasă lui Paul. Închise ochii și aștepta până când el se trase înapoi.

Observase evidenta ei lipsă de entuziasm. Se uită cu atenție la ea preț de o clipă.

– Ne vedem la zece, îi zise el și plecă.

Se hotărî să aștepte cinci minute până să plece și ea. Îi mai ceru un scotch lui Yvette.

În timp ce bea, o lumină roșie pâlpâi deasupra ușii.

Nimeni nu vorbea, dar toți din cameră se mișcau în același timp. Crupierul opri ruleta și o întoarse cu susul în jos, ca să arate ca o masă obișnuită. Jucătorii de cărți își strânseră mizele și-și puseră gecile pe ei. Yvette strânse paharele de la bar și le aruncă în chiuvetă. Mémé Régis stinse luminile, iar camera rămase luminată doar de becul roșu care pâlpâia deasupra ușii.

Flick își luă geanta de pe jos și puse mâna pe pistol.

– Ce se întâmplă? o întrebă ea pe Yvette.

– O razie a poliției.

Flick înjură. Ce noroc porcesc ar fi fost să fie arestată pentru jocuri de noroc ilegale.

– Alexandre ne-a dat avertizat de jos, îi explică Yvette. Hai, repede! Arătă alt colț al încăperii.

Flick se uita în direcția indicată de Yvette și-o văzu pe Mémé Régis intrând în ceva ce părea a fi un dulap. Mémé dădea la o parte niște haine vechi ce atârnau de o bară și deschise grăbită ușa aflată în spatele șifonierului. Jucătorii începură să plece pe rând pe această ușă secretă. Poate reușea să scape și ea, se gândi Flick.

Lumina roșie se stinse și se auzi o bufnitură în ușă. Flick traversă sala întunecată și se alătură oamenilor care se strecurau pe ușa secretă. Se luă după mulțime și ajunse într-o încăpere goală. Podeaua era cu vreo treizeci de centimetri mai joasă decât se aștepta și bănuia că era apartamentul de deasupra magazinului alăturat. Toți o luară în jos pe scări și evident că ajunseră în mezelăria dezafectată, unde se aflau o tejghea din marmură și niște vitrine prăfuite de sticlă. Obloanele de la ferestrele din față erau trase, ca nimeni să nu vadă din stradă.

Toți ieșiră pe ușa din spate, într-o curte murdară, împrejmuită de un zid înalt. O ușă din zid ducea la o străduță, iar apoi la următoarea stradă. Când ajunseră pe acea stradă, bărbații o luară fiecare în altă direcție.

Flick iuți pasul și se trezi deodată singură. Respirând cu greu, se orientă și se îndreptă spre catedrală, unde o așteptau celelalte Stăncuțe.

„Doamne sfinte, își șopti ea, era cât pe ce..."

Când își recăpătă suflul, începu să vadă razia într-o altă lumină. Se întâmplase la câteva minute după ce plecase Michel. Flick nu credea în coincidențe.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convinsă că oricine bătuse la ușă o căuta pe ea. Știa că acel grup de bărbați juca pe mize mari la club, chiar și înainte de război. Poliția locală știa cu siguranță de acel loc. De ce să fi hotărât să-l închidă? Dacă nu poliția, atunci, fără îndoială, fuseseră gestapoviștii. Și pe ei nu-i interesau jucătorii clandestini, ci comuniștii, evreii, homosexualii... și spionii.

Fusese de la început bănuitoare în privința modului cum scăpase Michel, dar o liniștise insistența cu care susținuse că nu fusese urmărit. Acum nu mai credea la fel. Cu siguranță că evadarea lui fusese regizată, ca și „salvarea" lui Brian Standish. Știa că șiretul de Dieter Franck se afla în spatele acestei mișculații. Cineva îl urmărise până la cafenea, bănuise că exista o cameră secretă la etaj și spera să o găsească acolo.

În acest caz, Michel era încă sub supraveghere. Dacă era la fel de neglijent, avea să fie urmărit până la casa lui Moulier în noaptea aceea, și dimineața, când conducea duba, se vor ține după el până când va ajunge la pivnița de șampanie unde se ascundeau Stăncuțele.

„Și ce dracu' o să fac eu în privința asta?" se întrebă Flick.

A NOUA ZI

Luni, 5 iunie 1944

CAPITOLUL 46

Pe Dieter îl apucă migrena la scurt timp după miezul nopții, pe când stătea în camera lui de la hotelul Frankfort, uitându-se la patul pe care nu-l va mai împărți niciodată cu Stéphanie. Simțea că dacă plânge, durerea i se va mai domoli, dar nu putea, așa că își făcu singur injecția cu morfină și se prăbuși pe cuvertură.

Telefonul îl trezi înainte să se crape de ziuă. Era Walter Goedel, aghiotantul lui Rommel.

– A început invazia? îl întrebă Dieter buimac.

– Nu azi, îi răspunse Goedel. Vremea e proastă pe Canalul Mânecii.

Dieter se ridică în capul oaselor și scutură din cap ca să se dezmeticească.

– Atunci ce e?

– E clar că cei din Rezistență se așteptau *la ceva*. Peste noapte, s-au intensificat acțiunile de sabotaj în toată Franța de Nord. Vocea lui Goedel, care era și așa rece, deveni glacială. Tu trebuia să preîntâmpini asta. Ce naiba faci în pat?

Prins cu garda jos, Dieter se chinui să-și revină.

– Sunt pe urmele celui mai important conducător al Rezistenței, zise el, încercând din răsputeri să nu dea impresia că își

găsea scuze pentru eșecul său. Aproape am pus mâna pe ea ieri-seară. O voi aresta astăzi. Nu vă faceți griji – până mâine-dimineață o să arestăm sute de teroriști. Vă promit.

Regretă imediat tonul implorator care se simțea în ultimele sale cuvinte.

– Mâine va fi probabil prea târziu, îi spuse Goedel, care nu părea impresionat de vorbele lui Dieter.

– Știu... Dieter se opri. Linia era moartă. Goedel închisese.

Dieter puse receptorul în furcă și se uită la ceasul de la mână. Era patru dimineața. Se sculă din pat.

Nu-l mai durea capul, dar era amețit, fie din cauza morfinei, fie din cauza conversației neplăcute purtate la telefon. Bău un pahar cu apă și înghiți trei aspirine, apoi începu să se bărbierească. Pe când se săpunea pe față, trecu în revistă cu nervozitate evenimentele din seara precedentă, întrebându-se dacă făcuse tot ce era posibil.

După ce-l lăsase pe locotenentul Hesse în fața la Chez Régis, îl urmărise pe Michel Clairet până acasă la Philippe Moulier, un furnizor de carne proaspătă pentru restaurante și popote. Era o clădire cu fața la stradă, cu un spațiu de locuit deasupra și o curte laterală. Dieter supraveghease locul timp de o oră, dar nu ieșise nimeni din casă.

Ajungând la concluzia că Michel își va petrece noaptea acolo, Dieter găsise un bar și-l sunase pe Hans Hesse. Hans se suise pe motocicletă și se întâlnise cu el în fața la Moulier la zece seara. Locotenentul îi explicase lui Dieter cum găsise goală camera de deasupra barului Chez Régis.

– Cred că au un sistem de avertizare, speculă Dieter. Barmanul de jos este pregătit să dea alarma dacă vine cineva în inspecție.

– Crezi că cei din Rezistență se întruneau acolo?

– Probabil. Cred că cei din Partidul Comunist se întâlneau înainte acolo, iar membrii Rezistenței au preluat locația.

– Dar cum au scăpat ieri-noapte?

– O trapă sub covor, ceva de genul ăsta – comuniștii erau pregătiți pentru aceste gen de probleme. L-ai arestat pe barman?

– I-am arestat pe toți de acolo. Sunt la castel acum.

Dieter îl lăsase pe Hans să supravegheze casa lui Moulier și se dusese la Sainte-Cécile. Acolo îl interogă pe Alexandre Régis, proprietarul înspăimântat, și află în câteva minute că speculațiile sale nu fuseseră corecte. Locul nu era nici o ascunzătoare a Rezistenței, și nici un loc de întâlnire a comuniștilor, ci un club ilegal de jocuri. Cu toate acestea, Alexandre confirmă că Michel Clairet venise acolo noaptea trecută. Și îi mai spuse că se întâlnise cu soția lui acolo.

Dieter ratase din nou. Prinsese atâția membri ai Rezistenței, dar Flick îi scăpase mereu printre degete.

Termină cu bărbieritul, se șterse pe față și sună la castel ca să ceară o mașină cu șofer și doi gestapoviști care să vină să-l ia. Se îmbrăcă și se duse la bucătăria hotelului ca să ceară șase *croissant* calde, pe care le împachetă într-un șervet de pânză. Apoi ieși în răcoarea dimineții. Turnurile catedralei străluceau în lumina răsăritului. Îl aștepta un Citroën, mașina preferată a gestapoviștilor.

Îi dădu șoferului adresa lui Moulier. Îl găsi pe Hans stând la pândă într-un depozit, la o distanță de cincizeci de metri. Nimeni nu venise sau plecase toată noaptea, îi raportă Hans, așa că Michel trebuia să mai fie înăuntru. Dieter îi spuse șoferului să aștepte după colț, apoi se duse la Hans și împărți cornurile cu el, uitându-se cum se ridica soarele deasupra acoperișurilor caselor.

Aveau ceva de așteptat. Minutele și orele treceau încet, dar Dieter se străduia să fie răbdător. Moartea lui Stéphanie tot îl apăsa, dar își revenise după șocul inițial și își recăpătase interesul pentru război. Se gândea la forțele aliate care se comasau undeva în sudul sau estul Angliei, la vasele pline cu tancuri și soldați, care de abia așteptau să tulbure liniștea orășelelor de coastă din nordul Franței și să înceapă măcelul. Se gândea la sabotorii francezi – înarmați până în dinți datorită armamentului,

muniției și explozibililor parașutați – pregătiți să-i atace pe apărătorii germani, să-i înjunghie pe la spate și să paralizeze riposta lui Rommel. Se simțea prost și neputincios, stând într-un depozit din Reims și așteptând ca un terorist amator să-și termine micul dejun. Poate că azi va ajunge în inima Rezistenței – dar nu putea decât să spere.

Era trecut de ora nouă când se deschise ușa din față.

– În sfârșit, răsuflă ușurat Dieter.

Părăsi trotuarul ca să se ascundă pe undeva. Hans își stinse țigara.

Michel ieși din clădire împreună cu un tânăr de vreo șaptesprezece ani, care, bănuia Dieter, era băiatul lui Moulier. Puștiul descuie un lacăt și deschise poarta care ducea la grădină. În curte era o dubă neagră și curată, pe care scria cu alb pe una din părți *Moulier & Fils – Viandes*. Michel se urcă în ea.

Dieter era surescitat. Michel închiria o dubă cu care se transporta carne. Cu siguranță, era pentru Stăncuțe.

– Să mergem! zise el.

Hans se grăbi să ajungă la motocicletă, care era parcată la bordură, și se întoarse cu spatele la drum, prefăcându-se că meșterește ceva la motor. Dieter se duse după colț, îi făcu semn șoferului să pornească mașina, apoi se uită după Michel.

Francezul ieși din curte și demară.

Hans porni motocicleta și îl urmă. Dieter sări în mașină și-i ordonă șoferului să se țină după Hans.

Se îndreptară spre est. Dieter, care era pe scaunul de lângă șofer din Citroënul negru al Gestapoului, se uita nervos în față. Duba lui Moulier era ușor de urmărit, căci avea o capotă înaltă și o gură de aerisire care semăna cu un coș. „Acea gură de aerisire mă va conduce la Flick", își zise Dieter cu optimism.

Duba încetini pe Chemin de la Carrière și trase în curtea fabricantului de șampanie Laperrière. Hans trecu de casă și schimbă direcția la prima intersecție, urmat de șoferul lui Dieter. Oprirră acolo și Dieter ieși din mașină.

– Cred că Stăncuțele s-au ascuns aici peste noapte, spuse Dieter.

– Să facem o razie? îl întrebă Hans entuziasmat.

Dieter se gândea la asta. Cu această dilemă se confruntase și ieri, în fața cafenelei. Flick putea fi acolo. Dar dacă acționa prea repede, putea să piardă ocazia de a-l mai folosi pe Michel.

– Nu încă, zise el. Michele era singura speranță care îi mai rămăsese. Era prea devreme ca să renunțe la acest atu. O să așteptăm.

Dieter și Hans merseră până în capătul străzii și studiară cu privirea proprietatea Laperrière din colț. Era o casă elegantă și înaltă, cu o curte plină cu butoaie goale și o hală joasă cu acoperișul plan. Dieter bănuia că și pivnița se afla în această clădire, dat fiind că duba lui Moulier era parcată în curte.

Lui Dieter i se acceleră pulsul. Dintr-un moment în altul, Michel avea să apară cu Flick și celelalte Stăncuțe. Se vor urca în dubă, pregătiți să se ducă la obiectiv – iar Dieter și Gestapoul aveau să le urmărească.

În timp ce stăteau cu privirea ațintită asupra casei, Michel ieși din clădirea joasă. Părea derutat și se opri în curte, neștiind ce să facă și uitându-se uimit prin jur.

– Ce-i cu el? întrebă Hans.

Lui Dieter îi sări inima din piept.

– I s-a întâmplat ceva la care nu se aștepta.

Nu se putea ca Flick să-i mai scape încă o dată!

După un minut, Michel urcă cele câteva trepte din fața casei și bătu la ușă. Servitoarea cu o bonetică albă pe cap îi dădu drumul. Ieși din casă după câteva minute. Tot părea uimit, însă acum parcă știa ce avea de făcut. Se duse la dubă, se urcă și făcu stânga împrejur.

Dieter scoase o înjurătură. Se părea că Stăncuțele nu erau acolo. Michel părea la fel de surprins ca și Dieter, dar era o slabă consolare.

Dieter trebuia să afle neapărat ce se întâmplase aici.

– Vom face ca ieri-seară, doar că de data asta *tu* ai să-l urmărești pe Michel, iar eu o să fac o razie prin clădire.

Hans porni motorul motocicletei.

Dieter se uită după Michel, care se îndepărta în duba lui Moulier, urmărit la mică distanță de Hans Hesse cu motocicleta

lui. Când nu-i mai văzu, le făcu semn celor trei gestapoviști și se îndreptară cu toții în pas rapid către casa Laperrière.

– Cercetați toată casa, să nu iasă nimeni, le spuse la doi dintre cei trei oameni, iar celui de-al treilea: Tu și cu mine mergem în pivniță, și se îndreptă spre clădirea joasă.

La parter se găseau o presă mare și trei butoaie enorme. Presa era foarte curată: viile se culegeau peste câteva luni. Nu era nimeni acolo, în afară de un bătrân care mătura pe jos. Dieter găsi scările și o luă spre subsol. În pivnița răcoroasă era mai multă lume: muncitorii în haine albastre întorceau sticlele de pe rasteluri. Se opriră din lucru și se uitară la cei doi. Dieter, împreună cu gestapovistul, percheziționă o sală după alta: peste tot erau sticle de șampanie, mii de sticle, unele în rafturile din pereți, altele în poziție oblică, cu gâtul în jos, așezate în suporturi triunghiulare. Dar nici o femeie.

Într-o nișă din capătul ultimei galerii, Dieter găsi firimituri de pâine, mucuri de țigară și o clamă de păr. I se confirmară cele mai mari temeri. Stăncuțele își petrecuseră noaptea aici, dar plecaseră.

Dieter se uită în jur să găsească pe cineva pe care să-și verse nervii. Probabil că muncitorii nu știau nimic despre Stăncuțe, era sigur că proprietarul le dăduse voie să se ascundă aici. Avea să plătească pentru asta. Dieter se întoarse la parter, traversă curtea și se îndreptă spre casă. Un om al Gestapoului îi deschise ușa.

– Toți sunt în camera din față, îi zise el.

Dieter intră într-o încăpere spațioasă, mobilată elegant, dar prost întreținută: draperiile grele nu fuseseră spălate de ani de zile, pe jos era un covor uzat, iar în mijloc o masă lungă cu douăsprezece scaune. Servitorii înfricoșați se strânseseră în fundul sălii: fata în casă care îi deschisese ușa, un bărbat în vârstă care părea majordomul și purta un costum negru foarte ponosit și o femeie durdulie cu un șorț alb, care trebuia să fie bucătăreasa. Un alt individ de la Gestapo îi amenința cu pistolul. La capătul celălalt al mesei stătea o femeie slabă de vreo

cincizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie de vară de mătase gălbuie. Avea un aer calm și superior.

Dieter se întoarse spre gestapovist și-i spuse pe un ton scăzut:

– Unde e soțul ei?

– A plecat din casă la opt. Nu știu unde s-a dus. Îl așteaptă la prânz.

Dieter se uită cu atenție la femeie.

– *Madame* Laperrière?

Dădu solemn din cap, dar nu-i răspunse.

Dieter se hotărî să o jignească. Unii ofițeri germani se purtau respectuos cu francezii din lumea bună, dar Dieter credea că sunt niște imbecili. Nu avea să-i dea satisfacția de a traversa camera ca să-i vorbească.

– Aduceți-o la mine, le spuse el.

Unul dintre bărbați îi spuse ceva. Femeia se ridică încetișor de pe scaun și i se adresă lui Dieter.

– Ce doriți? îl întrebă ea.

– Un grup de teroriști din Anglia mi-au scăpat ieri, după ce au omorât doi ofițeri germani și o franțuzoaică în civil.

– Îmi pare rău să aud asta, zise *madame* Laperrière.

– Au legat-o pe femeie și au împușcat-o în ceafă de la mică distanță, continuă el. Creierii i s-au împrăștiat pe rochie.

Ea închise ochii și întoarse capul.

– Noaptea trecută soțul tău i-a primit pe teroriștii ăștia în pivnița voastră. De ce oare să nu fie spânzurat și el?

În spatele ei, servitoarea începu să plângă.

Madame Laperrière era zguduită. Se albi ca varul la față și se așeză.

– Nu, te rog! șopti ea.

– Îl poți ajuta pe soțul tău spunându-mi ce știi, îi zise Dieter.

– Nu știu nimic, răspunse ea în șoaptă. Au venit după cină și au plecat înainte de răsărit. Nu le-am văzut niciodată.

– Cum au plecat? Le-a dat soțul tău un vehicul?

Ea scutură din cap.

– Nu avem benzină.

– Atunci cum livrați șampania pe care o produceți?

– Clienții noștri trebuie să vină la noi.

Dieter nu o credea. Era sigur că Flick avea nevoie de o mașină. De aceea împrumutase Michel duba de la Philippe Moulier și o adusese aici. Dar când ajunsese Michel, Flick și Stăncuțele dispăruseră. *Cu siguranță* că găsiseră alt mijloc de transport și își continuaseră drumul. Cu siguranță că Flick lăsase un mesaj în care îi explica lui Michel situația și îl ruga să vină după ea.

– Vreți să-mi spui că au plecat de aici pe jos? o întrebă Dieter.

– Nu, îi răspunse ea. Vă repet că nu știu. Când m-am trezit, plecaseră deja.

Dieter tot credea că minte, dar avea nevoie de timp și răbdare ca să scoată tot adevărul de la ea, iar el nu mai avea nici una, nici alta.

– Arestează-i pe toți, zise el, iar furia frustrării îl făcu să vorbească pe un ton insolent.

Telefonul sună pe hol. Dieter ieși din salon și răspunse.

– Vreau să vorbesc cu maiorul Franck, spuse o voce cu accent nemțesc.

– La telefon.

– Aici locotenentul Hesse, domnule maior.

– Hans, ce s-a întâmplat?

– Sunt la gară. Michel a parcat duba și a cumpărat un bilet pentru Marles. Trenul e pe cale să plece.

Era exact așa cum bănuia Dieter. Stăncuțele o luaseră înainte și-i lăsaseră instrucțiuni lui Michel să vină după ele. Încă mai plănuiau să arunce în aer tunelul. Se simțea frustrat că Flick era mereu cu un pas înaintea lui. Dar nu-i scăpase complet printre degete. Încă mai era pe urmele ei. Avea să o prindă curând.

– Urcă-te repede în trenul ăla, îi zise el lui Hans. Ține-te după Michel. Ne vedem în Marles.

– Foarte bine, zise Hans și închise.

Dieter se întoarse în salon.

– Sunați la castel și spuneți-le să ne trimită mașini, le ordonă el gestapoviștilor. Predați toți prizonierii sergentului Becker pentru interogatoriu. Spuneți-i să înceapă cu *madame*. Arătă înspre șofer. Tu mă vei duce la Marles!

CAPITOLUL 47

În Café de la Gare, situată în apropierea gării, Flick și Paul își luau micul dejun, care consta în erzaț, pâine neagră și cârnați cu foarte puțină carne în ei. Ruby, Jelly și Greta stăteau la altă masă, prefăcându-se că nu-i cunosc. Flick se uita pe strada din fața ei.

Știa că Michel era în foarte mare pericol. Se gândise să se ducă să-l avertizeze. Putea merge acasă la Moulier – dar ar fi nimerit în ghearele gestapoviștilor, care îl urmăreau pe Michel în speranța că avea să-i conducă la ea. Chiar și dacă îl suna pe Moulier, ar fi riscat să-i desconspire poziția unui gestapovist care asculta la centrala telefonică. De fapt, se hotărâse că cel mai bine era să *nu*-l contacteze pe Michel direct. Dacă avea dreptate, Dieter Franck l-ar fi lăsat pe Michel în libertate până când o aresta pe Flick.

Așa că îi lăsase un mesaj lui Michel prin *madame* Laperrière. Acesta era următorul:

> Michel...
>
> Sunt absolut sigură că ești urmărit. În locul unde am fost noaptea trecută a făcut Gestapoul o razie. Probabil că ai fost urmărit în această dimineață.

O să plecăm până când ajungi tu aici și vom trece neobservate prin centrul orașului. Parchează duba aproape de gară și lasă cheia sub scaunul șoferului. Ia un tren spre Marles. Scapă de urmăritori și întoarce-te.

Ai grijă – te rog!

Flick

Arde după ce citești.

Teoretic, era un plan bun, dar așteptase toată dimineața în tensiune să vadă dacă va merge.

Apoi, la ora unsprezece, văzu o dubă înaltă venind și parcând lângă intrarea în gară. Flick își ținea respirația. Pe o parte scria cu litere albe *Moulier & Fils – Viandes.*

Michel coborî din mașină, iar Flick răsuflă ușurată.

Intră în gară. Totul mergea conform planului ei.

Se uită să vadă dacă îl urmărea cineva, dar era imposibil să-și dea seama. Tot timpul veneau oameni la gară – pe jos, pe bicicletă, cu mașina - și oricine putea să-l urmărească pe Michel.

Rămase în cafenea, prefăcându-se că bea acel înlocuitor amar de cafea, uitându-se cu atenție la dubă și încercând să-și dea seama dacă era supravegheată. Studia cu privirea oamenii și vehiculele care intrau și ieșeau din gară, dar nu observă pe nimeni care să se uite la dubă. După un sfert de oră, îi făcu semn lui Paul. Se ridicară, își luară valizele și ieșiră din cafenea.

Flick deschise ușa dubei și se urcă pe scaunul șoferului. Paul se duse pe partea cealaltă. Lui Flick îi stătea inima în gât. Dacă era o capcană întinsă de gestapoviști, acum ar aresta-o. Scotoci în spatele scaunului și găsi o cheie. Porni duba.

Se uită în jur. Nimeni nu părea să o fi remarcat.

Ruby, Jelly și Greta ieșiră din cafenea. Flick le făcu un semn din cap, dându-le de înțeles că trebuiau să stea în spate.

Se uită peste umăr. Duba avea rafturi, dulapuri și tăvi pentru gheață ca să mențină o temperatură scăzută. Totul

arăta de parcă ar fi fost bine spălat, dar tot se mai simțea un miros vag de carne crudă.

Ușile din spate se deschiseră. Celelalte trei femei își aruncară valizele în dubă și apoi se urcară și ele. Ruby trânti ușile.

Flick băgă în viteza întâi și demară.

– Am reușit! exclamă Jelly. Slavă cerului!

Flick schiță un zâmbet. Partea cea grea de-abia acum venea.

Ieși din oraș pe drumul spre Sainte-Cécile. Se uită după mașini de poliție și Citroënuri ale Gestapoului, dar momentan se simțea destul de în siguranță. Înscrisul de pe dubă îi conferea autenticitate. Și nu era neobișnuit ca o femeie să conducă un asemenea vehicul, când foarte mulți francezi se aflau în lagărele de concentrare în Germania – sau fugiseră în munți și li se alăturaseră partizanilor ca să nu ajungă în lagăre.

După-amiază ajunseră la Sainte-Cécile. Flick observă ce liniște ciudată învăluia străzile franceze la ora prânzului, când oamenii acordau atenție principalei mese a zilei. Conduse până la clădirea unde locuia Antoinette. Două porți înalte din lemn întredeschise duceau spre o curte interioară. Paul ieși din dubă și le deschise, Flick intră cu mașina, iar Paul închise ușile după ea. Acum duba nu putea fi văzută din stradă.

– Vino când fluier, spuse Flick și sări din dubă.

Se duse la ușa lui Antoinette, în timp ce celelalte femei așteptau în dubă. Acum i se părea o eternitate de când bătuse ultima oară la această ușă, în urmă cu opt zile, iar Antoinette, mătușa lui Michel, ezitase să-i răspundă, fiind speriată de împușcăturile din piață, dar astăzi veni imediat să-i deschidă ușa o femeie slabă între două vârste, îmbrăcată într-o rochie galbenă elegantă, dar uzată, din bumbac. Se uită la Flick fără să o recunoască: încă mai purta peruca brunetă. Apoi își dădu seama cine era.

– Tu ești! zise ea. Panica i se citea pe față. Ce vrei?

Flick fluieră, apoi o împinse pe Antoinette înăuntru.

– Nu-ți face griji, zise ea. O să te legăm, ca să li se pară nemților că te-am forțat.

– Ce înseamnă asta? întrebă Antoinette cu voce tremurată.

– Îți explic imediat. Ești singură?

– Da.

– Bine.

Intrară și celelalte femei, iar Ruby închise ușa apartamentului. Se duseră în bucătăria lui Antoinette. Masa era pusă: pâine neagră, o salată în care erau niște morcovi tăiați, puțină brânză și o sticlă de vin fără etichetă.

– Spune-mi, ce înseamnă asta? întrebă Antoinette din nou.

– Stai jos, îi zise Flick. Termină-ți prânzul.

Se așeză, dar îi zise:

– Nu pot să mănânc.

– E foarte simplu, zise Flick. Tu și cu fetele tale nu o să faceți curat la castel în această seară... ci noi.

Femeia părea șocată.

– Cum adică?

– O să le înștiințăm pe fiecare dintre femeile care sunt de serviciu în această seară să treacă pe la tine înainte să plece la muncă. Când o să vină, le vom lega și pe ele. Apoi ne vom duce noi la castel în locul lor.

– Nu aveți cum, nu aveți permise.

– Ba avem.

– Cum...? icni Antoinette. Mi-ai furat permisul! Duminica trecută. Credeam că-l rătăcisem. Am avut mult de tras cu nemții!

– Iartă-mă dacă te-am băgat în bucluc.

– Dar va fi mai rău acum – o să aruncați în aer castelul! Antoinette începu să se vaite. O să mă scoată pe mine vinovată, știi cum sunt, și o să mă tortureze.

Flick scrâșni din dinți. Știa că Antoinette avea dreptate. Gestapoviștii le-ar fi omorât pe adevăratele femei de serviciu ca să fie siguri, în caz că știau de plan.

– O să facem tot ce ne stă în putință să te scoatem nevinovată, o liniști Flick. Veți fi victimele noastre, la fel ca și nemții. Oricum, Flick știa că risca.

– N-o să ne creadă, se văicări Antoinette. O să ne omoare.

Flick îi spuse cu răceală:

– Da, îi aruncă ea. De-aia îi zice război.

CAPITOLUL 48

Marles era un orășel la est de Reims, de unde începea să urce linia ferată în munți, în drumul ei spre Frankfurt, Stuttgart și Nürnberg. Prin tunelul de dincolo de oraș treceau o mulțime de vagoane de marfă, care aprovizionau forțele germane de ocupație din Franța. Distrugerea tunelului avea să-l lase pe Rommel fără muniție.

Orașul arăta ca unul din Bavaria, casele pe jumătate din lemn fiind vopsite în culori deschise. Primăria se afla în piața cu multă vegetație de vizavi de gară. Conducătorul local al Gestapoului rechiziționase biroul primarului, iar acum stătea aplecat deasupra unei hărți cu Dieter Franck și cu căpitanul Bern, care se ocupa de paza tunelului.

– Am douăzeci de oameni la fiecare capăt al tunelului și un alt contingent care patrulează prin jurul muntelui, zise Bern. Rezistența ar avea nevoie de efective foarte mari ca să-i înfrângă.

Dieter se încruntă. Potrivit mărturisii lesbienei pe care o interogase, Diana Colefield, Flick începuse cu o echipă de șase femei, cu ea inclusiv, iar acum dispunea doar de patru. Totuși, era posibil să se fi alăturat altei celule sau să fi contactat alți membri ai Rezistenței franceze din Marles sau din împrejurimi.

– Au destui oameni, afirmă el. Francezii cred că va începe invazia.

– Dar e foarte greu ca o asemenea forță să treacă neobservată. Până acum n-am remarcat nimic suspect.

Bern era scund și subțirel, purta ochelari cu lentile groase, ceea ce explica de ce fusese repartizat în spatele frontului și nu într-o unitate de luptă, dar lui Dieter i se părea un ofițer tânăr inteligent și eficient. Dieter lua de bun tot ce îi zicea.

– Cât de vulnerabil este tunelul la explozii? îl întrebă Dieter.

Trece prin rocă solidă. Normal că poate fi distrus, dar o să aibă nevoie de cantități enorme de dinamită.

– Au suficientă dinamită.

– Dar trebuie să o transporte aici – fără ca noi să băgăm de seamă.

– Așa e. Dieter se întoarse spre comandantul gestapovist. Ați primit informații despre vehicule neobișnuite sau despre vreun grup de oameni care a ajuns în oraș?

– Deloc. Există un singur hotel în oraș și momentan nu sunt clienți. Oamenii mei au fost prin baruri și restaurante la ora prânzului, așa cum fac în fiecare zi, și nu au văzut nimic ieșit din comun.

Căpitanul Bern îi spuse cu fereală:

– Domnule maior, este posibil ca raportul pe care l-ați primit, în care se vorbea despre atacul asupra tunelului, să fie doar o minciună? O diversiune care să vă distragă atenția de la adevărata țintă?

Dieter, mânios la culme, începea să-și dea seama de această posibilitate. Știa din experiență că Flick Clairet era o expertă în înșelăciune. Îl păcălise oare din nou? Era prea umilitor să se gândească la așa ceva.

– Am interogat-o eu însumi pe deținută și sunt sigur că spunea adevărul, îi răspunse Dieter, încercând din răsputeri să nu i se simtă furia din voce. Dar ai putea avea dreptate. E posibil ca *ea* să fi fost dezinformată dinadins, ca o măsură de precauție.

Bern dădu din cap și zise:

– Vine un tren.

Dieter se încruntă. Nu auzea nimic.

– Auzul meu e foarte bun, zise bărbatul zâmbind. Ca să-mi compenseze vederea slabă.

Dieter se gândi că singurul tren care plecase în acea azi din Reims spre Marles fusese cel de la unsprezece, așa că Michel și locotenentul Hesse trebuiau să fie în următorul.

Comandantul gestapovist se duse la fereastră.

– E un tren care vine dinspre vest, zise el. Omul dumneavoastră vine din est, parcă așa ați zis.

Dieter dădu din cap că da.

– De fapt, cred că vin două trenuri, unul din fiecare direcție, spuse Bern.

Comandantul se uită în altă parte.

– Ai dreptate, așa e.

Cei trei bărbați ieșiră în piață. Șoferul lui Dieter, care se sprijinea de capota Citroënului, luă poziție de drepți și-și stinse țigara. Lângă el era un gestapovist pe motocicletă, care era gata să-l țină din nou sub observație pe Michel.

Merseră până la intrarea în gară.

– Mai există o ieșire? îl întrebă Dieter pe gestapovist.

– Nu.

Așteptară câtva timp.

– Ați auzit ultimele știri?

– Nu, ce anume?

– Roma a căzut.

– O, Doamne!

– Armata SUA a ajuns în Piazza Venezia ieri, la șapte seara.

Ca ofițer cu un grad mai mare, Dieter simțea că e datoria lui să le ridice celorlalți moralul.

– Sunt vești proaste, dar nu neașteptate, zise el. Totuși, Italia nu e Franța. Dacă încearcă să ne invadeze, o să aibă parte de o surpriză neplăcută. Spera să aibă dreptate.

Trenul care venea dinspre vest ajunse primul. În timp ce pasagerii își dădeau jos bagajele și coborau pe peron, sosi în stație și trenul dinspre est. Un grup de persoane așteptau la intrarea în gară. Dieter se uită pe furiș la fiecare dintre ei,

întrebându-se dacă cei din Rezistența locală îl așteptau pe Michel. Nu remarcă nici o persoană suspectă.

Un filtru al Gestapoului se afla lângă bariera unde se plăteau biletele. Comandantul gestapovist se alătură oamenilor săi. Căpitanul Bern se sprijinea de un stâlp, încercând să nu iasă prea mult în evidență. Dieter se întoarse la mașina lui și se așeză în spate, uitându-se în direcția gării.

Ce ar face dacă avea dreptate căpitanul Bern, iar planul cu tunelul fusese o diversiune? Perspectivele erau sumbre. Trebuia să ia în calcul alte opțiuni. Ce alte ținte militare erau în apropiere de Reims? Castelul de la Sainte-Cécile era clar una, dar cei din Rezistență nu reușiseră să îl distrugă săptămâna trecută – cu siguranță că nu ar încerca din nou atât de devreme. Mai exista o bază militară la nord de oraș, niște depouri de cale ferată între Reims și Paris...

Nu așa trebuia să procedeze. Simpla intuiție nu avea să-i fie de folos. Avea nevoie de informații concrete.

Îl putea interoga pe Michel chiar acum, în momentul în care cobora din tren putea să-i smulgă unghiile una câte una până vorbea – dar oare cunoștea Michel adevăratul plan? Putea să-i dezvăluie orice, crezând că e adevărat, ca și Diana. Mai bine îl urmărea până când se întâlnea cu Flick. Ea cunoștea ținta. Ea era singura pe care trebuia să o interogheze.

Dieter aștepta cu nerăbdare, în timp ce actele pasagerilor erau verificate, iar aceștia ieșeau unul câte unul. Se auzi un fluierat, iar trenul care venea din vest intră în gară. Coborâră și mai mulți pasageri: zece, douăzeci, treizeci. Trenul dinspre est se urni din loc.

Apoi Hans Hesse ieși din gară.

– Ce naiba? se întrebă Dieter.

Hans se uită prin piață, văzu Citroënul și alergă înspre el.

Dieter ieși din mașină.

– Ce s-a întâmplat, unde e? întrebă Hans.

– Ce vrei să spui? țipă Dieter furios. Îl urmăreai!

– Asta am și făcut! A coborât din tren. L-am pierdut din vedere când stătea la rând la filtru. După o vreme, m-am îngrijorat și am luat-o înainte, dar o zbughise deja.

– Să se fi urcat în tren?

– Nu – l-am urmărit până am ieșit de pe peron.

– Să se fi urcat în celălalt tren?

Hans rămase cu gura deschisă.

– L-am pierdut din vedere când treceam de capătul peronului, unde staționa trenul pentru Reims...

– Asta e, zise Dieter. La naiba! Se întoarce la Reims. El e doar momeala. Toată această călătorie a fost o diversiune. Era foarte furios că fusese tras pe sfoară.

– Ce facem acum?

– Îl luăm urma și ne ținem iar după el. Tot mai cred că o să ne ducă la Flick Clairet. Urcă în mașină, să mergem!

CAPITOLUL 49

Lui Flick îi venea cu greu să creadă că ajunsese atât de departe. Patru dintre cele șase Stăncuțe de la început nu fuseseră prinse, în ciuda unui adversar redutabil și a norocului schimbător, iar acum se aflau în bucătăria lui Antoinette, la câțiva pași de piața din Sainte-Cécile, chiar sub nasul gestapoviștilor. În zece minute vor ajunge la poarta castelului.

Antoinette și patru dintre cele cinci femei de serviciu erau legate fedeleș de scaunele din bucătărie. Paul le pusese tuturor căluș la gură, mai puțin lui Antoinette. Fiecare femeie venise cu un coșuleț sau plasă de rafie care conținea mâncare și băutură – pâine, cartofi, pește și o sticlă cu vin sau erzaț – pe care aveau să le consume în timpul pauzei de la 21.30, neavând voie să se ducă la cantina pe care o foloseau nemții. Acum Stăncuțele goleau plasele cu repeziciune și le umpleau cu ce aveau nevoie pentru a duce planul la bun sfârșit: lanterne electrice, pistoale, muniție și explozibili din plastic în batoane de două sute de grame fiecare. Valizele fiecărei Stăncuțe, în care se aflase până acum încărcătura, ar fi arătat ciudat în mâinile unor femei de serviciu care se duceau la lucru.

Flick își dădu repede seama că gențile femeilor nu erau suficient de încăpătoare. Chiar ea avea un pistol-mitralieră Sten cu amortizor, iar fiecare dintre cele trei părți componente era lungă de treizeci de centimetri. Jelly avea șaisprezece detonatoare într-un cilindru antișoc, o bombă incendiară și un dispozitiv chimic care genera oxigen pentru a alimenta focul în spații închise, ca, de pildă, într-un buncăr. După ce vârâră armele și munițiile în genți, trebuiră să le ascundă printre mâncarea femeilor de serviciu. Nu era destul loc.

– La naiba! exclamă Flick iritată. Antoinette, ai genți mari pe aici?

– Ce vrei să spui?

– Genți, genți mari, în genul sacoșelor de cumpărături, trebuie să ai câteva.

– E una în cămară pe care o folosesc când cumpăr legume.

Flick găsi un coș dreptunghiular ieftin din răchită.

– E perfect, zise ea. Mai ai câteva ca ăsta?

– Nu, de ce să am două?

Flick avea nevoie de patru.

Se auzi o bătaie în ușă. Flick se duse la ușă. O femeie într-o salopetă înflorată și cu o bonetă pe cap stătea acolo: ultima femeie de serviciu.

– Bună seara, îi zise Flick.

Femeia ezită, surprinsă să vadă o străină.

– Antoinette e aici? Am primit un bilet...

Flick îi zâmbi ca s-o calmeze.

– În bucătărie. Vă rog, intrați.

Femeia intră în apartamentul pe care-l cunoștea atât de bine și se duse în bucătărie, unde se opri și țipă înfricoșată.

– Nu-ți fie frică, Françoise, îi zise Antoinette. Ne leagă pentru ca nemții să nu-și dea seama că am ajutat Rezistența.

Flick îi luă femeii sacoșa. Era din rafie – ideală pentru o franzelă și o sticlă, dar nu și pentru Flick.

Acest detaliu minor îi crea probleme lui Flick cu câteva minute înainte de declanșarea misiunii. Nu putea să meargă

înainte cu planul până nu rezolva problema aceasta. Încercă să gândească la rece, apoi îi zise lui Antoinette:

– De unde ai coșul?

– De la magazinul de vizavi. Poți să-l vezi de la fereastră.

Ferestrele erau deschise, căci era o seară călduroasă, dar jaluzelele erau trase ca să fie umbră. Flick dădu puțin la o parte una din jaluzele și se uită pe rue du Château. Pe partea cealaltă a străzii era un magazin unde se vindeau lumânări, lemne de foc, mături și cârlige de rufe. Se întoarse spre Ruby:

– Du-te și mai cumpără trei sacoșe. Repede!

Ruby se îndreptă spre ușă.

– Dacă poți, ia diferite mărimi și culori. Flick se temea că sacoșele vor atrage atenția dacă arătau toate la fel.

– Bine.

Paul o legă pe ultima dintre femeile de serviciu și îi puse căluș în gură. Îi părea rău, dar era necesar, iar ea nu se împotrivi.

Flick le dădu permisele de intrare lui Jelly și Gretei. Nu o făcuse până în ultima clipă, pentru că dacă vreuna din Stăncuțe ar fi fost prinsă, misiunea ar fi fost compromisă. Se duse la fereastră cu permisul lui Ruby în mână.

Ruby ieșea din magazin cu trei coșuri de culori diferite. Flick se simți ușurată. Se uită la ceas: era șapte fără două minute.

Apoi se întâmplă o nenorocire.

Pe când Ruby se pregătea să traverseze strada, se apropie de ea un bărbat în uniformă militară. Purta o cămașă albastră de pânză cu buzunare, o cravată albastru-închis, o beretă și pantaloni închiși la culoare vârâți în cizmele înalte. Flick recunoscu uniforma miliției franceze, care făcea treaba murdară a regimului.

– O, nu! exclamă ea.

Ca și în Gestapo, în miliția franceză intrau idioții și brutele care nu fuseseră acceptați în poliție. Ofițerii erau versiunile lor mai educate, patrioți snobi care vorbeau despre gloria Franței și care-și trimiteau patrulele să-i aresteze pe copiii evrei ascunși prin pivnițe.

Paul se apropie și se uită peste umărul lui Flick.

– La naiba, e un afurisit de miliţian, zise el.

Flick încercă să se gândească repede la o soluţie. Să fie o coincidenţă sau o operaţiune organizată împotriva Stăncuţelor? Cei din miliţie erau nişte băgăreţi care se bucurau că puteau să-i hărţuiască pe propriii concetăţeni. Opreau persoanele care nu le plăceau, le cercetau documentele şi apoi căutau un motiv să-i aresteze. Oare interogatoriul la care era supusă Ruby se datora unui asemenea incident? Flick spera că da. Dacă poliţia oprea pe toată lumea pe străzile din Sainte-Cécile, Stăncuţele nu vor ajunge niciodată la castel.

Miliţianul începu s-o interogheze agresiv pe Ruby. Flick nu auzea bine, dar distinse cuvintele „corcitură" şi „negru", iar ea îşi închipui că bărbatul o acuza pe Ruby cea închisă la culoare că era ţigancă. Ruby scoase actele. Bărbatul se uită peste ele, apoi continuă să o interogheze fără să i le mai dea înapoi.

Paul scoase pistolul.

– Pune-l la loc, îi ordonă Flick.

– Doar n-o să-l laşi s-o aresteze?

– Ba da, îi zise Flick cu răceală. Dacă începem să tragem, suntem terminaţi – misiunea e pe butuci, indiferent ce se întâmplă. Viaţa lui Ruby nu este la fel de importantă ca distrugerea centralei telefonice. Pune la loc afurisita aia de armă.

Paul puse la loc pistolul în tocul din talie.

Schimbul de replici dintre Ruby şi miliţian deveni aprins. Flick se uita cu emoţie la Ruby cum muta cele trei coşuri în mâna stângă, iar cu dreapta se căuta în buzunarul de la pelerină. Bărbatul o apucă pe Ruby de umărul stâng ca s-o aresteze.

Ruby se mişcă rapid. Lăsă jos coşurile. Avea în mâna dreaptă un cuţit. Făcu un pas înainte şi mânui cuţitul de la şold cu putere, înfigând lama prin cămaşa lui, chiar sub coaste, vrând să-i străpungă inima.

– *Futu-i*, spuse Flick.

Bărbatul scoase un urlet care se transformă imediat într-un gâlgâit sinistru. Ruby îşi trase cuţitul din el şi-l înfipse din nou,

de această dată lateral. El își dădu capul pe spate și țipă încet de durere.

Flick se gândi la ce se va întâmpla. Dacă reușea să ascundă repede cadavrul, ar fi putut scăpa basma curată. Oare văzuse cineva că fusese înjunghiat? Flick nu putea să se uite afară din cauza jaluzelelor. Le dădu deoparte și se aplecă. În stânga, rue du Château părea părăsită, în afara unui camion parcat și a unui câine care dormea pe o treaptă. În cealaltă parte văzu venind trei tineri în uniforme de polițiști, doi bărbați și o femeie. Trebuiau să fie gestapoviști de la castel.

Milițianul căzu la pământ, din gură curgându-i sânge.

Înainte ca Flick să o poată avertiza, cei doi gestapoviști se mișcară repede și o înșfăcară pe Ruby de brațe.

Flick își trase repede capul înăuntru și închise jaluzelele. Ruby era pierdută.

Se uita acum printr-o despărțitură din jaluzele. Unul dintre gestapoviști îi zdrobi lui Ruby mâna dreaptă de peretele magazinului până când scăpă cuțitul. Fata se aplecă deasupra milițianului care sângera. Îi înălță capul și îi vorbi, apoi le zise ceva celor doi bărbați. Schimbară rapid câteva cuvinte între ei. Fata intră în magazin și ieși cu proprietarul, care avea pe el un șorț alb. Acesta se aplecă deasupra milițianului, apoi se ridică din nou, citindu-i-se pe chip dezgustul – Flick nu era sigură dacă îi era silă de răni sau de uniformele celor trei. Fata fugi în direcția castelului ca să ceară ajutor; iar cei doi o urmară, cu Ruby între ei.

– Paul, du-te și ia coșurile pe care le-a scăpat Ruby, îi zise Flick.

– Da, să trăiți, îi zise Paul fără să ezite și plecă.

Flick îl văzu ieșind în stradă și traversând. Ce avea să spună proprietarul? Bărbatul îi aruncă o privire lui Paul și zise ceva, Paul nu-i răspunse, dar se aplecă, luă repede cele trei coșuri și se întoarse.

Proprietarul se uită cu atenție la Paul, iar Flick îi citi gândurile: întâi șocat de nesimțirea lui Paul, pe urmă mirat, căutând o posibilă explicație, apoi începând să înțeleagă.

– Să ne mișcăm repede, îi zise Flick lui Paul când îl văzu intrând în bucătărie. Umple coșurile și s-o luăm din loc! Vreau să trecem de filtru cât timp sunt gărzile ocupate cu Ruby.

Îngrămădi repede în coș o lanternă puternică, pistolul-mitralieră dezasamblat, șase cartușe de calibrul 32 și partea ei de explozibil. Pistolul și cuțitul le avea în buzunare. Acoperi cu o pânză armele din coș și puse deasupra o felie unsă cu pateu vegetal și învelită în staniol.

– Dacă se uită prin coșuri gărzile de la castel? o întrebă Jelly.

– Atunci suntem terminate, îi răspunse Flick. O să încercăm să anihilăm câți mai mulți dușmani cu putință. Să nu-i lași pe naziști să te prindă vie.

– O, Doamne, exclamă Jelly, dar cercetă cu atenție muniția din pistol și o împinse cu un clic hotărât.

Clopotul bisericii bătu ora șapte.

Erau pregătite.

– Cu siguranță că cineva își va da seama că sunt doar trei femei de serviciu în loc de șase, îi zise Flick lui Paul. Antoinette este cea care le supraveghează, așa că poate o vor întreba pe ea ce s-a întâmplat. Dacă vine cineva aici, va trebui să-l împușți.

– În regulă.

Flick îl sărută pe Paul pe gură apăsat, apoi plecă, cu Greta și Jelly după ea.

Pe partea cealaltă a străzii, proprietarul magazinului se uita impasibil la milițianul care murea. Aruncă o privire către cele trei femei. Flick bănuia că începuse să repete răspunsurile la întrebările ce i se vor pune: „Nu am văzut nimic. Nu mai era nimeni acolo".

Cele trei Stăncuțe care mai rămăseseră se îndreptară spre piață. Flick le impuse un ritm rapid, căci voia să ajungă la castel cât mai repede cu putință. Deja vedea porțile în fața ei,

în partea opusă a pieței. Ruby și cei doi care o arestaseră intrau în castel. Ei bine, se gândi Flick, măcar Ruby e înăuntru.

Stăncuțele ajunseră în capătul străzii și intrară în piață. Fereastra de la Café des Sports, făcută țăndări în timpul împușcăturilor de săptămâna trecută, era acoperită cu scânduri. Două gărzi de la castel traversară piața în fugă, înarmate cu mitraliere, făcând zgomot cu cizmele pe pavaj; se duceau cu siguranță la milițianul rănit. Nu le luară în seamă pe femeile de serviciu, care se dădură din fața lor.

Flick ajunse la poartă. Aici era periculos.

Mai era un gardian. Se tot uita peste capul lui Flick la camarazii săi care traversau piața. Omul aruncă o privire la permisul lui Flick și-i făcu semn să intre. Ea trecu de poartă, apoi se întoarse ca să le aștepte pe celelalte.

Greta ajunse în fața gardianului, iar el făcu la fel. Era mai interesat de ce întâmpla pe rue du Château.

Flick tocmai se gândea că scăpaseră ca prin urechile acului, când soldatul îi verifică permisul lui Jelly și se uită în coșul ei.

– Ceva miroase foarte bine, zise el.

Flick își ținu respirația.

– Cârnații pentru cină, spuse Jelly. Ai simțit miros de usturoi.

Îi făcu semn să treacă și se uită din nou în piață.

Cele trei Stăncuțe merseră pe alee, urcară treptele și intrară în cele din urmă în castel.

CAPITOLUL 50

Dieter își petrecu toată după-amiaza urmărind trenul, oprindu-se ori de câte ori făcea o haltă într-un cătun izolat, ca nu cumva să coboare Michel. Era sigur că-și pierde vremea și că Michel era o momeală, dar nu avea altă soluție. Nu avea alt fir în afară de Michel. Era disperat.

Michel merse cu trenul până la Reims.

În timp ce stătea în mașină lângă o clădire bombardată din apropierea gării din Reims, așteptându-l pe Michel să iasă, lui Dieter nu-i dădea pace presimțirea sumbră că va eșua. Oare unde dăduse greș? Credea că făcuse tot ce-i stătuse în puteri – dar nimic nu funcționase.

Dacă nu reușea nimic urmărindu-l pe Michel? La un moment dat, Dieter trebuia să-și limiteze pierderile și să-l interogheze pe Michel. Dar oare cât timp avea la dispoziție? În noaptea asta era lună plină, dar furtună în Canalul Mânecii. Poate că Aliații amână invazia – sau decid să riște. Peste câteva ore, avea să fie prea târziu.

Michel ajunsese la gară în această dimineață într-o dubă împrumutată de la Philippe Moulier, furnizorul de carne, iar

Dieter se uita după ea, dar nu o vedea. Bănuia că duba fusese lăsată aici ca să o ia Flick Clairet. Dar acum putea fi oriunde pe o rază de o sută șaizeci de kilometri. Se învinovățea pentru că nu pusese pe cineva să păzească duba.

Acum se gândea cum să-l interogheze pe Michel. Punctul lui slab era probabil Gilberte. Fata se afla într-o celulă a castelului, întrebându-se ce se va întâmpla cu ea. Va sta acolo până când Dieter avea să termine cu ea; apoi va fi executată sau trimisă într-un lagăr de concentrare din Germania. Cum putea fi folosită ca să-l facă pe Michel să vorbească – și asta repede?

Dieter se gândi la lagărele de concentrare din Germania. Aplecându-se, îi spuse șoferului:

– Când gestapoviștii îi trimiteau pe prizonieri în Germania, foloseau trenul, nu?

– Da, domnule.

– E adevărat că îi îngrămădeau în vagoanele pentru vite?

– Da, da, domnule, e exact ce le trebuie gunoaielor ăstora de comuniști și evrei.

– Și de unde pleacă?

– De-aici din Reims. Trenul de la Paris oprește aici.

– Și cât de des circulă aceste trenuri?

– E câte unul aproape în fiecare zi. Pleacă din Paris după-amiaza târziu și ajunge aici în jur de opt seara, dacă n-are întârziere.

Dieter nu mai avu timp să se gândească, pentru că îl văzu pe Michel ieșind din gară. La zece metri în spatele lui era Hans Hesse. Ajunseră la Dieter de pe partea cealaltă a străzii.

Șoferul lui Dieter porni motorul.

Dieter se foi pe scaun ca să-i vadă mai bine pe Michel și pe Hans.

Trecură de Dieter. Apoi, spre surprinderea lui Dieter, Michel se îndreptă spre aleea de lângă Café de la Gare.

Hans grăbi pasul și o luă și el pe acolo un minut mai târziu.

Dieter se încruntă. Oare încerca Michel să scape de urmăritori?

Hans apăru de pe alee, se uită în jur cu o expresie îngrijorată pe chip. Nu era multă lume pe trotuar, ci doar câțiva turiști care mergeau sau plecau de la gară și ultimii funcționari care se duceau spre casă. Hans înjură și se întoarse din nou pe alee.

Dieter scoase un geamăt. Hans îl pierduse pe Michel.

Acesta era cel mai mare necaz în care intrase Dieter de la bătălia din Alam Halfa încoace, când, din cauza informațiilor eronate, Rommel suferise o înfrângere. Acesta fusese punctul de cotitură al războiului nord-african. Dieter se ruga ca aceasta să nu fie o situație decisivă pentru Europa.

Pe când se uita deznădăjduit la capătul aleii, Michel ieși pe ușa din față a cafenelei.

Dieter era din nou optimist. Michel scăpase de Hans, dar nu știa că-l mai urmărea cineva. Nu era încă totul pierdut.

Michel traversă strada, luând-o la fugă și întorcându-se în direcția de unde venise – înspre Dieter, care era în mașină.

Dieter se gândi cu repeziciune. Dacă încerca să se țină după Michel, atunci trebuia și el să alerge, iar omul și-ar fi dat seama că îl urmărea. Nu era bine: nu-l va mai urmări. Era timpul să pună mâna pe Michel.

Michel alerga pe trotuar, dându-i la o parte pe ceilalți trecători. Fugea ciudat, din cauza rănii de glonț, dar se mișca repede, și ajunse de îndată lângă mașina lui Dieter.

Dieter luă o hotărâre.

Deschise ușa de la mașină.

Când Michel ajunse în dreptul său, Dieter ieși din mașină și lăsă portiera dechisă ca să îngusteze și mai mult porțiunea de trotuar rămasă. Michel evită obstacolul. Dieter întinse un picior. Michel se împiedică și zbură prin aer. Fiind un tip masiv, căzu cu toată greutatea pe trotuar.

Dieter scoase pistolul și trase piedica.

Michel rămase pe jos o secundă, complet șocat. Apoi încercă să se ridice, deși era ametit.

Dieter puse butoiașul pistolului la tâmpla lui Michel.

– Nu te ridica, îi spuse el în franceză.

Șoferul luă niște cătușe din portbagaj, îi imobiliză încheieturile și-l aruncă pe bancheta din spate a mașinii.

Hans apăru din nou, părând deznădăjduit.

– Ce s-a întâmplat?

– A intrat pe ușa din spate a Café de la Gare și a ieșit prin față, îi explică Dieter.

– Și acum? îl întrebă Hans ușurat.

– Vino cu mine la gară. Dieter se întoarse spre șofer. Ai o armă?

– Da, domnule.

– Fii cu ochii pe el. Dacă încearcă să scape, împușcă-l în picioare.

– Da, domnule.

Dieter și Hans se duseră repede spre gară. Dieter îl luă tare pe un muncitor de la căile ferate:

– Vreau să-l văd pe șeful de gară imediat.

Bărbatul părea ursuz, dar îi zise:

– Vă duc la biroul lui.

Șeful de gară era îmbrăcat cu o haină neagră și o vestă, pantaloni cu dungi, care alcătuiau o uniformă elegantă, dar demodată, uzată la coate și genunchi. Își ținea pălăria pe cap chiar și la birou. Era speriat de vizita unui înalt oficial german.

Ce pot să fac pentru dumneavoastră? îi spuse el zâmbind timorat.

– Așteptați azi un tren cu deținuți de la Paris?

– Da, la opt seara, ca de obicei.

– Când sosește, țineți-l aici până vă zic eu. Am un deținut special pe care vreau să-l urc în acest tren.

– Foarte bine. Dacă aș putea vedea o autorizație scrisă...

– Bineînțeles. O să aranjez. Faceți ceva în privința deținuților cât staționează trenul?

– Câteodată spălăm vagoanele cu furtunul. Se folosesc vagoane de vite, așa că nu sunt toalete în tren, și sincer, devine destul de neplăcut, dar nu vreau să critic...

– Nu curățați vagoanele în această noapte, s-a înțeles?

– Bineînțeles.

– Mai faceți și altceva?

Bărbatul ezită.

– Nu.

Se simțea vinovat pentru ceva. Dieter putea să-și dea seama despre ce era vorba.

– Haide, spune odată, n-o să te pedepsesc.

– Câteodată muncitorilor de la căi ferate li se face milă de prizonieri și le dau apă. Practic, nu au voie, dar...

– Azi nu li se va da apă.

– Am înțeles.

Dieter se întoarse spre Hans:

– Vreau să-l duci pe Michel Clairet la secția de poliție și să-l închizi într-o celulă, apoi adu-l din nou la gară și asigură-te că ordinele mele sunt respectate.

– Bineînțeles, domnule maior.

Dieter ridică receptorul telefonului de pe biroul șefului de gară.

– Faceți-mi legătura cu castelul Sainte-Cécile. Apoi ceru cu Weber. Este o femeie în celule pe care o cheamă Gilberte.

– Știu, zise Weber. Drăguță fată.

Dieter se întreba de ce Weber era atât de mulțumit de el.

– Te rog trimite-o cu o mașină la gara din Reims. Acolo e locotenentul Hesse, o să se ocupe el de ea.

– Bine, zise Weber. Așteaptă puțin! Luă telefonul de la gură ca să stea de vorbă cu cineva din cameră, dând ordine ca Gilberte să fie mutată. Dieter aștepta nerăbdător. Weber intră din nou pe fir. Am aranjat totul.

– Mersi...

– Nu închide. Am vești pentru tine.

De aceea părea așa vesel.

– Continuă, îi zise Dieter.

– Am capturat un agent al forțelor aliate.

– Ce? întrebă Dieter. Era un noroc porcesc. Când?

– Acum câteva minute.

– Unde, pentru numele lui Dumnezeu?

– Chiar aici în Sainte-Cécile.

– Cum s-a întâmplat?

– A atacat un milițian, iar trei dintre oamenii mei luminați au asistat la omor. Au avut prezența de spirit s-o aresteze pe făptașă, care avea asupra ei un Colt automat.

– Ai spus „s-o aresteze"? Agentul e femeie?

– Da.

Era clar. Stăncuțele erau la Sainte-Cécile. Castelul era ținta lor.

– Weber, ascultă-mă, îi spuse Dieter. Cred că face parte din echipa de sabotori care vor să atace castelul.

– Au mai încercat și înainte, zise Weber. Și le-am arătat noi.

Dieter făcea eforturi să se controleze.

– Așa a fost, dar poate că acum sunt mai șireți. Ți-aș putea sugera să întărești măsurile de siguranță? Dublează numărul gărzilor, percheziționează castelul și interoghează tot personalul străin din clădire.

– Am dat ordine în acest sens.

Dieter nu prea credea că Weber se gândise la înăsprirea măsurilor de siguranță, dar nu conta, atâta timp cât o făcea acum.

Dieter se gândi o clipă dacă să anuleze ordinele care îi vizau pe Gilberte și pe Michel, dar decise să nu. Trebuia să-l interogheze pe Michel până dimineața.

– Mă voi întoarce imediat la Sainte-Cécile, îi zise el lui Weber.

– Cum dorești, îi zise Weber pe un ton relaxat, insinuând că se putea descurca foarte bine și fără ajutorul lui Dieter.

– Trebuie să o interoghez pe noua prizonieră.

– Am și început deja. Sergentul Becker o îmblânzește acum.

– Pentru numele lui Dumnezeu! O vreau conștientă și în stare să vorbească.

– Bineînțeles.

– Te rog, Weber, nu ai voie să greșești. Te rog să-l ții în frâu pe Becker până ajung acolo.

– Bine, Franck. O să am grijă să nu exagereze.

– Mulțumesc. Vin cât de repede pot.

Dieter puse receptorul în furcă.

CAPITOLUL 51

Flick se opri la intrarea în holul impozant al castelului. Inima îi bătea repede și simțea că o cuprinde teama. Era în vizuina dușmanului. Dacă era prinsă, nimeni nu o mai putea salva.

Se uită prin cameră. Telefoanele și pupitrele de comandă fuseseră instalate în șiruri ordonate, ca niște soldăței, arătând deplasat în contrast cu măreția vechilor pereți zugrăviți în roz și verde și cu heruvimi bucălați pictați pe tavan. Un maldăr de cabluri se întindeau pe podeaua din marmură care arăta ca o tablă de șah, ca funiile desfășurate pe puntea unei corăbii.

Patruzeci de operatori vorbeau cu toții în același timp. Cei care erau mai aproape se uitau la nou-venite. Flick văzu o fată care îi spunea ceva tipei de lângă ea și arăta spre ea. Toate operatoarele erau din Reims și din zona limitrofă, majoritatea chiar din Sainte-Cécile, așa că le cunoșteau pe cele care făceau de obicei curat și și-ar fi dat seama dacă Stăncuțele nu erau de prin partea locului. Dar Flick era sigură că nu le vor spune nimic nemților.

Se orientă rapid, amintindu-și de planul schițat de Antoinette. În stânga ei se afla aripa de vest, care fusese bombardată

și dezafectată acum. O luă la dreapta și le făcu loc lui Jelly și Gretei printr-o pereche de uși înalte care dădeau în aripa de est.

Dintr-o încăpere se ajungea în alta, iar toate erau foste săli de primire, acum pline de panouri de comandă și echipamente care scoteau tot felul de sunete când erau formate numere. Flick nu știa dacă femeile de serviciu le salutau de obicei pe telefoniste sau treceau pe lângă ele în tăcere: francezii dădeau tot timpul bună ziua, dar aici conduceau nemții. Le zâmbi vag și evită să le privească în ochi.

În cea de-a treia sală, o supraveghetoare nemțoaică în uniformă stătea la un birou. Flick o ignoră, dar femeia o întrebă:

– Unde e Antoinette?

Flick îi răspunse fără să se oprească din mers.

– Vine. Simțea tremurul din propria voce și spera ca supraveghetoarea să nu-și fi dat seama.

Femeia se uită la ceas. Era 19.05.

– Ați întârziat.

– Îmi pare foarte rău, doamnă, începem chiar acum. Flick intră grăbită în cealaltă încăpere.

Aștepta cu inima strânsă ca din clipă în clipă să o cheme din nou pe un ton ridicat, dar nu se auzi nimic, așa că răsuflă ușurată și merse înainte, cu Greta și Jelly în spatele ei.

La capătul aripii estice era o scară care ducea la birouri sau la subsol. Stăncuțele se îndreptau spre subsol, dar întâi trebuiau să se pregătească.

O luară la stânga și se duseră în aripa de serviciu. Urmând planul lui Antoinette, găsiră o cameră mică unde erau depozitate materiale de curățenie: mopuri, găleți, mături și containere de gunoi, plus halatele maro din bumbac pe care femeile trebuiau să le poarte la serviciu. Flick închise ușa.

– Până aici n-au fost probleme, spuse Flick.

– Mi-e atât de frică! zise Greta. Era palidă și tremura. Nu cred să pot continua.

Flick îi zâmbi ca să o liniștească.

– N-ai să pățești nimic, îi zise ea. Să mergem mai departe. Puneți toate lucrurile în găleți.

Jelly începu să mute explozibilii într-o găleată, iar după o clipă de ezitare Greta făcu la fel. Flick își asamblă pistolul-mitralieră fără pat, reducându-i dimensiunile cu treizeci de centimetri, ca să fie mai ușor de ascuns. Îi puse amortizorul și poziționă selectorul pe foc cu foc. Când folosea amortizorul, camera cartușului trebuia încărcată manual înaintea fiecărei împușcături.

Își puse arma la curea. Apoi trase salopeta pe ea. Nu se vedea arma. Lăsă nasturii desfăcuți ca să poată să apuce arma mai repede. Și celelalte două își îmbrăcară halatele, ascunzând armele și muniția care era în buzunare.

Erau aproape gata să coboare la subsol. Totuși, era o zonă bine păzită, un gardian stătea la ușă, iar personalul francez nu avea voie acolo – germanii făceau ei înșiși curat. Înainte să intre, Stăncuțele vor crea puțină confuzie.

Erau gata să plece din cameră când un ofițer german deschise ușa.

– Permisele! zbieră el.

Flick era încordată. Se așteptase la un fel de alertă de securitate. Gestapoviștii își dăduseră seama că Ruby era agent al forțelor aliate – nimeni altcineva nu avea un pistol și un cuțit asupra lui – și era logic să-și ia măsuri sporite de prevedere la castel. Totuși, sperase că gestapoviștii să se miște mai încet și să nu îi perturbe misiunea. Această dorință nu-i fusese îndeplinită. Probabil că verificau de două ori personalului francez din clădire.

– Repede! îi spuse bărbatul nerăbdător. Era un locotenent gestapovist, căci Flick îi văzu gradele de pe uniformă. Își scoase permisul. El se uită cu atenție, comparând poza cu fața ei, apoi i-l dădu înapoi. La fel a făcut cu Jelly și cu Greta. Trebuie să vă percheziționez, zise el. Se uită în găleata lui Jelly.

În spatele lui, Flick își scoase mitraliera de sub halat.

Ofițerul se încruntă și scoase mitraliera din găleata lui Jelly.

Flick trase piedica de la pistol.

Ofițerul scoase capacul mitralierei. Fu foarte uimit când văzu detonatoarele.

Flick îl împușcă în spate.

Totuși, amortizorul nu era foarte eficient, iar împușcătura făcu un zgomot ca de carte scăpată pe jos.

Locotenentul tresări și căzu secerat la pământ.

Flick scoase cartușul și îl mai împușcă o dată în cap, ca să fie sigură.

Încărcă iar un cartuș și puse din nou pistolul sub halat.

Jelly trase cadavrul la perete și-l ascunse în spatele ușii, unde nu avea să fie văzut de cineva care s-ar uita în încăpere.

– Să plecăm de aici, zise Flick.

Jelly ieși. Greta stătea nemișcată, palidă ca varul la față, uitându-se fix la ofițerul ucis.

– Greta, îi spuse Flick, avem o misiune de îndeplinit. Hai să mergem!

În cele din urmă, Greta dădu din cap că da, își luă mopul și găleata și ieși pe ușă, mișcându-se ca un robot.

Se duseră din magazie la cantină. Nu era nimeni acolo, în afară de două femei în uniformă care beau cafea și fumau.

– Știți ce trebuie să faceți, le spuse în franceză Flick pe un ton scăzut.

Jelly începu să mătură podeaua.

Greta ezita.

– Nu mă dezamăgi, îi zise Flick.

Greta dădu din cap. Trase aer adânc în piept, se îndreptă din șale și zise:

– Sunt gata.

Flick intră în bucătărie, iar Greta după ea.

Tabloul electric al clădirii era într-un dulap de lângă bucătărie, lângă cuptorul cel mare, dacă nu se înșela Antoinette.

Un tânăr neamț stătea lângă aragaz. Flick îi zâmbi senzual și îl întrebă:

– Ai ceva de mâncare pentru o fată înfometată?

El îi zâmbi cu gura până la urechi.

În spatele lui, Greta scoase o pereche de clești mari cu mânere din cauciuc, apoi deschise ușa dulapului.

Cerul era parțial înnorat, iar soarele tocmai apunea, când Dieter Franck trase în pitoreasca piață Sainte-Cécile. Norii avea aceeași culoare gri-închis ca și acoperișul de ardezie al bisericii.

Observă că la poarta castelului se aflau acum de pază patru soldați în loc de doi. Deși era într-o mașină a Gestapoului, sergentul îi studie cu atenție permisul de conducere și legitimația înainte să deschidă porțile din fier forjat și să-i facă semn să intre. Dieter era mulțumit: Weber luase măsuri sporite de securitate.

Bătea o briză răcoroasă pe când cobora din mașină la scara de la intrarea principală. Trecând prin hol și, văzând șirurile de femei la panourile de control, se gândi la agenta secretă pe care o arestase Weber. Stăncuțele erau o echipă formată doar din femei. Se gândea că ar fi putut încerca să intre în castel ca telefoniste. Era oare posibil? Pe când trecea prin aripa de est, îi spuse supraveghetoarei nemțoaice:

– Vreuna dintre aceste femei este venită în ultimele zile?

– Nu, domnule maior. Ultima fată a a fost angajată cu trei săptămâni în urmă.

Teoria lui căzea. Dădu din cap și merse înainte. În capătul aripii estice, coborî scara. Ușa către subsol era larg deschisă, ca de obicei, dar în loc de un soldat, erau doi care stăteau de pază. Weber dublase numărul de gărzi. Caporalul îl salută, iar sergentul îi ceru să se legitimeze.

Dieter observă că, în timp ce sergentul îi verifica legitimația, caporalul stătea în spatele lui.

– Așa cum stați acum, e foarte ușor ca un intrus să vă pună la pământ pe amândoi. Caporal, ar trebui să stai într-o parte, la doi metri distanță, ca să ai distanță bună de tragere dacă sergentul e cumva atacat.

– Da, domnule.

Dieter intră în coridorul de la subsol. Auzea zgomotul generatorului pe motorină care furniza electricitate sistemului de telefonie. Trecu de camerele de echipament și ajunse în camera de interogatoriu. Spera s-o găsească aici pe noua prizonieră, dar încăperea era goală.

Mirat, intră și închise ușa. Apoi se lămuri. Din camera cealaltă se auzeau niște urlete îngrozitoare.

Dieter trânti ușa de perete.

Becker era la aparatul de electroșocuri. Weber stătea pe un scaun lângă el. O tânără femeie era întinsă pe masa de operație, cu încheieturile și gleznele legate și capul imobilizat. Purta o rochie albastră, iar firele de la aparat îi treceau printre picioare și dispăreau sub rochie.

– Salut, Franck, îi spuse Weber. Nu pleca. Becker a făcut o inovație. Arată-i, sergent.

Becker băgă o mână sub rochia femeii și scoase un cilindru de ebonită de vreo cincisprezece centimetri lungime și de doi-trei în diametru. Cilindrul era prevăzut cu două benzi metalice, la câțiva centimetri distanță una de alta. Două fire de la mașina electrică erau fixate de benzi.

Dieter era obișnuit cu tortura, dar această caricatură sinistră a actului sexual îl dezgusta și se înfioră de scârbă.

– Nu a zis încă nimic, dar abia am început, îi zise Weber. Mai dă-i un șoc, sergent.

Becker îi ridică fusta femeii și îi băgă cilindrul în vagin. Luă o rolă de bandă izolantă, smulse o bucată și fixă cilindrul ca să nu cadă.

– De data asta, mărește voltajul, îl sfătui Weber.

Becker se duse la aparat.

Apoi căzu curentul.

Se auzi un zgomot puternic, iar o pălălaie albastră ieși din spatele cuptorului. Luminile se stinseră, iar în bucătărie se simțea miros de izolație arsă. Când se luă curentul, motorul combinei frigorifice se opri, hurducăind. Tânărul bucătar întrebă în germană:

– Ce se întâmplă?

Flick fugi pe ușă și prin cantină, cu Greta și Jelly după ea. O luară pe un coridor scurt, după camera în care se schimbaseră. Flick se opri în capul scărilor. Scoase pistolul-mitralieră și îl ținu ascuns sub poala hainei.

– O să fie întuneric beznă la subsol? întrebă ea.

– Am tăiat toate cablurile, inclusiv pe cele de la sistemul electric de urgență, o asigură Greta.

– Să mergem!

Coborâră scările în grabă. Lumina care răzbătea de la ferestrele de la parter devenea din ce în ce mai slabă cu cât cobora, iar intrarea la subsol era pe jumătate învăluită în întuneric.

În tocul ușii stăteau doi soldați. Unul din ei, un caporal tânăr cu o mitralieră în mână, îi zâmbi și o lămuri:

– Nu vă faceți griji, doamnelor, e doar o pană de curent.

Flick îl împușcă în piept, mută arma în mâna cealaltă și îl omorî și pe sergent.

Cele trei Stăncuțe trecură pragul. Flick ținea arma în mâna dreaptă și lanterna în cea stângă. Auzea un zgomot de motor și câteva glasuri din camere diferite care puneau tot felul de întrebări în germană.

Aprinse pentru o clipă lanterna. Se afla pe un coridor larg cu tavanul jos. Mai încolo se deschideau niște uși. Închise lanterna. O clipă mai târziu văzu lumina răspândită de un chibrit în capătul coridorului. Trecuseră treizeci de secunde de când Greta tăiase curentul. Nu va mai dura mult și nemții își vor

reveni din șoc și vor găsi lanterne. Avea la dispoziție un minut, poate mai puțin, să dispară din raza lor vizuală.

Apăsă pe clanța ușii celei mai apropiate: era deschisă. Încercă să facă un pic de lumină înăuntru. Era un laborator foto, unde stăteau negativele la uscat, iar un bărbat în halat alb bâjbâia prin cameră.

Ea trânti ușa, traversă repede coridorul și încercă ușa de pe partea cealaltă. Era încuiată. După poziția camerei la fațada castelului, dând într-o parte a parcării, putea să jure că în camera de dedesubt erau cisterne cu combustibil.

Înaintă pe coridor și deschise următoarea ușă. Zgomotul aparaturii crescu în intensitate. Aprinse din nou lanterna pentru o secundă, suficient ca să vadă un generator – presupunea că era sursa independentă de curent a sistemului de comunicații – apoi șopti:

– Hai să ducem cadavrele aici!

Jelly și Greta târâră cele două cadavre pe podea. Flick se întoarse spre intrarea de la subsol și închise ușa de oțel. Coridorul era acum învăluit în întuneric. Dintr-o inspirație de moment, trase trei cartușe în zăvoarele din interior. Ar fi putut să mai câștige treizeci de secunde.

Se întoarse în camera generatorului, închise ușa și aprinse lanterna.

Jelly și Greta împinseseră cadavrele în spatele ușii și acum gâfâiau din cauza efortului.

– Gata, murmură Greta.

Erau mai multe țevi și cabluri în cameră, dar toate aveau culori diferite, așa cum făceau nemții. Flick le cunoștea însă: țevile de ventilație erau galbene, conductele de gaz erau maro, țevile de apă verzi, iar cablurile electrice roșu cu negru. Îndreptă lanterna către conductele de gaz ale generatorului.

– Dacă avem timp, vreau să o găurești mai târziu.

– Ai grijă, zise Jelly.

– Acum pune mâna pe umărul meu și urmează-mă. Greta, tu faci la fel cu Jelly. În regulă?

– Da.

Flick închise lanterna și deschise ușa. Acum trebuiau să cerceteze subsolul pe bâjbâite. Puse mâna pe perete ca să se orienteze și începu să meargă mai departe. Un vacarm de voci o făcu să-și dea seama că mai erau bărbați care bâjbâiau și ei de-a lungul coridorului.

– Cine a închis ușa principală? se auzi o voce autoritară în germană.

O auzi pe Greta răspunzând, dar cu o voce masculină:

– Pare să fie blocată.

Neamțul înjură. Un moment mai târziu, se auzi scârțâitul unei balamale.

Flick ajunse la o altă ușă. O deschise și lumină din nou cu lanterna. Înăuntru erau două cufere din lemn de forma și mărimea unor plăci mortuare.

– E camera bateriilor, îi șopti Greta. Să mergem la cealaltă ușă.

– Ai cumva o lanternă? se auzi vocea neamțului. Adu-o aici!

– Imediat, zise Greta cu vocea lui Gerhard, dar cele trei Stăncuțe o luară în direcția opusă.

Flick ajunse la camera cealaltă, le lăsă pe celelalte două să intre și închise ușa înainte să aprindă lanterna. Era o cameră lungă și îngustă cu echipament plasat pe ambii pereți. În capătul încăperii era un dulap în care se găseau probabil multe hărți. Zări și o măsuță. Trei bărbați stăteau în jurul ei și jucau cărți. Nu se ridicaseră de pe scaune de când se tăiase curentul. Acum începeau să se ridice încet.

Când se ridicară în picioare, Flick îndreptă pistolul spre ei. Jelly fu la fel de rapidă. Flick împușcă un tip. Pistolul tremură în mâna lui Jelly, iar bărbatul de lângă el căzu la pământ. Cel de-al treilea încerca să se ascundă, dar Flick îl lumină cu lanterna. Flick și Jelly mai traseră o dată, iar acesta nu se mai mișcă.

Flick refuza să se gândească la cei morți ca și când ar fi fost oameni. Nu avea timp de regrete. Tot lumina cu lanterna. Se bucură de ce văzu. Cu siguranță că asta era camera pe care o căuta.

La un metru de peretele mai lung se aflau câteva relee, înalte până în tavan, cu mii de terminale în șiruri ordonate. Cablurile telefonice veneau din exterior prin perete în mănunchiuri care intrau în terminalele releului cel mai apropiat. La capătul celălalt, cabluri asemănătoare duceau din spatele terminalelor prin tavan către panourile de deasupra. În fața releelor, o mulțime de fire electrice erau conectate la terminalul releului mai apropiat cu cele ale releului mai îndepărtat.

– Și acum ce facem? o întrebă Flick pe Greta.

Greta examina echipamentul la lumina propriei lanterne, cu o expresie încântată întipărită pe chip.

– Ăsta e TPD – tabloul principal de distribuție, zise ea. E un pic diferit de al nostru din Anglia.

Flick se uită mirată la Greta. Acum câteva minute spusese că îi era prea frică să mai facă un pas. Acum nu mai era șocată că omorâseră trei bărbați.

De-a lungul peretelui mai îndepărtat se aflau releele ce străluceau, luminate de diode.

– Iar pe partea cealaltă? o întrebă Flick.

Greta se întoarse cu lanterna în mână.

– Aceștia sunt amplificatorii și alimentatorii pentru curentul folosit la efectuarea apelurilor interurbane.

– Bun, zise Flick repezită. Arată-i lui Jelly unde să pună încărcătura.

Cele trei se apucară de treabă. Greta despachetă explozibilul galben învelit în hârtie cerată, în timp ce Flick tăia fitilul în bucăți egale. Ardea cu viteza de un centimetru pe secundă.

– O să fac toate fitilele de trei metri lungime. O să avem cinci minute la dispoziție să ieșim din castel.

Jelly legă trenul explozibil: fitil, detonator și capsa de aprindere.

Flick ținea lanterna în timp ce Greta plasa încărcătura în cele mai vulnerabile puncte ale sistemului, iar Jelly îndesa fitilul în explozibilul moale.

Se mișcară repede. În cinci minute tot echipamentul era acoperit de explozibili, ca o urticarie. Fitilele duceau la o sursă comună, unde erau ușor răsucite între ele, pentru ca o singură flamă să le aprindă pe toate.

Jelly luă o bombă incendiară, un borcan negru de mărimea unui castron de supă, care conținea pudră de oxid de aluminiu și oxid de fier. Avea să ardă puternic, cu flăcări mari. Scoase capacul, dând la iveală două fitile, apoi le puse pe jos lângă TPD.

– Undeva pe aici sunt mii de cartele care ne vor arăta cum sunt legate circuitele, zise Greta. Ar trebui să le incendiem. Așa, echipei de intervenție îi va lua două săptămâni, nu două zile, ca să reconecteze cablurile.

Flick deschise dulapul și găsi patru cutii pentru cartele perforate care conțineau grafice mari, ordonate cu grijă, cu separatoare etichetate între dosare.

– Asta căutăm?

Greta se uită cu atenție la o cartelă în lumina lanternei.

– Da.

– Împrăștiați-le în jurul bombei incendiare. O să ardă în câteva secunde.

Flick aruncă pe jos cartelele în dezordine.

Jelly plasă un aparat de oxigen pe podea, în colțul mai îndepărtat al încăperii.

– Asta va înteți focul, zise ea. În mod obișnuit, am fi dat foc doar la cadrul din lemn și la izolația cablurilor, dar folosind asta, cablurile din cupru se vor topi.

Totul era pregătit.

Flick lumină încăperea cu lanterna. Zidurile exterioare erau din cărămidă veche, iar pereții dintre încăperi erau

placați cu lemn de esență ușoară. Explozia i-ar fi distrus pe aceștia din urmă, iar focul s-ar fi răspândit repede în restul subsolului.

Trecuseră cinci minute de când căzuse curentul.

Jelly scoase o brichetă.

– Voi două, ieșiți din clădire, le porunci Flick. Jelly, înainte să ieși, du-te în camera generatorului și găurește tubulatura pentru carburant, acolo unde ți-am arătat.

– Am înțeles.

– Ne întâlnim acasă la Antoinette.

– Unde te duci? o întrebă Greta speriată.

– Să o caut pe Ruby.

– Mai ai cinci minute, o avertiză Jelly.

Flick încuviință din cap.

Jelly aprinse fitilul.

Când Dieter trecu din întunericul subsolului în semiobscuritatea casei scărilor, observă că gărzile nu mai erau la intrare. Cu siguranță că se duseseră după ajutor, dar lipsa de disciplină îl înfurie. Ar fi trebuit să rămână la posturile lor.

Poate că fuseseră luați cu forța. Oare fuseseră amenințați cu arma? Oare castelul era deja atacat?

O luă la goană pe scări. La parter nu erau urme de luptă. Operatoarele încă lucrau: sistemul telefonic era pe un circuit cu alimentare electrică separat de restul clădirii și încă mai venea suficientă lumină de afară ca ele să poată vedea pupitrul. Merse prin cantină, îndreptându-se spre spatele clădirii, unde se aflau atelierele de reparații, dar în drumul său se uită prin bucătărie și văzu trei soldați în salopete care se uitau la un panou electric.

– Nu mai e curent la subsol, le spuse Dieter.

– Știu, spuse unul dintre bărbați. Era sergent. Toate firele au fost tăiate.

Dieter ridică tonul:

– Atunci scoate-ți instrumentele și repară defecțiunea, idiotule! zise el. Nu sta acolo ca vita!

Sergentul tresări.

– Da, domnule, zise el.

– Cred că e de la cuptorul electric, bâigui un bucătar îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat? se răsti Dieter.

– Ei bine, maior, curățau în spatele cuptorului când s-a auzit o bubuitură...

– Cine, cine îl curăța?

– Nu știu, domnule.

– Un soldat, cineva cunoscut?

– Nu, domnule... o femeie de serviciu.

Dieter nu mai știa ce să creadă. Castelul era cu siguranță atacat, dar unde era inamicul? Părăsi bucătăria și urcă scările până la birourile de la etajul superior.

Pe când se pregătea să mai urce un rând de scări, ceva îi atrase atenția și se uită în urmă. O femeie înaltă, îmbrăcată ca o femeie de serviciu, urca scările dinspre subsol, cu un mop și o găleată în mână.

Se uită la ea și îi îngheță sângele în vene, iar mintea îi lucra febril. Nu trebuia să fie acolo. Doar germanii aveau voie la subsol. Evident că se putea întâmpla orice după ce curentul fusese tăiat. Dar bucătarul învinovățise o femeie de serviciu pentru scurtcircuit. Își aminti de scurta conversație cu supraveghetoarea telefonistelor. Nici una nu era nouă – dar nu întrebase și de franțuzoaicele care se ocupau de curățenie.

Coborî din nou scările și se întâlni cu femeia la parter.

– De ce ai fost la subsol? o întrebă el în franceză.

– M-am dus să curăț, dar e beznă.

Dieter se încruntă. Vorbea franceza cu un accent ciudat.

– Nu trebuie să te duci acolo, îi spuse el.

– Da, mi-a spus soldatul că doar ei fac curat acolo, nu știam.

Nu avea accent englezesc, se gândea Dieter. Dar ce să fie oare?

– De cât timp lucrezi aici?

– Doar de o săptămână și am făcut mereu curat la etaj până azi.

Povestea ei era plauzibilă, dar Dieter nu era mulțumit.

– Vino cu mine.

O apucă ferm de braț. Ea nu opuse rezistență când o duse prin bucătărie.

– O recunoști pe această femeie? îl întrebă Dieter pe bucătar.

– Da, domnule. Ea curăța în spatele cuptorului.

– E adevărat? o întrebă Dieter.

– Da, domnule, îmi pare rău dacă am stricat ceva.

Dieter recunoscu accentul.

– Ești nemțoaică, zise el.

– Nu, domnule.

– Trădătoare împuțită. Se uită la bucătar. Ia-o și vino după mine. O să-mi spună ea totul.

Flick deschise ușa pe care scria Cameră de interogatoriu, intră, închise ușa și cercetă toată încăperea cu lanterna.

Văzu o masă ieftină din pin, câteva scrumiere, scaune și un birou metalic. În cameră nu era nimeni.

Era nedumerită. Găsise celulele de pe acest coridor și își îndreptase lanterna spre fiecare vizor, însă nu era nimeni acolo: oamenii pe care îi arestase Gestapoul în ultimele opt zile, inclusiv Gilberte, fuseseră probabil duși în altă parte... sau omorâți. Dar Ruby trebuia să fie pe acolo.

Apoi văzu la stânga o ușă prin care se trecea probabil într-o cameră interioară. Stinse lanterna, deschise acea ușă, intră, apoi o închise și aprinse lanterna. O văzu imediat pe Ruby. Era întinsă pe o masă asemănătoare cu cea de operație. Era legată la încheieturile mâinilor, la glezne și la cap. Un fir de la un aparat electric îi trecea printre picioare și îi ajungea până la fustă. Flick ghici imediat ce-i făcuseră și se cutremură de groază. Făcu un pas spre masă.

– Mă auzi, Ruby?

Ruby gemu. Lui Flick îi tresări inima de bucurie: era încă în viață.

– O să te eliberez, spuse ea. Își puse mitraliera Sten pe masă.

Ruby încercă să spună ceva, dar nu-i ieși din gură decât un geamăt. Flick dezlegă iute curelele care o fixau de masă.

– Flick, zise Ruby în cele din urmă.

– Ce e?

– Vezi în spate.

Flick se dădu în lături. Ceva greu îi trecu pe lângă ureche și o izbi în umărul stâng. Țipă de durere, lanterna îi căzu din mână și se prăbuși la pământ. Se rostogoli într-o parte, cât mai departe de locul în care căzuse, pentru ca atacatorul să nu o poată lovi din nou.

Fusese atât de șocată să o vadă pe Ruby în așa un hal, încât nu cercetase încăperea cu lanterna. Cineva o pândise din întuneric și i se furișase pe la spate când i se ivise ocazia.

Brațul stâng îi amorțise, așa că bâjbâi după lanternă cu mâna dreaptă. Înainte s-o găsească, se auzi un păcănit tare și se aprinse lumina. Clipi și văzu doi oameni. Unul era scund și îndesat, avea capul rotund și părul tuns scurt. În spatele lui stătea Ruby. Prin întuneric, Ruby luase în mână ceva ce semăna cu o bară de fier și acum o ținea deasupra capului, gata să lovească. De îndată ce se aprinse lumina, Ruby îl văzu pe bărbat, se întoarse, luă bara de fier și îl izbi în cap cu toată forța. Era o lovitură năucitoare, iar bărbatul se prăbuși la pământ și acolo rămase.

Flick se ridică. Deja începea să-și simtă din nou brațul. Apucă mitraliera.

Ruby era în genunchi, peste trupul inert al bărbatului.

– Iată-l pe sergentul Decker, zise ea.

– Te simți bine? o întrebă Flick.

– Mă doare ca dracu', da' vreau să-mi iau revanșa cu ticălosul ăsta. Apucându-l pe Decker de haina de la uniformă,

Ruby îl ridică în picioare, apoi reuși cu greu să-l pună pe masa de operație. El scoase un geamăt.

– Își vine în fire! exclamă Flick. Îl termin eu.

– Lasă-mă zece secunde.

Ruby îi întinse bărbatului mâinile și picioarele și îl legă de încheieturi și de glezne, apoi îi fixă capul ca să nu se poată mișca. În cele din urmă, luă cilindrul aparatului de electroșocuri și i-l îndesă în gură. Bărbatul se sufoca și se îneca, dar nu-și putea clinti capul. Ea luă o rolă de bandă izolantă, rupse o bucată cu dinții, pe care o aplică pe capătul cilindric, astfel încât să nu-i poată ieși din gură. Apoi se duse la aparat și îi dădu drumul.

Se auzi un bâzâit ușor. Omul de pe masă scoase un țipăt înfundat. Corpul său, țintuit acolo, se zgudui de convulsii. Ruby se uită la el pentru o clipă; apoi zise:

– Să plecăm de aici.

Ieșiră, lăsându-l pe sergentul Decker zvârcolindu-se pe masă, guițând ca un porc la abator.

Flick se uită la ceas. Trecuseră două minute de când Jelly dăduse foc fitilelor. Traversară camera de interogatoriu și ieșiră pe hol. Agitația se mai potolise. Nu mai erau decât trei soldați la intrare, care discutau liniștiți. Flick se duse repede înspre ei, cu Ruby în urma sa.

Instinctul îi spunea lui Flick să treacă de ei fără să se oprească, afișând un aer nepăsător, dar apoi zări prin ușă silueta înaltă a lui Dieter Franck apropiindu-se, urmat de doi sau trei oameni pe care nu-i putea zări prea bine. Se opri brusc, iar Ruby se ciocni de ea. Flick se întoarse spre cea mai apropiată ușă, pe care scria „Sala radio". O deschise: era goală. Intrară amândouă.

Lăsă ușa întredeschisă. Îl auzi pe maiorul Franck lătrând ceva în germană:

– Căpitane, unde sunt cei doi tipi care trebuiau să păzească intrarea?

– Nu știu, domnule maior. Mă întreb și eu.

Flick scoase amortizorul de la mitralieră și comută pe foc rapid. Folosise doar patru gloanțe până acum și mai avea încă douăzeci și opt în încărcător.

– Sergent, tu și caporalul stați de pază. Căpitane, tu du-te sus la biroul maiorului Weber și spune-i că maiorul Franck îi ordonă să percheziționeze imediat subsolul. Hai, repede!

Peste o clipă, Franck trecu pe lângă sala radio. Flick rămase cu urechile ciulite. Auzi o ușă trântindu-se. Aruncă o privire într-acolo. Franck dispăruse.

– Să plecăm de aici, îi spuse ea lui Ruby. Părăsiră sala radio și se îndreptară spre intrarea principală.

– Ce faceți aici? le întrebă caporalul în franceză.

– Prietena mea, Valérie, e nouă în slujba asta, sună răspunsul pregătit de Flick, și s-a rătăcit în întuneric.

– Mai e încă lumină la etaj, zise caporalul neîncrezător. Cum de a putut să se rătăcească?

– Îmi pare foarte rău, domnule, zise Ruby. Credeam că trebuia să fac curat aici și nu m-a oprit nimeni.

– Trebuie să fim atenți să nu intre, caporale, nu să nu iasă, zise sergentul în germană. Râse și le făcu semn să treacă.

Dieter o legă pe prizonieră de un scaun, apoi îl puse pe liber pe bucătarul care o adusese din bucătărie. Se uită la femeie pentru o clipă, întrebându-se cât timp îi mai rămânea. Una dintre agente fusese arestată pe strada de lângă castel. O alta, se pare că tot agentă, fusese prinsă pe când urca scările dinspre subsol. Oare celelalte veniseră și plecaseră? Oare așteptau pe undeva să intre? Sau erau deja în clădire? Era înnebunit că nu știa ce se întâmpla, dar dăduse ordin să se caute în subsol. Singurul lucru pe care îl putea face era să o interogheze pe deținută.

Dieter începu, ca de obicei, pălmuind-o, ceea ce era și neașteptat, și umilitor. Femeia scoase un icnet de uimire și durere.

– Unde-ți sunt prietenele? o întrebă el.

Obrazul femeii se înroși puternic. El îi aruncă o privire. Expresia de pe fața ei îl nedumeri. Părea fericită.

– Te afli în subsolul castelului, îi spuse el. După ușa asta e camera de tortură. De partea cealaltă, dincolo de peretele despărțitor, este centrala telefonică. Ne aflăm la capătul unei străduțe, o fundătură, cum zic francezii. Dacă prietenele tale au de gând să arunce în aer clădirea, tu și cu mine vom muri în această cameră.

Expresia de pe fața ei nu se schimbă.

Poate că nu va fi aruncat în aer castelul, se gândi Dieter. Dar atunci care era misiunea lor?

– Tu ești nemțoaică, îi spuse el. De ce-i ajuți pe dușmanii țării tale?

– O să-ți spun, rosti ea în cele din urmă. Vorbea germana cu accent de Hamburg. Cu mult timp în urmă, aveam un iubit. Îl chema Manfred. Se uită în altă parte, pierdută în amintiri. Naziștii voștri l-au arestat și l-au trimis în lagăr. Cred că a și murit acolo... n-am mai avut nici o veste de la el. Se opri din vorbit, înghițind cu greu. Dieter așteptă. După o clipă, ea își reluă vorba. Când l-au luat aici, de lângă mine, am jurat să mă răzbun... și iată-mă. Femeia zâmbi fericită. Regimul vostru ticălos se apropie de sfârșit; și eu am pus umărul la asta.

Era ceva ciudat cu ea. Vorbea de parcă deja venise sfârșitul. Ba mai mult, lumina se întrerupsese, dar acum revenise. Oare pana de curent își atinsese scopul? Femeia nu arăta speriată. Oare nu-i era teamă de moarte?

– De ce a fost arestat iubitul tău?

– Ziceau că e un pervers.

– De ce fel?

– Homosexual.

– Dar era iubitul tău?

– Da.

Dieter se încruntă. Apoi se mai uită mai atent la femeie; era înaltă și lată în umeri, iar sub machiaj i se vedea nasul și bărbia masculină...

– Ești bărbat? o întrebă el uimit.

Ea îi adresă un zâmbet.

Lui Dieter îi veni în minte o bănuială îngrozitoare.

– De ce-mi zici toate astea? o întrebă el. Încerci să mă ții de vorbă cât timp fug prietenele tale? Ești gata să-ți dai viața pentru succesul misiunii?

Gândurile îi fură întrerupte de un zgomot slab. Părea un țipăt înfundat. Acum că îl observase, își dădu seama că-l mai auzise de două sau trei ori înainte, dar nu-l băgase în seamă. Părea să vină din camera de alături.

Dieter se ridică iute și se duse în camera de tortură. Se aștepta s-o vadă pe cealaltă femeie legată de masă, așa că avu un șoc când descoperi pe altcineva acolo. Era un bărbat, își dădu imediat seama, dar la început nu îl recunoscu, pentru că era desfigurat... avea mandibula dislocată, dinții sparți, obrajii plini de sânge și vomă. Apoi, recunoscu figura rotundă a sergentului Becker. Firele de la aparatul de electroșocuri duceau spre gura lui Becker. Dieter își dădu seama că în gura lui se afla și capătul aparatului, fixat cu bandă izolantă. Becker mai era încă în viață, se contorsiona și scotea un sunet îngrozitor, ca un guițat. Dieter era înspăimântat. Opri imediat aparatul. Becker încetă să se mai zgâlțâie. Dieter apucă firul electric și-l trase cu forță. Capătul aparatului ieși din gura lui Becker, iar Dieter îl aruncă pe jos.

– Becker! zise el aplecându-se peste masă. Mă auzi? Ce s-a întâmplat aici?

Nu se auzi nici un răspuns.

La etaj, totul era ca de obicei. Flick și Ruby trecură repede printre rândurile de telefoniste, care erau toate ocupate la pupitre și murmurau în căștile lor, în timp ce băgau fișele în

diverse locuri, făcând legătura dintre centrele de comandă din Berlin, Paris și Normandia. Flick se uită la ceas. În exact două minute, toate aceste legături aveau să fie distruse, iar mașinăria de război a nemților se va descompune și unitățile militare vor rămânc izolate și incapabile să mai comunice. „Și acum, se gândi Flick, ar fi bine să plecăm de aici..."

Ieșiră fără probleme din clădire. În câteva secunde, aveau să ajungă în piața din oraș. Aproape că reușiseră. Dar în curtea interioară dădură de Jelly, care se întorcea.

– Unde-i Greta? întrebă ea.

– Doar a plecat cu tine! replică Flick.

– M-am oprit să pun o încărcătură de explozibil pe conducta de alimentare din camera generatorului, așa cum mi-ai spus. Greta a plecat înaintea mea, dar n-a ajuns la Antoinette acasă. Jelly ținea în mână un pachet învelit în hârtie. I-am spus soldatului care păzește poarta că ies să iau cina.

Flick era disperată.

– La dracu'... Greta trebuie să fie înăuntru.

– Mă duc după ea, zise Jelly cu hotărâre în glas. M-a salvat de Gestapo la Chartres, așa că-i sunt datoare.

Flick se uită la ceas.

– Avem mai puțin de două minute. Să mergem!

Se întoarseră în fugă la castel. Telefonistele le priveau uimite când traversau în goană sălile. Lui Flick îi părea deja rău: încercând să salveze un membru al echipei, risca să le sacrifice pe alte două... și poate chiar pe ea însăși.

Când ajunseră la scări, Flick se opri. Cei doi soldați care le lăsaseră să iasă din subsol, glumind cu ele, nu aveau să le mai dea voie să se întoarcă acolo așa ușor.

– Ca înainte, le șopti ea celorlate. Apropiați-vă liniștite de gărzi și trageți în ultima clipă.

– Ce se întâmplă aici? se auzi o voce de sus.

Flick îngheță. Se întoarse să se uite. Patru bărbați coborau scările de la etajul superior. Unul dintre ei, în uniformă de maior, ținea pistolul îndreptat spre ea. Îl recunoscu pe maiorul Weber.

Erau cei care percheziționau subsolul, așa cum ordonase Dieter Franck. Apăruseră exact când nu trebuia.

Flick își reproșă decizia pe care o luase. Acum avea să piardă patru în loc de una.

– Parcă ați pune la cale ceva, zise Weber.

– Ce-ai cu noi? spuse Flick. Noi suntem femei de serviciu.

– Poate că da, zise el, dar sunt pe aici și niște spioane ale inamicului.

Flick se prefăcu a răsufla ușurată.

– O, Doamne! făcu ea. Dacă le căutați pe spioane, nu-i treaba noastră. Mă temeam că nu sunteți mulțumiți de curățenie. Se forță să râdă, iar Ruby îi urmă exemplul. Dar râsul lor era prefăcut.

– Mâinile sus! le ordonă Weber.

Flick își ridică mâinile în așa fel încât să vadă ceasul. Mai aveau treizeci de secunde.

– Luați-o în jos pe scări, le zise Weber.

Flick coborî în silă. Ruby și Jelly veniră după ea, cu cei patru bărbați în urma lor. Ea mergea cât de încet se putea, numărând în minte secundele.

Se opri la baza scărilor. Douăzeci de secunde.

– Tot voi sunteți? făcu unul din soldați.

– Zi-i asta maiorului, remarcă Flick.

– Hai, mișcați-vă, zise Weber.

– Credeam că n-avem voie la subsol.

– Hai, mișcați!

Cinci secunde.

Trecură prin ușa de la subsol.

Se auzi o explozie îngrozitoare.

În fundul coridorului, pereții despărțitori ai sălii în care era aparatura telefonică explodară spre exterior. Se auzea cum

se dărâmau. Flăcările se înălțară peste moloz. Flick fu aruncată la pământ.

Se ridică într-un genunchi, scoase pistolul-mitralieră de sub salopetă și făcu stânga împrejur. Jelly și Ruby erau lângă ea. Soldații de pază de la subsol, Weber și alți trei bărbați erau și ei la pământ. Flick apăsă pe trăgaci.

Dintre cei șase nemți, doar Weber își păstrase mintea limpede. În timp ce Flick trăgea neîncetat, Weber îi răspundea cu foc. Jelly încercă să se ridice în picioare, dar scoase un urlet și căzu la pământ. Apoi Flick îl nimeri pe Weber în piept și omul se prăbuși.

Flick își goli pistolul în cele șase trupuri de pe podea, apoi azvârli cartușul și luă altul din buzunar și încărcă din nou.

Ruby se aplecă peste Jelly, încercând să-i prindă pulsul. După o clipă, își ridică privirile.

– A murit, zise ea.

Flick se uită spre capătul coridorului, unde trebuia să fie Greta. Flăcările se înălțau din sala cu aparatură, însă peretele camerei de interogatoriu părea intact.

Flick o luă la fugă spre iad.

Dieter se trezi pe podea, fără să știe cum a ajuns acolo. Auzi zgomotul produs de flăcări și simți miros de fum. Se chinui să se ridice în picioare și se uită în camera de interogatoriu.

Își dădu seama imediat că pereții din cărămidă ai camerei de tortură îi salvaseră viața. Nu mai exista peretele despărțitor dintre camera de interogatoriu și cea în care se găsea echipamentul. Cele câteva piese de mobilier din camera de interogatoriu fuseseră trântite de perete. Prizonierul avusese aceeași soartă și era întins la pământ, încă legat de scaun, cu gâtul într-un unghi sinistru, ceea ce însemna că fusese rupt, iar el – sau ea – murise. Camera unde se găsea echipamentul ardea, iar flăcările se răspândeau cu repeziciune.

Dieter își dădu seama că mai avea doar câteva secunde ca să scape cu viață.

Ușa camerei de interogatoriu se deschise, iar Flick Clairet stătea în prag cu un pistol-mitralieră în mână.

Purta o perucă brunetă care acum îi stătea strâmb, dând la iveală părul blond de dedesubt. Cu toate că era roșie la față, respira cu dificultate și avea o privire sălbatică în ochi, era tot frumoasă.

Dacă ar fi avut o armă în mână, ar fi secerat-o, mistuit de o furie oarbă. Avea să-i fie mult mai de folos dacă o prindea în viață, însă era atât de mânios și de umilit de reușita ei și de eșecul său, încât nu s-ar fi putut controla.

Însă ea avea o armă în mână.

La început nu îl văzu pe Dieter, căci se uita la trupul neînsuflețit al camaradei sale. Dieter se căuta în buzunarul de la jachetă. Apoi ea își ridică privirea și o întâlni pe a lui. El își dădu seama că-l recunoaște; știa cine este. Știa cu cine se luptase în ultimele nouă zile. În ochii ei apăru o licărire de triumf, dar Dieter îi ghici și setea de răzbunare în expresia hotărâtă a gurii. Flick ridică mitraliera și trase.

Dieter se dădu înapoi până în camera de tortură, în timp ce gloanțele făceau găuri în perete. Își scoase pistolul automat Walther P38, îl puse în poziție de tragere și îl îndreptă înspre ușă, așteptând ca Flick să intre.

Dar ea nu-și făcu apariția.

El așteptă câteva secunde, apoi aruncă o privire cu fereală.

Flick dispăruse.

Dieter traversă în grabă camera de interogatoriu în flăcări, deschise larg ușa și o luă pe coridor. Flick și altă femeie alergau spre ieșire. În timp ce Dieter ridica pistolul, cele două săriră peste niște siluete în uniformă aflate la pământ. El țintă spre Flick, dar o durere intensă îi săgetă umărul. Scoase un urlet și scăpă pistolul din mână. Văzu că mâneca îi era în flăcări și-și scoase repede haina.

Când își ridică din nou privirea, femeile dispăruseră.

Dieter își luă pistolul de pe jos și se duse după ele.

Pe când fugea, simți miros de carburant. Poate că era o scurgere... sau sabotoarele găuriseră o țeavă. În câteva secunde, subsolul avea să explodeze ca o bombă gigantică.

Dar mai avea timp s-o prindă pe Flick.

Alergă afară și începu să urce scările.

În camera de tortură, uniforma sergentului Becker începuse să ardă.

Căldura și fumul îl treziseră la viață și începuse să strige după ajutor, dar nu-l auzea nimeni.

Se zbătu să se elibereze din curelele de piele care-l țintuiau de masă, dar ca și victimele sale, era complet neputincios.

Peste câteva clipe, hainele îi luară foc și începu să țipe.

Flick îl văzu pe Dieter urcând scările după ea, cu o armă în mână. Îi era teamă că, dacă se oprește și se întoarce să-l împuște, el putea să o nimerească primul. Se hotărî să fugă în continuare decât să stea locului și să se lupte cu el.

Cineva acționase alarma de incendiu, iar zgomotul făcut răsuna în tot castelul, pe când ea și Ruby treceau prin camerele cu panouri. Toate operatoarele plecaseră de la pupitre și se îmbulzeau la uși, așa că Flick se trezi blocată. Lui Dieter îi va fi greu să le nimerească pe ea sau pe Ruby, dar celelalte femei le încetineau înaintarea. Flick dădea din coate și le lovea ca să poată să-și croiască drum.

Ajunseră la intrarea principală și coborâră treptele. În piață, Flick zări furgoneta lui Moulier, cu spatele la poarta castelului, cu motorul mergând și cu ușile din spate deschise. Paul stătea lângă furgonetă, uitându-se nerăbdător prin gardul de fier. Flick credea că e cel mai bun lucru pe care-l văzuse vreodată.

Cu toate acestea, pe când ieșeau femeile din clădire, două gărzi le spuneau să se ducă în via din partea de vest a curții,

departe de mașinile parcate. Flick și Ruby nu luară în seamă instrucțiunile lor și alegară spre poartă. Când soldații îi văzură lui Flick pistolul-mitralieră își scoaseră și ei armele.

Paul avea în mână o pușcă. Ținti prin gard. Se auziră două împușcături și ambele gărzi se prăbușiră la pământ.

Paul deschise larg porțile.

În timp ce Flick ieșea în fugă pe poartă, gloanțele îi șuierau deasupra capului și se înfigeau în furgonetă. Dieter era cel care trăgea.

Paul sări în față, pe locul șoferului.

Flick și Ruby se aruncară pe bancheta din spate.

În timp ce furgoneta demara, Flick îl zări pe Dieter alergând spre parcare, unde îl aștepta mașina lui de culoarea cerului.

În acea clipă, jos în subsol, focul ajungea la rezervoarele de combustibil.

Se auzi de sub pământ o explozie puternică, asemenea unui cutremur. Parcarea se zgudui, bucăți de pământ și ciment zburară prin aer. Jumătate din mașinile parcate în jurul vechii fântâni fură distruse. Altele au fost lovite de o ploaie de pietre și cărămizi. Dieter fu împins înapoi pe scări de suflul exploziei. Pompa de benzină se înălță în aer, iar din locul unde se aflase, țâșniră flăcări din pământ. Câteva mașini luară foc și rezervoarele lor de benzină explodară unul câte unul. Furgoneta plecă din piață și Flick nu mai văzu nimic.

Paul conducea cu toată viteza. Flick și Ruby erau aruncate de colo-colo pe podeaua de metal a furgonetei. Încetul cu încetul, Flick își dădu seama că-și îndepliniseră misiunea. Parcă nu-i venea să creadă. Se gândi la Greta și Jelly, amândouă moarte, și la Diana și Maude, care muriseră sau erau într-un lagăr de concentrare, așa că nu avea de ce să fie fericită. Dar simți cum o inundă un val de satisfacție sălbatică atunci când văzu din nou cu ochii minții centrala telefonică în flăcări și parcarea distrusă de explozie.

Flick se uită la Ruby, iar femeia îi zâmbi.

– Am reușit, zise ca.

Flick încuviință din cap.

Ruby o luă în brațe pe Flick și o strânse cu putere.

– Da, spuse Flick, am reușit.

Dieter se ridică de pe jos. Îl durea tot corpul, dar putea să meargă. Castelul era în flăcări, iar din parcare nu mai rămăsese decât moloz. Femeile țipau panicate.

Se uita la măcelul din jurul lui. Stăncuțele reușiseră să-și ducă misiunea la bun sfârșit. Dar nu era pierdut încă totul. Se mai aflau încă în Franța. Și, dacă reușea să o prindă și s-o interogheze pe Flick Clairet, ar fi transformat înfrângerea în victorie. În noaptea aceea trebuia să se ducă la locul din care avea să ia avionul, pe un câmp în apropiere de Reims. Trebuia să afle exact unde și când.

Știa cine avea să-i spună.

Soțul ei.

ULTIMA ZI

Marți, 6 iunie 1944

CAPITOLUL 52

Dieter stătea pe peronul gării din Reims. Muncitorii francezi de la căile ferate și trupele germane se uitau cum aștepta răbdător în lumina puternică. Trenul cu deținuți avea o întârziere de câteva ore, dar fusese informat că avea să sosească. Trebuia să-l aștepte. Nu mai avea alți asi în mânecă.

Era furios la culme. Fusese umilit și înfrânt de o fetișcană. Dacă era nemțoaică, ar fi fost mândru de ea. I-ar fi zis că e isteață și curajoasă. Poate că s-ar fi și îndrăgostit de ea. Dar era de partea inamicului și îi dejucase planurile la fiecare pas. O omorâse pe Stéphanie, distrusese castelul și mai și scăpase teafără. Dar avea s-o prindă el. Și, când o va face, o va tortura în cele mai crunte feluri cu putință – atunci va vorbi.

Toată lumea vorbea.

Trenul trase în gară la câteva minute după miezul nopții.

Simți un miros fetid încă înainte să oprească. Mirosea ca într-o fermă, dar a oameni nespălați.

Erau tot felul de vagoane și nici unul pentru pasageri: vagoane de marfă, de vite, chiar și unul poștal, ale cărui ferestre înguste erau sparte. Fiecare era plin ochi de oameni.

Vagoanele de vite aveau puse scânduri de o parte și de alta, printre care observau mai bine animalele. Deținuții care se aflau cel mai aproape își strecurau mâinile printre stinghii, cu palmele în sus, cerșind milă. Rugau să fie lăsați afară, implorau să li se dea ceva de mâncare, dar cel mai mult doreau apă. Gărzile se uitau nepăsătoare la ei: Dieter dăduse ordine ca deținuții să nu primească nimic la Reims în această seară.

Alături de el erau doi caporali Waffen SS, gărzi de la castel, amândoi buni țintași. Îi scosese din ruinele de la Sainte-Cécile, folosindu-se de autoritatea sa de maior. Acum se întoarse spre ei și le zise:

– Aduceți-mi-l pe Michel Clairet.

Michel era închis în camera fără ferestre, unde șeful gării își ținea banii. Caporalii plecară și reapărură cu Michel între ei. Avea mâinile legate la spate, iar picioarele îi erau ologite ca să nu poată fugi. Nu i se spusese ce se întâmplase la Sainte-Cécile. Tot ce știa era că fusese capturat pentru a doua oară pe săptămâna aceea. Încerca să pară neînfricat, optimist, dar nu părea convingător. Șchiopăta și mai rău, hainele-i erau soioase, iar la față era negru de supărare. Arăta ca un om înfrânt.

Dieter îl luă pe Michel de braț și îl duse mai aproape de tren. La început, Michel nu înțelese despre ce era era vorba, iar pe față i se citea doar mirare și frică. Apoi, când văzu mâinile întinse și auzi vocile imploratoare, se împletici, de parcă fusese lovit, iar Dieter trebuia să-l țină drept.

– Trebuie să aflu ceva, îi spuse Dieter.

Michel scutură din cap.

– Urcă-mă pe tren, îi zise el. Mai bine stau cu ei decât cu tine.

Dieter era șocat de insultă și surprins de curajul lui Michel.

– Spune-mi unde va ateriza avionul Stăncuțelor – și când, îi ceru Dieter.

Michel se uită cu luare-aminte la el.

– Nu le-ai prins, îi spuse el, speranța citindu-i-se din nou pe chip. Au aruncat în aer castelul, nu-i așa? Au reușit. Își dădu capul pe spate și scoase un chiot de bucurie. Bravo, Flick!

Dieter îl făcu pe Michel să meargă încetișor de-a lungul întregului tren, arătându-i ce mulți deținuți erau și cât sufereau.

– Avionul, îi ceru el din nou.

– Câmpul de la periferia satului La Chatelle, la trei dimineața.

Dieter era aproape sigur că îl mințea. Flick trebuia să aterizeze la Chatelle acum trei zile, dar anulase aterizarea, căci simțise că gestapoviștii îi întinseseră o capcană. Dieter știa că mai exista un alt teren de aterizare, căci așa îi spusese Gaston; dar Gaston știa doar numele de cod, Champ d'Or, dar nu și unde era. Dar Michel știa cu siguranță.

– Minți, îi spuse Dieter.

– Atunci urcă-mă în tren, i-o întoarse Michel.

Dieter scutură din cap.

– Nu asta-i ce vreau să fac – nu-i așa ușor.

Văzu că Michel era nedumerit și îngrijorat în același timp.

Dieter îl aduse înapoi și îl sili să se oprească la vagonul femeilor. Femeile vociferau în franceză și germană, unele cerând îndurare, altele rugându-i pe bărbați să se gândească la mamele și surorile lor, iar altele oferindu-și favorurile sexuale. Michel își plecă ochii, refuzând să se uite.

Dieter făcu semn la doi oameni care stăteau în întuneric.

Michel își ridică privirea, iar pe chip i se citea groaza.

Hans Hesse ieși din întuneric, escortând o femeie tânără. Era frumoasă, dar la față era foarte palidă, părul îi atârna slinos, iar buzele-i erau tumefiate. Părea slăbită, mergând cu greutate.

Era Gilberte.

Michel tresări.

Dieter repetă întrebarea:

– Unde și când va ateriza avionul?

Michel nu scoase o vorbă.

– Urcați-o pe tren, porunci Dieter.

Michel gemu.

Un gardian deschise ușa vagonului de vite. În timp ce doi soldați țineau femeile la distanță cu baionetele, gardianul o împinse pe Gilberte în vagon.

– Nu, plângea ea. Nu, vă implor!

Gardianul era pe punctul de a închide ușile, dar Dieter zise:

– Așteaptă.

Se uită la Michel. Lacrimile îi brăzdau obrajii.

– Te rog, Michel, te implor, se tângui Gilberte.

– În regulă, zise Michel.

– Să nu mă mai minți, îl preveni Dieter.

– Scoateți-o.

– Locul și ora.

– Câmpul de cartofi la est de Laroque, la două dimineața.

Dieter se uită la ceas. Era trecut cu cincisprezece minute de miezul nopții.

– Arată-mi unde, îi zise el.

La cinci kilometri de Laroque, satul L'Epine era cufundat în tăcere. Biserica maiestuoasă era scăldată în lumina lunii. În spatele bisericii, furgoneta lui Moulier era parcată lângă un hambar. În umbra pe care o făcea un contrafort stăteau în așteptare Stăncuțele care supraviețuiseră.

– Ce vă doriți cel mai mult? îl întrebă Ruby.

– O friptură, îi răspunse Paul.

– Un pat moale cu așternuturi curate. Tu?

– Să-l văd pe Jim.

Flick își aminti că Ruby avusese o aventură cu instructorul de arme de foc.

– Mă gândeam... spuse ea și se opri.

– Credeai că doar ne-am tras-o și atât? o întrebă Ruby.

Flick dădu din cap că da, rușinată.

– Așa credea și Jim, zise Ruby. Dar eu am alte planuri.

Paul râse încetișor.

– Pun pariu că ai să obții ce vrei.

– Dar voi doi? întrebă Ruby.

– Eu sunt sigur, răspunse Paul. Se uită la Flick.

Ea scutură din cap.

– Am vrut să-i cer divorțul lui Michel.... dar cum puteam, în mijlocul operațiunii?

– Atunci așteptăm să se termine războiul ca să ne căsătorim, afirmă Paul. Am răbdare.

„Bărbatul tipic, reflectă Flick. Aduce vorba de căsătorie ca de un fleac, ca și cum ar fi cumpărat zgărzi pentru câine. S-a dus naibii romantismul."

Dar era mulțumită. Adusese vorba a doua oară de căsătorie. „Cine are nevoie de romantism?" se gândi ea.

Se uită la ceas. Era 1.30.

– E timpul să mergem, spuse ea.

Dieter rechiziționase o limuzină Mercedes care era parcată în afara castelului și nu fusese afectată de explozie. Oprise mașina la marginea viei, lângă câmpul de cartofi de la Laroque, camuflată cu viță-de-vie. Michel și Gilberte erau pe bancheta din spate, legați la mâini și la picioare, păziți de Hans.

Dieter mai avea și doi caporali cu el, fiecare înarmat cu o pușcă. Dieter și caporalii se uitară la câmpul de cartofi. Se vedea bine, căci era scăldat în lumina lunii.

– Teroriștii vor ajunge aici în câteva minute, spuse Dieter. Îi vom lua prin surprindere. Habar nu au că suntem aici. Dar nu uitați – trebuie să rămână în viață – în special cea care-i conduce, femeia scundă. Trebuie doar să-i răniți, nu să-i ucideți.

– Nu vă garantăm, îi spuse unul din trăgători. Câmpul are cel puțin trei sute de metri lățime. Să spunem că inamicul e la o sută cincizeci de metri de noi. La acea distanță, nu suntem siguri că o să-l împușcăm în picior pe cel care aleargă.

– Nu vor alerga, zise Dieter. Trebuie să se urce într-un avion. O să stea în șir, cu lanternele aprinse, ca să-l ghideze pe pilot la aterizare. Asta înseamnă că o să stea nemișcați câteva minute.

– În mijlocul câmpului?

– Da.

Bărbatul dădu din cap.

– Atunci putem să o facem. Se uită în sus. Dacă nu cumva intră luna în nori.

– În acest caz, o să aprindem farurile mașinii la momentul oportun. Mercedesul avea faruri enorme, cât niște farfurii.

– Ascultă, îi spuse celălalt trăgător.

Nu mai scoase nimeni nici o vorbă. Se apropia un vehicul. Se întinseră toți la pământ. În ciuda luminii lunii, nu aveau să fie văzuți în vie, dacă-și țineau capetele aplecate.

Din sat venea o furgonetă cu farurile stinse. Opri lângă poarta prin care se intra în câmpul cu cartofi. O femeie ieși din mașină și deschise larg poarta. Furgoneta intră, iar motorul se opri. Mai coborâră doi oameni, o altă femeie și un bărbat.

– Liniște, acum, șopti Dieter.

Brusc, liniștea fu spulberată de claxonul asurzitor al unei mașini.

Dieter sări în sus de frică și înjură. Se auzea chiar din spatele lui.

– Isuse! explodă el. Era claxonul Mercedesului. Se ridică în picioare și se duse spre fereastra deschisă din dreptul locului șoferului. Văzu imediat ce se întâmplase.

Michel ajunsese în față, aplecându-se peste scaun și, înainte ca Hans să-l poată opri, apăsase pe claxon cu mâinile legate. Hans, aflat pe locul din dreapta, încerca să-l țintească, dar Gilberte i se alăturase lui Michel și se pusese peste Hans, încercând să-i împiedice mișcările, așa că el tot încerca s-o dea jos de pe el.

Dieter intră pe geam și-l împinse pe Michel, dar acesta opuse rezistență, iar Dieter, cu brațele întinse peste geamul de la mașină, nu avea poziția necesară pentru a-l forța. Claxonul tot suna amenințător, iar agenții din Rezistență trebuiau să-l fi auzit.

Dieter își căuta arma.

Michel găsi întrerupătorul de lumină, iar farurile mașinii se aprinseră. Dieter se uită în sus. Trăgătorii erau expuși în

lumina nemiloasă a farurilor. Amândoi se ridicară în picioare, dar înainte să se dea din dreptul fasciculul luminoase, din câmp se auzi zgomotul făcut de o mitralieră. Un trăgător gemu, scăpă arma din mână, se apucă de burtă și căzu pe capota Mercedesului; apoi celălalt fu împușcat în cap. Dieter simți o durere strălucitoare în brațul stâng și scoase un urlet de groază.

Apoi se auzi o împușcătură din mașină, iar Michel țipă. Hans o dăduse în cele din urmă pe Gilberte de pe el și-și scosese pistolul. Mai trase o dată, iar Michel se prăbuși, dar tot mai ținea mâna pe claxon, iar acum se sprijinea în ea cu toată greutatea, așa că sunetul asurzitor nu înceta. Hans trase a treia oară, dar fără folos, căci glonțul intrase în trupul unui om care deja murise. Gilberte țipă și se aruncă din nou asupra lui Hans, vrând să-i apuce pistolul cu mâinile încătușate. Dieter avea pistolul în mână, dar nu putea să tragă în Gilberte de frică să nu-l nimerească pe Hans.

Se auzi a patra împușcătură. Hans trăsese din nou, dar se părea că se împușcase singur, glonțul nimerindu-l sub bărbie. Se auzi un gâlgâit oribil, sângele îi țâșni pe gură și se izbi de portieră, iar ochii lui erau goliți de orice expresie.

Dieter ținti cu precizie și o împușcă pe Gilberte în cap.

Își vârî mâna dreaptă prin geam și îl dădu pe Michel de pe volan.

Nu se mai auzi claxonul.

Găsi întrerupătorul de lumină și stinse farurile.

Se uită la câmp.

Furgoneta mai era acolo, dar Stăncuțele se făcuseră nevăzute.

Ascultă. Nici o mișcare.

Era singur.

Flick se târî prin vie în patru labe, îndreptându-se spre mașina lui Dieter Franck. Lumina lunii, atât de necesară pentru zborurile clandestine în teritoriul ocupat, era acum cel mai mare dușman al ei. Își dorea ca un nor să acopere luna,

dar momentan cerul era senin. Se ținea aproape de șirul de butași de viță-de-vie, dar tot i se vedea umbra în lumina lunii.

Îi dăduse instrucțiuni clare lui Paul și Ruby să stea în spatele ei, la marginea câmpului, aproape de furgonetă. Trei oameni ar fi făcut mult zgomot și nu-și dorea ca un camarad să-i trădeze prezența.

Pe când se târa, auzea zgomotul avionului care se apropia. Trebuia să îi găsească și pe ceilalți dușmani și să-i omoare înainte să sosească avionul. Stăncuțele nu aveau să stea în mijlocul câmpului în lumina lanternelor, în timp ce trupele armate țințeau spre ele din vie. Și, dacă nu ar semnaliza cu lanternele, avionul s-ar întoarce în Anglia fără să mai aterizeze. Doar gândul acesta era insuportabil.

Flick se afla acum în mijlocul viei, iar mașina lui Dieter Franck era parcată la marginea acesteia, la cinci șiruri de butași distanță. Avea să se apropie de inamic din spate. Își ținea mitraliera în mâna dreaptă, gata să tragă, și continua să se târască.

Ajunse la mașină. Franck o camuflase cu ramuri, dar, când aruncă o privire peste șirurile de butași, zări lumina lunii reflectându-se în geamul din spate.

Ramurile de viță-de-vie se uneau formând o boltă, dar ea reuși să se târască pe sub ea. Își vârî capul prin vegetație și se uită în sus și în jos la cărarea dintre rândurile de viță-de-vie. Drumul era liber. Traversă târâș spațiul deschis și se uită din nou cu atenție. Cu cât se apropia de mașină, își lua și mai multe măsuri de precauție, dar tot nu zări pe nimeni. Când ajunse la două șiruri distanță, văzu roțile mașinii și terenul din jurul ei. I se păru că vede și două siluete nemișcate în uniformă. Oare câți erau în total? În limuzina Mercedes ar fi încăput cu ușurință șase persoane.

Se furișă și mai aproape. Nu era nici o mișcare, oare muriseră cu toții? Sau mai supraviețuiseră unul sau doi, care se ascundeau prin apropiere, gata să deschidă focul?

În cele din urmă, se târî până la mașină.

Portierele erau larg deschise, iar înăuntru era plin de cadavre. Se uită în față și îl recunoscu pe Michel. Își înăbuși un suspin. Fusese un soț rău, dar ea îl alesese, iar acum zăcea fără viață, cu trei găuri de gloanțe în cămașa lui albastră de chambray. Era aproape sigură că el fusese cel care claxonase. Dacă era așa, murise salvându-i viața. Dar nu avea timp să se gândească acum la asta: avea s-o facă mai târziu, dacă rămânea în viață.

Lângă Michel zăcea un om împușcat în gât pe care nu-l recunoscu. Purta uniformă de locotenent. Pe bancheta din spate erau alte cadavre. Se uită prin portiera deschisă din spate. Unul era al unei femei. Bägă capul în mașină ca să vadă mai bine și tresări. Femeia era Gilberte și părea că se uită fix la Flick. După o clipă, Flick își dădu seama că ochii ei priveau în gol și că Gilberte era moartă, împușcată în cap. Se aplecă peste Gilberte ca să arunce o privire și la cel de-al patrulea trup. Dar acesta se ridică iute de pe jos. Nici n-avu timp să țipe, că o și apucă de păr și îi vârî țeava puștii în carnea moale de la gât.

Era Dieter Franck.

– Lasă jos pistolul, îi spuse el în franceză.

Ea ținea mitraliera în mâna dreaptă, dar îndreptată în sus, așa că ar fi putut s-o împuște înainte să-l poată ținti. Nu-i mai rămânea nimic de făcut, așa că dădu drumul pistolului mitralieră. Siguranța era trasă, așa că mai spera că pistolul se va descărca la contactul cu solul, dar nu se întâmplă așa ceva.

– Dă-te în spate.

Făcu câțiva pași înapoi, iar Dieter coborî din mașină și o urmă, punându-i pistolul la gât. Omul se ridică.

– Cât de mică ești, îi spuse el, măsurând-o cu privirea din cap până în picioare. Și ai făcut atât de mult rău.

Flick văzu sânge pe mâneca hainei lui și se gândi că fusese atins în treacăt de unul dintre gloanțele pe care le trăsese ea.

– Nu doar mie, urmă el. Centrala telefonică este mult mai importantă decât crezi tu.

Lui Flick îi reveni glasul.

– Cum zici tu.

– Nu te bucura, acum o să le faci rău celor din Rezistență.

Flick își dori să nu le fi dat lui Paul și lui Ruby ordine atât de stricte să aștepte ascunși. Acum nu mai avea nici o speranță că vor veni s-o salveze.

Dieter își mută pistolul de la gâtul ei la umăr.

– Nu vreau să te omor, dar nu mi-ar displăcea să te schilodesc. Bineînțeles că trebuie să fii în stare să vorbești. Ai să-mi spui toate numele și adresele pe care le știi.

Ea se gândi la capsula de cianură din stilou. Oare va putea s-o ia?

– E păcat că ai distrus camera de interogatoriu de la Sainte-Cécile, continuă el. Acum trebuie să te duc la Paris. Am acolo toate cele necesare.

Ea se gândi cu groază la masa de operație și la aparatul de electroșocuri.

– Mă întreb ce te va face să cedezi, zise el. Durerea insuportabilă îi face pe toți să vorbească până la urmă, dar presimt că tu ai putea s-o suporți prea mult timp, mai mult decât sunt eu dispus să aștept. Își ridică brațul stâng. Se părea că îl durea rana, pentru că se strâmbă, dar se stăpâni. O atinse pe față. Poate te desfigurez. Închipuie-ți cum va arăta fața asta frumoasă: nasul rupt, buzele sfâșiate, un ochi scos, urechile tăiate. Lui Flick îi veni rău, dar fața îi era tot împietrită.

– Nu crezi c-ar avea efect? Își coborî mâna și o mângâie pe gât, apoi îi atinse sânii. Atunci, umilințe sexuale. Să stai goală în fața mai multor bărbați, pipăită de niște bețivi, silită să faci sex cu animale...

– Și care din noi va fi mai umilit? îi replică ea cu un aer sfidător. Eu, victima neajutorată... sau tu, cel care a inițiat toate aceste obscenități?

El își luă mâna de pe ea.

– Mai avem și alte metode de tortură care pot face o femeie să nu mai aibă niciodată copii.

Flick se gândi la Paul și tresări fără să vrea.

– Aha! zise el cu satisfacție în glas, cred că ți-am găsit punctul slab.

Ea își dădu seama că fusese o prostie să vorbească cu el. Îi dăduse acele informații de care avea nevoie ca să-i înfrângă voința.

– Ne vom duce direct la Paris, zise el. O să ajungem acolo în zori. Pe la prânz, ai să mă implori să opresc tortura și să te ascult spunându-mi toate secretele pe care le știi. Mâine-seară îi vom aresta pe toți membrii Rezistenței din nordul Franței.

Lui Flick îi îngheță sângele în vine. Franck nu se lăuda. Chiar putea s-o facă.

– Cred că ai să călătorești în portbagaj, zise el. Nu e perfect etanș, așa că n-ai să te sufoci, dar am să arunc lângă tine cadavrele soțului tău și al amantei sale. Cred că ai să devii mai înțelegătoare după câteva ore de zgâlțâială lângă două cadavre.

Flick se cutremură de silă, dar n-avea încotro.

Ținându-i pistolul în umăr, el se căută în buzunar cu cealaltă mână. Își mișca brațul cu grijă: rana de la glonț îl durea, dar nu-i stânjenea mișcările. Scoase de acolo o pereche de cătușe.

– Dă-mi mâinile, îi ordonă el.

Ea rămase nemișcată.

– Sau îți pun cătușele, sau te împușc în amândoi umerii și nu vei mai avea ce să faci cu mâinile.

Ea își ridică mâinile.

El îi puse o cătușă la încheietura stângă și o închise. Ea îi dădu mâna dreaptă și făcu o ultimă tentativă disperată.

Îl lovi din lateral cu mâna stângă încătușată, dându-i jos pistolul de pe umărul ei. În același timp, cu mâna stângă scoase șișul ascuns sub buzunarul hainei.

Franck se dădu înapoi, dar nu destul de repede.

Ea se întinse în față și îi străpunse ochiul stâng cu cuțitul. El își întoarse capul, dar șișul îi intrase deja în ochi, iar Flick îl împinse și mai tare în rană, apăsându-și corpul de al lui,

împlântând și mai adânc cuțitul. Sânge și lichid țâșniră din rană. Franck urlă și trase, dar gloanțele nu-și atinseră ținta.

Dieter se dădu înapoi clătinându-se, dar ea îl urmări, înfigând cuțitul și mai adânc cu podul palmei. Cuțitul nu avea mâner, iar Flick continuă să-l împingă, până când cei șapte centimetri i se implântară în cap.

Ea căzu peste el, cu genunchii în pieptul lui și simți cum i se rup coastele. El scăpă pistolul din mână, încercând să-și scoată cuțitul din ochi, dar era înfipt prea adânc. Flick înșfăcă arma. Era un Walther P38. Se ridică în picioare, îl ținu cu ambele mâini și ținti spre Franck.

Apoi, bărbatul nu se mai mișcă.

Auzea zgomot de pași grei. Paul alerga spre ea.

– Flick, ești în regulă?

Ea dădu din cap că da.

Încă mai ținea Waltherul îndreptat spre Dieter Franck.

– Nu cred că mai e nevoie, îi zise Paul cu blândețe. După o clipă, o apucă de mâini, apoi îi luă pistolul și puse piedica.

Apăru și Ruby.

– Auziți și voi? țipa ea. Auziți?

Flick auzise huruitul unui Hudson.

– Să plecăm de-aici, zise Paul.

Alergară pe câmp ca să semnalizeze avionului care avea să-i ducă acasă.

Traversară Canalul Mânecii pe vânt puternic și ploaie intermitentă. Într-un moment de acalmie, pilotul se duse în cabina pasagerilor și le spuse:

– Poate vreți să aruncați o privire afară.

Flick, Ruby și cu Paul picoteau. Podeaua era tare, dar ei erau extenuați. Flick se ghemuise în brațele lui Paul și nu voia să mai plece de acolo. Pilotul îi zori:

– Grăbiți-vă, căci norii o să acopere iar cerul. Nu o să mai vedeți niciodată așa ceva, chiar dacă o să trăiți până la o sută de ani.

Curiozitatea lui Flick fu mai puternică decât oboseala. Se ridică și se duse clătinându-se la fereastra micuță și dreptunghiulară. Ruby făcu același lucru. Din amabilitate, pilotul înclină avionul pe o aripă. Apele Canalului Mânecii erau agitate și bătea un vânt puternic, dar era lună plină și vizibilitate foarte bună. La început, lui Flick nu-i veni să-și creadă ochilor. Chiar sub avion se afla o navă de război, vopsită în gri, din care ieșeau multe tunuri. Alături de ea era un mic vas de pasageri, a cărui culoare albă strălucea în lumina lunii. În spatele acestor două, un vapor vechi și ruginit își croia drum prin valuri. De jur împrejurul lor, se vedeau cargoboturi și transportoare pentru trupe, petroliere vechi și părăginite și vase cu pescaj mic. Cât vedeai cu ochii erau vase, sute, poate chiar mii.

Pilotul înclină și cealaltă aripă, iar Flick se uită și pe partea cealaltă. În fața ochilor i se așternu aceeași scenă.

– Uită-te, Paul! strigă ea. El se apropie de ea.

– La naiba! exclamă el. N-am văzut în viața mea atâtea vase!

– E debarcarea! zise ea.

– Uitați-vă acolo în față, îi îndemnă pilotul.

Flick se duse în cabină și se uită peste umărul pilotului. Navele se întindeau pe toată marea ca un covor, pe mile și mile marine, până la linia orizontului. Îl auzi pe Paul spunând uimit:

– Nu știam că există atâtea nave pe lume!

– Câte crezi că sunt? întrebă Ruby.

– Am auzit că vreo cinci mii, îi răspunse pilotul.

– Extraordinar, zise Flick.

– Aș da orice să fiu și eu acolo, spuse pilotul. Voi nu?

Flick se uită la Paul și la Ruby și zâmbiră toți trei.

– O, noi am pus umărul, afirmă Flick. Și încă cum!

UN AN MAI TÂRZIU

Miercuri, 6 iunie 1945

CAPITOLUL 53

Strada din Londra cunoscută drept Whitehall era mărginită pe ambele părți de clădiri impunătoare care întruchipau puterea Imperiului Britanic, așa cum fusese în urmă cu o sută de ani. Înăuntrul acelor clădiri maiestuoase, majoritatea camerelor cu ferestre mari de la etaj fuseseră împărțite ca să servească drept birouri sau săli de ședință pentru funcționarii mai puțin importanți. Ca subcomitet al unui subcomitet, cei din cadrul Medals Working Party[1] se întruneau într-o cameră fără ferestre de doi metri pătrați, cu un șemineu mare și neîncălzit care ocupa jumătate de perete.

Simon Fortescue de la MI6 stătea pe un scaun, îmbrăcat într-un costum în dungi, iar cămașa și cravata erau la fel. SOE era reprezentat de John Graves de la Ministerul Economiei de Război, care îi coordonase, cel puțin teoretic, pe cei de la SOE pe durata războiului. Ca și ceilalți din comitet, Graves purta uniforma de la Whitehall, compusă dintr-un sacou negru și pantaloni gri în dungi. Episcopul de Marlborough era într-o sutană purpurie, cu siguranță ca să confere o dimensiune etică medalierii unor oameni care uciseseră alți oameni. Colonelul

[1] Partidul celor medaliați (pentru acțiuni clandestine) (n.tr.)

Algernon „Nobby"[1] Clarke, un ofițer al serviciilor secrete, era singurul care participase în război.

Secretarul de comitet îi servi cu ceai și biscuiți pe bărbații care deliberau.

În a doua parte a dimineții ajunseră la cazul Stăncuțelor din Reims.

- Au fost șase femei în echipă, dar numai două s-au întors. Dar au distrus centrala telefonică de la Sainte-Cécile, care era și sediul central al Gestapoului din localitate.

- Femei? se miră episcopul. Ai spus cumva șase femei?

- Da.

- O, Doamne! Exclamă el pe un ton dezaprobator. De ce femei?

- Centrala era păzită foarte bine, dar au intrat dându-se drept femei de serviciu.

- Înțeleg.

Nobby Clarke, care-și petrecuse aproape toată după-amiaza fumând țigară de la țigară, spuse acum:

După ce a fost eliberat Parisul, l-am interogat pe maiorul Goedel, aghiotantul lui Rommel. Mi-a spus că au fost practic paralizați de căderea sistemului de comunicații în Ziua Z. A fost un factor hotărâtor pentru succesul invaziei, se gândi el. Nu știam că a făcut-o doar o mână de fete. Cred că vorbim de Crucea Roșie, nu?

- Este posibil, spuse Fortescue, iar gesturile îi deveniră afectate. Totuși, grupul a avut probleme cu disciplina. Împotriva comandantului Flick Clairet a fost formulată o plângere oficială, după ce a insultat un ofițer al Gărzii Regale.

- Cum adică l-a insultat? întrebă episcopul.

- A avut loc o ceartă în bar și i-a zis să se ducă în pizda mă-sii, mă scuzați, părinte.

- Doamne! Nu pare a fi genul de persoană care ar trebui ridicată la rang de erou.

---

[1] Frumos, șic, elegant

– Exact. Poate primi o decorație mai puțin importantă decât Crucea Militară – poate de Cavaler al Imperiului Britanic.

Nobby Clarke vorbi din nou:

– Nu sunt de acord, spuse el cu blândețe. Până la urmă, dacă femeia asta ar fi fost lașă, nu ar fi aruncat în aer o centrală telefonică sub nasul gestapoviștilor.

Fortescue era nervos. De obicei, nimeni nu i se opunea. Disprețuia oamenii care nu se simțeau intimidați de el. Se uită de jur împrejurul mesei.

– Cei de aici nu par să fie în acord cu tine.

Clarke se încruntă.

– Bănuiesc că pot face o recomandare, chit că sunt în minoritate, spuse el cu încăpățânare.

– Sigur, zise Fortescue. Deși nu prea văd rostul.

Clarke trăgea din țigară gânditor.

– De ce nu?

– Ministrul știe câte ceva despre unul sau doi dintre tipii de pe lista noastră. În acest caz, va face cum va pofti, fără să țină cont de recomandările noastre. În celelalte cazuri, va face cum îi vom sugera noi, căci nu are nici un interes. Dacă nu ajungem la un consens, va accepta recomandarea majorității.

– Înțeleg, zise Clarke. Totuși, vreau să se stipuleze că m-am disociat de comitet și am recomandat decorarea maiorului Clairet cu Crucea Militară.

Fortescue se uită la secretară, singura femeie din încăpere.

– Să se menționeze, vă rog, doamnă Gregory.

– Prea bine, zise ea încet.

Clarke stinse țigara și își aprinse alta.

Și cu asta discuția se încheiase.

Frau Waltraud Franck ajunse acasă fericită. Reușise să cumpere un gât de miel. Nu mai văzuse carne de o lună. Mersese de la casa ei aflată în suburbii până în centrul bombardat al orașului Köln și stătuse la coadă toată dimineața în fața măcelăriei. Se și forțase să-i zâmbească măcelarului, *Herr* Beckmann, atunci când îi pusese mâna pe fund; căci, dacă ar

fi protestat, el i-ar fi spus că nu mai avea marfă. Dar putea să suporte pipăielile lui *Herr* Beckmann. Aveau să mănânce trei zile din acel gât de miel.

– M-am întors! spuse ea cu glas cântat când intră pe ușă.

Copiii plecaseră la școală, dar Dieter era acasă. Puse carnea de preț în cămară. Avea să o păstreze pentru diseară, când se vor întoarce copiii, ca să se înfrupte cu toții. La prânz, ea și cu Dieter vor mânca supă de varză și pâine neagră.

Se duse în sufragerie.

– Bună, iubitule! zise ea fericită.

Soțul ei stătea la fereastră fără să schițeze nici un gest. Un petic de pânză neagră ca de pirat îi acoperea unul din ochi. Purta un costum vechi, care atârna acum pe trupul lui uscățiv, și nu avea cravată. Încerca să-l îmbrace frumos în fiecare dimineață, dar nu reușise niciodată să-i facă nod la cravată. Ochii îi erau goi, iar o picătură de salivă îi atârna din gura deschisă. Nu îi răspunse la salut.

Era obișnuită cu asta.

– Ghici ce! zise ea. Am găsit gât de miel.

Se uită la ea cu ochiul bun.

– Cine ești tu? o întrebă el.

Se aplecă și îl sărută.

– În seara asta o să avem tocană la cină. Ce noroc pe capul nostru!

În acea după-amiază, Flick și Paul se căsătoriră la o bisericuță din Chelsea.

Fu o ceremonie simplă. Războiul se terminase în Europa, Hitler murise, însă japonezii apărau cu îndârjire Okinawa, iar austeritatea din timpul războiului încă le afecta londonezilor stilul de viață. Flick și Paul erau în uniformă: se găsea foarte greu material de rochie, iar Flick nu dorea să poarte alb, căci era văduvă.

Percy Thwaite o conduse pe Flick la altar. Ruby era nașă. Nu putea fi domnișoară de onoare, căci era deja căsătorită cu

Jim, instructorul de tir de la școala de instructaj, care stătea în al doilea rând de strane.

Tatăl lui Paul, generalul Chancellor, era cavaler de onoare. Mai era încartiruit la Londra, iar Flick ajunsese să-l cunoască destul de bine. Avea o reputație de căpcăun în Armata SUA, dar lui Flick i se părea adorabil.

În biserică mai era și *mademoiselle* Jeanne Lemas. Fusese dusă în lagărul de concentrare Ravensbrueck, împreună cu tânăra Marie; Marie murise acolo, dar Jeanne Lemas supraviețuise, iar Percy Thwaite trăsese toate sforile ca să o aducă la Londra pentru nuntă. Stătea în al treilea rând, cu o pălărie *cloche* pe cap.

Doctorul Claude Bouler supraviețuise și el, dar Diana și Maude muriseră amândouă la Ravensbrueck. Înainte să moară, Diana ajunsese lider în lagăr, potrivit lui *mademoiselle* Lemas. Bazându-se pe faptul că nemții arătau respect celor din aristocrație, îl înfruntase pe comandantul lagărului, plângându-i-se de condiții și cerându-i să fie mai bine tratate deținutele. Nu reușise prea mult, dar curajul și optimismul ei le ridicase moralul deținutelor înfometate, iar câteva supraviețuitoare spuseseră că ea le insuflase dorința de a trăi.

Slujba religioasă fu scurtă. Când se termină, iar Flick și Paul erau de-acum soț și soție, cuplul se întoarse cu fața la nuntași în pragul bisericii, pentru a primi felicitări..

Era acolo și mama lui Paul. Generalul reușise cumva să-i facă rost de un bilet de avion. Sosise cu o noapte în urmă, iar Flick o vedea acum pentru prima oară. O cerceta pe Flick din cap până în picioare, întrebându-se cu siguranță dacă fata asta era potrivită pentru minunatul ei fiu. Flick se simți întru câtva stânjenită. Dar își spuse că era normal ca o mamă să fie mândră de băiatul ei și o sărută cu căldură pe obraz pe doamna Chancellor.

Urmau să locuiască la Boston. Paul avea să preia conducerea firmei de materiale didactice. Flick plănuia să-și termine doctoratul, apoi să le predea tinerilor americani cultura

franceză. Cele cinci zile petrecute la bordul transatlanticului aveau să fie luna lor de miere.

Mama lui Flick era și ea acolo, purtând o pălărie pe cap pe care o cumpărase în 1938. Plângea, deși fata ei se căsătorea a doua oară.

Ultima persoană din micul grup care o sărutase pe Flick fu fratele ei, Mark.

Flick mai avea nevoie de un singur lucru ca să fie complet fericită. Cu brațul pe după umerii lui Mark, se întoarse spre mama ei, care nu mai vorbise cu el de cinci ani.

– Uite, mamă, zise ea. Mark e aici.

Mark era îngrozit.

Mama ei ezită. Apoi își desfăcu brațele și zise:

– Bună, Mark.

– O, mamă, zise el și o îmbrățișă.

Apoi ieșiră cu toții din biserică, în lumina soarelui.

ISTORIA OFICIALA

„De obicei, femeile nu organizau operațiuni de sabotaj; dar Pearl Witherington, un curier britanic cu experiență, a preluat comanda unui maquis activ, format din două mii de bărbați din Berry, pe care i-a condus cu eleganță și pricepere, după ce Gestapoul le-a arestat comandantul. A fost propusă pentru Crucea Militară, decorație pentru care femeile nu se calificau; în schimb, a primit un ordin civil în grad de cavaler, pe care l-a înapoiat, considerând că nu făcuse nimic cavaleresc."

M.R.D. Foot, *SOE în Franța*
(Institutul Poligrafic al Maiestății Sale, Londra, 1966)

MULŢUMIRI

Pentru informații și consiliere în privința Serviciului de Operațiuni Speciale, îi sunt recunoscător lui M.R.D. Foot; în ceea ce privește al Treilea Reich, îi mulțumesc lui Richard Overy; despre rețele telefonice, lui Bernard Green; despre arme, lui Candice DeLong și David Raymond. Pentru ajutorul acordat în documentarea generală, le mulțumesc, ca de obicei, lui Dan Starer de la Research for Writers din New York City, Dstarer@bellatlantic.net; și lui Rachel Flagg. Am primit un ajutor de neprețuit de la redactorii mei: Phyllis Grann și Neil Nyren din New York, Imogen Tate din Londra, Jean Rosenthal din Paris și Helmut Pesch din Köln; și de la agenții mei Al Zuckerman și Amy Berkower. Mai mulți membri ai familiei au citit ciornele și și-au exprimat un punct de vedere, în special John Evans, Barbara Follett, Emanuele Follett, Jann Turner și Kim Turner.

Ziua Z se apropie – nemții nu știu unde și când va veni, dar știu că va fi curând. Felicity „Flick" Clariet, agent în cadrul Serviciului pentru Operațiuni Speciale, responsabil de sabotaje, este conștientă că abilitatea germanilor de a contracara atacul Aliaților depinde de liniile lor de comunicație, și în zilele premergătoare invaziei nimic nu este de o mai mare importanță strategică decât cea mai mare centrală telefonică din Europa. Însă atacul direct asupra acesteia eșuează în mod tragic și grupul lui Flick este distrus, soțul ei e dat dispărut și superiorii încep să se îndoiască de ea. Ultima speranță este ca o echipă de agenți să se infiltreze în cadrul centralei chiar sub privirile nemților – însă aceștia sunt preveniți deja și au propriile planuri. Căci acum există secrete de care Flick nu este conștientă – secrete în rândul nemților, secrete ale echipei ei încropite în grabă și mai ales secrete ale celor în care ea are cea mai mare încredere.

ISBN 978-606-609-102-2

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com